

สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CAUSE RELATED TO RAPE GIRLS UNDER THE AGE OF 13

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Criminology and Criminal Justice

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2018

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี
โดย	น.ส.ดวงกมล จักกระโทก
สาขาวิชา	อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิตียา เพชรมณี

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

.....	คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	
.....	ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิตียา เพชรมณี)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ดร.นันทิ จิตสว่าง)	

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ดวงกมล จักกระโทก : สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี. (CAUSE RELATED TO RAPE GIRLS UNDER THE AGE OF 13) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ผศ. ดร.จิตติยา เพชรมณี

การศึกษาเรื่อง “สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี” นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิง และแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง การศึกษานี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกนักโทษเด็ดขาดชายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง โดยนักโทษเด็ดขาดยินยอมให้ข้อมูล จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงมีสาเหตุปัจจัย 3 ส่วน คือ 1) สาเหตุปัจจัยจากตัวผู้กระทำผิด ที่ขาดความรัก ความอบอุ่น ไม่มีความผูกพันกับครอบครัว ผู้ให้กำเนิด ไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมอย่างเหมาะสม ทำให้เป็นคนที่มีการควบคุมตัวเองต่ำ มีบิดาหรือบิดาเลี้ยงเป็นต้นแบบในการดื่มสุรา ผู้กระทำผิดมีชีวิตคู่ที่ล้มเหลว ผิดหวังจากคนรัก 2) เหตุที่เหมาะสม คือ เด็กหญิงที่มีความอ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ ถูกหลอกได้ง่าย และรู้จักคุ้นเคยกับผู้กระทำผิดมาก่อน 3) โอกาส เวลา สถานที่ที่เหมาะสม คือ มีโอกาสอยู่กับเด็กหญิงเพียงลำพังในสถานที่มืดซิด เปลี่ยวมืด ปราศจากการตรวจตราของเจ้าหน้าที่รัฐ แนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าว แบ่งได้เป็น 3 แนวทาง คือ 1) การป้องกันจากตัวผู้กระทำผิด โดยการที่บิดามารดาต้องให้ความรักความอบอุ่น อบรมขัดเกลาทางสังคมบุตรหลาน ให้เป็นคนที่รู้จักให้เกียรติผู้หญิง เป็นตัวอย่างในการประพฤติปฏิบัติตัว หลีกเลี่ยงการดื่มสุรา เสพยาเสพติด และเสพสื่อลามก 2) การป้องกันจากตัวเด็กหญิง โดยการที่บิดามารดาคอยสอดส่องดูแล ไม่ปล่อยให้เด็กหญิงอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตาคน รวมทั้งสอนให้เด็กหญิงมีความเข้าใจสิทธิในร่างกายของตัวเองว่าบุคคลอื่นจะมาล่วงละเมิดในร่างกายของตัวเขาไม่ได้ 3) การป้องกันจากสภาพแวดล้อมและตัดโอกาสในการกระทำผิด โดยการติดกล้องวงจรปิด การตรวจตราของสมาชิกในชุมชนและเจ้าหน้าที่รัฐ และลดพื้นที่เสี่ยง เปลี่ยวร้าง

สาขาวิชา   อาชญวิทยาและงานยุติธรรม   ลายมือชื่อนิสิต .....

ปีการศึกษา   2561   ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

5880936724 : MAJOR CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE

KEYWORD: rape of children, child sexual abuse, sex crime

Duangkamon Chakkrathok : CAUSE RELATED TO RAPE GIRLS UNDER THE AGE OF 13.

Advisor: Asst. Prof. THITIYA PETMUNEE, Ph.D.

This study, "Cause related to rape girls under the age of 13", purposes to study in causes of rape against under-13 girls, relationship characteristics between offenders and victim girls and rape against girl prevention guidelines. This qualitative research employed in-depth interviews with 15 sentenced male prisoners committing rape against under-13 girls imprisoned in Klong Prem Central Prison, Phra Nakhon Si Ayutthaya Central Prison and Central Correctional Institution for Young Offender, who consented to provide information. The results indicated that there are 3 causes of rape: 1) causes resulted from offenders who lack love, warmth, commitment with the parental family, live without appropriate socialization, resulting in low self-controllability, or offenders having an alcoholic father or stepfather as their role model, failed married life or disappointment with their lovers; 2) suitable victims are girls having body and mental vulnerability, simply be deceived, and familiar with offender; 3) suitable opportunity, time and place is the opportunity to stay with the victim girl in private, deserted places without patrol performed by government officials. There are 3 guidelines for solving such problem: 1) protection in part of offenders, i.e., the parents must give their children love, warmth, socialization, to learn how to honor women, and acts as the role model in good behavior, avoid drinking, taking illegal drugs and viewing pornography; 2) protection in part of girls, i.e., the parents must inspect, avoid to leave the girl to privately stay with men in private places, including teaching girls to understand in their rights that violation against their bodies is prohibited; 3) protection in part of environment and offense opportunity removal, i.e., installation of surveillance camera system, inspection performed by community members and government officials, reduction of risky and deserted area.

Field of Study: Criminology and Criminal Justice Student's Signature .....

Academic Year: 2018 Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยความเมตตาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติยา เพชรมณี ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาแนะนำแนวทางในการทำวิจัยทุกขั้นตอน คอยติดตาม ผลักดัน ช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยเสมอมาจนงานวิจัยเสร็จสมบูรณ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ประธานกรรมการ และ ดร.นที จิตสว่าง กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย ที่ให้เกียรติเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และให้คำแนะนำรวมทั้งข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ ทั้งสามท่านเป็นอย่างสูงและขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยจนถึงระดับมหาบัณฑิต

ผู้วิจัยขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ของเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา ทักษสถานวิทยุหม่อมกลาง โรงพยาบาลทศสถานราชทัณฑ์ และเจ้าหน้าที่บ้านพักลูกเงินดอนเมือง ที่ให้ความช่วยเหลือในการเข้าถึงข้อมูลวิจัยเป็นอย่างดี และขอขอบคุณนักโทษเด็ดขาดทุกท่านที่ยินดีให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณผู้บังคับบัญชา หัวหน้างาน ที่เข้าใจและอนุญาตให้ผู้วิจัยลางานไปเก็บข้อมูลและทำวิทยานิพนธ์จนจบสมบูรณ์ และขอขอบคุณเพื่อนร่วมงานทุกท่านที่เข้าใจ คอยช่วยเหลือและแบ่งเบาภาระงานของผู้วิจัยเพื่อให้ผู้วิจัยมีเวลาเพียงพอในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ

ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆ ระดับปริญญาเอกและปริญญาโทสาขาอาชีววิทยาและงานยุติธรรม รุ่นที่ 1 ทุกท่าน ที่คอยแบ่งปันความรู้ที่เป็นประโยชน์เสมอมาตั้งแต่ในชั้นเรียนจนกระทั่งทำวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่คณะทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกให้ผู้วิจัยตลอดมา

สำคัญที่สุด ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคนสำคัญในชีวิต คุณพ่อประสิทธิ์ คุณแม่สุรีย์ และคุณสามี ที่เข้าใจ เอาใจใส่ดูแล ช่วยเหลือผู้วิจัยในเรื่องต่างๆ เพื่อให้ผู้วิจัยมีเวลาในการทำวิทยานิพนธ์อย่างเต็มที่ คอยสนับสนุน กำลังทรัพย์และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยเสมอมาจนวิทยานิพนธ์เสร็จสมบูรณ์ และขอขอบคุณครอบครัวของสามี คุณพ่อบัณฑิต คุณแม่ประภา พี่จำ พี่เบิร์ด ที่คอยสอบถามและให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยอย่างเต็มกำลังความสามารถ

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณตัวเองที่กลับมาต่อสู้ และสามารถบริหารจัดการเวลาในการทำวิทยานิพนธ์กับการทำงานไปพร้อมกัน ขอขอบคุณที่ยอมอดทนกับความเครียด ความเหนื่อยล้าทั้งจากการทำงาน และการทำวิทยานิพนธ์ ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ และทุ่มเทจนทำวิทยานิพนธ์สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี

ดวงกมล จักกระโทก

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	13
สารบัญรูปภาพ.....	14
บทที่ 1 บทนำ.....	15
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	15
1.2 คำถามการวิจัย.....	17
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	17
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	17
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	18
1.6 นิยามศัพท์.....	19
1.6.1 นิยามศัพท์ทั่วไป.....	19
1.6.2 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	20
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	24
2.1 ความหมายและรูปแบบของอาชญากรรมทางเพศ.....	25
2.1.1 ความหมายของอาชญากรรมทางเพศ.....	25
2.1.2 รูปแบบของอาชญากรรมทางเพศ.....	26
2.2 ความหมายและรูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา.....	27
2.2.1 ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเรา.....	27

2.2.2 รูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา	29
2.3 ความหมายและรูปแบบของการล่วงละเมิดทางเพศและการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก	37
2.3.1 ความหมายของการล่วงละเมิดทางเพศและการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก	37
2.3.2 ความหมายของโรครักเด็ก (Pedophilia).....	39
2.3.3 ลักษณะของผู้ข่มขืนกระทำชำเราเด็ก.....	39
2.4 กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	40
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม	46
2.5.1 ความหมายของเหยื่ออาชญากรรม.....	46
2.5.2 ประเภทของเหยื่ออาชญากรรม.....	47
2.5.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม.....	51
2.5.3.1 ทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน (Routine Activities Theory).....	52
2.5.3.2 ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของเหยื่อ (Victim Precipitation Theory).....	53
2.5.3.3 ทฤษฎีความสัมพันธ์ตามพื้นที่ (Spatial Relations Theory).....	54
2.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก	54
2.6.1 บุคลิกภาพตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory of Personality)	54
2.6.2 กลไกการป้องกันตัวเอง (Defense Mechanism)	60
2.6.3 พฤติกรรมบุคคลภายในกลุ่มกับอิทธิพลกลุ่ม	61
2.6.4 ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory).....	63
2.6.5 ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory).....	63
2.6.6 ทฤษฎีความกดดันทั่วไป (General Strain Theory)	64
2.6.7 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)	66
2.6.8 แนวคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคม (Socialization)	68
2.6.9 แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมทางเพศ	72
2.6.10 ทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-Control Theory).....	73

2.6.11 ทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผล (Rational Choice Theory)	74
2.6.12 ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory).....	75
2.7 ปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น	77
2.7.1 สุรา.....	77
2.7.2 ยาเสพติด.....	78
2.7.3 สื่อลามก	79
2.8 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม.....	79
2.8.1 ทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมตามแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาตั้งเดิม (The Classical School of Criminology)	79
2.8.2 ทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Approach).....	81
2.8.3 ทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์ (Community Relation).....	81
2.8.4 ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (Theory of Crime Control Through Environment).....	82
2.8.5 รูปแบบในการป้องกันอาชญากรรม.....	85
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	87
2.9.1 งานวิจัยของไทย	87
2.9.2 งานวิจัยของต่างประเทศ.....	91
2.10 กรอบแนวคิดในการวิจัย	94
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	95
3.1 วิธีการศึกษา.....	95
3.2 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Information).....	96
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	97
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	98
3.5 จริยธรรมการวิจัยในคน.....	99

บทที่ 4 ผลการศึกษา.....	102
4.1 ประวัติผู้ให้ข้อมูลสำคัญ.....	104
4.2 สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง	120
4.2.1 สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด	120
4.2.1.1 ภูมิหลังของครอบครัว.....	120
4.2.1.2 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	122
4.2.1.3 การเลี้ยงดูและการลงโทษ.....	125
4.2.1.4 การอบรมและขัดเกลาภายในครอบครัว	127
4.2.2 สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับคนรักและความสัมพันธ์กับเพศหญิง.....	128
4.2.2.1 ความสัมพันธ์กับคนรัก.....	128
4.2.2.2 ความสัมพันธ์กับคนใกล้ชิดที่เป็นเพศหญิง	132
4.2.3 สาเหตุปัจจัยทางด้านสังคม	134
4.2.3.1 กลุ่มเพื่อน.....	134
4.2.3.2 สื่อลามก.....	135
4.2.4 สาเหตุปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม.....	136
4.2.5 สาเหตุปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น	137
4.2.5.1 สุรา	137
4.2.5.2 ยาเสพติด	139
4.3 ความสัมพันธ์กับเหยื่อ โอกาสในการกระทำผิดและลักษณะการกระทำผิด	140
4.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง	144
4.3.2 ลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อ	146
4.3.3 จำนวนครั้งที่ถูกรักษาทางเพศ	148
4.3.4 รายละเอียดเกี่ยวกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง.....	149
4.3.4.1 อายุของเด็กหญิง.....	149

4.3.4.2	การแต่งกายของเด็กหญิง	150
4.3.4.3	ลักษณะหรือบุคลิกภาพของเด็กหญิง	150
4.3.4.4	พฤติกรรมของเด็กหญิงที่ทำให้ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา	151
4.3.5	โอกาสในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง	153
4.3.5.1	สถานที่ในการข่มขืนกระทำชำเรา	153
4.3.5.2	ช่วงเวลาและสถานการณ์ที่นำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเราเด็ก	154
4.3.5.3	การป้องกันและตรวจตราของเจ้าหน้าที่รัฐ	156
4.5	การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ	165
4.5.1	ผู้เชี่ยวชาญในการควบคุมและดูแลผู้กระทำผิดทางเพศ	165
4.5.1.1	นักทัณฑวิทยา	165
4.5.1.2	นักสังคมสงเคราะห์	166
4.5.1.3	นักจิตวิทยาคลินิก	167
4.5.1.4	พยาบาลวิชาชีพ	168
4.5.2	ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการช่วยเหลือเหยื่อที่ถูกกระทำทางเพศ	168
4.6	การอภิปรายผล	170
4.6.1	ประวัติผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	170
4.6.2	สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง	172
4.6.2.1	สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด	172
4.6.2.2	สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับคนรักและความสัมพันธ์กับเพศหญิง	174
4.6.2.3	สาเหตุปัจจัยทางด้านสังคม	175
	1) กลุ่มเพื่อน	175
	2) สื่อลามก	175
4.6.2.4	สาเหตุปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม	176
4.6.2.5	สาเหตุปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น	176

1) สุรา	176
2) ยาเสพติด	177
4.6.3 ความสัมพันธ์และลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อ	177
4.6.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง	177
4.6.3.2 ลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อ	181
4.6.3.3 จำนวนครั้งที่เด็กถูกระงับทำทางเพศ	183
4.6.4 รายละเอียดเกี่ยวกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง	183
4.6.4.1 อายุของเด็กหญิง	183
4.6.4.2 การแต่งกายของเด็กหญิง	184
4.6.4.3 ลักษณะหรือบุคลิกภาพของเด็กหญิง	184
4.6.4.4 พฤติกรรมของเด็กหญิงที่ทำให้ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา	185
4.6.5 โอกาสในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง	186
4.6.5.1 สถานที่ในการข่มขืนกระทำชำเรา	186
4.6.5.2 ช่วงเวลาและสถานการณ์ที่นำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเราเด็ก	187
4.6.5.3 การป้องกันและตรวจตราของเจ้าหน้าที่รัฐ	187
4.6.6 การป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง	188
บทที่ 5 ผลการศึกษา	190
5.1 ผลการวิจัย	190
5.2 ปัญหาที่พบจากการทำวิจัย	198
5.3 ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษาวิจัย	199
5.4 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	202
บรรณานุกรม	203
ภาคผนวก	208
แบบสัมภาษณ์เชิงลึกนักโทษเด็ดขาด	209

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ.....	215
ประวัติผู้เขียน.....	219

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 สถิติการรับแจ้งความคดีข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) ที่วราชอาณาจักร ระหว่างปี พ.ศ. 2555 – 2558	16
ตารางที่ 2 สถิติคดีความผิดเกี่ยวกับการกระทำชำเราเด็กหญิง อายุไม่เกิน 15 ปี ระหว่างปี พ.ศ. 2555 – 2558	16
ตารางที่ 3 แสดงอายุของผู้ให้ข้อมูลสำคัญขณะกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุ ต่ำกว่า 13 ปี	113
ตารางที่ 4 แสดงอาชีพของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	114
ตารางที่ 5 แสดงประวัติการกระทำผิดกฎหมาย	115
ตารางที่ 6 แสดงประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย.....	116
ตารางที่ 7 แสดงประวัติการแต่งงาน.....	117
ตารางที่ 8 แสดงประวัติการใช้บริการทางเพศ	118
ตารางที่ 9 แสดงค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ	119
ตารางที่ 10 สรุปสาเหตุปัจจัยในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี.....	158
ตารางที่ 11 สรุปลักษณะความสัมพันธ์ โอกาสและสถานที่ในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง	160

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
รูปภาพที่ 1 ทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน.....	53
รูปภาพที่ 2 แสดงความสัมพันธ์ของ Id, Ego, Superego กับระดับของจิต	56
รูปภาพที่ 3 ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม.....	76

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การข่มขืนที่ปรากฏรายวันตามหน้าข่าวหนังสือพิมพ์สะท้อนให้เห็นถึงการขาดประสิทธิภาพในการป้องกันปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศของสังคมไทย โดยเฉพาะข่าวการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ซึ่งปรากฏเป็นข่าวอยู่บ่อยครั้ง และสะท้อนใจผู้คนในสังคมที่รับรู้ข่าวเป็นอย่างมาก เพราะในข่าวจะพบว่าผู้ที่ข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงส่วนใหญ่เป็นบุคคลใกล้ชิดกับเด็กโดยเป็นเพื่อนบ้าน หรือเป็นบุคคลในครอบครัวเดียวกันกับเด็ก เช่น ปู่ ตา ลุง น้า พี่ชาย หรือพ่อเลี้ยง เป็นต้น ซึ่งจากการ สุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังในคดีความผิดทางเพศจากเรือนจำต่างๆ ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2559 (นันทิ จิตสว่าง, 2560) ก็พบว่าผู้ต้องขังที่กระทำผิดคดีทางเพศ จำนวน 10,047 คน ซึ่งมีผู้ต้องขัง ที่กระทำผิดในคดีกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปีเพิ่มมากขึ้น หมายความว่าเหยื่อ ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่มีอายุน้อยลง โดยเหยื่อเป็นเด็กหญิงที่อายุน้อยจำนวนมากขึ้น สาเหตุหนึ่ง อาจมาจากการที่เด็กหญิงในปัจจุบันมีพัฒนาการรับรู้เรื่องทางเพศมากขึ้น การพัฒนาการทางร่างกาย มีการเจริญเติบโตเร็วขึ้น เป็นสาวเร็วขึ้น จึงมักตกเป็นเป้าหมายของผู้ใหญ่ที่ชื่นชอบมีเพศสัมพันธ์ กับเด็กหรือวัยรุ่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ทางเพศของผู้หญิงไทย ที่พบว่า เหยื่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่เป็นสาวแรกรุ่น อายุระหว่าง 11-15 ปี รองลงมาเป็นเด็กสาววัยรุ่น อายุระหว่าง 16-20 ปี และเด็กหญิงที่อายุน้อยที่สุด ซึ่งถูกข่มขืน คือ เด็กหญิงอายุ 2 ปี ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเด็กยุคปัจจุบันมีการเจริญเติบโต ทางด้านร่างกายอย่างรวดเร็วและมีกิจกรรมที่เด็กต้องออกไปทำกิจกรรมนอกบ้านมากขึ้น เด็กจึงมีโอกาสดตกเป็นเหยื่อการข่มขืนง่ายมากขึ้นด้วย ประกอบกับมีความเป็นไปได้ว่าผู้กระทำผิด สนใจเด็กที่อายุน้อยลงเพราะผู้กระทำผิดต้องการเลี้ยงจากการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ เช่น โรคเอดส์ เป็นต้น (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2550)

หากดูสถิติการรับแจ้งความคดีข่มขืนกระทำชำเรา ในปี พ.ศ. 2558 ทั่วประเทศ ซึ่งรายงาน โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่ามีปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราทั่วประเทศ จำนวน 2,848 คดี ในส่วนของสำนักงานศาลยุติธรรมมีการรายงานผลสถิติคดีความผิดเกี่ยวกับการกระทำชำเราเด็กหญิง อายุไม่เกิน 15 ปี ที่ขึ้นสู่การพิจารณาตัดสินในศาลชั้นต้น ในปี พ.ศ.2558 พบว่ามีจำนวน 2,251 คดี

ตารางที่ 1 สถิติการรับแจ้งความคดีข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) ที่วราชนาฎจักร
ระหว่างปี พ.ศ. 2555 – 2558

สถิติการรับแจ้งความคดีข่มขืนกระทำชำเรา (Rape)				
ปี พ.ศ.	พ.ศ. 2555 (คดี)	พ.ศ. 2556 (คดี)	พ.ศ.2557 (คดี)	พ.ศ.2558 (คดี)
สถิติการรับแจ้งความ	3,431	3,303	2,968	2,848

ที่มา : สถิติคดีอาชญากรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตารางที่ 2 สถิติคดีความผิดเกี่ยวกับการกระทำชำเราเด็กหญิง อายุไม่เกิน 15 ปี
ระหว่างปี พ.ศ. 2555 – 2558

สถิติคดีความผิดเกี่ยวกับการกระทำชำเราเด็กหญิง อายุไม่เกิน 15 ปี			
พ.ศ.2555 (คดี)	พ.ศ.2556 (คดี)	พ.ศ.2557 (คดี)	พ.ศ.2558 (คดี)
2,483	2,524	2,319	2,251

ที่มา: ข้อมูลรายงานประจำปีของสำนักงานศาลยุติธรรม

การที่เด็กถูกข่มขืนกระทำชำเราย่อมส่งผลกระทบต่อเด็กซึ่งจิตใจยังมีความอ่อนแอและขาดประสบการณ์ชีวิต ในเด็กเล็กที่ยังไม่เข้าใจเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ไม่เข้าใจว่าการข่มขืนคืออะไร ไม่รู้ว่าสิ่งที่ตัวเองถูกกระทำเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องหรือเป็นสิ่งที่ผิด หรือเป็นการเล่น และบุคคลอื่นสามารถทำสิ่งนั้นกับเขาได้หรือไม่ เด็กที่ถูกข่มขืนจะได้รับผลกระทบทางร่างกายมีอาการบาดเจ็บ บวมช้ำที่บริเวณอวัยวะเพศ ปัสสาวะแสบขัด มีเลือดออกในช่องคลอด หรือติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ เช่น โรคหนองใน เป็นต้น ผลกระทบทางจิตใจของเด็กในระยะสั้นจะเกิดความสับสนในชีวิต เพราะไม่รู้ว่าสิ่งที่ถูกกระทำคืออะไร เด็กจะมีพฤติกรรมบางอย่างมากเกินกว่าปกติ ซึ่งสามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจน เช่น ร้องไห้หนักกว่าปกติ ร้องไห้ไม่หยุด ร้องไห้ตลอดเวลา มีการเก็บตัว ซึมเศร้าหนักผิดปกติ หรืออาจจะแสดงพฤติกรรมตรงกันข้าม เช่น มีอาการครั่นคราง สนุกสนานเกินปกติธรรมดา ลูกลึกลับแบบผิดปกติ ส่วนผลกระทบทางจิตใจในระยะยาวจะแสดงออกได้เป็นสองทาง คือ ทางแรกเมื่อเด็กโตขึ้นจะเลือกประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ หรือมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ซื่อหน้า กับทางที่สองเมื่อเด็กโตขึ้นจะกลัวการเข้าสังคม กลัวคนแปลกหน้า กลัวการมีครอบครัว หรือกลัวการมีเพศสัมพันธ์

ผู้วิจัยได้เห็นปัญหาและผลกระทบจากการที่เด็กหญิงถูกข่มขืนกระทำชำเรา จึงทำการศึกษา เรื่อง สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี เนื่องจากเด็กหญิงวัยแรกเกิดถึงอายุ 13 ปี ยังอยู่ในช่วงการพัฒนาทางด้านร่างกายและจิตใจและยังไม่เข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ ซึ่งสภาพร่างกายภายนอกของเด็กไม่ใช่สิ่งดึงดูดผู้ประสงค์ร้ายทางเพศ ดังนั้น การข่มขืนเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี อาจจะมีสาเหตุหลายประการประกอบกัน ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำกับเด็กหญิงที่นำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งข้อมูลจากการวิจัยจะสามารถนำไปวางแผนการป้องกันเด็กหญิงไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราได้ โดยผู้วิจัยทำการศึกษาวิจัยนักโทษเด็ดขาดเพศชายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรมเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง โดยนักโทษเด็ดขาดยินยอมให้ข้อมูลและให้การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์กับแนวคิด ทฤษฎีงานวิจัย เอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และนักทัณฑวิทยามาประกอบกัน

1.2 คำถามการวิจัย

- 1.2.1 การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงมาจากสาเหตุใดบ้าง
- 1.2.2 เด็กหญิงกับผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์กันอย่างไร
- 1.2.3 ลักษณะหรือบุคลิกภาพแบบใดของเด็กหญิงที่ผู้กระทำผิดสนใจ
- 1.2.4 ผู้กระทำผิดมีวิธีการหลอกล่อเด็กหญิงมาข่มขืนอย่างไรและทำอะไรกับเด็กหญิง
- 1.2.5 ทำอย่างไรถึงจะช่วยป้องกันไม่ให้เด็กหญิงตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราได้

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1.3.1 เพื่อศึกษาสาเหตุปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี
- 1.3.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิง และลักษณะการกระทำผิด
- 1.3.3 เพื่อศึกษาถึงแนวทางการป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่อง สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ผู้วิจัยทำการศึกษาวิจัยนักโทษเด็ดขาดเพศชายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกควบคุมตัว

อยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง โดยนักโทษเด็ดขาดยินยอมให้ข้อมูลและให้สัมภาษณ์ จำนวน 15 คน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องสองกลุ่ม คือ

1) กลุ่มที่หนึ่ง : ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ทำงานเกี่ยวข้องกับนักโทษเด็ดขาดคดีทางเพศ ได้แก่ นักจิตวิทยาคลินิกของทัณฑสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์ หัวหน้าฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง และนักพันธุวิทยาของเรือนจำกลางคลองเปรม และพยาบาลวิชาชีพประจำทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง เพื่อสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง อายุต่ำกว่า 13 ปี ลักษณะบุคลิกภาพ พฤติกรรม ความผิดปกติทางจิตของนักโทษเด็ดขาดเพศชายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิงและลักษณะการกระทำ แนวทางการป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง รวมทั้งการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดทางเพศ

2) กลุ่มที่สอง : สัมภาษณ์นักจิตวิทยาซึ่งทำหน้าที่หัวหน้านักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยาสมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ บ้านพักฉุกเฉินดอนเมือง จำนวน 1 คน เพื่อให้ทราบข้อมูลสาเหตุปัจจัยการตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิงและลักษณะการถูกรังแก รวมทั้งแนวทางการป้องกันเด็กหญิงจากการตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา

โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทั้งสองกลุ่มนี้ทำให้ผู้วิจัยมีข้อมูลไปประกอบกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดอย่างครบถ้วนและเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.5.1 ทำให้ทราบถึงสาเหตุปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง
- 1.5.2 ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิง
- 1.5.3 ทำให้ทราบถึงลักษณะวิธีการ และรูปแบบการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง
- 1.5.4 ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยสามารถนำมาจัดทำเป็นมาตรการป้องกันเด็กหญิงจากการถูกรังแกการข่มขืนกระทำชำเรา

1.6 นิยามศัพท์

งานวิจัยเรื่อง สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเพื่อให้ผู้มาศึกษางานวิจัยนี้ได้เข้าใจงานวิจัยของผู้วิจัยอย่างถูกต้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งผู้วิจัยได้นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยนี้ ดังนี้

1.6.1 นิยามศัพท์ทั่วไป

อาชญากรรมทางเพศ เป็นพฤติกรรมทางเพศที่ขัดต่อขนบธรรมเนียมจารีตประเพณีของสังคม และเป็นความผิดตามกฎหมาย ซึ่งผู้กระทำกระทำโดยปราศจากความยินยอมของผู้ถูกระทำ หรือใช้กำลังประทุษร้าย บังคับ ข่มขู่ด้วยประการใดๆ และผู้กระทำอาจกระทำคนเดียว ร่วมกันกระทำหลายคน หรือกระทำเป็นกลุ่ม เช่น การข่มขืนบุคคลในครอบครัว การรุมโทรม การนำผู้หญิงและเด็กไปแสวงหาประโยชน์ทางเพศ เป็นต้น

การข่มขืนกระทำชำเรา ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์การข่มขืนกระทำชำเราตามความหมายมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 เนื่องจากงานวิจัยฉบับนี้ได้ทำการศึกษาวิจัยก่อนจะมีการประกาศแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ที่มีการให้คำนิยามการกระทำชำเราใหม่ ดังนั้น การข่มขืนกระทำชำเราในงานวิจัยนี้จึงหมายถึง การที่ผู้กระทำผิดมีเจตนากระทำชำเราเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้กระทำผิด โดยใช้กำลังประทุษร้าย ข่มขู่ บังคับขืนใจให้ร่วมประเวณี ซึ่งเหยื่อนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือทำให้เหยื่อเข้าใจผิดว่าผู้กระทำผิดเป็นบุคคลอื่น และผู้กระทำผิดได้ใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำสอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ หรือใช้สิ่งของอื่นใด เช่น นิ้ว มือ ลิ้น อวัยวะเพศเทียม สอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ

การข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์การข่มขืนกระทำชำเราเด็กตามความหมายมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 เนื่องจากงานวิจัยฉบับนี้ได้ทำการศึกษาวิจัยก่อนจะมีการประกาศแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ที่มีการให้คำนิยามการกระทำชำเราใหม่ ดังนั้น การข่มขืนกระทำชำเราเด็กในงานวิจัยนี้ จึงหมายถึง การที่ผู้กระทำผิดมีเจตนาข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้กระทำผิด โดยผู้กระทำผิดอาจใช้กำลังประทุษร้าย

ใช้กำลังบังคับขู่เข็ญ หรือทำร้ายร่างกาย บังคับขึ้นใจเด็กให้ร่วมประเวณี และมีการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเด็กที่เป็นเหยื่อ หรือใช้สิ่งของอื่นใด เช่น นิ้ว มือ ลิ้น อวัยวะเพศเทียม สอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเด็ก โดยเด็กจะเข้าใจถึงการกระทำดังกล่าวหรือไม่ก็ได้ หรือเด็กอาจจะไม่ยินยอม หรืออาจจะไม่เข้าใจพฤติกรรมการกระทำดังกล่าว ซึ่งเด็กที่ถูกกระทำจะได้รับผลกระทบทั้งทางร่างกาย จิตใจ รวมถึงพัฒนาการทางเพศเมื่อเด็กโตขึ้น โดยผู้กระทำทารุณทางเพศต่อเด็ก อาจจะเป็น บิดา มารดา หรือญาติของเด็ก เช่น ปู่ ตา พี่ชาย หรืออาจจะเป็นบุคคลนอกครอบครัว เช่น คนใกล้ชิด เพื่อนบ้าน หรือคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักเด็กมาก่อน

โรครักเด็ก (Pedophilia) หมายถึง อาการทางจิตประเภทที่คลั่งไคล้หลงใหลมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก โดยจะเป็นกลุ่มผู้ใหญ่ที่มีอารมณ์ทางเพศกับเด็กที่ยังไม่เจริญวัยเป็นหนุ่มสาว โดยอาจมีความรู้สึกทางเพศกับเด็กเพศเดียวกับตนหรือเด็กต่างเพศ คนที่มีอาการแบบนี้ส่วนมากเป็นเพศชาย โดยมักมีลักษณะพฤติกรรม คือ ชอบให้เด็กลูบคลำอวัยวะเพศของตน หรือจับหรือสัมผัสอวัยวะเพศของเด็ก บางครั้งก็เอาอวัยวะเพศของตนไปเสียดสีกับร่างกายของเด็กจนสำเร็จความใคร่ หรืออาจให้เด็กใช้มือสำเร็จความใคร่ให้ โดยพวกที่มีอารมณ์รุนแรงจะร่วมเพศกับเด็กหรือร่วมเพศทางทวารหนักของเด็ก

1.6.2 นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็ก หมายถึง เด็กหญิงที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปีบริบูรณ์ ซึ่งถูกข่มขืนกระทำชำเรา

นักโทษเด็ดขาด หมายถึง ผู้ต้องขังเพศชายที่ถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุกในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรมเรือนจำกลางพระนครหรืออยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

ปัจจัยเกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิด หมายถึง ข้อมูลส่วนตัวของผู้กระทำผิดหรือนักโทษเด็ดขาด

- การศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดที่ได้รับ เช่น ประถมศึกษา มัธยมศึกษา ตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษา อุดมศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ประเภทและลักษณะของสถานศึกษา เช่น โรงเรียนประจำ โรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนชาย หรือโรงเรียนหญิง ประวัติการถูกไล่ออกจากโรงเรียน ผลการเรียน

- อาชีพ หมายถึง อาชีพเดิมก่อนถูกลงโทษจำคุก ลักษณะของงานที่มีความเกี่ยวข้องกับเด็กหรือทำงานใกล้ชิดกับเด็ก

- สถานภาพการสมรส หมายถึง สถานภาพก่อนการกระทำข่มขืนกระทำชำเราเด็ก เช่น โสด แต่งงาน หย่าร้าง แยกกันอยู่ เป็นหม้าย

- บุคลิกภาพ หมายถึง มีลักษณะเก็บตัว ซ้ำกั้ว ซ้ำอาย วิตกกังวล มีความผิดปกติของร่างกาย เช่น แขนขาลีบ การติดอ่าง พูดไม่ชัด มีโรคประจำตัว เคยได้รับอุบัติเหตุที่ทำให้เกิดการเจ็บป่วยทางร่างกายและบุคลิกภาพ หรือมีบุคลิกภาพเปิดเผย ชอบใช้กำลังและความรุนแรง มุทะลุ และอื่นๆ

- ประวัติการกระทำความผิด หมายถึง เคยกระทำความผิดในข้อหาใดมาบ้าง จำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด ประวัติการกระทำความผิดทางเพศ

- ค่านิยมทางเพศ หมายถึง มีความเชื่อว่าเพศชายมีอำนาจเหนือกว่าเพศหญิง หรือการเชื่อว่าการได้ข่มขืนผู้หญิงทำให้ตัวเองมีความเป็นผู้ชายเต็มตัว การเชื่อว่าเพศหญิงเป็นเครื่องระบายอารมณ์ทางเพศ

- ประสบการณ์ทางเพศ หมายถึง เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงหรือชายก่อนการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก มีเพศสัมพันธ์ในลักษณะปกติหรือผิดธรรมชาติ ประสบการณ์การใช้บริการทางเพศ

- ประวัติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หมายถึง เคยถูกกระทำความรุนแรงในลักษณะใด จำนวนครั้งที่ถูกกระทำ ความรู้สึก การแสดงออกและพฤติกรรมหลังถูกกระทำ ความรุนแรง

ปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด หมายถึง ครอบครัวเดิมที่ประกอบไปด้วย บิดามารดา ผู้ให้กำเนิด หรือผู้ปกครอง หรือแม่บุญธรรมหรือบุคคลอื่นที่เลี้ยงดูผู้กระทำผิดหรือนักโทษเด็ดขาด ในช่วงวัยเด็ก

- ภูมิหลังของครอบครัว หมายถึง สถานะความเป็นอยู่ของครอบครัว อาชีพ รายได้ การย้ายถิ่นฐาน ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

- ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว หมายถึง ลักษณะความผูกพันของครอบครัว ปัญหาระหว่างสมาชิกในครอบครัว ความขัดแย้งหรือความรักใคร่เอ็นดูระหว่างบิดามารดา พี่น้อง พ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยงกับตัวผู้กระทำผิด สถานะการสมรสของบิดามารดา เช่น หย่าร้าง แยกกันอยู่ ต่างคนต่างมีครอบครัวใหม่ การนอกใจของบิดามารดา การทะเลาะเบาะแว้ง การทำร้ายร่างกายภายในครอบครัว การใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว และอื่นๆ

- การเลี้ยงดูและการลงโทษ หมายถึง ลักษณะการเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ในวัยเด็กว่ามีรูปแบบการเลี้ยงดูอย่างไร เช่น การปล่อยปละละเลย การเอาใจใส่ การเลี้ยงดูแบบเข้มงวด วิธีการลงโทษเมื่อทำผิด และการชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อทำดี

- การอบรมและขัดเกลาภายในครอบครัว หมายถึง บิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีการสั่งสอนเรื่องศีลธรรมจรรยา ความถูกต้อง ความดีความชั่ว การปฏิบัติตามหลักศาสนา การลงโทษเมื่อกระทำผิด การชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อทำดี หรือการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิต สอนเรื่องทางเพศ และอื่นๆ

ปัจจัยเกี่ยวกับคนรักและความสัมพันธ์กับเพศหญิง หมายถึง ลักษณะความรักใคร่ผูกพันระหว่างผู้กระทำผิดกับเพศหญิงซึ่งเป็นคนพิเศษ เช่น แฟน ภรรยา ชู้ และความสัมพันธ์กับเพื่อนหรือคนรอบข้างที่เป็นผู้หญิง

- ความสัมพันธ์กับคนรัก หมายถึง ลักษณะความผูกพันกับ แฟน ภรรยา หรือชู้ รักใคร่กลมเกลียว หรือมีปัญหา หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีการนอกใจกันหรือมีชู้ การใช้ความรุนแรงต่อกัน

- ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง โดยปกติผู้กระทำความผิดมีเพศสัมพันธ์กับใคร มีความรู้สึกสุขสมหรือไม่สุขสมในการมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก ความถี่บ่อยในการมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก หรือการไปใช้บริการทางเพศ และอื่นๆ

- ความสัมพันธ์กับคนใกล้ชิดที่เป็นเพศหญิง หมายถึง ลักษณะความสัมพันธ์กับเพื่อนผู้หญิง เพื่อนร่วมงานหรือเจ้านายเพศหญิงญาติผู้หญิงหรือคนรอบข้างที่เป็นผู้หญิง ว่ามีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน หรือมีปัญหา

ปัจจัยทางด้านสังคม

- กลุ่มเพื่อน หมายถึง ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของเพื่อนที่คบหากัน เช่น การรวมกลุ่มกระทำความผิดเป็นประจำ การสนับสนุนให้มีการข่มขืนกระทำชำเรา การใช้ยาเสพติด แนวคิดหรือหลักการของกลุ่มที่ผิดกฎหมาย และอื่นๆ

- สื่อลามก หมายถึง สื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่อโทรทัศน์ สื่อทางอินเทอร์เน็ต ภาพยนตร์ ละคร และอื่นๆ ที่มีการนำเสนอหรือแสดงภาพโป๊เปลือย การร่วมเพศ การข่มขืนกระทำชำเรา ความถี่ในการเสพสื่อลามก ความรู้สึกและพฤติกรรมหลังดูสื่อลามก ดูสื่อลามกก่อนกระทำการข่มขืน

ปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม

- สภาพแวดล้อมของแหล่งที่อยู่อาศัย หมายถึง บริเวณแหล่งที่อยู่อาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม พบเห็นการประกอบอาชญากรรมอยู่เสมอ เป็นแหล่งอบายมุข แหล่งมั่วสุมสุรายาเสพติด เป็นแหล่งขายบริการทางเพศ อยู่ใกล้สถานบริการทางเพศอบอบนวด และอื่นๆ

ปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น

- สุรา หมายถึง ความถี่ในการดื่มสุรา พฤติกรรมและการกระทำหลังการดื่มสุรา สุรากระตุ้นให้มีอารมณ์ทางเพศ รวมทั้งการดื่มสุราก่อนการข่มขืนกระทำชำเรา

- ยาเสพติด หมายถึง ความถี่ในการใช้ยาเสพติด พฤติกรรมและการกระทำหลังการใช้ยาเสพติด ยาเสพติดกระตุ้นให้มีจินตนาการทางเพศ ใช้ยาเสพติดก่อนการข่มขืน

โอกาสในการกระทำความผิด หมายถึง สภาพะการที่ปลอดภัยคน ปลอดภัยตรวจตราของเจ้าหน้าที่ บรรยากาศหรือสถานที่มืดหรือเปลี่ยว เหยื่อไม่ระวังตัว อยู่ในสถานที่ลับตาคน เพียงลำพังสองคน จึงเป็นจังหวะและโอกาสที่เหมาะสมในการกระทำความผิด เพราะจะไม่ถูกจับได้

- สถานที่ หมายถึง สถานที่ใช้ในการข่มขืน สถานที่ในการหาเหยื่อที่เป็นเด็ก
- เวลาในการกระทำผิด หมายถึง เวลาที่ลงมือข่มขืนกระทำชำเราเด็ก เช่น เวลาพลบค่ำ กลางคืน กลางดึก หรือรุ่งเช้า
- การวางแผนและเตรียมการ หมายถึง มีการวางแผนหรือเตรียมการข่มขืน มีการเฝ้าดู และติดตามเด็กก่อนลงมือข่มขืน มีการจัดเตรียมหรือเลือกสถานที่ที่จะใช้ข่มขืนไว้ล่วงหน้า มีการจัดเตรียมอุปกรณ์ที่จะใช้ในการข่มขืน
- การตรวจตราและป้องกันของเจ้าหน้าที่รัฐ หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือผู้มีอำนาจในสถานที่หรือบริเวณหรือชุมชนมีการสอดส่องดูแลความปลอดภัย อย่างสม่ำเสมอ เพื่อไม่ให้มีการกระทำผิด

เหยื่อ หมายถึง เด็กหญิงที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปีบริบูรณ์ ซึ่งถูกข่มขืนกระทำชำเรา

- อายุ หมายถึง เด็กหญิงที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปีบริบูรณ์ ซึ่งถูกข่มขืนกระทำชำเรา
- ลักษณะหรือบุคลิกภาพ หมายถึง บุคลิกภาพของเด็กหรือเหยื่อที่ผู้กระทำผิดสนใจ
- ความสัมพันธ์ หมายถึง การรู้จักมักคุ้นกับเด็กที่เป็นเหยื่อก่อนการข่มขืนกระทำชำเรา เช่น เป็นบุคคลในครอบครัว พ่อ พี่น้อง ลุง พ่อเลี้ยง พ่อบุญธรรม ผู้ปกครอง เป็นเพื่อนหรือบุคคลใกล้ชิดของบุคคลในครอบครัว เช่น เพื่อนบ้าน เพื่อนของพ่อแม่หรือเพื่อนของญาติพี่น้อง หรือครู อาจารย์ พี่เลี้ยงเด็ก เป็นต้น หรืออาจจะไม่เคยมีความสัมพันธ์กับเด็กมาก่อนการข่มขืนกระทำชำเรา เช่น เจอเด็กครั้งแรกก็ฉุดมาข่มขืนกระทำชำเรา และอื่นๆ

การป้องกันอาชญากรรม หมายถึง การตัดโอกาสหรือลดปัจจัยเสี่ยงไม่ให้เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเราเด็กได้ โดยการป้องกันการข่มขืนสามารถทำได้หลายรูปแบบและหลากหลายวิธีการหรืออาจจำเป็นต้องใช้หลายวิธีการผสมกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะของพื้นที่ชุมชนว่าที่เหมาะสม ควรจะใช้วิธีการป้องกันอาชญากรรมแบบใด ตัวอย่างเช่น การตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือผู้มีอำนาจในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อนบ้านช่วยกันดูแลสอดส่องช่วยกันเตือนภัย การติดกล้องวงจรปิด สัญญาณเตือนภัย การจัดระเบียบชุมชน ปรับปรุงสภาพแวดล้อมของชุมชน ไม่ให้มีมุมอับมืด มีแสงสว่างเพียงพอ ข้างถนนไม่มีพื้นที่เปลี่ยว รกร้าง การมีโทษที่รุนแรง หรือกรณีที่มีการกระทำผิดแล้วก็ต้องจับกุมตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษให้ได้อย่างรวดเร็ว การให้ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและสอนทักษะในการป้องกันตัวให้แก่เด็ก และอื่นๆ

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี” ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนแนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากเอกสารต่างๆ โดยมีรายละเอียดและหัวข้อที่ทำการทบทวนวรรณกรรม ดังนี้

- 2.1 ความหมายและรูปแบบของอาชญากรรมทางเพศ
  - 2.1.1 ความหมายของอาชญากรรมทางเพศ
  - 2.1.2 รูปแบบของอาชญากรรมทางเพศ
- 2.2 ความหมายและรูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา
  - 2.2.1 ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเรา
  - 2.2.2 รูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา
  - 2.2.3 ลักษณะของผู้กระทำความผิดฐานข่มขืน
- 2.3 ความหมายและรูปแบบของการล่วงละเมิดทางเพศและการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก
  - 2.3.1 ความหมายของการล่วงละเมิดทางเพศและการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก
  - 2.3.2 ความหมายของโรครักเด็ก (Pedophilia)
  - 2.3.3 ลักษณะของผู้ข่มขืนกระทำชำเราเด็ก
- 2.4 กฎหมายที่เกี่ยวข้อง
- 2.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม
  - 2.5.1 ความหมายของเหยื่ออาชญากรรม
  - 2.5.2 ประเภทของเหยื่ออาชญากรรม
  - 2.5.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
    - 2.5.3.1 ทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน (Routine Activities Theory)
    - 2.5.3.2 ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของเหยื่อ (Victim Precipitation Theory)
    - 2.5.3.3 ทฤษฎีความสัมพันธ์ตามพื้นที่ (Spatial Relations Theory)
- 2.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก
  - 2.6.1 บุคลิกภาพตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory of Personality)
  - 2.6.2 กลไกการป้องกันตัวเอง (Defense Mechanism)
  - 2.6.3 พฤติกรรมบุคคลภายในกลุ่มกับอิทธิพลกลุ่ม
  - 2.6.4 ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory)

- 2.6.5 ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory)
- 2.6.6 ทฤษฎีความกดดันทั่วไป (General Strain Theory)
- 2.6.7 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)
- 2.6.8 แนวคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคม (Socialization)
- 2.6.9 แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมทางเพศ
- 2.6.10 ทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-Control Theory)
- 2.6.11 ทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผล (Rational Choice Theory)
- 2.6.12 ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory)
- 2.7 ปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น
  - 2.7.1 สุรา
  - 2.7.2 ยาเสพติด
  - 2.7.3 สื่อลามก
- 2.8 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม
  - 2.8.1 ทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมตามแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม (The Classical School of Criminology)
  - 2.8.2 ทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Approach)
  - 2.8.3 ทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์ (Community Relation)
  - 2.8.4 ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (Theory of Crime Control Through Environment)
  - 2.8.5 รูปแบบในการป้องกันอาชญากรรม
- 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 2.9.1 งานวิจัยของไทย
  - 2.9.2 งานวิจัยของต่างประเทศ
- 2.10 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 ความหมายและรูปแบบของอาชญากรรมทางเพศ

2.1.1 ความหมายของอาชญากรรมทางเพศ

อาชญากรรมทางเพศเป็นการบังคับหรือข่มขู่ให้เหยื่อยอมร่วมเพศหรือมีกิจกรรมทางเพศร่วมกับอาชญากรซึ่งถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย (Hickey, 2006) คล้ายกับการให้ความหมาย

ของ Chatteraj (อฉนพ ชูบ้ำรุง และ อุนษา เลิศโตมรสกุล, 2555) ที่อธิบายว่า อาชญากรรมทางเพศเป็นการสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลอื่น โดยที่บุคคลนั้นไม่ยินยอม

จตุรรัตน์ เอื้ออำนวย (2550) อธิบายว่า อาชญากรรมทางเพศ (Sex Crime) เป็นการกระทำผิดกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งผู้กระทำกระทำโดยปราศจากความยินยอมของผู้ถูกกระทำ หรือใช้กำลังประทุษร้าย บังคับ ช่มชู้ด้วยประการใดๆ และผู้กระทำอาจกระทำคนเดียว ร่วมกันกระทำหลายคน หรือกระทำเป็นกลุ่ม เช่น การข่มขืน การโหมหนิง เป็นต้น ซึ่งลักษณะของการกระทำนั้นผิดกฎหมายและผิดจารีตประเพณี

ในทัศนะของผู้วิจัย อาชญากรรมทางเพศเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ขัดต่อขนบธรรมเนียมจารีตประเพณีของสังคม และเป็นความผิดตามกฎหมายด้วย ตัวอย่างของพฤติกรรม เช่น การข่มขืนกระทำชำเราบุคคลอื่นโดยปราศจากความยินยอม การล่วงละเมิดทางเพศเด็ก ข่มขืนบุคคลในครอบครัว การรุมโหมหนิง การนำผู้หนิงและเด็กไปแสวงหาประโยชน์ทางเพศ เป็นต้น

2.1.2 รูปแบบของอาชญากรรมทางเพศ

Chatteraj (อฉนพ ชูบ้ำรุง และ อุนษา เลิศโตมรสกุล, 2555) ได้แบ่งการกระทำผิดทางเพศเป็น 4 ประเภท คือ

1) การข่มขืน (Rape) คือ การกระทำทางเพศต่อบุคคลอีกฝ่ายที่ไม่สมัครใจ โดยใช้กำลัง ช่มชู้ หรือทำให้หวาดกลัว และใช้อวัยวะเพศชายเข้าล่วงล้ำไปในอวัยวะเพศของฝ่ายหนิง

2) การค้าหนิงและเด็กโดยมีวัตถุประสงค์ทางเพศ (Trafficking of Women and Girls for Commercial Sexual Purposes)

3) การคุกคามทางเพศในที่ทำงาน (Sexual Harassment in Work Places) หมายถึง การสัมพันธ์ทางร่างกายของบุคคลอื่นโดยปราศจากความยินยอม การพูดจาโ้โลมทางเพศ การพูดเรื่องลามก หรือเสียดสีเรื่องรูปร่างของบุคคลอื่น (อฉนพ ชูบ้ำรุง และ อุนษา เลิศโตมรสกุล, 2555)

4) การใช้ความรุนแรงทางเพศโดยผู้ค้ำเคียง (Sexual Violence by Intimate Partners) หมายถึง การกระทำความรุนแรงทางเพศ หรือการคุกคามทางร่างกาย ซึ่งกระทำโดยสามี ภรรยา อดีตสามีภรรยา คู่รักเก่า เพื่อนชายหรือเพื่อนหนิงในปัจจุบัน (อฉนพ ชูบ้ำรุง และ อุนษา เลิศโตมรสกุล, 2555)

การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหนิงซึ่งเป็นหัวข้องานวิจัยนี้ก็เป็นอาชญากรรมทางเพศประเภทหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยจะอธิบายความหมายและรูปแบบการข่มขืนกระทำชำเราในหัวข้อถัดไป

2.2 ความหมายและรูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา

2.2.1 ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเรา

“ข่มขืนกระทำชำเรา” ตามความหมายของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 หมายถึง ฐานความผิดอาญาที่ผู้กระทำชำเราบุคคลอื่น ไม่ว่าจะผู้กระทำหรือผู้ถูกระทำจะเป็นชายหรือหญิง และจะเป็นคู่สมรสของตนหรือไม่ โดยใช้กำลังประทุษร้าย และผู้ถูกระทำอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือทำให้ผู้ถูกระทำเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น”

วคินี กมลวารินทร์ (2558) ให้ความหมายคำว่า ข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง การใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่น ซึ่งผู้อื่นอาจเป็นได้ทั้งเพศชายหรือเพศหญิง เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของตน โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล้วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศ ทวารหนัก ช่องปากของเหยื่อหรือใช้วัตถุอื่น เช่น ใช้อวัยวะเพศเทียมล้วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศหรือทวารหนักของเหยื่อ วคินี อธิบายเพิ่มเติมว่า ในทางกฎหมายมีการแยกรายละเอียดของการกระทำออกเป็นการข่มขืนกับการกระทำชำเรา แต่โดยทั่วไปเมื่อกล่าวถึงการข่มขืนก็จะเข้าใจเรื่องการกระทำชำเราด้วยเช่นกัน

คำว่า “ข่มขืน” หมายถึง การข่มขืนใจหญิงที่ไม่ได้ยินยอมหรือสมัครใจ อาจกระทำโดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือฝ่ายหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าเป็นคนอื่น ส่วนคำว่า “กระทำชำเรา” หมายถึง การที่ชายร่วมประเวณีกับหญิง โดยของลับหรืออวัยวะสืบพันธุ์ของชายล้วงล้ำเข้าไปในช่องคลอดหรืออวัยวะสืบพันธุ์ของหญิงแล้ว ทั้งนี้ไม่ว่าจะเข้าไปมากหรือน้อยก็ถือว่าความผิดสำเร็จ ส่วนฝ่ายชายจะสำเร็จความใคร่หรือไม่ก็ไม่สำคัญ แต่ถ้าอวัยวะสืบพันธุ์ของเพศชายเพียงแค่วจรดช่องคลอด หรือจรดอวัยวะสืบพันธุ์ของเพศหญิงแต่ไม่ได้ล้วงล้ำเข้าไปจะเป็นความผิดฐานกระทำชำเรา (วคินี กมลวารินทร์, 2558)

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายคำว่า “ข่มขืน” หมายถึง การบังคับ การขืนใจ การขู่ขี้ญ

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2550) ให้ความหมายว่า การข่มขืนเป็นการล้วงละเมิดทางเพศตามกฎหมาย ที่ชายกระทำต่อหญิงเพื่อแสดงให้เห็นว่ามีอำนาจเหนือกว่าและเป็นการดูถูกเหยียดหยามผู้หญิงด้วย ซึ่งผู้กระทำผิดกระทำโดยรู้ว่ามีกฎหมายบัญญัติให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิด

นพมาศ ถาวร (2557) ให้ความหมายของการข่มขืนว่า เป็นการกระทำทางเพศที่ดำเนินการโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือหลายบุคคลร่วมกันกระทำต่ออีกคนหนึ่งโดยปราศจากความยินยอมด้วยการขู่ขี้ญ ข่มขู่ คุกคาม ทำให้ผู้ถูกระทำไร้ความสามารถในการป้องกันตนเอง ส่วนการ “กระทำชำเรา” หมายถึง การร่วมประเวณีหรือการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงโดยปกติธรรมชาติ

สุจิตรา เหลืองวัฒนนันท์ (2543) อธิบายว่า “กระทำชำเรา” เป็นการร่วมเพศระหว่างชายกับหญิงโดยอวัยวะสืบพันธุ์ของชายล่งล้ำเข้าไปในช่องคลอดของหญิงแม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม ความสำคัญของการกระทำชำเราอยู่ที่อวัยวะเพศชายได้ล่งล้ำเข้าไปในช่องคลอดของหญิงโดยไม่ต้องคำนึงว่าชายมีน้ำอสุจิออกมาหรือไม่และเชื่อพรหมจารีของหญิงฉีกขาดหรือไม่ แต่หากอวัยวะสืบพันธุ์ของเพศชายล่งล้ำเข้าไปในทวารหนักหรือใช้อวัยวะเพศเทียมเข้าไปในช่องคลอดของเพศหญิงย่อมไม่เป็นความผิดฐานกระทำชำเรา แต่เป็นความผิดฐานอนาจารเท่านั้น

การให้ความหมายของคำว่า การข่มขืน ข่มขืนกระทำชำเรา และการกระทำชำเราของหลายท่านนั้น เป็นการอธิบายลักษณะของการข่มขืนกระทำชำเราตามความหมายของบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 พ.ศ.2499 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตนโดยขู่เชือดประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกสี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดพันถึงสี่หมื่นบาท”

ต่อมาในปี พ.ศ.2550 มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญเรื่องการขจัดความแตกต่างทางเพศและเพื่อความเท่าเทียมกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ดังนั้น ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเราจึงมีความหมายเปลี่ยนไปตามประมวลกฎหมายอาญา แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ.2550 มาตรา 276 (ในส่วนของอัตราโทษ มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560)

“ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เชือดด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น”

ดังนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ.2550 มาตรา 276 คำว่า “การกระทำชำเรา” จึงหมายถึง การใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น (ผู้อื่นอาจเป็นชายหรือหญิงก็ได้) หรือการใช้สิ่งอื่นใด เช่น นิ้ว ลิ้น มือ อวัยวะเพศเทียม ขวด ผัก ผลไม้ กระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น (ชายหรือหญิง) เพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ

ส่วนคำว่า “ข่มขืนกระทำชำเรา” นั้น ต้องมีลักษณะของการใช้กำลังบังคับ ขู่เชือด ทำร้าย หรือทำให้บุคคลที่ถูกกระทำชำเราอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ประกอบกับต้องมีการใช้

อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของบุคคลที่ถูกกระทำ (ซึ่งอาจเป็นชายหรือหญิงก็ได้) หรือการใช้สิ่งอื่นใด เช่น นิ้ว ลิ้น มือ อวัยวะเพศเทียม ขวด ผัก ผลไม้ กระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น (ชายหรือหญิง) เพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ

ยิ่งรัก อัจฉมานนท์ (2556) อธิบายว่า ปัญหาการตีความคำว่าข่มขืนกระทำชำเราที่มีมานาน เนื่องจาก มาตรา 276 ตามประมวลกฎหมายอาญา ปี พ.ศ.2499 ไม่ได้มีการบัญญัตินิยามศัพท์ไว้ ดังนั้นก่อนปี พ.ศ.2550 จึงได้มีการยึดความหมายตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1133/2509 ได้วางหลักของความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราไว้ว่า ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราจะเป็นความผิดสำเร็จต่อเมื่อของลับของชายล่วงล้ำเข้าไปในของลับของหญิง 1 องคุลี คือ ประมาณครึ่งข้อแรกของนิ้วกลาง โดยชายนั้นไม่ต้องสำเร็จความใคร่ หรือหญิงไม่จำต้องถึงกับเหยื่อพรหมจารีของหญิง ฉีกขาดก็เป็นความผิดสำเร็จแล้ว ดังนั้นตามกฎหมายเดิม ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเรา จึงจำกัดแค่อวัยวะเพศชายต้องล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศหญิงเท่านั้น หากอวัยวะเพศชายล่วงล้ำไปในทวารหนัก ช่องปาก หรือใช้สิ่งอื่นหรืออวัยวะเพศเทียมเข้าไปในทวารหนักของผู้เสียหาย ก็เป็นความผิดฐานอนาจารเท่านั้น ไม่ผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ดังนั้น ในทัศนะของผู้วิจัยขอสรุปคำว่า “การข่มขืนกระทำชำเรา” หมายถึง การใช้กำลังบังคับ ชูเชิญ ทำร้าย หรือทำให้เหยื่อที่ถูกกระทำอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เพื่อสอดใส่ อวัยวะเพศ ของผู้กระทำเข้าไปในอวัยวะเพศของเหยื่อ หรือทวารหนัก หรือช่องปาก หรือใช้สิ่งของต่างๆ เช่น อวัยวะเพศเทียม นิ้วมือ ลิ้น มือ ผัก ผลไม้ หรือสิ่งอื่นใดสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ เพื่อสนองตอบอารมณ์ความต้องการทางเพศของผู้กระทำ โดยเหยื่ออาจเป็นเพศชายหรือเพศหญิงก็ได้ ซึ่งผู้วิจัยได้ให้ความหมายตามความหมายมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 เนื่องจากงานวิจัยฉบับนี้ได้ทำการศึกษาวิจัยก่อนจะมีการประกาศแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ที่มีการให้คำนิยามการกระทำชำเราใหม่

2.2.2 รูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา

การจำแนกประเภทหรือรูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเราก็นำมาใช้ในการแก้ไขบำบัด ผู้กระทำผิดทางเพศได้อย่างชัดเจนตรงประเด็นและยังนำมาใช้ในการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา มิให้เกิดขึ้นในสังคม ในการจำแนกบางเกณฑ์ก็ใช้สภาวะทางจิตของผู้กระทำผิดเป็นตัวแบ่ง บางเกณฑ์ก็จำแนกจากเหยื่อที่ถูกกระทำ เช่น เพศ หรืออายุของเหยื่อ เป็นต้น (Hickey, 2006) ซึ่ง Hickey ได้แบ่งรูปแบบของของการข่มขืนกระทำชำเราออกเป็น 3 ประเภท คือ

1) การข่มขืนกระทำชำเรา (Rapists) มีการศึกษาทางจิตวิทยาพบว่า ผู้ที่ข่มขืนและใช้กำลังประทุษร้ายผู้หญิงมักมีปมด้อย หรือมีข้อบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ เช่น มีสมรรถนะทางเพศสูง หรือเสื่อมสมรรถนะทางเพศอย่างรวดเร็วจึงต้องโอ้อวดหรือทดสอบกับเหยื่อ และการแสดงออกด้วยการข่มขืนก็เป็นการช่วยเสริมภาพลักษณ์ที่อ่อนแอของผู้กระทำให้ดูเป็นคนแข็งแรงมีอำนาจเหนือผู้อื่น เป็นการทดแทนความรู้สึกพ่ายแพ้ ต่ำต้อย และปกปิดบุคลิกภาพที่บกพร่องของตน ซึ่งนักวิเคราะห์หลายคนเชื่อว่าความรู้สึกตื่นเต้นจากการข่มขืนครั้งแรกทำให้เกิดการกระทำผิดซ้ำครั้งต่อๆ มา (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2550)

ส่วนใหญ่การศึกษาเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราจะมุ่งศึกษาไปที่แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าวทางเพศ ซึ่งสามารถแบ่งประเภทของการข่มขืนออกเป็น 4 ประเภท (Hickey, 2006) ได้แก่

- การข่มขืนอันเนื่องมาจากอำนาจ (The power-reassurance rapist) เป็นการใช้การข่มขืนเพื่อแสดงออกถึงความต้องการทางเพศที่แปลกประหลาดเหนือจินตนาการของผู้กระทำ และส่วนใหญ่มักจะมีประวัติเกี่ยวกับการหมกมุ่นทางเพศ มีความเข้าใจโลกบิดเบือนไปจากความจริง มีความต้องการทางเพศสูงและไม่สามารถควบคุมตนเองได้ มีการรับรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวผู้กระทำกับเหยื่อที่บิดเบี้ยว โดยผู้กระทำมีความรู้สึกอย่างรุนแรงว่ามีความบกพร่องในความเป็นชาย และใช้การข่มขืนเพื่อปลอบประโลมตัวเองว่าเหยื่อต้องการมีเพศสัมพันธ์และมีความสุขที่ได้มีเพศสัมพันธ์ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับเหยื่อส่วนใหญ่จะเป็นการฉ้อโกงแบบกะทันหัน โดยผู้กระทำจะเดินส่องหาผู้หญิงที่สามารถทำให้เขามีความพอใจในการมีเพศสัมพันธ์ (Hickey, 2006) ผู้กระทำการข่มขืนประเภทนี้จะพบได้มากที่สุด ตัวอย่างวิธีการหาเหยื่อของกลุ่มนี้ เช่น การเข้าไปแอบซ่อนอยู่หลังรถยนต์ของเหยื่อ การลักลอบเข้าไปในห้องนอนของเหยื่อ การสอดดูหรือหาเหยื่อในสถานที่ต่างๆ เป็นต้น (สฤณี สืบพงษ์ศิริ, 2551)

- การข่มขืนที่ใช้กำลังที่รุนแรง (The power-assertive rapist) คือ การที่ผู้กระทำใช้การข่มขืนเพื่อเป็นการแสดงอำนาจที่เหนือกว่า มักใช้กำลังความรุนแรงในการกระทำ และบางครั้งก็จะมีข่มขืนเหยื่อรายเดิมซ้ำอีก (สฤณี สืบพงษ์ศิริ, 2551)

- การข่มขืนเพื่อแก้แค้น (The anger-retaliation rapist) การที่ผู้ข่มขืนใช้การข่มขืนแบบฉ้อโกงเพื่อเป็นการระบายความโกรธรุนแรงที่มีอยู่ ผู้ข่มขืนรู้สึกไม่พอใจ และไม่พอใจ และเข้าใจไปว่าความยุติธรรมไม่มีจริง ผู้ข่มขืนกระตุนตัวเองโดยใช้การข่มขืนเพื่อระบายความก้าวร้าวและจินตนาการทางเพศแบบชาติสนิม และมีความสุขจากการที่ได้ทำร้ายเหยื่อ การข่มขืนประเภทนี้การเพิ่มระดับของเพศสัมพันธ์และความก้าวร้าวเป็นไปด้วยกัน โดยปกติเราไม่สามารถสังเกตเห็นนักข่มขืนประเภทนี้ได้ชัดเจนนัก แต่คนกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมประหลาด และมีพฤติกรรมรุนแรง และในการข่มขืนผู้กระทำมักจะมุ่งตรงไปยังอวัยวะเพศของเหยื่อทันที

(Hickey, 2006) แต่ผู้ข่มขืนมักไม่ได้รับความพึงพอใจทางเพศหรืออาจจะได้รับความพึงพอใจเพียงเล็กน้อยจากการข่มขืน (สฤชดี สืบพงษ์ศิริ, 2551)

- การข่มขืนโดยทำให้ผู้อื่นเจ็บปวด (The anger-excitation rapist)

ผู้กระทำมีรู้สึกมีความสุขอย่างมากที่เห็นเหยื่อได้รับความทุกข์ทรมานจากการกระทำของตน โดยมีความสุขมากกว่าความสุขที่จะได้รับจากการร่วมเพศ และส่วนใหญ่มักจะจบลงด้วยการฆ่าเหยื่อในที่สุด (สฤชดี สืบพงษ์ศิริ, 2551)

2) การล่วงละเมิดทางเพศเด็กและความชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Child Molestation and Pedophiles) ผู้กระทำผิดชอบที่จะเป็นเพื่อนกับเด็กและจะออกตามหาเด็กแบบที่พวกเขาชอบ และมักจะเข้าโจมตีเด็กที่เขารู้จักมักคุ้น ผู้ข่มขืนบางส่วนสนใจที่จะมีเพศสัมพันธ์แบบผู้ใหญ่ แต่เพราะรู้สึกว่าจะยังไม่สามารถมีความสุขทางเพศแบบผู้ใหญ่ได้อย่างเต็มที่หรืออาจจะมี ความหย่อนสมรรถนะภาพ เขาจึงเลือกกระทำทางเพศต่อเด็ก ความก้าวร้าวรุนแรงในการล่วงละเมิดทางเพศเด็กคือการมีเพศสัมพันธ์แบบชาติสนิม และจะชอบเด็กๆ ที่เขาไม่รู้จัก โดยเฉพาะกับเด็กชาย (Hickey, 2006) การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กชาย หรือเรียกว่า “ตุ้ย” นั้น เด็กชายที่จะตกเป็นเหยื่อ มักจะมีลักษณะของความแข็งแรง หน้าตาดี วัยเยาว์ ซึ่งลักษณะดังกล่าวของเด็กชายเป็นสิ่งที่ชายผู้กระทำผิดไม่มี และผู้กระทำผิดกับเหยื่อมักเป็นคนแปลกหน้าไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ตัวผู้กระทำผิดมีทั้งเป็นกลุ่มที่มีฐานะดี การศึกษาสูง หรือฐานะยากจน การศึกษาน้อยก็ได้ แต่ทั้งนี้ ตัวผู้กระทำผิดมักมีลักษณะที่เด็กให้ความไว้วางใจก่อนจะล่วงละเมิดทางเพศเด็กเหล่านั้น (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2550) การล่วงละเมิดทางเพศเด็กสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม (Hickey, 2006) ได้แก่

- การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กแบบพิเศษ (Preferential child molesters) ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ชอบทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย มีบุคลิกภาพที่เป็นมิตร ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้มีลักษณะคล้ายกับผู้ป่วยทางจิตประเภทที่คลั่งไคล้หลงใหลมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Pedophile) Holmes & Holmes (2002) ได้แบ่งประเภทของผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ ออกเป็น 1) Mysoped-preferential molesters ชื่อเรียกของกลุ่มนี้เป็นการผสมผสานระหว่างความต้องการปลดปล่อยทางเพศกับความรุนแรงของบุคคล ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้เป็นโรคคลั่งไคล้มีเพศสัมพันธ์กับเด็กอย่างรุนแรง (the sadistic pedophile) และมีการทำร้ายร่างกายเด็ก ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้จะสะกดรอยตามเด็กๆ ก่อนจะเข้าจู่โจมเหยื่อและบ่อยครั้งมีการฆ่าเด็กด้วย ซึ่งมักจะมีการเตรียมอาวุธไว้ล่วงหน้า 2) กลุ่มที่จับจ้องจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก (The fixated-preferential molesters) กลุ่มนี้มักจะไม่ทำกิจกรรมแบบคนในวัยผู้ใหญ่ มักจะเป็นคนโสด ยังไม่บรรลุนิติภาวะ และรู้สึกไม่ปลอดภัยเมื่ออยู่กับผู้ใหญ่ ชอบแสดงนิสัยหรือมีบุคลิกภาพแบบเด็ก ไม่มีความตั้งใจที่จะทำร้ายเด็ก มักจะร่วมเพศโดยการใช้ปากกับอวัยวะเพศ Holmes & Holmes

อธิบายถึงผู้ป่วยทางจิตประเภทที่คลั่งไคล้หลงใหลมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Pedophilic หรือ Preferential molesters) หมายถึง กลุ่มบุคคลที่มีความคลั่งไคล้ทางเพศกับเด็ก เช่น การลูบไล้ กอดจูบแสดงความรัก และเพิ่มระดับด้วยการทำร้ายร่างกายไปจนถึงการฆาตกรรม แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะทำร้ายเด็ก บางคนหวังเพียงแค่ว่าได้แสดงความรัก กอดจูบ ลูบลำเด็ก ๆ บางกลุ่มมีความต้องการทางเพศกับเด็กแบบรุนแรงก็จะรู้สึกพึงพอใจถ้าเด็กที่เป็นเหยื่อของเขาเสียชีวิต (Hickey, 2006) ส่วน วิชญ์ อั้งประพันธ์ และ วิชาญ เปี้ยวนิม (2557) อธิบายถึงโรคมืดความต้องการทางเพศกับเด็ก (Pedophilia) ว่าหมายถึง กลุ่มผู้ใหญ่ที่เกิดอารมณ์ทางเพศกับเด็กที่ยังไม่เป็นหนุ่มสาว เด็กอาจจะเป็นเพศเดียวกับตนหรือต่างเพศก็ได้ คนกลุ่มนี้ส่วนมากจะเป็นเพศชาย พฤติกรรมของกลุ่มนี้จะเอาอวัยวะเพศให้เด็กลูบคลำ หรือจับต้องอวัยวะเพศของเด็ก เอาอวัยวะเพศไปเสียดสีกับร่างกายของเด็กจนสำเร็จความใคร่ หรือให้เด็กใช้มือสำเร็จความใคร่ให้ พวกที่มีอารมณ์รุนแรงจะร่วมเพศกับเด็กหรือร่วมเพศทางทวารหนักของเด็ก

- การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กตามสถานการณ์ (Situational child molesters) ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้จะใช้เด็กเป็นตัวแทนเมื่อเขาไม่สามารถมีความสุขทางเพศกับผู้ใหญ่วัยเดียวกันได้หรือจะเลือกกระทำกับเด็กเมื่อพวกเขาอยู่ภายใต้ความกดดันสูง โดยปกติพวกเขาไม่ได้ชื่นชอบหรือคลั่งไคล้ทางเพศต่อเด็กมากนัก Holmes & Holmes (2002) ได้แบ่งประเภทของผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ ออกเป็น 1) กลุ่มที่สถานการณ์ถดถอย (The regressed-situational) ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้รู้สึกเพียงว่าเด็กคือวัตถุที่ใช้ระบายอารมณ์ทางเพศแบบชั่วคราว อาชญากรมีความสามารถในการควบคุมตัวเองต่ำ มีภาพลบต่อตัวเอง เหยื่อส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง 2) กลุ่มที่ล่วงละเมิดทางเพศตามอำเภอใจ (Indiscriminant-situational molesters) กลุ่มนี้จะล่วงละเมิดบุคคลที่มีความอ่อนแอ คือล่วงละเมิดเด็ก แต่ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ไม่ได้มีความชื่นชอบหรือคลั่งไคล้ในตัวเด็ก 3) กลุ่มที่มีบุคลิกภาพบกพร่อง (naïve or inadequate-situational molester) ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้มีความผิดปกติทางจิต ไม่สามารถแยกสิ่งที่ถูกและผิดได้ มีพฤติกรรมแปลกประหลาด และไม่สามารถเข้ากับผู้ใหญ่คนอื่นๆ ได้ พวกเขาไม่มีการทำร้ายร่างกายเด็ก (Hickey, 2006)

3) การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวและญาติพี่น้อง (Incest Perpetrators) ตัวอย่างของการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว เช่น พ่อกับลูกสาว แม่กับลูกชาย พี่ชายกับน้องสาว พี่สาวกับน้องชาย ลุงกับหลานสาว เป็นต้น (วิชญ์ อั้งประพันธ์ และ วิชาญ เปี้ยวนิม, 2557) กรณีพ่อข่มขืนลูกสาวพบมากในครอบครัวที่พ่อเป็นใหญ่ในบ้าน และควบคุมสมาชิกในครอบครัวอย่างเคร่งครัด ส่วนกรณีที่พี่ข่มขืนน้องสาวเพราะพ่อแม่ไม่ได้มีการสอนในสิ่งที่ถูกต้องและไม่ได้ห้ามปรามเมื่อเกิดการกระทำเช่นนั้นขึ้น ส่วนกรณีที่แม่กับลูกชายมีเพศสัมพันธ์กันนั้นจะพบในครอบครัวที่แม่เป็นใหญ่ในบ้าน หรือเป็นครอบครัว

ที่ไม่มีพ่อ ทำให้บทบาทในครอบครัวเปลี่ยนไป เกิดการแข่งขันและสร้างคู่แข่งในครอบครัว (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2550) กรณีพ่อข่มขืนลูกนั้นเนื่องจากว่า สมัยเด็กมักจะไม่ได้รับความเมตตาจากครอบครัวหรือชุมชน เขาจึงไม่เกิดความเมตตาต่อลูกตัวเอง และไม่เข้าใจถึงบทบาทของความ เป็นพ่อ ความผูกพันกับลูกจึงน้อย จึงแสดงความก้าวร้าวต่อลูกด้วยการข่มขืนได้โดยง่าย (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2550) นอกจากนี้ ฮันท์ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2550) ยังพบว่าการข่มขืนในครอบครัวพบได้ทั้งในครอบครัวชนชั้นต่ำและในชนชั้นสูง แต่จะมีรายงานของกลุ่มชนชั้นต่ำมากกว่า เพราะว่าชนชั้นสูงมักจะปิดบังเรื่องที่น่าละอายได้อย่างแนบเนียน Cavallin (Hickey, 2006) ได้แบ่งประเภทของพ่อที่ร่วมประเวณีกับสมาชิกของครอบครัวแบบผิดประเพณี ออกเป็น 3 ประเภท คือ

- พ่อที่ร่วมประเวณีกับสมาชิกในครอบครัวโดยมีสาเหตุมาจากความผิดปกติทางจิต
- พ่อที่มีความปรารถนาในตัวเด็กๆ อย่างรุนแรง ซึ่งรวมถึงลูกสาวของเขาที่ถูกทำให้เป็นวัตถุทางเพศ
- พ่อที่กักขังและร่วมเพศกับสมาชิกในครอบครัว หรือเรียกว่า การแต่งงานหรือร่วมเพศในครอบครัว (endogamic incest)

Massachusetts Treatment Center (Bartol & Bartol, 2011) ได้จัดแบ่งประเภทของนักข่มขืนออกเป็น 4 ประเภท คือ

1) การข่มขืนเพื่อระบายความโกรธหรือความก้าวร้าว (Displaced aggression rapists) คนเหล่านี้ใช้การข่มขืนเพื่อเป็นการทำร้ายและลดค่าของผู้หญิง เขี่ยจะถูกกระทำต่อร่างกายอย่างรุนแรง เช่น การกีด การตบด้วยวะ เป็นต้น เขี่ยส่วนใหญ่มักจะเป็นคนแปลกหน้าซึ่งปรากฏตัวเป็นวัตถุในการระบายอารมณ์ที่เหมาะสมหรือกระตุ้นให้เกิดความรุนแรงหรือเขี่ยอาจจะมึบุคลิกที่ดึงดูดนักข่มขืนที่ข่มขืนอยู่แล้ว นักข่มขืนประเภทนี้ส่วนมากจะต้องการใช้ปากจัดการกิจหรือใช้เขี่ยให้ช่วยทำให้สำเร็จความใคร่ การขัดขืนต่อต้านนักข่มขืนกลุ่มนี้จะยิ่งทำให้เกิดการกระทำที่รุนแรงต่อเขี่ยมากขึ้น นักข่มขืนกลุ่มนี้ส่วนมากแต่งงานมีครอบครัวแล้วแต่ยังมีปัญหาหรือขัดแย้งกับผู้หญิงที่อยู่ในชีวิตของเขา (Bartol & Bartol, 2011) และความสัมพันธ์ของเขากับผู้หญิงบ่อยครั้งมีลักษณะขุ่นเคืองและมีการกระทำความรุนแรงต่อกันเป็นระยะพวกเขาจะรับรู้และเข้าใจว่าผู้หญิงไม่เป็นมิตร ชอบเรียกร้องมากเกินไป และชอบนอกใจนอกจากนี้บ่อยครั้งที่พวกเขาเลือกเขี่ยในการทำร้ายเป็นผู้หญิงที่เขาคิดว่ามีความคล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง กล้าแสดงออก ตัวคนเดียว ประวัติการทำงานของพวกเขามีการงานมั่นคงและส่วนมากประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง โดยปกติจะเป็นงานที่เป็นงานของผู้ชายโดยเฉพาะ เช่น ขับรถบรรทุก ช่างไม้ งานก่อสร้าง หรือช่าง โดยปกติการเข้าโจมตีเขี่ยจะเริ่มมาจากมีเหตุการณ์

หรือความผิดหวังหรือมีอารมณ์โกรธเกิดขึ้นจากพฤติกรรมหรือการกระทำของพวกผู้หญิง การกระทำผิดของผู้กระทำผิดกลุ่มนี้มักจะควบคุมแรงกระตุ้นไม่ได้ หากเปรียบเทียบกับนักข่มขืนเด็ก เพื่อระบายความโกรธหรือความก้าวร้าวส่วนใหญ่กลุ่มนี้จะมีความสับสน วุ่นวายและอารมณ์ผันผวน และมีจำนวนมากที่ถูกทะเลาะไม่สนใจทั้งทางร่างกายและความรู้สึกของพวกเขา คนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ จะถูกรับเลี้ยงดูโดยพ่อแม่บุญธรรมหรือถูกพาไปอยู่ในสถานสงเคราะห์ ประมาณร้อยละ 80 ถูกเลี้ยงในครอบครัวพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว

2) การข่มขืนเพื่อชดเชยสิ่งที่ขาดหาย (Compensatory rapists) การข่มขืน เป็นการระบายความปรารถนาทางเพศอันแรงกล้าที่ถูกกระตุ้นจากสภาพแวดล้อม ความก้าวร้าว ไม่ใช่ลักษณะของนักข่มขืนกลุ่มนี้ แรงจูงใจพื้นฐานคือความปรารถนาที่จะแสดงถึงความมั่งคั่ง ความเหนือกว่า การใช้ชีวิตในแต่ละวันของนักข่มขืนกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะใช้ชีวิตเรียบง่าย เยียบๆ เก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ชอบเข้าสังคมเพราะปรับตัวเข้ากับสังคมไม่ได้ พวกเขาอยู่ในโลกแห่งจินตนาการถึงเหยื่อที่ทำให้พวกเขามีความพึงพอใจในการร่วมเพศและจินตนาการถึงรูปแบบการข่มขืนที่โดดเด่น ซึ่งเหยื่อยังขอให้พวกเขาทำแบบนั้นให้อีกครั้ง แม้เหยื่อของพวกเขาจะเป็นคนแปลกหน้า แต่นักข่มขืนกลุ่มนี้อาจเคยเห็นเหยื่อมาแล้วบ่อยครั้ง คอยเฝ้ามองพวกเขา หรือแอบตามพวกเขาไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเขาจำกับเหยื่อมาก่อนนั้นยิ่งทำให้พวกเขามีความรู้สึกตื่นเต้นมากขึ้น ตัวอย่างเช่น เขาอาจจะถูกตึงตูดโดยเพื่อนสาวมหาลัย รู้สึกว่าพวกเธอมีเสน่ห์ แต่ถ้าหากเขาเข้าไปใกล้ พวกเธอด้วยวิธีการให้ยอมรับทางสังคม เขาอาจจะไม่สามารถเผชิญหน้าและยอมรับกับความผิดหวัง นั้นได้ อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาสามารถปรับปรุงและพัฒนาตัวเองให้มีความองอาจ เหยื่อก็คงมีความประทับใจในตัวพวกเขา ถ้าเหยื่อมีความแข็งแรงและต่อต้านการข่มขืน พวกเขาจะรีบหนีไปทันที แต่ถ้าเหยื่อยอมและไม่ต่อต้าน พวกเขาจะข่มขืนเหยื่อโดยปราศจากการความรุนแรง ความเขี้ยววนจากเหยื่อทำให้พวกเขาสามารถสำเร็จความใคร่ได้โดยเป็นไปตามธรรมชาติ หรือแม้เพียงแค่นี้สัมผัสตัวเหยื่อก็คงสามารถสำเร็จความใคร่ได้ โดยปกตินักข่มขืนประเภทนี้ จะไม่แสดงพฤติกรรมต่อต้านสังคมให้เห็นภายนอก ส่วนใหญ่นักข่มขืนกลุ่มนี้จะมีลักษณะ เก็บตัวเงียบ ขี้อาย ยอมแพ้อ่อนแอ เป็นชายสันโดษสุขภาพ เป็นพนักงานที่เชื่อถือได้ มีลักษณะนิสัย และพฤติกรรมเก็บเนื้อเก็บตัว ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง มีแรงจูงใจในการประสบความสำเร็จต่ำ โดยปกติมักจะขาดโอกาสทางการศึกษา การประกอบอาชีพ หรือขาดโอกาสที่จะประสบความสำเร็จทางสังคม ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงทำการข่มขืนหรือพยายามข่มขืนเพื่อเป็นการทดแทนหรือชดเชยความรู้สึกบกพร่องของตน

3) การข่มขืนแบบก้าวร้าว (Sexual aggressive) หรือ การข่มขืนแบบที่มีความสุขจากการทรมานผู้อื่น (Sadistic rapist) นักข่มขืนกลุ่มนี้มีทั้งความต้องการทางเพศและความก้าวร้าว ในระดับที่เท่าๆ กันหรือเกือบจะเท่ากัน ความรุนแรงและความเจ็บปวดเป็นสิ่งที่ช่วยเร้าอารมณ์

ทางเพศของพวกเขา เพราะมันช่วยให้พวกเขารู้สึกตื่นเต้น ดังนั้นการข่มขืนจึงเกิดจากการรวมกันระหว่างความรุนแรงกับความต้องการทางเพศ นักข่มขืนกลุ่มนี้เชื่อว่าธรรมชาติของผู้หญิงมีความสุขและต้องการการร่วมเพศในลักษณะที่ชายมีอำนาจเหนือกว่า ความโกรธและความก้าวร้าวอาจจะไม่แสดงออกให้เห็นในช่วงต้นของการข่มขืน คือในช่วงของการเล้าโลม ในทางทฤษฎีนักข่มขืนประเภทนี้จะมีความคิดว่าเหยื่อมีความต้องการมีเพศสัมพันธ์กับพวกเขา นักข่มขืนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่แต่งงานมีครอบครัว พวกเขามีความเชื่อสัจธรรมในระดับต่ำ ส่วนใหญ่มีประวัติการแต่งงานหลายครั้ง มีการแยกทาง หย่าร้าง พวกเขาอาจจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับความรุนแรงในครอบครัว บ้างก็เป็นผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว มีข้อเท็จจริงพบว่า พวกเขามีประวัติเป็นโรคต่อต้านสังคมตั้งแต่ในช่วงเป็นวัยรุ่น บ้างก็มีประวัติหนีโรงเรียน พวกเขามักมีปัญหาเกี่ยวกับกฎระเบียบของโรงเรียน พวกเขามีความสามารถในการควบคุมตัวเองในระดับต่ำและมีความอดทนต่ำ ช่วงวัยเด็กพวกเขามักมีความผิดปกติทางร่างกายหรือถูกทอดทิ้ง

4) การข่มขืนเพราะขาดความยับยั้งชั่งใจ (Impulsive) หรือ การข่มขืนเพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว (Exploitative rapist) นักข่มขืนกลุ่มนี้ไม่ได้มีความต้องการทางเพศรุนแรงและไม่ได้มีความก้าวร้าว แต่การข่มขืนเป็นไปตามสัญชาตญาณ จังหวะ หรือโอกาสที่เหมาะสม นักข่มขืนกลุ่มนี้มักจะกระทำการข่มขืนหลังจากประกอบอาชญากรรมประเภทอื่นสำเร็จแล้ว เช่น การปล้น การขโมยของเหยื่อ นักข่มขืนกลุ่มนี้ไม่มีประวัติการก่ออาชญากรรมมากกว่าประวัติการข่มขืน

2.2.3 ลักษณะของผู้กระทำความผิดฐานข่มขืน

ผู้กระทำผิดฐานข่มขืนมักจะได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์จำนวนมากว่าพวกเขาไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ (Uncontrollable urges) หรือมีความผิดปกติทางบุคลิกภาพสาเหตุการข่มขืนมีสาเหตุเบื้องต้น 4 ประการ คือ (Bartol & Bartol, 2011)

1) ไม่สามารถควบคุมหรือต่อต้านแรงกระตุ้นได้ (Uncontrollable or Irresistible impulse attribution) คือ ผู้กระทำผิดไม่สามารถควบคุมตัวเองและไม่สามารถยับยั้งความรู้สึกจากแรงขับทางเพศที่มีสูงได้ เขาเพียงต้องการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศที่ฟุ้งพล่าน

2) มีโรคหรือเจ็บป่วยทางจิต (Mental illness or disease attribution) คือ การข่มขืนหรือการเบี่ยงเบนทางเพศมีสาเหตุมาจากความเจ็บป่วยภายในหรือความผิดปกติของจิตใจ ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ถือว่าเป็นผู้ป่วยและต้องได้รับการดูแล

3) สูญเสียการควบคุมสติจากการใช้ยาเสพติดหรือแอลกอฮอล์ (Drug and Alcohol attribution) คือ ผู้ที่ใช้สารเสพติดหรือดื่มแอลกอฮอล์จะเสียการควบคุมตัวเองเมื่อตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสารเสพติดหรือแอลกอฮอล์ ลักษณะอาการของผู้ดื่มแอลกอฮอล์

จะขาดความยับยั้งชั่งใจ และสูญเสียตัวตนที่เคยมีความอ่อนโยนทางเพศ นี่จึงเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ผู้ชายจะเลือกจูโจมเหยื่อที่เข้าถึงได้ง่าย ณ ช่วงเวลานั้น มีการศึกษาพบว่า 2 ใน 3 ของผู้ชายที่ข่มขืนคนรักมีสาเหตุมาจากการดื่มแอลกอฮอล์ในปริมาณมาก พวกเขา มักอ้างว่า การข่มขืนคนรักเป็นการสมยอมของคนสองคน นอกจากนี้ 1 ใน 5 ของผู้ชายที่ข่มขืนในช่วงเวลา ที่พวกเขาเริ่มมาอ้างว่าพวกเขาไม่ได้ทำร้ายร่างกายเหยื่อ

4) การยั่วยุจากเหยื่อ (Victim instigation) หมายถึง บางสิ่งบางอย่างในตัวเหยื่อ หรือความเป็นตัวเองของเหยื่อไปดึงดูดใจผู้กระทำผิด หรือบางครั้งเหยื่อก็ก็น่ามีส่วนทำให้ตัวเอง ถูกข่มขืนในหลายๆ ทางโดยไม่รู้ตัว มีการศึกษาเรื่องการข่มขืนคนรัก 2 ใน 3 ของผู้ชายโยนความผิด ไปที่ฝ่ายหญิงว่ายั่วยวนพวกเขาให้ข่มขืน

จากการศึกษาของ Scully and Marolla (1984) ที่ทำการสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาด คดีข่มขืนเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด ซึ่งจากการ เก็บข้อมูลพบว่าสามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกได้เป็น 2 ประเภท คือ กลุ่มที่ยอมรับผิดในการกระทำ กับกลุ่มที่ปฏิเสธการกระทำผิด

1) กลุ่มผู้ที่ยอมรับผิดในการกระทำ (Admitters) โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ได้รับการ ยืนยันเรื่องราวจากเจ้าหน้าที่ตำรวจและเหยื่อ ซึ่งผู้กระทำผิดทางเพศกลุ่มนี้กำลังรับผิดชอบ กับการกระทำของตนเอง

2) กลุ่มผู้ที่ปฏิเสธการกระทำผิด (Deniers) กลุ่มนี้อยู่ระหว่างพิสูจน์ความผิด ในเบื้องต้นสำหรับการกระทำของเขาโดยทำให้เหยื่อถูกตำหนิ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 5 เหตุผลใหญ่ คือ (1) ผู้หญิงมายั่วยวนตัวเอง (2) ผู้หญิงยินยอมที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วย (3) ผู้หญิงส่วนมาก มีความสุขที่ได้ร่วมเพศและรู้สึกผ่อนคลาย (4) ผู้หญิงดีดีก็ไม่ได้ถูกข่มขืน (5) การข่มขืน เป็นการกระทำผิดเล็กน้อยเพราะเหยื่อก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ

จากการศึกษาวิจัยของ Scully and Marolla (1984) ยังพบอีกว่าร้อยละ 31 ของกลุ่ม ผู้ที่ปฏิเสธการกระทำผิดอ้างว่าเหยื่อยั่วยวนและให้ทำพวกเขา ก่อน และร้อยละ 22 อ้างว่าเหยื่อไม่มีการขัดขืนหรือต่อต้านการกระทำของพวกเขา และมีผู้กระทำผิดรายหนึ่งกล่าวว่า เหยื่อมีความรู้สึกชื่นชอบและประทับใจในสิ่งที่พวกเขาทำกับเธออย่างมาก ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ อ้างถึงการกระทำของพวกเขาว่าเหยื่อนอกจากจะเต็มใจมีเพศสัมพันธ์กับพวกเขา เหยื่อยังมีความสุข กับสิ่งที่พวกเขาทำให้พวกเขา และเหยื่อบางรายมีความสุขมากอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อนด้วย กลุ่มผู้ที่ปฏิเสธการกระทำผิดจำนวนมากประมาณร้อยละ 69 ยังอ้างอย่างมั่นใจว่าเหยื่อเหล่านั้น ไม่ใช่คนดีนักเพราะแต่งกายมายั่วยวนทางเพศพวกเขา ก่อน ชอบเตร็ดเตร่ เสเพลไปทั่ว นอกจากนี้กลุ่มผู้ที่ปฏิเสธการกระทำผิดกล่าวว่าเหยื่อไม่ควรจะมานั่งในบาร์คนเดียว ไม่ควรทำตัวเตร็ดเตร่เสเพลและควรแต่งกายให้มิดชิด

2.3 ความหมายและรูปแบบของการล่วงละเมิดทางเพศและการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

2.3.1 ความหมายของการล่วงละเมิดทางเพศและการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

การข่มขืนกระทำชำเราเด็กเป็นอาชญากรรมทางเพศต่อเด็กในรูปแบบหนึ่ง ซึ่ง (สุภกา ศิริทรัพย์, 2542) กล่าวว่า การล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual Abuse) มีการบัญญัติ คำจำกัดความไว้ใน Child Sexual Abuse Protocol สำหรับเขตกรุงฮอนจอน เมืองคาร์ลตัน ประเทศแคนาดา ว่าหมายถึง การกระทำอนาจารด้วยการแสดงอวัยวะเพศต่อเด็ก การร่วมประเวณี การรุกรานทางเพศ หรือแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ซึ่งผิดประมวลกฎหมายอาญา หรือทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะที่ต้องการความคุ้มครอง รวมถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวและบุคคลภายนอก

พวงเพ็ญ ใจกว้าง (2542)ให้ความหมายของการกระทำทารุณทางเพศต่อเด็ก ว่าหมายถึง กิจกรรมทางเพศในทุกรูปแบบระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ เช่น การกอดจูบ การสัมผัสสร้างกาย รวมถึง การข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อตอบสนองอารมณ์และความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่ โดยที่เด็กไม่ยินยอมหรืออาจจะไม่เข้าใจพฤติกรรมการกระทำดังกล่าว ทั้งนี้ผู้กระทำอาจใช้กำลัง บังคับขู่เข็ญเด็ก หรือทำร้ายร่างกายร่วมด้วย ซึ่งเด็กที่ถูกกระทำจะได้รับผลกระทบทั้งทางร่างกาย จิตใจ รวมถึงพัฒนาการทางเพศเมื่อเด็กโตขึ้น โดยผู้กระทำทารุณทางเพศต่อเด็กอาจจะเป็น บิดา มารดา หรือญาติของเด็ก เช่น ปู่ ตา พี่ชาย หรืออาจจะเป็นบุคคลนอกครอบครัว เช่น คนใกล้ชิด เพื่อนบ้าน หรือคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักเด็กมาก่อน กรณีที่เป็นการร่วมเพศในครอบครัว เช่น พ่อกับลูกสาว แม่กับลูกชาย เรียกว่า Incest

Jon R. Conte (พวงเพ็ญ ใจกว้าง, 2542) อธิบายว่า การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก โดยผู้ใหญ่ ต้องประกอบด้วย 3 ลักษณะ คือ

- 1) เด็กและผู้กระทำล่วงละเมิดทางเพศ ต้องมีอายุห่างกันตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป
- 2) ลักษณะการกระทำทางเพศ เช่น การอวดอวัยวะเพศ การแอบดูเด็กเปลือยกาย การจับลูบคลำอวัยวะเพศเด็ก การข่มขืนกระทำชำเรา การถ่ายภาพลามกอนาจาร
- 3) ความต้องการสำเร็จความใคร่ทางเพศของผู้กระทำที่เป็นผู้ใหญ่ อาจมีการใช้กำลังบังคับ โดยที่เด็กอาจไม่ยินยอมหรือไม่สามารถช่วยตัวเองได้

สำหรับ จิตตินันท์ และสรรพสิทธิ์ คุมประพันธ์ (พวงเพ็ญ ใจกว้าง, 2542) แบ่งรูปแบบ การล่วงละเมิดทางเพศเด็กแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) การล้วงละเมิดทางเพศที่ไม่รุนแรง คือ ไม่มีการสัมผัสร่างกาย เช่น การเปลือยกาย หรือให้เด็กดูอวัยวะเพศ การแอบดูเด็กอาบน้ำ การพูดชวนลาม พูดสองแง่สองง่าม การให้เด็กดูภาพ หรือวีดีโอลามก เพื่อเร่เร้าหรือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่อเด็ก

2) การล้วงละเมิดทางเพศที่รุนแรง มีลักษณะของการสัมผัสร่างกาย เช่น การลูบคลำ อวัยวะเพศหรือร่างกายเด็กด้วยมือหรือปาก เพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้กระทำ การข่มขืนกระทำชำเรา จัดอยู่ในประเภทของการล้วงละเมิดทางเพศที่มีความรุนแรงด้วย

ดังนั้น การข่มขืนกระทำชำเราจึงเป็นประเภทหนึ่งของการล้วงละเมิดทางเพศ สำหรับในประเทศไทยนั้นการข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีบริบูรณ์ และเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปีบริบูรณ์เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม โดยมาตรา 277 มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ. 2558 ส่วนการข่มขืนกระทำชำเราผู้ที่มีอายุกว่า 15 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปจะเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276

ซึ่งลักษณะการกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี สามารถอธิบายจากการแยกองค์ประกอบความผิด ได้ดังนี้

1) ต้องมีการกระทำชำเรา ซึ่งการกระทำชำเราต้องเป็นการที่กระทำไปเพื่อสนองความใคร่ของตัวผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำสอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ หรือใช้สิ่งของอื่นใด เช่น นิ้ว มือ ลิ้น อวัยวะเพศเทียม สอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ

2) เด็กที่ถูกกระทำชำเราต้องมีอายุไม่เกิน 13 ปีบริบูรณ์ ซึ่งเด็กจะเป็นเพศชาย หรือเพศหญิงก็ได้

3) ผู้กระทำผิดกระทำชำเราเด็กเพื่อสนองตอบความต้องการทางเพศของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำสอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเด็กที่เป็นเหยื่อ หรือใช้สิ่งของอื่นใด เช่น นิ้ว มือ ลิ้น อวัยวะเพศเทียม สอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเด็ก โดยผู้กระทำต้องมีเจตนาที่จะข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ถ้าหากไม่มีเจตนาข่มขืน เพียงแค่ใช้อวัยวะเพศ สัมผัสหรือแตะร่างกายของเด็ก แม้จะมีน้ำอสุจิ เคลื่อนออกมาก็ไม่เป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

การกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี ในความหมายของผู้วิจัย หมายถึง การที่ผู้กระทำผิดมีเจตนากระทำชำเราเด็กชายหรือเด็กหญิงที่อายุต่ำกว่า 13 ปีบริบูรณ์ เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้กระทำผิด โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำสอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเด็กที่เป็นเหยื่อ หรือใช้สิ่งของอื่นใด เช่น นิ้ว มือ ลิ้น อวัยวะเพศเทียม สอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเด็ก โดยเด็กจะเข้าใจถึงการกระทำดังกล่าว

หรือไม่ก็ได้ และในกรณีที่เด็กมีความเข้าใจการกระทำดังกล่าวแล้วผู้กระทำผิดใช้กำลังประทุษร้าย ช่มชู้ บังคับขืนใจเด็กให้ร่วมประเวณีก็จะเรียกว่า “การข่มขืนกระทำชำเราเด็ก” ซึ่งผู้วิจัย ได้ให้ความหมายตามความหมายมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 เนื่องจากงานวิจัยฉบับนี้ได้ทำการศึกษาวิจัยก่อนจะมีการประกาศ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ที่มีกรให้คำนิยามการกระทำชำเราใหม่

2.3.2 ความหมายของโรครักเด็ก (Pedophilia)

Bartol and Bartol (2011) อธิบายว่า โรครักเด็ก (Pedophilia) เป็นคำศัพท์ที่ใช้บ่อยกับกรณีการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก และเป็นโรคทางจิตเวชประเภทหนึ่ง ซึ่งผู้ที่เป็นโรครักเด็ก (Pedophilia) จะมีจินตนาการที่เร้าอารมณ์รุนแรงทางเพศกับเด็กอายุ 6 เดือนขึ้นไป หรือมีพฤติกรรมหรือกิจกรรมทางเพศกับเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี โรคนี้แบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มคนที่มีอารมณ์เร้าทางเพศแต่เฉพาะกับเด็กเท่านั้น กับประเภทที่มีอารมณ์ทางเพศทั้งเด็กและผู้ใหญ่

Finkelhor and Araj (Bartol & Bartol, 2011) อธิบายว่า โรครักเด็ก (Pedophilia) คือ ผู้ใหญ่เพศชายที่มีความสนใจทางเพศกับเด็ก โดยมักจะมีพฤติกรรมหนึ่งหรือสองพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่ามีความสนใจเด็ก เช่น การชอบสัมผัสตัวเด็ก หรือชอบให้เด็กสัมผัสตัวเขา ซึ่งช่วยให้เขาเกิดอารมณ์ทางเพศ หรือผู้ใหญ่บางคนก็จะมีจินตนาการทางเพศเกี่ยวกับเด็ก

วิฑูรย์ อังประพันธ์ และ วิชาญ เปี้ยวนิม (2557) อธิบายว่า ผู้ใหญ่บางคนมีความผิดปกติทางจิตโดยจะเกิดอารมณ์ทางเพศกับเด็กที่ยังไม่เป็นหนุ่มสาว เด็กอาจจะเป็นเพศเดียวกับตน หรือต่างเพศก็ได้ ซึ่งอาการนี้เรียกว่า “การมีความต้องการทางเพศกับเด็ก (Pedophilia)” ส่วนมากจะเป็นเพศชาย พฤติกรรมของกลุ่มนี้จะเอาอวัยวะเพศให้เด็กถูบคลำ หรือจับต้องอวัยวะเพศของเด็ก เอาอวัยวะเพศไปเสียดสีกับร่างกายของเด็กจนสำเร็จความใคร่ หรือให้เด็กใช้มือสำเร็จความใคร่ให้ พวกที่มีอารมณ์รุนแรงจะร่วมเพศกับเด็กหรือร่วมเพศทางทวารหนักของเด็ก

2.3.3 ลักษณะของผู้ข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

Knight, Rosenberg, & Schneider (Bartol & Bartol, 2011) อธิบายว่า อาชญากรทางเพศ มักจะกระทำผิดจากแอลกอฮอล์เป็นส่วนใหญ่ และจากการศึกษาของ Knight พบว่าลักษณะของผู้ข่มขืนกระทำชำเราเด็กโดยส่วนใหญ่ มีดังนี้

- 1) มีปัญหาเรื่องแอลกอฮอล์

- 2) เรียนไม่จบชั้นมัธยมหรือเคยถูกไล่ออกจากโรงเรียน
- 3) มีประวัติไม่มีอาชีพมั่นคง ไม่มีทักษะในการประกอบอาชีพ
- 4) ส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย

Hickey (2006) อธิบายลักษณะของผู้ที่เป็นโรครักเด็ก (Pedophilia) ดังนี้

- 1) ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย และเหยื่อหลักๆ จะเป็นผู้หญิง
- 2) ส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ หรืออยู่คนเดียว
- 3) มีประวัติการทำงานที่ต้องใกล้ชิดกับเด็ก เช่น โรงเรียน ชมรมกีฬา
- 4) ประกอบอาชญากรรมเนื่องจากต้องการความรัก และต้องการที่จะเป็นเพื่อนกับเด็กๆ
- 5) พวกเขาไม่ยอมข่มขืนเหยื่อ แต่ชอบที่จะสัมผัส ลูบไล้เหยื่อ
- 6) มีลักษณะนิสัยขี้อาย เก็บตัว อารมณ์อ่อนไหว และเก็บกด ซึมเศร้า

Eric ได้้อธิบายลักษณะของผู้ที่ล่วงละเมิดทางเพศเด็ก ดังนี้

- 1) ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะเป็นเพศชาย แต่จากการศึกษาพบว่า มีผู้กระทำผิดเพศหญิงที่ทำงานในศูนย์ดูแลเด็กด้วย
- 2) มีประวัติการทำงานที่ผิดปกติ มีประวัติการถูกจับ และส่วนใหญ่แต่งงานแล้ว
- 3) มีโอกาสมีเพศสัมพันธ์กับเหยื่อมากกว่ากลุ่มที่เป็นโรครักเด็ก
- 4) กรณีที่ไม่ใช่การข่มขืนคนในครอบครัว ผู้กระทำผิดจะไม่รู้จักเหยื่อมาก่อน
- 5) มีพฤติกรรมต่อเนื่อง แต่จะกระทำกับเหยื่อแต่ละคนครั้งเดียวเท่านั้น แต่ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้มีเหยื่อที่ถูกรักพวกเขากระทำเป็นจำนวนมาก
- 6) เหยื่อที่มีอายุมากขึ้นจะถูกกระทำรุนแรงโหดร้ายมากขึ้น
- 7) ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ทุกคนจะใช้กำลังบีบบังคับกับเหยื่อ บางครั้งมีการใช้แอลกอฮอล์เพื่อบีบบังคับเหยื่อ

2.4 กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาวินัยก่อนจะมีการประกาศแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 28 พฤษภาคม 2562 ที่มีการให้คำนิยามการกระทำชำเราใหม่ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ใช้นิยามความหมายการกระทำชำเราตามความหมายมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558

การข่มขืนกระทำชำเราเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยแม่บทของความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา คือ มาตรา 276 ซึ่งเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ.2550 “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโหมโรงหรือกระทำกับชาย ในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำความผิดระหว่างคู่สมรสและคู่สมรสนั้น ยังประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้เพียงใดก็ได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติแทนการลงโทษก็ได้ ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก และคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยาต่อไป และประสงค์จะหย่า ให้คู่สมรสฝ่ายนั้นแจ้งให้ศาลทราบ และให้ศาลแจ้งพนักงานอัยการให้ดำเนินการฟ้องหย่าให้”

ในส่วนอัตราโทษของมาตรา 276 มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ (2561) ได้แยกองค์ประกอบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตามประมวลกฎหมายอาญา 276 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ.2550 โดยแยกองค์ประกอบความผิดได้เป็น 4 ประการ ได้แก่

1) องค์ประกอบที่หนึ่ง ลักษณะหรือพฤติกรรมการข่มขืน ต้องประกอบไปด้วย

1.1) ต้องเป็นการขู่เข็ญด้วยประการใดๆ เช่น ขู่ด้วยวาจา หรือขู่โดยการใช้อาวุธหรือร่างกายก็ได้ และยังรวมถึงการขู่ว่าจะเปิดเผยความลับก็ได้ ไม่ว่าจะกระทำต่อเหยื่อโดยตรงหรือบุคคลอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกับเหยื่อ เช่น บุตรของเหยื่อ หรืออาจจะกระทำต่อทรัพย์สินของเหยื่อก็ได้ส่วนการขู่เข็ญนั้นจะใช้อาวุธมาขู่เข็ญด้วยหรือไม่ก็ได้

1.2) การใช้กำลังประทุษร้าย หมายความว่า การทำร้ายร่างกายหรือจิตใจของบุคคลอื่น ซึ่งอาจจะเป็นชายหรือหญิงก็ได้ และไม่ว่าจะทำร้ายด้วยแรงกายภาพหรือสิ่งอื่นใด ซึ่งทำให้บุคคลอื่นบุคคลนั้นตกอยู่ในภาวะที่ขัดขืนไม่ได้ เช่น การสะกดจิต การมอมยา การทำให้มึนเมา หรือวิธีอื่นใด

1.3) ทำให้ผู้อื่นหรือเหยื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เช่น สลบ หรือหลับไปโดยไม่รู้ตัวแล้วถูกระทำชำเราในระหว่างหมดสติ ก็ถือเป็นการข่มขืนใจ เพราะเหยื่อหรือผู้อื่นไม่สามารถขัดขืนได้เพราะไม่รู้สึกรู้ตัว หรือถูกระทำชำเราในขณะที่ถูกมัดมือมัดเท้าจึงทำให้ไม่สามารถขัดขืนได้

1.4) โดยทำให้เข้าใจว่าเป็นบุคคลอื่น หมายความว่า ทำให้เหยื่อเข้าใจผิดว่าผู้กระทำเป็นบุคคลที่เหยื่อสมัครใจหรือยินยอมให้ร่วมเพศด้วย เช่น เหยื่อเข้าใจว่าผู้กระทำผิดเป็นสามีของตนจึงยินยอมให้ร่วมประเวณีด้วยโดยไม่ขัดขืน แต่ในเหตุการณ์แบบนี้ต้องถือว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเราเนื่องจากเหยื่อเกิดความเข้าใจผิดในตัวบุคคล ซึ่งหากเหยื่อรู้ความจริงเหยื่อก็คงจะไม่ยินยอมนั่นเอง

2) องค์ประกอบที่สอง คือ การกระทำชำเรา ซึ่งตามกฎหมายก่อนการแก้ไข หมายถึงการร่วมประเวณี จึงต้องมีการสอดใส่อวัยวะเพศของเพศชายเข้าในเพศหญิง แต่ตามความหมายใหม่หลังจากกฎหมายแก้ไข สิ่งที่ใช้กระทำไม่จำเป็นต้องเป็นอวัยวะเพศ เป็นเพียงสิ่งอื่นใดซึ่งอาจเป็นของเทียม นิ้วมือ หรือสิ่งอื่นกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักและอวัยวะที่ถูกกระทำไม่จำเป็นต้องเป็นอวัยวะเพศเท่านั้น หากผู้กระทำใช้อวัยวะเพศกระทำกับทวารหนักหรือช่องปากของผู้อื่น การกระทำดังกล่าวหากกระทำขึ้นเพื่อสนองคร่าวใคร่ของผู้กระทำถือว่าเป็นการกระทำชำเราเช่นกัน

3) องค์ประกอบที่สาม ผู้อื่น ซึ่งอาจจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงก็ได้

4) องค์ประกอบที่สี่ โดยเจตนา ซึ่งคำว่าเจตนา หมายถึง การกระทำเพื่อสนองตอบความต้องการทางเพศของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำสอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศหรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ หรือใช้สิ่งของอื่นใด เช่น นิ้ว มือ ลิ้น อวัยวะเพศเทียม สอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ ผู้กระทำต้องมีเจตนาที่จะข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อ ถ้าหากไม่มีเจตนาข่มขืน เพียงแค่ใช้อวัยวะเพศ สัมผัสหรือแตะร่างกายของเหยื่อ แม้จะมีน้ำอสุจิเคลื่อนออกมาก็ไม่เป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา แต่จะเป็นความผิดฐานกระทำอนาจารเท่านั้น

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 เป็นการกระทำชำเราเด็ก แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ. 2558 “ผู้ใดกระทำชำเราเด็ก

อายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสามได้กระทำโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกัน อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงหรือกระทำกับเด็กชายในลักษณะเดียวกันหรือได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการกระทำโดยบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี กระทำต่อเด็ก ซึ่งมีอายุกว่าสิบสามปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กผู้ถูกกระทำนั้นยินยอม ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวจะพิจารณาให้มีการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กผู้ถูกกระทำหรือผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก หรือจะอนุญาตให้ทั้งสองฝ่ายสมรสกันโดยกำหนดเงื่อนไขให้ต้องดำเนินการภายหลังการสมรสก็ได้ และเมื่อศาลได้พิจารณามีคำสั่งอย่างใดแล้ว ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ ในการพิจารณาของศาลให้คำนึงถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อมของผู้กระทำความผิด และเด็กผู้ถูกกระทำ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดกับเด็กผู้ถูกกระทำ หรือเหตุอื่นอันควรเพื่อประโยชน์ของเด็กผู้ถูกกระทำด้วย”

เหตุผลในการแก้ไขมาตรา 277 โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 นั้น (อภิรัฐ บุญทอง, 2558) อธิบายว่า เพื่อเป็นการแก้ปัญหาของมาตรา 277 วรรคห้า ตามกฎหมายเดิมที่บัญญัติให้ผู้กระทำผิดที่มีอายุไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ ในวันที่กระทำชำเราเด็กหญิงอายุ 13 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป แต่ยังไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์ โดยผู้เสียหายที่เป็นเด็กยินยอมให้กระทำ ศาลอาจมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้กระทำผิดกับเด็กผู้เสียหายทำการสมรสกันได้ และเมื่อศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ทำการสมรสกัน ส่งผลให้ผู้กระทำความผิดไม่ต้องรับโทษ หรือถ้าหากศาลอนุญาตให้ทำการสมรสในระหว่างที่ผู้กระทำผิดรับโทษในความผิดนั้นอยู่ ก็ให้ศาลปล่อยผู้กระทำความผิดนั้นไป ซึ่งทำให้เกิดปัญหาการบังคับให้ยินยอมสมรสกับผู้กระทำผิด โดยอาจจะให้เงินแก่บิดามารดาของเด็กแล้วบังคับเด็กให้ยอมให้สมรสกับผู้กระทำผิดเพื่อที่จะไม่ต้องรับโทษในความผิดดังกล่าว ซึ่งศาลก็จะไม่สามารถไปตรวจสอบได้

เมื่อเกิดปัญหาดังกล่าวจึงมีการแก้ไขบทบัญญัติใหม่ให้มีความเหมาะสมขึ้น โดยกำหนดให้ศาลเยาวชนและครอบครัวเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาให้มีการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กผู้ถูกระทำ และผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ซึ่งศาลอาจจะอนุญาตให้ทั้งสองฝ่ายสมรสกัน โดยกำหนดเงื่อนไขหลังการสมรสเพื่อให้มีการตรวจสอบความยินยอมของเด็กในการสมรสได้อย่างละเอียดรอบคอบยิ่งขึ้นและเพื่อประโยชน์ของเด็กอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามในการพิจารณาของศาลต้องพิจารณาถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อมของผู้กระทำความผิดและเด็กผู้ถูกระทำความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดกับเด็กผู้ถูกระทำ หรือเหตุอื่นอันควรเพื่อประโยชน์ของเด็กผู้ถูกระทำด้วย และเมื่อศาลมีคำสั่งอย่างใดแล้ว ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดสำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ แต่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการลงโทษสำหรับการกระทำดังกล่าว เพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดใช้การสมรสเป็นเหตุให้ไม่ต้องรับโทษ และทำให้ผู้กระทำความผิดไม่สามารถอ้างความสำคัญผิดหรือความไม่รู้ในข้อเท็จจริงเรื่องอายุของเด็กเพื่อไม่ต้องรับผิดหรือได้รับยกเว้นโทษหรือได้รับโทษน้อยลงได้

โดย ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ (2556) อธิบายมาตรา 277 ว่าเป็นบทกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองเด็ก 3 กรณี ได้แก่

- 1) กระทำชำเราเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ซึ่งมีโชภริยาตน ไม่ว่าเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กล่าวคือ แม้เด็กนั้นจะสมัครใจยินยอมก็เป็นความผิด
- 2) การกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี ต้องมีระวางโทษหนักขึ้นกว่าความผิดที่ 1
- 3) ถ้าการกระทำดังกล่าวมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กและเด็กนั้นไม่ยินยอมหรือกระทำโดยมีอาวุธปืน หรือใช้วัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้นอีก

ต่อมามีการแก้ไขบทบัญญัติความผิดโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 เพื่อให้ผู้กระทำความผิดไม่อาจอ้างความไม่รู้อายุของเด็กเพื่อให้พ้นจากความรับผิดทางอาญา รวมทั้งเพื่อให้เด็กได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายมากยิ่งขึ้น

ส่วนองค์ประกอบความผิดฐานกระทำชำเราเด็กตามประมวลกฎหมายอาญา 277 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 สามารถแยกองค์ประกอบความผิดได้ดังนี้

- 1) องค์ประกอบที่หนึ่ง คือ การกระทำชำเรา ซึ่งการกระทำชำเราต้องเป็นการที่กระทำไปเพื่อสนองความใคร่ของตัวผู้กระทำความผิด โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำสอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ หรือใช้สิ่งของอื่นใด เช่น นิ้ว มือ ลิ้น อวัยวะเพศเทียมสอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกับการกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276

2) องค์ประกอบที่สอง เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี

3) โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ศาลฎีกาเคยมีคำวินิจฉัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9797/2560 ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายยังเป็นเด็กอายุ 13 ปีเศษ และพยานหลักฐานโจทก์ฟังได้ว่า จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายโดยผู้เสียหายยินยอม ที่จำเลยฎีกาในคดีส่วนแพ่งว่า เมื่อผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยกระทำชำเรา จึงไม่เป็นละเมิด จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษ..." แสดงว่า **กฎหมายคุ้มครองเด็กอายุน้อยเป็นกรณีพิเศษโดยไม่ให้ความสำคัญแก่ความยินยอมของเด็ก** ดังนั้น แม้ผู้เสียหายยินยอม การกระทำของจำเลยก็ยังคงเป็นละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 ผู้เสียหายมีสิทธิเรียกค่าเสียหายฐานละเมิดจากจำเลย และมารดาผู้เสียหายย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยแทนผู้เสียหายได้

4) องค์ประกอบที่สาม โดยเจตนา ซึ่งคำว่าเจตนา หมายถึง การกระทำเพื่อสนองตอบความต้องการทางเพศของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำสอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ หรือใช้สิ่งของอื่นใด เช่น นิ้ว มือ ลิ้น อวัยวะเพศเทียม สอดใส่เข้าไปยังอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือช่องปากของเหยื่อ ผู้กระทำต้องมีเจตนาที่จะข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อ ถ้าหากไม่มีเจตนาข่มขืน เพียงแค่ใช้อวัยวะเพศ สัมผัสหรือแตะร่างกายของเหยื่อ แม้จะมีน้ำอสุจikelื่อนออกมาก็ไม่เป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา แต่จะเป็นความผิดฐานกระทำอนาจารเท่านั้น ศาลฎีกาเคยมีคำวินิจฉัยตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8718/2559 จำเลยที่ 2 ใช้มือจับแขนผู้เสียหายอายุ 4 ปีเศษ ไว้ให้จำเลยที่ 1 ใช้นิ้วมือสอดเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย **ถือได้ว่าเป็นการกระทำเพื่อสนองความใคร่**ของจำเลยที่ 1 โดยการใช้อื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศของผู้เสียหาย อันเป็นการกระทำชำเราตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง แล้ว การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม และเป็นความผิดที่ร่วมกันกระทำผิดได้ โดยผู้ร่วมกระทำผิดไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ลงมือกระทำชำเราด้วยกันทุกคน เพียงแต่คนใดคนหนึ่งกระทำชำเรา ผู้ร่วมกระทำผิดทุกคนก็มีความผิดฐานเป็นตัวการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ทั้งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง บัญญัติแต่เพียงว่า "ผู้ใดกระทำชำเรา..." หากได้บัญญัติให้ลงโทษแต่เฉพาะชายเท่านั้น แม้จำเลยที่ 2 จะเป็นหญิง แต่เมื่อฟังได้ว่าร่วมกับจำเลยที่ 1 จับผู้เสียหายขึ้นไปบนบ้าน แล้วจำเลยที่ 2 ใช้มือจับแขนผู้เสียหายไว้ให้จำเลยที่ 1 กระทำชำเราผู้เสียหายโดยการใช้นิ้วมือกระทำกับอวัยวะเพศของผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี อันมีลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ จำเลยที่ 2

จึงเป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83

ซึ่งตามวรรคสาม ของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 เพิ่มโทษให้หนักขึ้นถ้าเป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปี และกรณีดังกล่าวนี้กฎหมายห้ามอ้างไม่รู้อายุเด็กขึ้นแก้ตัว (ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, 2561)

ในการศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาคณะที่เด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยทำการศึกษาลงถึงสาเหตุปัจจัยที่ส่งผลให้เด็กหญิงถูกข่มขืนกระทำชำเรา ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กซึ่งเป็นเหยื่อ เพื่อหาแนวทางในการป้องกันเด็กจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม

2.5.1 ความหมายของเหยื่ออาชญากรรม

“เหยื่ออาชญากรรม” (crime victim) หมายถึง ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการกระทำผิดกฎหมายอาญา ซึ่งเหยื่อสามารถเป็นตัวบุคคล หรือเหยื่อที่เป็นกลุ่ม เป็นหมู่คณะ หรือเหยื่อซึ่งเป็นนิติบุคคลก็ได้ และเหยื่ออาชญากรรมยังมีความหมายครอบคลุมไปถึงญาติสนิท สามีภรรยา บุตร หรือผู้ที่ต้องอาศัยพึ่งพาและได้รับการดูแลจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงด้วย แต่เหยื่ออาชญากรรมไม่ได้มีความหมายรวมถึงเหยื่อจากภัยพิบัติ อัคคีภัย หรือภัยทางธรรมชาติ (ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2561)

ผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรม หมายถึง บุคคลที่ได้รับความเสียหายจากการก่ออาชญากรรมของผู้กระทำผิดหรืออาชญากรรม โดยปราศจากความยินยอมของผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรม ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหายทางร่างกาย ได้แก่ การถูกประทุษร้ายแก่ร่างกาย และได้รับความเสียหายทางทรัพย์สิน ได้แก่ การถูกปล้น จี้ โจรกรรม เป็นต้น โดยผู้เสียหายจากการประกอบอาชญากรรมไม่ได้หมายถึงเฉพาะตัวผู้ถูกทำร้ายเท่านั้น แต่หมายรวมถึงผู้เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับตัวผู้ถูกทำร้ายด้วย เนื่องจากบุคคลเหล่านี้ได้รับผลกระทบจากการประกอบอาชญากรรมนั้นเช่นกัน ซึ่งบุคคลเหล่านั้นได้แก่ ครอบครัว พ่อแม่ พี่น้อง สามี ภรรยา และบุตร หรือบุคคลที่อยู่ในอุปการะของผู้ถูกทำร้าย (ปกรณ มณีปกรณ, 2553)

คำว่า “ผู้เสียหาย” ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 หมายถึงบุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ตามที่กฎหมายกำหนด

ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) มีการให้ความหมายของ “ผู้เสียหาย” ว่าหมายถึงความถึงบุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ดังบัญญัติไว้ในมาตรา 4, 5 และ 6 ซึ่งหมายความรวมถึงผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาล ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน สามีหรือภริยา ผู้จัดการหรือผู้แทนอื่น ๆ ของนิติบุคคล เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.2544 ที่ให้ความหมายคำว่า “ผู้เสียหาย” หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิตหรือร่างกายหรือจิตใจเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น โดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น

ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด (2561) ได้อธิบายว่า “เหยื่ออาชญากรรม” และ “ผู้เสียหาย” มีความหมายเหมือนกัน เนื่องจากคำว่า “เหยื่ออาชญากรรม” หมายถึง บุคคลที่ได้รับความเสียหายจากจากการกระทำที่ละเมิดกฎหมายอาญา ซึ่งสอดคล้องกับคำนิยามของคำว่า “ผู้เสียหาย” ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) ที่ให้ความหมายว่า ผู้เสียหาย คือ บุคคลที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดกฎหมายอาญา

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า เหยื่ออาชญากรรม (Crime Victim) กับ ผู้เสียหาย (Victim) หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจ ทรัพย์สิน หรือได้รับความเดือดร้อนจากการกระทำความผิดของบุคคลอื่น โดยที่เหยื่อหรือผู้เสียหายไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำผิดนั้น เหยื่อหรือผู้เสียหายประเภทนี้เรียกว่า “เหยื่อบริสุทธิ์” (Innocent Victim) หรือ ผู้เสียหายที่แท้จริงหรือเหยื่อโดยตรง ส่วนผู้ที่มีความเกี่ยวข้องหรือได้รับผลกระทบจากการบาดเจ็บ หรือเสียชีวิตจากเหยื่อหรือผู้เสียหาย รวมถึงผู้ที่ต้องทำหน้าที่จัดการสิ่งต่างๆ แทนเหยื่อหรือผู้เสียหาย เรียกว่า เหยื่อโดยอ้อม

2.5.2 ประเภทของเหยื่ออาชญากรรม

Von Hentig (Turvey & Petherick, 2009) เป็นผู้ที่ทำการศึกษาเรื่องเหยื่ออาชญากรรมอย่างเป็นระบบคนแรก โดยเขาเขียนหนังสือเรื่องอาชญากรและเหยื่ออาชญากรรม (The Criminal and His Victim: Studies in the Sociobiology of Crime) ในปี ค.ศ.1948 เขาได้แบ่งประเภทของเหยื่ออาชญากรรมออกเป็น 13 ประเภท ได้แก่

1) ผู้เยาว์ (The Young) หมายถึง เด็กและทารก เนื่องจากเด็กและทารกยังมีลักษณะร่างกายและจิตใจที่อ่อนแอ เพราะยังเจริญเติบโตไม่เต็มที่ จึงทำให้รู้ไม่เท่าทันอาชญากร และตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบอาชญากรได้ง่าย ดังนั้น จึงมีโอกาสถูกทำร้ายได้มากกว่าผู้ใหญ่

และในวัยนี้ยังต้องได้รับการดูแลจากพ่อแม่ ผู้ปกครองและครู แต่ก็มีเด็กบางส่วนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยสมาชิกครอบครัว เช่น พ่อ ลุง เป็นต้น ส่วนเด็กที่ถูกกลั่นแกล้งที่โรงเรียนอาจเป็นเพราะรูปร่างและบุคลิกภาพของเด็ก ยกตัวอย่างลักษณะอาชญากรรมที่เด็กอาจตกเป็นเหยื่อ เช่น การถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่, การบังคับใช้เด็กให้ช่วยในการประกอบอาชญากรรม ส่วนเด็กหญิงมักจะตกเป็นเหยื่อคดีทางเพศโดยไม่ชัดขึ้นเพราะเด็กหญิงอยู่ในภาวะที่สับสน ยังไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นและเกิดความกลัวอาชญากร

2) ผู้หญิง (The Female) มีลักษณะทางร่างกายที่อ่อนแอกว่าผู้ชาย และผู้หญิงจำนวนมากถูกบีบบังคับและแบ่งระดับชั้นจากเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรมให้อยู่ใต้การควบคุมของผู้ชาย นอกจากนี้ หญิงสูงอายุที่มีฐานะมักจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน โดยผู้กระทำผิดจะเป็นเพศชาย ส่วนวัยรุ่นหญิงมักจะเป็นเหยื่อการฆาตกรรม และรูปร่างและลักษณะของร่างกายผู้หญิงยังเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดการกระทำความผิดทางเพศด้วย

3) คนแก่ (The Old) มีสภาพร่างกายเสื่อมโทรมไปตามวัยและสภาพจิตใจอ่อนแอลงไปเช่นกัน ซึ่งจำเป็นต้องมีคนดูแล ดังนั้น คนแก่จึงมีโอกาสดูถูกทำร้ายได้ง่าย และมักจะเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพราะเคยทำงาน มีการสะสมทรัพย์สินเงินทอง แต่ด้วยสภาพจิตใจที่อ่อนแอลงไปตามวัยประกอบกับสภาพทางร่างกายที่เสื่อมโทรม จึงเป็นโอกาสที่อาชญากรเข้ามาหลอกลวงได้ง่ายและไม่สามารถป้องกันตนเองจากอาชญากรได้

4) คนที่บกพร่องทางจิตและวิกลจริต (The Mentally Defective and Deranged) ได้แก่ บุคคลวิกลจริต เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ติดยาเสพติด เป็นโรคประสาท จิตบกพร่อง เวลาคนเมาขาดสติมักจะตกเป็นเหยื่อพวกโจรขโมยทรัพย์ ล้วงกระเป๋า พวกต้มตุ๋นได้ง่าย ส่วนคนที่ติดยาเสพติดเป็นพวกที่เป็นเหยื่อจากการกระทำของตัวเอง คือ หาความทุกข์ใส่ตัวเอง

5) ผู้อพยพ (Immigrants) ถูกทำร้ายได้ง่าย เพราะต้องเจอกับอุปสรรควัฒนธรรมใหม่ สถานที่ใหม่ พบเจอบุคคลใหม่ๆ ปัญหาส่วนใหญ่ที่เจอคือความสัมพันธ์กับบุคคลในท้องถิ่น เพราะมีอุปสรรคทางภาษา วัฒนธรรม บางคนก็มีปัญหาเรื่องความยากจน ผู้อพยพมักจะถูกโกงในรูปแบบต่างๆ ได้ง่ายในช่วงปรับตัวกับถิ่นใหม่ เนื่องจากไม่รู้วัฒนธรรม และกฎหมายหรือประเพณีของท้องถิ่นใหม่

6) พวกชนกลุ่มน้อย (Minorities) ชนกลุ่มน้อยมีปัญหาเช่นเดียวกับกลุ่มที่อพยพมาใหม่ ไม่ได้รับความเท่าเทียมกับประชาชนของประเทศนั้นๆ ประกอบกับไม่ใช่เชื้อชาติของคนกลุ่มใหญ่ในประเทศ จึงมีโอกาสดตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย

7) คนโง่โดยกำเนิด (Dull Normals) การที่คนกลุ่มนี้ถูกหลอกลวง ไม่ใช่เพราะอาชญากรฉลาดกว่า แต่เป็นเพราะความโง่เขลาของตัวเอง

8) คนที่มีจิตใจหดหู่ (The Depressed) ทศนคติของคนหดหู่สิ้นหวัง เฉยเมย ไม่สนใจอะไร ขาดการต่อสู้ต่อต้าน ส่งผลให้เกิดความอ่อนแอทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย

9) คนโลภ (The Acquisitive) คนโลภทำให้เกิดอาชญากรรมและทำตัวเองให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ด้วย ตัวอย่างเช่น นักการพนัน พวกข่มขู่เอาเงิน นักต้มตุ๋น คนเหล่านี้จะฉกฉวยเอาประโยชน์จากความโลภของตัวเอง ซึ่งอาชญากรรมประเภทนี้จะพบได้ในทุกชนชั้น เช่น คนจนต้องต่อสู้ดิ้นรนหาเลี้ยงชีวิตและครอบครัว คนชั้นกลางหาโอกาสเพื่อมีชีวิตที่หรูหรา มั่นคง ส่วนคนรวยก็อยากมีรายได้มากขึ้น ดังนั้นกลุ่มคนรวยจึงมักตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เพราะความโลภเป็นเหตุ แต่ในปัจจุบันจะพบว่ากลุ่มคนรวยที่โลภก่ออาชญากรรมทางเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น

10) คนเสเพล (The Wanton) ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการกระทำของตนเอง เช่น ไปหาเรื่องทะเลาะวิวาทกับคนอื่นก่อน แล้วคู่กรณีได้ตอบกลับโดยการให้พวกมารุมทำร้าย เป็นต้น

11) คนโดดเดี่ยวและคนอกหัก (The Lonesome or Heartbroken) อาชญากรจะอาศัยโอกาสช่วงที่เหยื่อรู้สึกโดดเดี่ยว เปลี่ยว เหงา ต้องการเพื่อน ต้องการความสุข ด้วยการเข้ามาตีสนิทแล้วหลอกเอาทรัพย์สินเงินทองเหยื่อ ฉ้อโกง ข่มขู่เอาเงิน รวมทั้งอาจตกเป็นเหยื่อการฆาตกรรมได้

12) คนที่ตกอยู่ในความทุกข์ทรมาน (The Tormentor) เหยื่อประเภทนี้ ขาดไหวพริบอย่างคนปกติสามัญ เหยื่อจะทำให้เกิดสถานการณ์ตึงเครียดและตกเป็นเหยื่อในสถานการณ์ที่เขาสร้างขึ้นมเอง

13) คนที่ถูกตัดโอกาส ถูกละเลย และต่อสู้เพื่อศักดิ์ศรีของตนเอง (The Blocked, Exempted, or Fighting) เหยื่อประเภทนี้เมื่อเกิดปัญหาจะไม่ยอมตกเป็นเบี้ยล่าง แต่ลุกขึ้นมาสู้ เช่น เหยื่อถูกข่มขู่เอาเงินแลกกับการไม่ถูกเปิดเผยความลับ

นอกจากนี้ ยังมีการแบ่งประเภทของเหยื่ออาชญากรรมโดยคำนึงถึงความรับผิดชอบและความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมกับเหยื่ออาชญากรรม ซึ่ง Stephen Schafer อาจารย์สอนสังคมวิทยา ได้เขียนหนังสือเรื่อง The Victim and His Criminal: A Study in Functional Responsibility ซึ่งเขาได้แบ่งประเภทของเหยื่อออกเป็น 7 ประเภท คือ (Turvey & Petherick, 2009)

1) เหยื่ออาชญากรรมที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากร (Unrelated Victims) เหยื่อประเภทนี้ไม่เคยมีความสัมพันธ์กับอาชญากรมาก่อน เพียงตกเป็นผู้รับเคราะห์จากอาชญากรรม

ซึ่งทุกคนในสังคมมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเมื่อไรก็ได้ หากดูจากสถิติอาชญากรรมจะพบว่าการประกอบอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดจากการตัดสินใจของอาชญากรแต่ฝ่ายเดียว

2) เหยื่อที่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (Provocative Victims) เหยื่ออาชญากรรมประเภทนี้กระทำการบางอย่างให้ขัดใจอาชญากร เมื่ออาชญากรถูกกระตุ้นจึงทำร้ายเหยื่อ ซึ่งเหยื่อประเภทนี้ถือได้ว่าเป็นผู้กระทำก่อน เช่น มีชู้ ตบตี ต่ำว่า ทำร้ายก่อน การกระทำของเหยื่อเป็นการบันดาลโทสะให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมต่อเหยื่อ

3) เหยื่อที่จูงใจให้เกิดอาชญากรรม (Precipitative Victims) พฤติกรรมที่ไม่ได้ตั้งใจของเหยื่อกลุ่มนี้ ไปล่อใจ และจูงใจให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมกับเหยื่อ เช่น การเดินในที่เปลี่ยวรกร้างคนเดียว อาจทำให้ถูกโจรกรรมได้ หรือการใส่ชุดเปิดเผยร่างกายของเหยื่อเพศหญิง ก็กระตุ้นความรู้สึกทางเพศของอาชญากรชายให้ก่อคดีทางเพศกับเหยื่อ เป็นต้น

4) เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ (Biologically Weak Victims) เป็นเหยื่อประเภทที่มีความอ่อนแอทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่น เด็ก ผู้หญิง คนชรา ผู้พิการ หรือบุคคลวิกลจริต เหยื่อประเภทนี้อาจจะไม่ได้มีความสัมพันธ์กับอาชญากรมาก่อน แต่ด้วยสภาพความอ่อนแอของร่างกายก็ทำให้ตกเป็นเหยื่อได้ง่าย

5) เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางสังคม (Socially Weak Victims) เหยื่อประเภทนี้มักไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ถูกกีดกันไม่ค่อยได้รับโอกาสในสังคมเหมือนคนทั่วไป มักจะถูกเอารัดเอาเปรียบจากอาชญากรเมื่อไรก็ได้ เช่น กลุ่มผู้อพยพ ชนกลุ่มน้อย กลุ่มคนที่นับถือศาสนาบางนิกายที่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป

6) ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของตนเอง (Self-Victimizing) กลุ่มนี้เป็นเหยื่อจากการกระทำหรือพฤติกรรมของตนเอง อาจเรียกได้ว่า เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ หรืออาชญากรรมที่ปราศจากเหยื่อ (Victimless crimes or crimes without victims) ตัวอย่างประเภทอาชญากรรมที่อาชญากรและเหยื่อเป็นบุคคลคนเดียวกัน ได้แก่ การติดยาเสพติด โรคพิษสุราเรื้อรัง รักร่วมเพศ

7) เหยื่อการเมือง (Political Victims) ลักษณะของเหยื่อการเมือง คือบุคคลที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลหรือฝ่ายที่มีอำนาจทางการเมือง แล้วถูกฝ่ายที่มีอิทธิพลกล่าวหาหรือระบุว่า เป็นอาชญากรหรือกระทำความผิด ตัวอย่างเช่น นักปฏิวัติ นักต่อสู้ทางการเมือง เป็นต้น

สำหรับงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาสาเหตุของการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี โดยทำการศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยของตัวผู้กระทำผิดว่ามีสาเหตุใดบ้างที่ทำให้เลือกข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง ซึ่งจากการจำแนกประเภทเหยื่ออาชญากรรมโดย Von Hentig ได้จัดให้เด็กหรือผู้เยาว์เป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทหนึ่ง เนื่องจากเด็กเป็นบุคคลที่มีการพัฒนาทางด้านร่างกายและจิตใจยังไม่สมบูรณ์ ประสบการณ์ชีวิตน้อยกว่าผู้ใหญ่ซึ่งปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ทำให้เด็กตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยง่าย สอดคล้องกับการแบ่งประเภท

เหยื่ออาชญากรรมของ Schafer ที่จัดให้เด็กเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่อยู่ในกลุ่มเหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ คือ มีความอ่อนแอทางด้านร่างกายและจิตใจ จึงทำให้ตกเป็นเหยื่อโดยง่าย แม้ตัวเด็กซึ่งเป็นเหยื่ออาจจะไม่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมมาก่อนก็มีโอกาสตกเป็นเหยื่อได้ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาตัวแปรเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิงว่ามีความเกี่ยวเนื่องในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงหรือไม่ หรือความอ่อนแอทางกายภาพของร่างกายเด็กหญิงเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้กระทำผิดเลือกเด็กเป็นเหยื่ออาชญากรรม นอกจากนี้ Von Hentig ยังอธิบายเสริมว่า เด็กหญิงจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศได้ง่าย เพราะเด็กหญิงไม่เข้าใจสิ่งที่อาชญากรกระทำกับตนว่าคืออะไร ประกอบกับความกลัวที่อาชญากรข่มขู่จึงทำให้เด็กหญิงไม่ขัดขืนและไม่กล้าบอกผู้ใหญ่หรือผู้ปกครอง

2.5.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ปัจจัยทำให้เกิดอาชญากรรมมี 10 ปัจจัย คือ (ศรีสมบัติ โขศประจักษ์ชัด, 2561)

- 1) โอกาส (Opportunities) หมายความว่า พฤติกรรม กิจกรรม การกระทำ หรือสิ่งที่มีความเกี่ยวเนื่องกับตัวเป้าหมายหรือเหยื่อ
- 2) ปัจจัยเสี่ยง (Risk factors) หมายความว่า สิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคลที่เป็นปัจจัยเสี่ยง เช่น อายุ เพศ ถิ่นที่อยู่อาศัย การขาดผู้ดูแล สุรายาเมา เป็นต้น
- 3) ผู้กระทำผิดที่มีแรงจูงใจ (Motivated offenders) หมายความว่า อาชญากรหรือผู้กระทำผิดจะเลือกวิธีการกระทำต่อเหยื่อแต่ละรายเป็นการเฉพาะ คือ มีการคิดวิธีการกระทำต่อเหยื่อไว้ก่อนลงมือกระทำ
- 4) การเปิดเผยตัว (Exposure) หมายความว่า เหยื่อที่มีการเปิดเผยตัวหรือแสดงตัวต่ออาชญากร มีโอกาสตกเป็นเหยื่อได้ง่าย
- 5) การคบหาสมาคม (Associations) หมายความว่า ผู้ที่คบหาสมาคมกับอาชญากรมีโอกาสดตกเป็นเหยื่อได้ง่ายและมากกว่าคนที่ไม่ได้คบหาสมาคมกับอาชญากร
- 6) ช่วงเวลาและสถานที่อันตราย (Dangerous times and dangerous places) หมายความว่า การที่เข้าไปอยู่ในบางช่วงเวลาหรือสถานที่ เช่น เวลาพลบค่ำ เวลากลางคืน เวลาใกล้รุ่ง อยู่ในสถานที่ที่มีแสงสว่างไม่มาก สถานที่เปลี่ยว มีป่ารกข้างทาง อยู่ในแหล่งที่มีการมั่วสุมใช้สารเสพติด อยู่ในแหล่งอบายมุข อยู่ในสถานบันเทิง ก็มีโอกาสดตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย

7) พฤติกรรมเสี่ยง (Dangerous behaviors) หมายความว่า การที่บุคคลทำพฤติกรรมก้าวร้าว ยั่วยุอาชญากร อาจจะทำให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ รวมถึงพฤติกรรมความประมาทก็สามารถทำให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนบุคคลรวมถึงทรัพย์สินได้ด้วย

8) กิจกรรมที่มีความเสี่ยงสูง (High-risk activities) หมายความว่า การที่ผู้คนทำกิจกรรมบางอย่างร่วมกันอาจทำให้ตกเป็นเหยื่อได้ง่าย เช่น การทำผิดกฎหมายด้วยกัน การแสวงหาความสุขร่วมกัน รวมถึงบางอาชีพก็ง่ายต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วย ตัวอย่างเช่น การขายบริการทางเพศ เป็นต้น

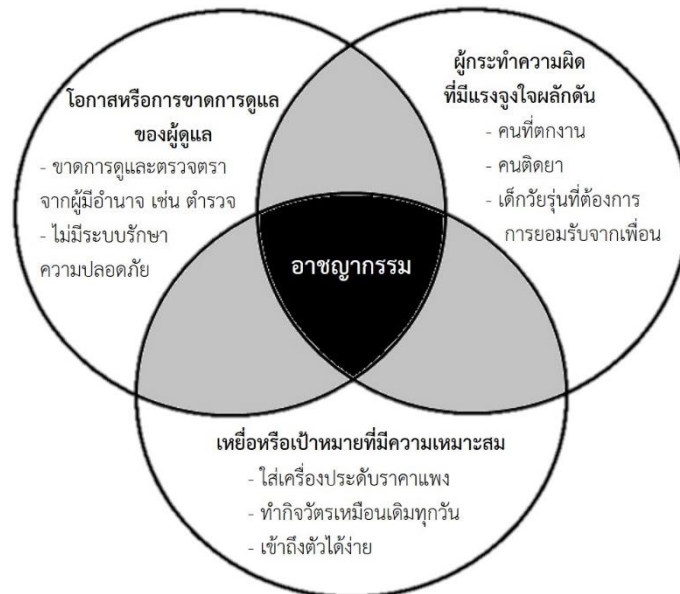
9) การลดความเสี่ยงจากการตกเป็นเหยื่อ (Defensive-avoidance behavior) หมายความว่า ผู้ที่มีความระมัดระวังตัวจะลดความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้

10) ความโน้มเอียงทางโครงสร้างและวัฒนธรรม (Structural/cultural proneness) หมายความว่า กิจกรรมประเภทการก่ออาชญากรรม การเสี่ยงโชค หรือการเสี่ยงตาย มีโอกาสทำให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้

ทฤษฎีเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีดังนี้

2.5.3.1 ทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน (Routine Activities Theory)

ทฤษฎีกิจวัตรประจำวันอธิบายว่า การที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาจากการที่เหยื่อเข้าไปเจอกับผู้กระทำความผิดโดยตรง จากความเหมาะสมของ 1) ผู้กระทำความผิดที่มีแรงจูงใจ (motivated offenders) 2) เป้าหมายที่เหมาะสม (suitable targets) 3) การขาดผู้คุ้มครอง (absence of capable guardians) (ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2561) ดังนั้น การที่คนเรามีกิจวัตรประจำวันทำอะไรเหมือนเดิมเวลาเดิมอย่างสม่ำเสมอ เช่น ออกจากบ้านไปทำงานเวลาเดิม เวลา 6 นาฬิกา และกลับในเวลา 5 นาฬิกา ทุกวัน รวมทั้งใช้เส้นทางในการเดินทางเส้นทางเดิม เหมือนกันทุกวัน เช่นนี้ตลอดสัปดาห์หรือเดือนหรือปี ส่วนวันหยุดก็ออกจากบ้านไป 10 นาฬิกา ซึ่งการทำเหมือนเดิมทำให้อาชญากรสังเกตเห็นและสามารถวางแผนที่จะกระทำความผิดกับบุคคลนั้นได้ง่าย สถิติอาชญากรรมจึงเป็นผลผลิตของโอกาสในการประกอบอาชญากรรม ทฤษฎีกิจวัตรประจำวันจึงเสนอว่า ถ้ามีการเพิ่มคนดูแล (Guardian) มากขึ้น จะลดเป้าประสงค์หรือเป้าหมายในการก่ออาชญากรรมได้ รวมทั้งลดจำนวนผู้กระทำความผิดได้ด้วย (สุดสงวน สุธีสร, 2558)

รูปภาพที่ 1 ทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน

สรุปได้ว่า การที่บุคคลทำอะไรเป็นกิจวัตรประจำวันนอกบ้านสม่ำเสมอเป็นเวลานาน จนกลายเป็นเป้าหมายที่เหมาะสมของอาชญากรที่มีแรงจูงใจ ประกอบกับการขาดผู้คุ้มครองดูแลพื้นที่หรือสถานที่ ทำให้บุคคลนั้นย่อมมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย ซึ่งสำหรับในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างผู้กระทำความผิดได้มีการติดตามหรือเฝ้าดูเด็กหญิงที่มีกิจวัตรประจำวันเหมือนเดิมทุกวันก่อนจะลงมือข่มขืนเด็กหรือไม่

2.5.3.2 ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของเหยื่อ (Victim Precipitation Theory)

ทฤษฎีนี้อธิบายว่า (ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2561) การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มาจากการที่เหยื่อเปิดช่องโอกาสให้อาชญากรกระทำความผิด เหยื่อทำพฤติกรรมที่ทำให้ตัวเองตกเป็นเหยื่อ บางครั้งเหยื่อก็เป็นคนจุดชนวนให้เกิดอาชญากรรมขึ้นเอง การจุดชนวนให้เกิดอาชญากรรมมี 2 ลักษณะขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของเหยื่อ คือ เป็นตัวกระทำ (active) หรือเป็นผู้ถูกกระทำ (passive)

- active precipitation คือ การที่เหยื่อไปช่วยหรือทำพฤติกรรมบางอย่าง ซึ่งเป็นการกระตุ้นอาชญากรให้ลงมือกระทำ เช่น เหยื่อใช้คำพูดขู่ข่มขู่ ด่าทอ ให้เกิดอารมณ์หรือเกิดการทะเลาะกัน

- passive precipitation คือ กรณีที่เหยื่อถูกระทำโดยที่เหยื่อไม่รู้ตัวว่าเป็นผู้ช่วย เช่น กลุ่มคนที่มีความเชื่อทางศาสนาแตกต่างจากผู้อื่น สถานภาพทางเพศ เชื้อชาติ หรือความเชื่อของเหยื่ออาจทำให้อีกกลุ่มไม่พอใจ หรือเหยื่ออาชญากรรมแห่งความเกลียดชัง

(Hate crimes) หรือการใช้ชีวิตของเหยื่อก็ทำให้ตกเป็นเหยื่อได้เช่นกัน เช่น การคบหาสมาคมกับกลุ่มอันธพาล คบหากลุ่มที่ทำพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือการเป็นคนเร่ร่อนไร้ที่พัก มักจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย

2.5.3.3 ทฤษฎีความสัมพันธ์ตามพื้นที่ (Spatial Relations Theory)

ทฤษฎีนี้อธิบายว่า เหยื่อและอาชญากรอาศัยอยู่ในสังคมที่ขาดระเบียบวินัย มีการค้าประเวณีแบบเปิดเผย มีการค้ายาเสพติด มีสถานที่เสื่อมโทรม มีอาชญากรรมสูง และทั้งเหยื่อและอาชญากรอาศัยอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกัน การที่เหยื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอาชญากรรมสูงทำให้เหยื่อมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย เนื่องจากพฤติกรรมของเหยื่ออาจเป็นเป้าหมายของผู้ที่ตั้งใจกระทำผิด (ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2561)

2.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

2.6.1 บุคลิกภาพตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory of Personality)

ฟรอยด์ อธิบายว่า การประกอบอาชญากรรมเป็นการแสดงออกของสัญชาตญาณที่ขาดการควบคุม ซึ่งบุคลิกภาพของมนุษย์นั้น แบ่งออกเป็น 3 ส่วน เมื่อเกิดการขัดแย้งกันในส่วนต่างๆ ทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือการประกอบอาชญากรรมได้โดยง่าย โครงสร้างบุคลิกภาพที่อยู่ภายในจิตใต้สำนึกของบุคคล 3 ส่วน ได้แก่ (พรชัย ชันตี, 2553) คือ อิด (Id), อีตตา (Ego) และ อภีอีตตา (Superego) โดยทั่วไปพฤติกรรมของมนุษย์ จะเกี่ยวข้องกับการทำงานของทั้งสามระบบนี้เสมอ เด็กจะมีการพัฒนาการทำงานของอิด (Id), อีตตา (Ego) และ อภีอีตตา (Superego) ตั้งแต่วัยเด็กเป็นขั้นตอน ตั้งแต่วัยทารก ซึ่งหากมีความผิดปกติในการพัฒนาการทำงานของจิตใต้สำนึกในขั้นตอนต่างๆ จะนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมต่อต้านสังคมเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ฟรอยด์ยังอธิบายว่ามนุษย์มีสัญชาตญาณ 2 ประเภทที่ติดตัวมาแต่กำเนิดด้วย คือ (มุกดา ศรียงค์, 2548)

1) สัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิต (Life instinct) เป็นสัญชาตญาณการตอบสนองความต้องการของร่างกาย เช่น ความต้องการอาหาร หรือสัญชาตญาณทางเพศ ซึ่งเรียกส่วนนี้ว่า “ลิบิโด (Libido)” ซึ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการสืบพันธุ์ของมนุษย์

2) สัญชาตญาณแห่งความตาย (Death Instinct) เป็นส่วนของความก้าวร้าวและการทำลายล้าง พลังของอิด (Id) มีความเกี่ยวข้องกับสัญชาตญาณในส่วนนี้เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่องของเพศและการทำลายล้าง

โครงสร้างทางบุคลิกภาพ (Structure of Personality) ได้แก่

1) อิด (Id) หรือจิตใต้สำนึก (Subconscious) หรือสัญชาตญาณดิบ ซึ่งนวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2548) กล่าวว่า เป็นโครงสร้างทางจิตใจขั้นพื้นฐานและติดตัวมาตั้งแต่เกิดที่ฝังลึกเป็นส่วนหนึ่งของจิตใฝ่มนุษย์ที่มาจากแรงผลักดันทางชีววิทยา เป็นสภาพจิตใจที่ยังไม่ได้รับการขัดเกลา เป็นจิตสำนึกที่สนองความต้องการของตัวเอง โดยยึดหลักความพอใจ ซึ่งเป็นความต้องการแรกเริ่มของชีวิต เช่น ความต้องการอาหาร ความต้องการความรัก ความต้องการทางเพศ จิตในส่วนนี้จะนึกถึงแต่ตัวเอง ภาวะที่อยู่ในขั้นนี้ได้แก่ ทารกหิวนมก็ร้อง กินนมมารดาไม่อิ่มก็ร้อง รู้สึกหนาวหรือเย็นก็ร้อง เป็นต้น (สุดสงวน สุธีสร, 2558) เป็นการทำตามอำเภอใจ แสวงหาความเพลิดเพลินที่ต้องการความสุขสนุกสนานชั่วแล่น

2) อัดตา (Ego) หรือความถือตนเป็นที่ตั้ง (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2548) อธิบายว่า เป็นส่วนของบุคลิกภาพที่พัฒนามาจาก Id โดยอัดตา (Ego) จะทำหน้าที่รักษาสสมดุลระหว่าง Id กับโลกภายนอก เป็นการปรับตัว การเริ่มรู้จักตัวเอง ความมีเหตุผล มีสติ ซึ่งอัดตา (Ego) เป็นเครื่องมือสำคัญที่ควบคุมให้สามารถปรับตัวกับสิ่งแวดล้อมได้ อัดตา (Ego) จะมีความเข้มแข็งมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับการศึกษา การอบรมสั่งสอน และประสบการณ์ที่ได้รับ (สุดสงวน สุธีสร, 2558) อัดตา (Ego) ไม่ได้มีมาแต่กำเนิด แต่ได้รับการพัฒนาในภายหลัง การพัฒนาของ อัดตา (Ego) นั้นมีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป จนในที่สุดสามารถทำหน้าที่ควบคุม อิด (Id) ได้

3) อภิอัดตา (Superego) เป็นส่วนของจิตใจที่อยู่เหนืออัดตา (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2548) ในส่วนนี้ได้รับอิทธิพลมาจากศีลธรรม ศาสนา จริยธรรม เป็นภาวะจิตใจขั้นสูงสุด (สุดสงวน สุธีสร, 2558) จิตระดับนี้เป็นการประเมินผลการกระทำหรือความประพฤติว่าผิดศีลธรรมหรือไม่ผิด อภิอัดตา (Superego) เปรียบเสมือนพ่อแม่ที่คอยควบคุมพฤติกรรมของลูก ที่จะออกนอกกลุ่มนอกทางให้กลับมาประพฤติอยู่ในศีลธรรม หรือกฎระเบียบอันดีของสังคม

สุดสงวน สุธีสร (2558) อธิบายว่า ตามหลักของฟรอยด์ อัดตา (Ego) อยู่ระหว่างความขัดแย้งของ อิด (Id) ซึ่งคือจิตใต้สำนึก (Subconscious) หรือสัญชาตญาณดิบ กับการควบคุมของ อภิอัดตา (Superego) โดยทั่วไป Ego จะพยายามประนีประนอมสองฝ่ายให้ยอมรับได้ เรียกว่า การกลั่นกรอง ถ้า Ego ไม่สามารถประนีประนอมได้ก็จะเกิดความขัดแย้งซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้เสมอ ความขัดแย้งนี้ถ้า Superego เข้มแข็งกว่า Id ความต้องการของ Id จะถูกผลักดันไปในจิตใต้สำนึก ส่วนที่ถูกกดไว้จะถูกเก็บสะสมไว้ เหมือนส่วนล่างของภูเขาน้ำแข็ง ซึ่งอาจจะโผล่ขึ้นมาในลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่ปรารถนาได้ ในทางตรงกันข้าม ถ้า Id มีความเข้มแข็งกว่า Superego บุคคลจะประพฤติตามใจตนเอง โดยไม่คำนึงถึงกฎหมายหรือกฎต่างๆ ของสังคม จะมีการกระทำที่ละเมิดต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สินของผู้อื่น ตามแนวคิดนี้อธิบายการเกิดอาชญากรรมได้ว่าการประกอบอาชญากรรมจะเกิดขึ้น เมื่อ Id มีอิทธิพลเหนือ Superego นั่นเอง

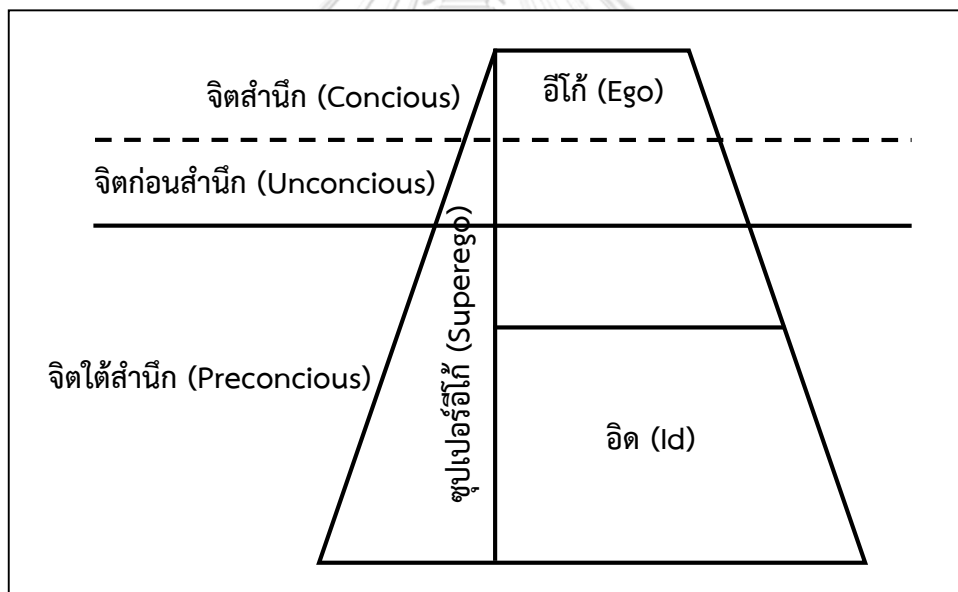
กระบวนการทำงานของจิต

ฟรอยด์ได้อธิบายว่ากระบวนการทำงานของจิตมี 3 ระดับ คือ (มุกดา ศรียงค์, 2548)

1) จิตสำนึก (Conscious) คือ การรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 เช่น การมองเห็น การได้กลิ่น การรับรส การสัมผัส ซึ่งเป็นรับรู้ของบุคคลในระดับจิตสำนึก

2) จิตไร้สำนึก (Unconscious) คือ เมื่อบุคคลเกิดความขัดแย้งในใจ อาจจะแสดงพฤติกรรมในลักษณะของการเก็บกดความรู้สึกไม่พอใจไม่ให้เห็นแสดงออกมาในระดับจิตสำนึก แต่จะถูกเก็บกดไว้ แต่หลายครั้งความไม่พึงปรารถนา ความไม่พอใจเหล่านี้ก็อาจจะปรากฏออกมาแบบไม่รู้ตัว

3) จิตก่อนสำนึก (Preconscious) คือ ประสบการณ์บางอย่างที่ถูกลืมไป แต่ถ้าได้รับการเตือนความจำก็จะจำได้ทันที ซึ่งจิตก่อนสำนึกอยู่ใกล้กับจิตสำนึกมากกว่าจิตใต้สำนึก คล้ายก้อนน้ำแข็งที่อยู่ปริมน้ำ ระหว่างจิตใต้สำนึก (ส่วนที่จมไปใต้น้ำ) และจิตสำนึก (ส่วนที่ลอยอยู่เหนือน้ำ)

รูปภาพที่ 2 แสดงความสัมพันธ์ของ Id, Ego, Superego กับระดับของจิต (ประยุกต์จากภาพของ มุกดา ศรียงค์ และคณะ, 2548)

ฟรอยด์ อธิบายว่า เหตุผลที่คนมีความเข้มแข็งของจิตทั้งสามระดับที่แตกต่างกันนั้นก็เนื่องมาจากบุคคลมีพัฒนาการทางบุคลิกภาพสามระยะของช่วง 5 ปีแรกของชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ คือ ขั้นปาก (Oral Stage) ขั้นทวารหนัก (Anal Stage) และขั้นอวัยวะเพศ (Phallic Stage) (ต้องรัก จิตรบรรเทา, 2560)

พัฒนาการทางบุคลิกภาพ (Psychosexual Stages of Development)

ฟรอยด์เห็นความสำคัญของการพัฒนาพลังทางเพศ โดยเขาเชื่อว่า พลังทางเพศมีการพัฒนาไปตามลำดับอายุ และถ้าได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสมก็จะทำให้บุคคลนั้นมีบุคลิกภาพปกติ แต่ถ้าเกิดการติดขัด (Fixation) ในขั้นใดขั้นหนึ่งก็จะส่งผลต่อบุคลิกภาพ ซึ่งพัฒนาการทางบุคลิกภาพ 5 ขั้นของ Freud (ต้องรัก จิตรบรรเทา, 2560) ได้แก่

1) ขั้นปาก (Oral Stage) อยู่ในช่วงแรกเกิด - 18 เดือน ในช่วงนี้เด็กจะได้รับความพึงพอใจจากการใช้ปากสัมผัส เช่น การดูดนม การดูดนิ้ว ในช่วงวัยนี้เด็กจำเป็นต้องพึ่งพาพ่อแม่ในการเลี้ยงดู หากการที่เด็กได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม เช่น ได้รับการสัมผัสด้วยความรัก ได้รับการป้อนนมเมื่อหิว เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กโตขึ้นด้วยพัฒนาการที่เหมาะสม มีความรู้สึกดีต่อตัวเองและสภาพแวดล้อม และมีความรักอย่างเหมาะสม แต่หากไม่ได้รับการเอาใจใส่ที่ดี ถูกทิ้ง ปล่อยปละละเลย ไม่ได้รับการตอบสนองเมื่อหิว ขาดความอบอุ่น จะทำให้เด็กโตขึ้นโดยขาดความไว้วางใจ รู้สึกไม่ดีกับตัวเองและสภาพแวดล้อมรอบตัว การติดขัดช่วงวัยนี้จะทำให้โตเป็นผู้ใหญ่ที่มีปัญหาด้านบุคลิกภาพ เช่น การสูบบุหรี่ ติดสุรามากเกินไป ชอบกินจุจกจิชอบกินช็อกโกแลต ชอบพูดจาถากถางและเยาะเย้ยผู้อื่น เป็นต้น

2) ขั้นทวารหนัก (Anal Stage) อยู่ในช่วงอายุ 1 - 3 ขวบ วัยนี้จะมี ความพอใจอยู่ที่ทวารหนัก ช่วงวัยนี้เด็กจะเริ่มมีความเป็นตัวของตัวเอง หากพ่อแม่สอนให้รู้จักขับถ่ายเป็นเวลา และอย่างเหมาะสม เด็กจะมีความพอใจที่สามารถควบคุมการขับถ่ายได้เอง มีอารมณ์ที่มั่นคง เชื่อมั่นในความสามารถของตน มีความอ่อนโยน แต่ถ้าหากไม่ได้รับการสอนและฝึกฝนอย่างเหมาะสม เด็กก็จะรู้สึกไม่ดีต่อพ่อแม่ จะรู้สึกไม่แน่ใจในความสามารถของตัวเอง ตัวอย่างบุคลิกภาพที่เกิดจากการติดขัดในช่วงวัยนี้ เช่น

- ถ้าวัยเด็กพอใจกับการกลั้นอุจจาระ ไม่ยอมขับถ่าย เมื่อโตขึ้นก็จะมีนิสัยขี้เหนียว

- ถ้าในวัยเด็กชอบใจกับการถ่ายอุจจาระมากเกินไป จะทำให้โตขึ้นมีนิสัยสุรุษสุร่าย

- ถ้าพ่อแม่เข้มงวดกับการขับถ่ายมากเกินไป โตขึ้นก็จะเป็นคนดื้อรั้น

- ถ้าพ่อแม่ควบคุมเรื่องความสะอาดมากเกินไป โตขึ้นก็จะกลายเป็นคนเจ้าระเบียบ จุกจิกจู้จี้

- ถ้าพ่อแม่ละเลยเรื่องความสะอาด โตขึ้นก็จะกลายเป็นคนสกปรก

- ถ้าพ่อแม่เข้มงวดกับการต้องขับถ่ายให้เป็นเวลาโดยไม่มีการยืดหยุ่น โตขึ้นจะกลายเป็นคนเข้มงวดและไม่มีการยืดหยุ่นในชีวิต

3) ขั้นเพศ (Phallic Stage) อยู่ในช่วงอายุ 3 – 6 ขวบ ช่วงวัยนี้เด็กจะเริ่มสนใจเพศของตัวเองและเพศตรงข้าม วัยนี้เด็กชายจะรู้สึกรักแม่ และรู้สึกอิจฉาและเป็นศัตรูกับพ่อ ปรากฏการณ์นี้ เรียกว่า “ปมออดิปุส” (Oedipus Complex) ส่วนในเด็กหญิงจะรู้สึกรักพ่อ และรู้สึกอิจฉาและเป็นศัตรูกับแม่ ปรากฏการณ์นี้ เรียกว่า “ปมอิเล็กตรา” (Electra Complex)

ในเด็กชายนอกจากจะมีปมออดิปุสแล้ว เด็กวัยนี้จะมีความกลัวและกังวลว่าพ่อจะตัดอวัยวะเพศของเขา เด็กชายจึงเรียนรู้ว่าพ่มีอำนาจเหนือเขา จากความกลัวและรู้สึกเป็นศัตรูกับพ่อจึงกลายมาเป็นการลอกเลียนแบบพฤติกรรมของพ่อ และรับบทบาทเพศชายแบบพ่อมาไว้ที่ตัวเอง

ในเด็กหญิงนอกจากจะเกิดปมอิเล็กตราแล้ว เด็กหญิงในวัยนี้ยังเกิดความอิจฉาอยากมีองคชาติแบบเด็กชายด้วย ต่อมาเมื่อเรียนรู้ว่าแม่ก็ไม่มียองคชาติ และแม่มีอำนาจเหนือตน จึงหันมาเป็นผู้หญิงเหมือนแม่ ลอกเลียนแบบแม่ และในที่สุดก็รับเอาบทบาทของเพศหญิงมาไว้ที่ตัวเอง

ในขั้นเพศนี้ หากเด็กได้รับการพัฒนาทางบุคลิกภาพด้วยดี โตขึ้นเด็กก็จะแสดงออกทางเพศได้เหมาะสมกับตัวเอง มีทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศในทางที่ดี ฉะนั้น หากพ่อแม่เห็นลูกในวัยนี้ จับเล่นอวัยวะเพศตัวเอง ก็ไม่ควรจะตำหนิหรือลงโทษลูกอย่างรุนแรงมากเกินไป แต่ควรจะเป็นแบบอย่างที่ดีในการแสดงบทบาททางเพศที่ดีและเหมาะสม

4) ขั้นแฝง (Latency Period) อยู่ในช่วงอายุ 6 – 12 ปี วัยนี้เด็กจะเริ่มมีสังคมนอกบ้าน เช่น โรงเรียน เพื่อน ครู เป็นต้น เด็กจะเริ่มมีการจับกลุ่มเล่นกันตามเพศของตัวเอง

5) ขั้นวัยรุ่น (Genital Stage) อายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป เป็นช่วงที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น จึงมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย มีแรงขับทางเพศ ทำให้เริ่มสนใจเพศตรงข้าม แต่ก็รู้สึกขัดแย้งในความเป็นตัวของตัวเอง รู้สึกอย่างเป็นอิสระแต่ก็ต้องการการดูแลและเอาใจใส่ ต้องการการพึ่งพา ต้องการคำแนะนำและความอบอุ่นจากพ่อแม่ หากวัยนี้ได้รับการพัฒนาบุคลิกภาพอย่างเหมาะสม ไม่เกิดการติดขัด วัยรุ่นก็จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สามารถมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพศเดียวกัน และต่างเพศได้อย่างเหมาะสม มีครอบครัวและสามารถแสดงบทบาททางเพศได้อย่างเหมาะสมตามที่ควรจะเป็น

เบญจวรรณ สามสาลี (2539) อธิบายว่าลักษณะการเลี้ยงดูของพ่อแม่มีหลายลักษณะ เช่น การเลี้ยงดูแบบลงโทษ การเลี้ยงดูแบบเข้มงวด การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การเลี้ยงดูแบบให้เหตุผล เป็นต้น ซึ่งลักษณะการเลี้ยงดูของครอบครัวที่แตกต่างกันย่อมส่งผลต่อพฤติกรรม ความคิด ความเชื่อ ของบุคคลต่างกัน ซึ่งงานวิจัยของเกบฮาร์ดและกังกนอน (Gebhard & Gangnon, 1964) ที่ทำการศึกษาพฤติกรรมของนักโทษชายที่ข่มขืนเด็กจากเรือนจำในเมืองชิคาโก จำนวน 60 คน เปรียบเทียบกับนักโทษที่ข่มขืนผู้ใหญ่ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มนักโทษที่ข่มขืนเด็ก

ร้อยละ 50 ในวัยเด็กมีชีวิตครอบครัวที่ไม่ราบรื่น ครอบครัวแตกแยก บิดามารดาหย่าร้างหรือเสียชีวิต หรือต้องแยกจากบิดามารดาตั้งแต่ยังเด็ก และมีสัมพันธ์ภาพกับบิดามารดาไม่ดี

Symonds (มุกดา ศรียงค์, 2548) กล่าวว่า วิธีการเลี้ยงดูของครอบครัวมีผลต่อบุคลิกภาพของเด็ก คือ

- ถ้าครอบครัวเลี้ยงลูกแบบปล่อยปละละเลย บุตรจะมีลักษณะก้าวร้าว เจ้าคิดเจ้าแค้น ชอบพุดตด ลักเล็กขโมยน้อย และชอบหนีโรงเรียน

- ถ้าเลี้ยงลูกแบบประคบประหงมมากเกินไป เด็กจะเป็นคนที่มีลักษณะไม่ให้ความร่วมมือ ฟุ้งตนเองไม่ได้ ต้องพึ่งคนอื่นอยู่เสมอ และไม่มีความมั่นใจในตนเอง

- ถ้าบิดามารดามีอำนาจเหนือลูก เด็กจะเป็นคนเจ้าระเบียบ สุภาพ เรียบร้อย อยู่ในโอวาท สามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้ใหญ่ได้ดี ว่างนอนสอยง่าย สงบเสงี่ยม แต่ขาดความริเริ่ม และการตัดสินใจอยู่ที่ผู้มีอำนาจ

- บิดามารดาที่ยอมจำนนต่อบุตร เด็กจะเป็นคนที่ขาดความรับผิดชอบ ไม่อยู่ในโอวาท เห็นแก่ตัว ตื้อดิ่ง แต่จะทำอะไรตามใจชอบ

มุกดา ศรียงค์ (2548) พบว่า การเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่ให้ความรักมาก ทำให้เด็กมีลักษณะของความเป็นผู้นำสูงกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบให้ความรักน้อย และเด็กที่มาจาก การเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีลักษณะของการเป็นผู้นำกลุ่ม มีการปรับตัวได้ดี และมีความรับผิดชอบสูงกว่า การเลี้ยงดูแบบอื่น รวมทั้งบรรยากาศในการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่จะมีผลโดยตรงต่ออารมณ์ของเด็ก ยิ่งพ่อแม่มีความเข้มงวดมาก ลูกก็จะเกิดความหงุดหงิดและคับแค้นใจมากขึ้นเท่านั้น และถ้าเด็กมีความคับแค้นใจมาก เด็กก็จะเกิดความก้าวร้าวมากขึ้น รวมทั้งการที่เด็กได้รับความรักและการบำรุงจากครอบครัวไม่เพียงพอ จะทำให้เด็กมีความอึดอัด มีความคิดจำกัดในวงแคบ ชอบทำอะไรตามความอยาก โดยขาดสติและความยั้งคิด ส่วนเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งและแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปจะมีความก้าวร้าวสูงกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย รวมทั้งมีความวิตกกังวลสูงกว่า Hann & Langer, 1976 พบว่า จริยธรรมของพ่อแม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับจริยธรรมของลูกส่วนปีเตอร์สัน (Peterson, 1976) พบว่า ถ้าพ่อแม่ให้การสนับสนุนแก่ลูกสูง ใช้อำนาจปานกลาง ให้คำแนะนำสูง เด็กจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูง งานวิจัยของ เดช วิโย (2522) พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันจะให้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน โดยเด็กที่ได้รับการอบรมแบบเข้มงวด จะมีเหตุผลระดับกลาง ส่วนเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจะมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำที่สุด

สรุปได้ว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมอาชญากรรม เป็นสัญลักษณ์หรือสัญญาณของความขัดแย้งระหว่างอิด (Id), อีตตา (Ego) และ อภีอีตตา (Superego) ที่แสดงออกให้เห็นถึงความผิดปกติทางจิตหรือการป่วยทางใจ (Mental Illness) ความบกพร่องทางอารมณ์ (Emotional

Disorder) หรือการถูกรบกวนทางจิตใจ ซึ่งทฤษฎีจิตวิเคราะห์หรืออธิบายว่าความผิดปกติทางจิตใจมาจากสาเหตุ 2 ประการ คือ สาเหตุแรกมาจากการที่บุคคลขาดการควบคุมสัญชาตญาณ หรือการที่บุคคลมีพัฒนาการทางบุคลิกภาพที่ผิดปกติ เนื่องมาจากไม่ได้รับความรักความเอ็นดูจากบิดามารดา การขาดการพัฒนาทางอารมณ์ การถูกกดดันในด้านความรู้สึกทางเพศ และความรับผิดชอบ ส่วนสาเหตุประการที่สองมาจาก อีตตา (Ego) และอภีอีตตา (Superego) หรือศีลธรรมไม่ได้รับการพัฒนาหรือขัดเกลาทางสังคมที่ถูกต้อง เนื่องมาจากการที่บิดามารดาไม่ให้ความรักกับบุตร เลี้ยงบุตรด้วยความกดดัน ดุร้าย เป็นต้น ซึ่งฟรอยด์เน้นว่าพฤติกรรมอาชญากรรมจะเกิดขึ้นหากมีปัญหาด้านการพัฒนาจิตใจและบุคลิกภาพในช่วงวัยเด็ก (พรชัย ชันดี, 2553) สอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มักได้รับการเลี้ยงดูที่ไม่ถูกต้องช่วงวัยเด็ก บางคนถูกปล่อยปละละเลย หรือถูกตำหนิทำร้ายร่างกาย ขาดความรักและความอบอุ่นจากครอบครัว ขาดที่พึ่ง จึงมีปมด้อย ความก้าวร้าว และความเกลียดสังคมอยู่ภายในใจ (พรรณชลิตา นิสัยนต์, 2549)

สำหรับในงานวิจัยนี้ทำการศึกษาถึงการถูกเลี้ยงดูในวัยเด็กของกลุ่มตัวอย่างว่าส่งผลต่อบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ และมีความเกี่ยวข้องกับการข่มขืนเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปีหรือไม่ อย่างไร

2.6.2 กลไกการป้องกันตัวเอง (Defense Mechanism)

เมื่อบุคคลเกิดความคับข้องใจ บุคคลจะใช้กลไกการป้องกันตัวเองเพื่อปิดเบือนหรือหลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธสถานการณ์ที่ทำให้เกิดการวิตกกังวล ลดสภาวะความเครียด และรักษาความนับถือยกย่องตัวเองไว้จากความกลัวต่างๆ ที่มารบกวนจิตใจ กลไกการป้องกันตัวเองมีดังนี้ (มุกดา ศรีรงค์, 2548)

1) การเข้าข้างตัวเอง (Rationalization) เป็นวิธีที่บุคคลหาเหตุผลมาเข้าข้างตัวเอง เพื่อรักษาหน้าหรือภาพพจน์ของตัวเอง วิธีการนี้มักถูกนำมาใช้กันบ่อยๆ แต่ถ้าใช้มากเกินไปก็จะกลายเป็นคนที่ไม่กล้ายอมรับความจริง ตัวอย่างการเข้าข้างตัวเอง เช่น ชอบผู้หญิงแต่ผู้หญิงไม่ชอบตอบ เลยไปบอกคนอื่นว่า ผู้หญิงไม่น่ารัก หยิ่ง เป็นต้น

2) การเก็บกด (Repression) เป็นวิธีที่จะใช้เพื่อลืมเหตุการณ์ที่ไม่อยากจดจำ ลดความสะเทือนใจ ตัวอย่างถ้ามีความทรงจำที่เจ็บปวดในวัยเด็ก เราก็จะพยายามลืมเรื่องราวนั้นหรือเก็บซ่อนเรื่องราวนั้นไว้

3) การหาสิ่งทดแทน (Displacement) คือการที่เมื่อบุคคลมีความคับข้องใจกับบุคคลหนึ่ง แต่ไม่สามารถแสดงความไม่พอใจกับบุคคลนั้นได้ ก็จะเอาความไม่พอใจนั้น

ไปลงกับบุคคลอื่นแทนหรือเรียกว่าหาแพะรับบาป เช่น โกรธหัวหน้า แต่ว่าหัวหน้าไม่ได้เลยเอาความโกรธนั้นมาลงที่ลูกและภรรยาแทน โดยอาจจะเปลี่ยนเป็นการด่าว่าหรือทุบตี เป็นต้น

4) การลอกเลียนแบบ (Identification) คือ การที่บุคคลลอกเลียนแบบพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพของบุคคลอื่นที่มีอิทธิพลหรือมีบทบาทสำคัญมาเป็นบุคลิกภาพหรือพฤติกรรมของตัวเอง เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น

5) การชดเชยสิ่งที่ขาด (Compensation) คือ การหาจุดเด่นหรือความสามารถของตัวเองเพื่อมาลบปมด้อยหรือความบกพร่องของตัวเอง เช่น ฐานะไม่ดีเลยตั้งใจเรียนจนได้ผลการเรียนดี ร่างกายพิการแต่ร้องเพลงเพราะ เป็นต้น

6) ไม่นำความรู้สึกเข้ามาเกี่ยวข้อง (Intellectualization) คือ เมื่อมีสถานการณ์ที่กดดันแบบที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน บุคคลอาจจะใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์และปิดกั้นความรู้สึกทางอารมณ์ไปเลย

7) ปฏิกริยากลบเกลื่อน (Reaction-formation) คือ การที่บุคคลเก็บความรู้สึกที่แท้จริง และแสดงออกตรงข้ามกับความรู้สึกเพื่อให้สังคมยอมรับ เป็นลักษณะของคนที่ปากหวาน ก้นเปรี้ยว ไม่จริงใจกับใคร

8) การถอยหลังเข้าคลอง (Regression) คือ การกลับไปทำพฤติกรรมแบบสมัยเด็ก ๆ เช่น แต่งกายเหมือนเด็กๆ เป็นต้น เนื่องจากบุคคลไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพปัจจุบันที่เป็นอยู่ได้

9) การโยนความผิด (Projection) คือ การผลักความผิด ความรู้สึกที่ไม่ดีกับตัวเอง โยนสิ่งที่ตัวเองไม่ยอมรับไปให้บุคคลอื่นแทน เช่น ตัวเองทำผิดแต่ไปโทษว่าคนอื่นเป็นคนทำ คนเจ้าชู้มักพูดว่าคนอื่นเจ้าชู้ เป็นต้น

10) การไม่รับรู้ความจริง (Denial) คือ การไม่ยอมรับความจริงเพราะยอมรับความจริงไม่ได้ เช่น เมื่อมีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้น บุคคลจะไม่ยอมรับความจริงและมักจะพูดว่า “เป็นไปไม่ได้”

2.6.3 พฤติกรรมบุคคลภายในกลุ่มกับอิทธิพลกลุ่ม

เมื่อบุคคลมารวมกันเป็นกลุ่มทำกิจกรรมร่วมกัน มีบทบาท บรรทัดฐานของกลุ่มในลักษณะที่แตกต่างกันไป ฉะนั้นกลุ่มแต่ละกลุ่มอาจมีพฤติกรรมของกลุ่มแตกต่างกันไป ดังนี้ (จำรอง เงินดี, 2552)

1) ความดึงดูดระหว่างบุคคล (Interpersonal Attraction) คือ ลักษณะทางกายภาพของสมาชิกกลุ่มสามารถดึงดูดคนเข้ากลุ่มได้

2) แรงกระตุ้นจากสังคม (Social Facilitation) เมื่อเข้าร่วมกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มต้องร่วมกันทำกิจกรรมด้วยกัน กลุ่มจะทำให้สมาชิกเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ทั้งทางบวกและทางลบ เช่น ถ้าสมาชิกของกลุ่มรายหนึ่งได้ทำในสิ่งที่ถนัดมีความชำนาญ เมื่อสมาชิกในกลุ่มคนอื่นมาชมการกระทำของเขา ยิ่งทำให้เขาอยากจะทำสิ่งนั้นให้ดียิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้ามหากเขาทำในสิ่งที่ไม่ถนัดแล้วมีคนมาดูมาชม จะยิ่งเพิ่มความกดดัน เหมือนถูกจับผิด ทำให้ทำสิ่งนั้นแย่กว่าเดิมไปอีก

3) การอ้อมแรงทางสังคม (Social Loafing) เมื่อมีการทำงานหรือกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่ม จะมีสมาชิกที่ออกแรงทำงานหรือทุ่มเทให้กลุ่มน้อยกว่าสมาชิกคนอื่นๆ ซึ่งเป็นการลดความพยายามเมื่อเห็นผู้อื่นหรือสมาชิกคนอื่นร่วมทำกิจกรรมด้วย สาเหตุการอ้อมแรงมาจากการที่เมื่ออยู่ในกลุ่มคนจำนวนมาก การแยกแยะความทุ่มเท ความร่วมมือและความสามารถของแต่ละบุคคลทำได้ยาก ไม่มีใครจะระบุได้ว่าใครทำมากน้อยหรือทำดีขนาดไหน และการทำกิจกรรมเป็นกลุ่มยังลดความเป็นจุดสนใจมากกว่าทำคนเดียวด้วย จึงทำให้เกิดการอ้อมแรงขึ้น

4) การลดความเป็นเอกัตบุคคล (Deindividuation) เมื่อเกิดการรวมกลุ่มขึ้น อาจทำให้พฤติกรรมของสมาชิกบางคนเปลี่ยนไปอย่างที่ไม่คาดคิดไม่ถึง เพราะเมื่ออยู่ท่ามกลางฝูงชน สมาชิกกลุ่มจะมีระดับการควบคุมตัวเองลดลง สมาชิกกลุ่มจะแสดงพฤติกรรมที่รุนแรง ขาดความยับยั้งคิด ขาดความรับผิดชอบ เนื่องจากมีโอกาสที่บุคคลอื่นจะรู้ว่าใครเป็นคนทำสิ่งใด เพราะแยกแยะยาก ดังนั้นเขาจึงกล้าแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างจากช่วงที่อยู่คนเดียว การลดความเป็นเอกัตบุคคลไม่ได้ทำให้กลุ่มแสดงออกซึ่งพฤติกรรมความรุนแรงเสมอไป แต่ขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานของกลุ่ม ถ้ากลุ่มมีบรรทัดฐานในทางบวก ก็จะนำไปสู่พฤติกรรมในด้านบวก แต่ถ้ากลุ่มมีบรรทัดฐานในทางลบ ก็จะนำไปสู่พฤติกรรมกลุ่มในด้านลบ การลดความเป็นเอกัตบุคคลมาจาก 2 ปัจจัยคือ

- การลดความเป็นเอกัตบุคคลทำให้มีการใช้เหตุผลน้อยลง เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นกับกลุ่ม บุคคลรู้ว่าโอกาสที่จะถูกกล่าวโทษคนเดียวมีน้อยมาก ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้สมาชิกกลุ่มขาดเหตุผล ขาดสติ และแสดงพฤติกรรมที่ไม่ถึงคล้ายคนไร้สติ

- การลดความเป็นเอกัตบุคคลทำให้ความเชื่อมั่นในบรรทัดฐานของกลุ่มสูงขึ้น ในกรณีนี้คือสมาชิกเชื่อฟังและปฏิบัติตามบรรทัดฐานกลุ่มมากขึ้นจึงลดความเป็นเอกัตบุคคลในตัวลง แต่บางครั้งบรรทัดฐานของกลุ่มอาจไปขัดแย้งกับกลุ่มอื่นหรือสังคม แต่พวกเขาก็จะยังเลือกปฏิบัติตามบรรทัดฐานของกลุ่มตัวเองต่อไป

5) การกล้าเสี่ยง (Risky Shift) สมาชิกกลุ่มจะมองว่าถ้าเป็นการทำงานสำคัญกลุ่มจะสามารถตัดสินใจได้ดีกว่าบุคคลคนเดียว เพราะการตัดสินใจคนเดียวมีอคติมาเกี่ยวข้องและข้อมูลอาจจะไม่ครบ แต่ถ้าสมาชิกกลุ่มช่วยกันเสนอความคิด และช่วยกันตรวจสอบข้อผิดพลาด

จะทำให้การตัดสินใจดีขึ้น ซึ่งการตัดสินใจโดยใช้ความคิดเห็นของกลุ่มเรียกว่า การกล้าเสี่ยง ซึ่งการตัดสินใจของกลุ่มมักจะมี ความกล้าเสี่ยงมากกว่าการตัดสินใจเพียงลำพัง

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาว่าอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนผู้กระทำผิดมีส่วนสนับสนุน หรือส่งเสริมให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปีหรือไม่

2.6.4 ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory)

ซัทเทอร์แลนด์ได้อธิบายว่าการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรเกิดจากการเรียนรู้พฤติกรรม จากอาชญากรซึ่งมีความใกล้ชิดสนิทสนม เช่น เป็นสมาชิกในครอบครัว ญาติ พี่น้อง หรือเพื่อน โดยผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กัน การเรียนรู้นี้รวมถึงการเรียนรู้แรงจูงใจ การให้เหตุผล ค่านิยม ทักษะ ทักษะ พฤติกรรมอาชญากร เทคนิคและรูปแบบวิธีการกระทำผิด ซึ่งการเรียนรู้ที่จะ ประกอบอาชญากรรมขึ้นอยู่กับความความถี่ ระยะเวลา และความเข้มข้นของการมีปฏิสัมพันธ์ กับอาชญากรที่เป็นคนใกล้ชิด ถ้าบุคคลใกล้ชิดที่เป็นอาชญากรมีอิทธิพลต่อคนที่เข้ามามีปฏิสัมพันธ์ด้วย จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มากขึ้น (สุดสงวน สุธีสร, 2558) ซึ่งในงานวิจัยนี้มีการศึกษาว่าพฤติกรรม การข่มขืนกระทำชำเรา มาจากการเรียนรู้จากบุคคล

2.6.5 ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory)

ทราวิส เฮอร์สซี ได้อธิบายสาเหตุการกระทำผิดไว้ในหนังสือชื่อ “สาเหตุการกระทำผิด ของเด็กและเยาวชนของเด็กและเยาวชน” (Cause of Delinquency) เขาให้ความสำคัญ กับการควบคุมภายใน คือความผูกพัน ซึ่งเกิดจากความผูกพันของเรากับบุคคลอื่น เนื่องจากความผูกพันมีพลังสำหรับจิตใจช่วยควบคุม ยับยั้ง ไม่ให้ตนเองกระทำผิด แต่ถ้ามความผูกพันมีน้อย ก็มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากขึ้น การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิด ก็เนื่องมาจากความผูกพันกับบุคคลอื่นไม่ดี โดยธรรมชาติของมนุษย์มีแนวโน้มในการกระทำผิด จึงจำเป็นต้องมีพลังอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมกระทำผิดดังกล่าว ซึ่งพลังในการควบคุม จะเกิดขึ้นได้เมื่อคนเรามีความผูกพันต่อสังคม เช่น พ่อแม่ พี่น้อง ครูอาจารย์ โรงเรียน เป็นต้น เมื่อเกิดความผูกพันแล้ว คนเราก็จะเกิดการขัดเกลา เกิดการเรียนรู้ และซึมซับ จนสามารถควบคุม พฤติกรรมตนเองได้ องค์ประกอบของความผูกพันทางสังคมมี 4 ด้าน คือ (สุดสงวน สุธีสร, 2558)

1) ความผูกพัน (Attachment) : ความผูกพันต่อพ่อแม่ พี่น้อง เพื่อน ครู โรงเรียน เป็นต้น ความผูกพันต่อพ่อแม่เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เพราะหากขาดความผูกพันต่อพ่อแม่ ความผูกพันต่อบุคคลอื่นๆ ก็จะลดลงไปด้วย และหากขาดความผูกพันต่อพ่อแม่เด็กก็จะไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนที่ดี ขาดการยับยั้งชั่งใจ ก็มีแนวโน้มที่จะหันไปคบเพื่อนที่ไม่ดี

2) ข้อผูกมัด (Commitment) : ถ้ามีการศึกษาดี การงานดี มั่นคง มีเกียรติยศ และชื่อเสียง ก็เหมือนเป็นข้อผูกมัดไม่ให้ไปกระทำผิด เพราะไม่อยากจะสูญเสียชื่อเสียงหน้าที่การงานที่ดีไปนั่นเอง โอกาสที่จะกระทำความผิดก็จะลดลง

3) การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม (Involvement) : การเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของสังคม เช่น กิจกรรมกีฬา นันทนาการ การบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมทางศาสนา เป็นต้น ก็จะทำให้เราได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ และไม่มีเวลาไปคิดเรื่องการกระทำความผิด

4) ความเชื่อทางสังคม (Belief) : ถ้าคนเรามีความเชื่อในเรื่องศีลธรรมและกฎระเบียบของสังคม ก็จะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของคนเราไม่ให้เกิดการกระทำความผิด

การที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดหรือคนทั่วไปประกอบอาชญากรรม เพราะคนเหล่านั้นไม่มีความผูกพันต่อสังคม หรือมีความผูกพันต่อสังคมที่ไม่ค่อยดี ในงานวิจัยนี้จึงทำการศึกษาว่าการขาดความผูกพันทางสังคมกับครอบครัวส่งผลให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราหรือไม่

2.6.6 ทฤษฎีความกดดันทั่วไป (General Strain Theory)

โรเบิร์ต แอกนิว (Robert Agnew, 1984) อ้างถึงใน (ชาญคณิต กฤตยา สุริยมณี, 2554) อธิบายว่า การกระทำผิดที่เกิดจากปัจจัยทางด้านความกดดันนั้นจะเกิดขึ้นเฉพาะบางคนเท่านั้น ไม่ใช่เกิดกับทุกคนเสมอไป ซึ่งความกดดันมีต้นกำเนิดมาจากสาเหตุปัจจัยหลายประการ จากวิถีชีวิตประจำวัน ซึ่งสามารถแบ่งแยกออกได้เป็น 3 ปัจจัย คือ

1) ปัจจัยทางด้านความล้มเหลวที่ไม่ได้รับสิ่งที่มีคุณค่าในชีวิต (Strain as the Failure to Achieve Positively Valued Goals) ซึ่งความล้มเหลวมาจากปัจจัยย่อย ดังนี้

1.1) ความใฝ่ฝันหรือวาดฝันไม่เป็นจริงตามที่คาดคิดเอาไว้หรือไม่เป็นจริงในทางปฏิบัติ เช่น ฝันที่จะมีเงินทอง ร่ำรวยหรือเลื่อนขั้นมาเป็นชนชั้นกลาง เป็นต้น เมื่อความฝันไม่เป็นตามที่คาดคิดไว้จึงทำให้คนเราเกิดความกดดัน

1.2) สิ่งที่เราคาดหวังเอาไว้สวนทางหรือไม่เป็นไปตามความจริงกับสิ่งที่ได้รับ (Strain as the Disjunction between Expectation and Actual Achievements) ความคาดหวังนี้จะเกิดขึ้นจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคลที่ประสบพบมา และจะมีการเทียบเคียงกับบุคคลอื่นที่อยู่ในสภาพเดียวกัน ซึ่งการเทียบเคียงมีผลอย่างมากต่อความกดดัน เช่น การคาดหวังว่าจะได้สองชั้น ซึ่งดูจากที่ผ่านมามีคนที่ได้สองชั้นก็ไม่มีผลงานหรือความสามารถ และไม่ได้ตั้งใจทำงานมากกว่าเรา แต่ทำไมเราถึงไม่ได้สองชั้นแบบคนอื่น เป็นต้น ความผิดหวังเหล่านี้จะทำให้เกิดความกดดันและทำให้เครียด เกิดเป็นความโกรธแค้น

1.3) ผลลัพธ์ที่ออกมาไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ หรือสวนทางกับความถูกต้องชอบธรรม (Strain as the Disjunction between Just Fair Outcomes and Actual Outcomes) เป็นเรื่องที่เราตั้งใจเป้าหมายในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเอาไว้เป็นการเฉพาะ เช่น เงินทอง ผลการเรียน แต่ผลลัพธ์ที่ออกมาเราไม่ได้รับความเป็นธรรมหากเปรียบเทียบกับคนอื่น เนื่องจากถูกเอาเปรียบ เช่น ตั้งเป้าหมายว่าจะได้เกรด A แต่กลับได้ C ซึ่งไม่ถูกต้อง เพราะอาจารย์เลือกให้เกรด A เฉพาะคนที่สนิทสนม ช่วยเหลืองานและเรื่องส่วนตัวเท่านั้น ความไม่ถูกต้องชอบธรรมทำให้คนเราเกิดความเครียด และความโกรธตามมาซึ่งนำไปสู่การกระทำผิดได้

2) ปัจจัยทางด้านการสูญเสียสิ่งที่มีคุณค่าในชีวิตไป (Strain as the Removal of Positively Valued Stimuli From the Individual) คือ การสูญเสียสิ่งที่ตนหวงแหน การสูญเสียคนรัก สูญเสียพ่อแม่ สูญเสียเพื่อนสนิท รวมไปถึงสูญเสียความสัมพันธ์อันดีกับครอบครัว (การหย่าร้าง) ถูกพักการเรียน การสูญเสีย เหล่านี้ทำให้เกิดความกดดัน ความคับข้องใจ และอาจจะกระทำผิดได้ในที่สุด

3) ปัจจัยทางด้านการได้รับสิ่งเลวร้ายหรือสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยในชีวิต (Strain as Presentation of Negative or Noxious Stimuli) การที่เราได้รับสิ่งที่เลวร้ายที่เกิดจากถูกบุคคลอื่นกระทำจะส่งผลให้เกิดผลร้ายต่อจิตใจและศีลธรรมเป็นอย่างมาก เช่น เด็กที่ถูกประทุษร้ายและทอดทิ้ง เป็นเหยื่ออาชญากรรมเคยถูกล่วงเกินทางเพศ ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ถูกทำร้ายร่างกาย ถูกกลั่นแกล้ง ถูกรังแก ถูกเอาเปรียบ ถูกเจ้านายกดขี่ ครอบครัวมีความขัดแย้งหรือแตกแยก อยู่ในชุมชนที่ไร้ระเบียบ เป็นต้น เมื่อคนเราถูกทำร้ายหรือได้รับบาดเจ็บ ก็ย่อมเกิดความโมโห ความโกรธแค้น ซึ่งอาจนำไปสู่การกระทำผิดได้ ซึ่งมีงานวิจัยหลายเรื่อง พบว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีสาเหตุมาจากการที่เด็กได้รับสิ่งเลวร้ายในชีวิต เช่น เคยถูกทารุณกรรม เคยถูกทำร้ายร่างกาย เคยถูกทอดทิ้ง เป็นต้น ซึ่งสุดสงวน สุธีสร (2558) อธิบายว่า เด็กที่ถูกพ่อแม่หรือผู้ปกครองทำร้ายเข่นตีอย่างรุนแรงจะทำให้เกิดความโกรธแค้น กดดัน และมักจะหาทางแสดงออกหรือระบายความโกรธแค้นในใจกับเด็กที่เล็กกว่าตนเอง หรือไม่ก็จะเข้าไปรวมกลุ่มกับเด็กเกรงที่มักจะใช้ความรุนแรง

แก่นิเวอธิบายว่าความโกรธแค้น ความเครียด ความวิตกกังวล ความหดหู่ใจ ความเสียใจ ความเศร้าใจ เรียกว่า “ผลกระทบในทางไม่ดี” (Negative Affect) การที่ปัจจัยเหล่านี้จะส่งผลให้เกิดการกระทำผิดได้ก็ต่อเมื่อปัจจัยเหล่านี้ก่อให้เกิดอารมณ์ที่ไม่ดี (Negative Emotion) หรือผลกระทบในทางไม่ดี (Negative Affect) ให้เกิดขึ้นกับคนเราก่อน แต่การที่คนเราจะกระทำผิดหรือไม่ขึ้นอยู่กับทักษะในการแก้ปัญหา (Coping) หากคนเราสามารถแก้ไขปัญหาได้ก็จะไม่กระทำผิด ซึ่งผลกระทบในทางที่ไม่ดีที่เป็นปัญหาและส่งผลต่อการกระทำผิดมากที่สุด คือ ความโกรธ และการที่คนเรามีความกดดันอยู่เรื่อยๆ เสมอๆ หรือเรื้อรังก็มีโอกาสที่จะกระทำผิดมากกว่า

คนที่ไม่มีความคิดค้นหรือมีความคิดค้นน้อย ส่วนโอกาสในการกระทำผิดนั้นคล้ายและคอร์นิช อธิบายว่าเมื่อคนเรามีแนวโน้มในการกระทำผิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อมีโอกาสเหมาะสม ในการกระทำผิด เช่น คนที่มีหนี้สินและมีแต่ความกลัวล้ม เมื่อเห็นช่องโอกาสจากการทำงาน ในตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับเงิน เช่นทำงานเป็นแคชเชียร์ของร้านค้า จึงถือโอกาสยักยอกเงินของร้านค้า หรือเมื่อมีโอกาสทำเงินจากธุรกิจผิดกฎหมายกลุ่มคนเหล่านี้ก็อาจจะทำเพื่อหลีกเลี่ยงภาวะกดดัน ดังกล่าว

แม้ความกดดันจะทำให้คนเรามีอารมณ์ไม่ดีและพร้อมที่จะกระทำผิด แต่คนเรา อาจจะไม่กระทำผิดก็ได้หากมีทักษะในการแก้ปัญหา คือ สามารถจัดการหรือขจัดอารมณ์ที่ไม่ดี ดังกล่าวออกไปได้ แต่ถ้าหากมีทักษะในการแก้ปัญหาไม่ได้ก็อาจจะกระทำผิดได้ ซึ่งทักษะ ในการแก้ปัญหาที่ดีต้องมีปัจจัยต่างๆ เข้ามาประกอบด้วย เช่น ปัจจัยทางความคิด สภาพทางอารมณ์ ความชาญฉลาด การมองเห็นคุณค่าในตัวเอง ทักษะในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น การช่วยเหลือ และสนับสนุนจากบุคคลอื่นหรือสังคม รวมถึงการอยู่ในสภาวะแวดล้อมทางสังคมและชุมชนที่ดีด้วย

สรุปว่า บุคคลที่เคยได้รับหรือประสบพบเจอกับความเลวร้ายในชีวิต เช่น เคยถูกล่วงละเมิด ทางเพศ เคยถูกข่มขืน คนรักหรือสมาชิกในครอบครัวที่เขารักเคยถูกข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น อาจทำให้บุคคลนั้นเกิดความโกรธแค้นขุ่นเคืองใจ และตัดสินใจหาทางออกด้วยการประกอบอาชญากรรม เพื่อเป็นการระบายความโกรธ ความขุ่นเคืองใจ โดยในงานวิจัยนี้จะทำการศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่าง เคยประสบพบเจอกับความกดดันในชีวิต หรือเคยถูกข่มขืน หรือมีประสบการณ์เลวร้าย ในเรื่องทางเพศในอดีตที่ทำให้เกิดความขุ่นเคืองใจ เจ็บปวด โกรธแค้นจนนำมาสู่การหาทางออก ด้วยการข่มขืนเด็กหญิงหรือไม่

2.6.7 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) อธิบายว่า มนุษย์ไม่ได้มีพฤติกรรมความรุนแรง และไม่ได้มีพฤติกรรมอาชญากรรมมาตั้งแต่เกิด แต่มาเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิต โดยการสังเกต ผ่านทางการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ทั้งโดยตรงจากการสังเกตพฤติกรรมความก้าวร้าวรุนแรง หรือพฤติกรรมการประกอบอาชญากรรมของบุคคลที่มีความสนิทสนมหรือบุคคลใกล้ชิด หรือโดยอ้อม เช่น ผ่านการดูโทรทัศน์ สื่อสารมวลชนประเภทต่างๆ ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น เด็กที่เห็นบุคคลรอบข้างหรือคนใกล้ชิดแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวหรือพฤติกรรมอาชญากรรม เด็กจะเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรม เมื่อโตขึ้นก็จะกระทำพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ตามที่เคยได้รับรู้มา เช่น ลูกชายเห็นพ่อตบตีแม่ โดยแม่ยินยอม เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่มีครอบครัว เขาก็จะไปตบตีลูกเมีย ตามที่เคยเห็นพ่อทำกับแม่ตัวเอง กระบวนการนี้เรียกว่า “การลอกเลียนแบบ

พฤติกรรม (Behavior Modeling)” (สุดสงวน สุธีสร, 2558) ในสังคมยุคใหม่พฤติกรรมความก้าวร้าวรุนแรง และพฤติกรรมอาชญากรรม มาจากการลอกเลียนแบบจากสามแหล่ง (Siegel, 2015) ได้แก่

1) การมีปฏิสัมพันธ์ในครอบครัว : มีการศึกษาพบว่า เด็กที่มีนิสัยก้าวร้าวชอบใช้ความรุนแรงมาจากครอบครัวที่มีการใช้ความรุนแรงในครอบครัว เช่น เด็กที่มาจากบ้านที่มีการทุบตีทำร้ายคนในบ้านมักจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าเด็กทั่วไป

2) สิ่งแวดล้อม : พฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมจะก่อให้เกิดประสบการณ์และประสบการณ์จะค่อยๆ ซึมซาบเข้าไปในตัวผู้นั้น จนกลายเป็นบุคลิกภาพหรือพฤติกรรมในที่สุด (จำรอง เงินดี, 2552) ดังนั้น ผู้ที่อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือบริเวณที่มีการใช้ความรุนแรงอยู่เป็นประจำมีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวรุนแรงมากกว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือบริเวณที่มีอาชญากรรมต่ำ รวมถึงการที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีความเสื่อมโทรม เช่น มีการค้าประเวณี สถานบันเทิง ซึ่งการพบเห็นการค้าประเวณีหรือซื้อบริการทางเพศเป็นประจำเป็นสิ่งนี้อาจทำให้บุคคลมีความต้องการทางเพศได้ง่ายและเก็บกดอารมณ์ไว้ไปลงที่บุคคลอื่นด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา หรือการที่พ่อแม่ลูกต้องนอนในห้องเดียวกันเพราะที่พักอาศัยมีเนื้อที่จำกัด แล้วเด็กพบเห็นการร่วมเพศของพ่อแม่เด็กอาจจะไม่เข้าใจหรืออาจจะฝังใจ เมื่อโตขึ้นอาจจะไปข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น (เอกภพ อินทวิวัฒน์, 2542)

3) สื่อมวลชน : อิทธิพลของภาพยนตร์ ละคร รายการทีวี และอินเทอร์เน็ตที่มักจะนำเสนอหรือปรากฏภาพเกี่ยวกับความรุนแรง ภาพโป๊เปลือย การกดขี่ทางเพศ หรือการร่วมเพศจะส่งผลต่อการลอกเลียนแบบพฤติกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเกิดความชื่นชอบ ชื่นชมหรือชอบตัวแบบจากละคร ภาพยนตร์ หรืออินเทอร์เน็ตที่ชอบใช้ความก้าวร้าวรุนแรง บังคับข่มขืนใจผู้หญิง ความชื่นชมในตัวต้นแบบนั้นจะนำมาสู่พฤติกรรมทำตามหรือการลอกเลียนแบบ ฉะนั้นสื่อมวลชนจึงมีอิทธิพลต่อการแสดงออกถึงพฤติกรรมอาชญากรรมเป็นอย่างดี

Bandura (1977) อธิบาย กระบวนการเรียนรู้ผ่านตัวแบบ 4 ประการ ที่นำไปสู่แบบแผนความคิดและพฤติกรรม (ศรัณย์ สิงห์ทน, 2552) ได้แก่

1) กระบวนการให้ความสนใจ (Attentional Process) ถ้าบุคคลเกิดความสนใจในตัวแบบที่ตนสังเกต ความสนใจดังกล่าวจะนำไปสู่พฤติกรรมการเลือกกระทำตามตัวแบบหรือพฤติกรรมที่แตกต่างจากตัวแบบ ขึ้นอยู่กับความสนใจ ประสบการณ์ในอดีต และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม

2) กระบวนการจดจำ (Retention Process) เมื่อบุคคลเกิดความสนใจตัวแบบที่สังเกตเห็น การจะเลียนแบบตัวแบบได้ ต้องมีการจดจำลักษณะ ท่าทาง การกระทำ พฤติกรรมต่างๆ ของตัวแบบให้ได้ด้วย เพื่อจะนำไปสู่พฤติกรรมให้เหมือนหรือคล้ายกับตัวแบบ

3) กระบวนการแสดงออก (Motor Reproduction Process) ถ้าบุคคลแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบแล้วได้รับการตอบสนองในทางที่ดี ก็มีแนวโน้มว่าเขาจะแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำแบบเดิมอีก แต่ถ้าผลลัพธ์ไม่เป็นที่พอใจก็อาจจะหยุดพฤติกรรมเหล่านั้นหรืออาจจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

4) กระบวนการจูงใจ (Motivational Process) ถ้าบุคคลรู้สึกถึงความคาดหวังของเขาที่เลียนแบบพฤติกรรมจากตัวอย่างประสบความสำเร็จ เป็นที่พอใจ ก็จะเป็นการจูงใจให้บุคคลยังเลียนแบบพฤติกรรมหรือการกระทำนั้นต่อไป

สำหรับงานวิจัยนี้ ต้องการจะศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างที่เข้มขึ้นกระทำซ้ำเราเด็กหญิงนั้น ได้มีการเลียนแบบการประกอบอาชญากรรมหรือรูปแบบการข่มขืนมาจากแหล่งหรือต้นแบบใด อาจจะเคยเห็นบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อ ซึ่งเป็นคนที่เขารัก เท็ดตูนุ กระทบกับแม่หรือน้องสาว หรือคนใกล้ชิด หรือได้เรียนรู้มาจากภาพยนตร์ ละครที่มักจะนำเสนอภาพว่า พระเอกข่มขืนนางเอก หรืออาจจะเห็นผ่านข้อมูลในอินเทอร์เน็ตที่มีคลิปวิดีโอการร่วมเพศ เป็นต้น

2.6.8 แนวคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคม (Socialization)

จํารอง เงินดี (2552) กล่าวว่า พฤติกรรมของเด็กหรือบุคคลทั่วไปเป็นผลมาจากการถ่ายทอดทางสังคมและเป็นการถ่ายทอดทางสังคมอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่วัยเด็ก วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่ และวัยชรา การถ่ายทอดทางสังคมนี้ เรียกว่า การขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ซึ่งสามารถเรียกได้หลายอย่าง เช่น การกล่อมเกลาทางสังคม การเรียนรู้ระเบียบทางสังคม สังคมประเพณีและสังคมปวงกรณ เป็นต้น

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2547) (จํารอง เงินดี, 2552) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคมเป็นกระบวนการพัฒนาบุคคลให้มีจิตลักษณะที่สอดคล้องเป็นไปในทางที่สังคมต้องการ คือเป็นกระบวนการที่บุคคลเรียนรู้และรับเอาความเชื่อ ค่านิยม เจตคติ และพฤติกรรมที่เหมาะสมกับความต้องการของสังคมมาถือปฏิบัติ

ไมเชเนอร์ และดีแลเมเตอร์ (Michener and Delamater, 1999) (จํารอง เงินดี, 2552) ให้ความหมายของการขัดเกลาทางสังคมว่า เป็นแนวทางการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลในเรื่องทักษะ ความรู้ ค่านิยม แรงจูงใจ และบทบาทของตนเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มและสังคมของตน ส่วนพฤติกรรมของมนุษย์ที่มีอยู่และแสดงออกมาต่างก็มีปัจจัยและสาเหตุที่ทำให้ต้องแสดงออกซึ่งสิ่งแวดล้อมทางสังคมของมนุษย์มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคนเราตลอดเวลา เมื่อเวลาผ่านไปก็จะกลายเป็นเหตุปัจจัยในอดีตที่อาจส่งผลต่อพฤติกรรมในทางบวกหรือลบ

จารย์ เงินดี (2552) กล่าวว่า นักสังคมวิทยามองเรื่องการขัดเกลาทางสังคมว่าเป็นกระบวนการที่สังคมหล่อหลอมเกลาหรือฝึกฝนให้บุคคลมีพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยเรียนรู้และปฏิบัติตามสถานภาพ บทบาท และบรรทัดฐานสังคม

ทางด้านจิตวิทยาสังคมนั้น มองว่าการขัดเกลาทางสังคมเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีปฏิสัมพันธ์กันถ่ายทอดให้กัน เพื่อให้เกิดความรู้ ความเชื่อ ค่านิยม และพฤติกรรมที่สังคมพึงปรารถนาในสังคม โดยเป็นกระบวนการตั้งแต่เกิดจนสิ้นชีวิต ซึ่งจุดเริ่มต้นของการขัดเกลาทางสังคมมาจากสถาบันครอบครัว เด็กจะมีความรู้ความเข้าใจและเรียนรู้จากสิ่งรอบตัว หากมีการขัดเกลาทางสังคมจากครอบครัวที่ดี เด็กจะตระหนักว่าบทบาทของลูกเป็นอย่างไร และเมื่อไปโรงเรียนเด็กก็จะตระหนักถึงบทบาทของการเป็นนักเรียน ซึ่งบทบาทเหล่านี้เกี่ยวข้องกับช่วงอายุของบุคคลแต่ละวัย จึงเป็นหน้าที่ของสังคมที่จะต้องทำการขัดเกลาสมาชิกของสังคม

วิธีการขัดเกลาทางสังคม ทำได้ 2 ทางคือ 1) การขัดเกลาทางสังคมโดยตรง คือ การบอกกล่าวว่า สิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ สิ่งใดถูกสิ่งใดผิด และยังเป็นการแนะนำแนวทางให้บุคคลปฏิบัติตามในสิ่งที่ถูกต้อง เช่น การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่หรือครู เป็นต้น และ 2) การขัดเกลาทางสังคมโดยอ้อม คือ การที่บุคคลเรียนรู้จากประสบการณ์ การสังเกต ความสัมพันธ์ และพฤติกรรมของบุคคลอื่น ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับและควรนำมายึดถือปฏิบัติตาม (พวงเพ็ญ ใจกว้าง, 2542)

ศิริรัตน์ แอดสกุล (2557) กล่าวว่า กระบวนการขัดเกลาทางสังคมที่มนุษย์ได้รับจากพ่อแม่หรือจากบุคคลอื่นในสังคม ทำให้มนุษย์มีสภาพเป็นมนุษย์เต็มตัวเหมือนกับมนุษย์อื่นทั่วไป ซึ่งถ้าหากมนุษย์คนใดไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคม มนุษย์คนนั้นจะไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างคนปกติทั่วไป กระบวนการในการขัดเกลาทางสังคมทำได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง โดยมีภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด และยังเป็นการพัฒนาบุคลิกภาพของคนให้มีบุคลิกลักษณะตามที่สังคมต้องการ และเป็นกระบวนการที่หล่อหลอมความเป็นตัวตน (Self) ซึ่งทำให้แต่ละบุคคลมีลักษณะเฉพาะตัว

ยุบลวรรณ ต้นเขียวรัตน์ (2557) การขัดเกลาทางสังคมเกิดขึ้นตลอดเวลาและเกิดในทุกช่วงวัย เนื่องจากสังคมและสภาพแวดล้อมรอบตัวมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มนุษย์จึงต้องมีการเรียนรู้และปรับตัวอยู่เสมอ แต่วัยเด็กเป็นจุดเริ่มของการขัดเกลาทางสังคม ฉะนั้นวัยเด็กจึงมีความสำคัญอย่างมากกับการขัดเกลาทางสังคม กระบวนการขัดเกลาทางสังคมของแต่ละช่วงวัย มีดังนี้

1) วัยเด็ก เริ่มเรียนรู้ตั้งแต่การได้รับการตอบสนองทางความต้องการตั้งแต่ยังเป็นทารก เช่น การได้รับอาหาร การได้รับความอบอุ่น พอโตขึ้นมาพ่อแม่จะเริ่มอบรมว่า

สิ่งใดถูกผิด ถ้าผิดพ่อแม่ก็จะส่งเสียงดุ เด็กก็จะเรียนรู้และจดจำว่าสิ่งไหนทำได้หรือไม่ได้ และเริ่มควบคุมอาการและพฤติกรรมของตัวเองให้เป็นไปทางที่พ่อแม่ต้องการ

2) วัยหนุ่มสาว การขัดเกลาทางสังคมส่วนใหญ่จะได้จากกลุ่มเพื่อนที่โรงเรียน หรือเพื่อนเล่นแถวบริเวณบ้าน ช่วงวัยนี้จะมีการเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลที่เขาให้ความชื่นชอบ หรือยกย่อง วัยนี้ต้องการที่จะเป็นตัวของตัวเอง มีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มต่างๆ ฉะนั้นวัยนี้จึงมีโอกาส เลือกว่าจะยึดปฏิบัติตามบรรทัดฐานเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

3) ผู้ใหญ่ ก็จำเป็นต้องเรียนรู้และถูกขัดเกลาทางสังคมเช่นกัน เพราะสภาพแวดล้อมทางสังคมมีการเปลี่ยนแปลงเสมอ เช่น การเปลี่ยนงานใหม่ เข้าไปอยู่ในองค์กรใหม่ ก็จำเป็นต้องมีการเรียนรู้วัฒนธรรม ประเพณีของสังคมใหม่นั้นด้วย กรณีที่ผู้ใหญ่ต้องพบเจอเหตุการณ์ใหม่ๆ ที่ไม่เคยเจอมาก่อน ผู้ใหญ่ก็จำเป็นต้องได้รับคำแนะนำ ซึ่งแนะนำจากผู้มีประสบการณ์มาก่อนเช่นกัน เพื่อให้สามารถประพฤติปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

แหล่งที่มีอิทธิพลต่อการขัดเกลาทางสังคม

จำรอง เงินดี (2552) ได้อธิบายถึงแหล่งของการขัดเกลาทางสังคมที่สำคัญ ได้แก่

1) ครอบครัว (Family) เป็นกลุ่มแรกที่ทำให้ทำหน้าที่ให้การเรียนรู้และขัดเกลาสมาชิกครอบครัวผ่านสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกทั้งทางตรงและทางอ้อม ในเรื่องวัฒนธรรม ค่านิยม รวมทั้งกล่อมเกลาบุคลิกภาพให้เป็นไปตามบทบาทและความคาดหวังของสังคม แต่ถ้าสัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่เป็นการหย่าร้าง จะมีผลกระทบต่อชีวิตของเด็กในหลายๆ ด้าน เพราะมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของครอบครัว การเปลี่ยนที่อยู่ การเปลี่ยนแปลงด้านการเงิน และการเปลี่ยนโรงเรียน เป็นต้น

ส่วนผลของการหย่าร้างมีผลการวิจัยของ Hetherington, Cox & Cox (1982) พบว่า ผลกระทบของการหย่าร้างขึ้นอยู่กับอายุของเด็กขณะพ่อแม่แยกทางกัน และขึ้นอยู่กับระยะเวลาของการแยกทางกันอยู่ของพ่อแม่ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อสติปัญญา อารมณ์ และพัฒนาการทางสังคมของเด็ก นอกจากนี้ปัญหาการหย่าร้างจะมีผลอย่างมากต่อเด็กวัยรุ่น คือ เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่หย่าร้างจะมีการร่วมงานที่โรงเรียนน้อย และเด็กกลุ่มนี้จะมีความกระตือรือร้นที่จะมีการนัดพบกับเพื่อนเพศตรงข้าม ในเด็กหญิงก็มีแนวโน้มที่จะตั้งครรภ์ในวัยรุ่นสูง และถ้าแต่งงานเร็วก็จะจบลงด้วยการหย่าร้าง

2) กลุ่มเพื่อน (Peer Group) มีความสำคัญอย่างมากต่อการเรียนรู้ทางสังคม เมื่อเป็นเด็กเล็ก การเล่น หรือเข้ากลุ่มกับเพื่อนๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้เรื่องกฎเกณฑ์ ระเบียบวินัย มารยาท การแข่งขัน และความร่วมมือภายในกลุ่ม การเรียนรู้ลักษณะพฤติกรรมของกันและกัน

จะค่อยๆ พัฒนาการรับรู้ ความคิด ทักษะคิด ความเชื่อและพฤติกรรมภายในกลุ่ม และเมื่อโตขึ้น กลุ่มเพื่อนก็จะเข้ามามีอิทธิพลเป็นตัวผลักดันให้เกิดการเรียนรู้ นำไปสู่การพัฒนาทักษะทางสังคม (Social Skills) การอยู่ในกลุ่มเพื่อนจะช่วยสร้างและพัฒนารูจักตัวตนของเด็ก ทำให้เรียนรู้ บทบาทของตนเองกับเพื่อนๆ รวมทั้งความเป็นตัวของตัวเอง

Edwin H. Sutherland อธิบายว่า คนเราอาจเป็นอาชญากรได้ถ้าไปเข้ากลุ่ม หรือคลุกคลีเป็นเวลานานกับคนที่กระทำความผิด และการคลุกคลีใกล้ชิดหรือรวมกลุ่มกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้แนวคิด ค่านิยม พฤติกรรมอาชญากร และในที่สุดบุคคลนั้นก็กลายเป็น อาชญากรเอง (พวงเพ็ญ ใจกว้าง, 2542)

3) โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา (School) เป็นสถานที่ให้การศึกษาอย่างมีแบบแผน ชัดเจน ซึ่งการที่ครู อาจารย์สอนให้ความรู้ ให้รางวัลชมเชยเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่ดี และลงโทษ เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา รวมถึงการปฏิบัติตัวเป็นตัวอย่างของครูอาจารย์ เป็นการปลูกฝังพฤติกรรมของเด็กด้วย ทั้งในเรื่องค่านิยม บุคลิกภาพและความเชื่อตามสิ่งที่เด็ก ได้พบเจอ

4) สื่อมวลชน (Mass Communication) เช่น โทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ สื่อสิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ที่นำเสนอสิ่งที่ดึงดูดและดำนลบ มีผลต่อการขัดเกลาทางสังคมของเด็กที่รับ ข้อมูลทั้งทางตรงและทางอ้อม ถ้าเป็นคนที่ยึดความคิดและการศึกษาหากได้รับการแนะนำ หรือชักจูงในทางที่ผิดก็จะคล้อยตามได้ง่าย นอกจากนี้การที่เด็กเข้าถึงสื่อมวลชนได้ง่ายและรวดเร็ว ย่อมส่งผลต่อความคิด ความเชื่อ ทักษะคิดและค่านิยมทางสังคมของเด็กอย่างแน่นอน

สรุปได้ว่า การที่บุคคลแต่ละคนมีบุคลิกภาพและแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันส่วนหนึ่ง ก็มาจากการได้รับการขัดเกลาทางสังคมที่ต่างกัน หากมนุษย์แต่ละบุคคลได้รับการขัดเกลาที่ดี ตามแบบแผนประเพณี ค่านิยมความเชื่อของสังคมที่ถูกต้องดีงาม บุคคลนั้นก็จะเป็นที่ยอมรับ ของสังคมและจะปฏิบัติตัวหรือแสดงพฤติกรรมไปในทางที่สังคมยอมรับ แต่หากบุคคลไม่ได้รับการ ขัดเกลาทางสังคมหรือได้รับการสอน ปลูกฝังค่านิยมไปในทางที่ผิด ก็จะทำให้บุคคลนั้น หรือพฤติกรรมนั้นๆ ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา การลักทรัพย์ ฉ้อโกง ฆาตกรรม เป็นต้น ในการวิจัยนี้จะทำการศึกษาถึงลักษณะความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว ลักษณะการเลี้ยงดู อบรมบ่มเพาะนิสัยเรื่องทางเพศให้กับสมาชิกในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง การสอนเรื่องทางเพศที่โรงเรียน ลักษณะความสัมพันธ์กับเพื่อนเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์กับ กลุ่มเพื่อนสนิท และพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนสนิท เพื่อนำมาวิเคราะห์ว่าการขัดเกลาทางสังคม จากครอบครัว กลุ่มเพื่อน ชุมชน โรงเรียน สื่อมวลชนมีส่วนในการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรม อาชญากรรม การข่มขืนเด็กหญิงหรือไม่

2.6.9 แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมทางเพศ

Melissa Burchard (วิระดา สมสวัสดิ์, 2549) กล่าวว่าการกระทำสามสิ่งที่เป็นการทำร้ายผู้หญิง คือ การข่มขืน การคุกคามทางเพศ และการทุบตี ซึ่งก่อนหน้านี้การคุกคามทางเพศยังไม่ใช่ความผิดตามกฎหมายและการข่มขืนภรรยาก็ยังไม่ใช่ความผิด เพราะประวัติศาสตร์มองว่าผู้หญิงไม่มีอิสระและไม่มีอำนาจในเนื้อตัวร่างกายของตนเอง หากแต่เป็นทรัพย์สินของสามี ซึ่งกฎหมายก็มีแนวคิดมาจากมุมมองของระบบชายเป็นใหญ่ ดังนั้นการที่เข้าใจว่าผู้หญิงเป็นสิ่งของจึงเป็นเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการทำร้ายร่างกายผู้หญิง ซึ่งในงานวิจัยนี้จะทำการศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างที่ข่มขืนเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี นั้นมีค่านิยมเกี่ยวกับเพศหญิงอย่างไร และค่านิยมนั้นมีส่วนสำคัญหรือผลักดันให้กลุ่มตัวอย่างข่มขืนเด็กหญิงหรือไม่

นักสตรีนิยมมีมุมมองในเรื่องเพศและการข่มขืน ดังนี้

- ผู้ชายเอาใจเอาเปรียบผู้หญิง โดยมีความคิดและความเชื่อที่ว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ ไม่สามารถสู้รบตบมือ จึงสามารถคุกคามทางเพศผู้หญิงได้
- มองผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ หรือเป็นที่รองรับความต้องการทางเพศของผู้ชายในสังคม
- ใช้ภาษาที่กตขี้ ละเลยผู้หญิง โดยให้ผู้ชายเป็นศูนย์กลางหรือเป็นใหญ่
- การบังคับให้ภรรยาใช้นามสกุลของสามีและต้องเปลี่ยนคำนำหน้าชื่อเมื่อสมรสเป็นการยกย่องให้ผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิง ซึ่งถือเป็นการกดขี่ต่อผู้หญิง
- ไม่เคารพในศักดิ์ศรีของผู้หญิง คุกคามทางเพศเพียงเพราะมองว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ด้อยกว่า
- การที่กฎหมายครอบครัวกำหนดให้ชายหมั้นหญิงและต้องมีการส่งมอบทรัพย์สิน การหมั้นจึงจะสมบูรณ์ ทำให้มีการเข้าใจคลาดเคลื่อนว่าผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศที่สามารถหาซื้อขายได้ด้วยของหมั้น
- การที่กฎหมายรองรับเรื่องการให้สินสอดแก่ผู้ใหญ่ของฝ่ายหญิง เพื่อตอบแทนการที่หญิงยอมสมรสด้วยเป็นบทบาทบุญดีที่สนับสนุนการซื้อขายผู้หญิง
- การที่กฎหมายอนุญาตให้สามีข่มขืนภรรยาได้ การที่ฝ่ายชายคู่หมั้นสามารถบอกเลิกสัญญาหมั้นและเรียกค่าทดแทนจากชายอื่นที่ร่วมประเวณีหรือพยายามข่มขืนคู่หมั้น โดยรู้ว่าหญิงนั้นมีคู่หมั้นแล้ว เป็นบทบาทบุญดีที่กตขี้ผู้หญิง และเป็นการรับรองให้ผู้ชายเป็นเจ้าของประเวณี และการควบคุมการมีเพศสัมพันธ์ของหญิง ซึ่งถือเป็นการให้อำนาจผู้ชายเหนือผู้หญิง เป็นการทำให้ผู้หญิงต่ำต้อย

- ความรุนแรงในครอบครัวและความรุนแรงทางเพศระหว่างคู่รัก คู่หมั้น ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวแต่เป็นเรื่องที่กระทบต่อสังคมโดยรวม ดังนั้นรัฐต้องเข้ามาดูแลช่วยเหลือ เพราะเป็นการเลือกกระทำต่อผู้หญิง

- กฎหมายและระบบกฎหมาย ที่ถูกสร้างขึ้นจากอดีตถึงปัจจุบันมีข้อสันนิษฐานว่าเมื่อคดีต่อเพศที่ฝังรากลึก ดังนั้นจึงมีการเลือกปฏิบัติทางเพศทั้งในการปฏิบัติและในเนื้อหาของกฎหมาย

- ผู้หญิงจำนวนมากถูกกระทำความรุนแรงในชีวิตทั้งที่บ้าน ที่สาธารณะหรือสถานที่ทำงาน ผู้หญิงถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนพื้นฐานมากกว่าผู้ชาย

- ความเจ็บปวดทางใจของเหยื่อถูกตอกย้ำจากการที่สังคมตำหนิและซ้ำเติมผู้หญิงที่เป็นเหยื่อการทำร้ายทางเพศ ผู้หญิงที่ถูกทำร้ายจะถูกมองว่า “เป็นผู้ทำลายเกียรติยศศักดิ์ศรีของครอบครัวและชุมชน” ซึ่งอาจจะถูกครอบครัวหรือชุมชนกระทำรุนแรงกลับ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ทำให้ผู้หญิงที่เป็นเหยื่อไม่ยอมรับทุกข์ ดังนั้นเมื่อเกิดคดีขึ้นจึงไม่ควรอนุญาตให้มีการถอนคำร้องทุกข์ที่ทำได้ปกติ แต่ควรให้ศาลพิจารณาว่าจะอนุญาตหรือไม่

สรุปได้ว่า นักนิติศาสตร์แนวสตรีนิยมมองเรื่องการทำทางเพศและการข่มขืนผู้หญิงว่ามาจากความเชื่อ ค่านิยมที่ฝังลึกในเรื่อง “ชายเป็นใหญ่” จากอดีตส่งต่อมาถึงปัจจุบันผ่านประวัติศาสตร์และกฎหมาย ซึ่งความเชื่อในเรื่องชายเป็นใหญ่ทำให้มองว่า ผู้ชายเป็นเพศที่แข็งแรงกว่าเพศหญิง มีบทบาทหน้าที่และความสำคัญมากกว่าเพศหญิง เพศหญิงเปรียบเสมือนสิ่งของหรือวัตถุที่เพศชายมีสิทธิจะทำอะไรก็ได้ เช่น การทำร้ายร่างกาย การข่มขืน เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงทำการศึกษาปัจจัยเรื่องค่านิยมทางเพศของกลุ่มตัวอย่างว่ามีความสัมพันธ์กับการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปีหรือไม่

2.6.10 ทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-Control Theory)

ทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-Control) หรือ การควบคุมตนเองต่ำ (Low Self Control) พัฒนาขึ้นโดย มิคาลเอล ก็อดเฟรดสัน และ ทราวิส เฮอर्सชชี (Michael Gottfredson and Travis Hirschi) (1990) อธิบายว่า บุคคลที่มีการควบคุมตนเองสูงมีแนวโน้มที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการประกอบอาชญากรรมต่ำ แต่ในบุคคลที่มีการควบคุมตนเองต่ำมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมสูง มีพฤติกรรมชอบความเสี่ยง และชอบทำพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยที่ไม่รู้สึกละอายหรือตระหนักว่าการกระทำหรือพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ผิด เป็นสิ่งที่ไม่ดี เช่น การดื่มสุรา การเสพยาเสพติด หรือชอบเล่นการพนัน เป็นต้น ดังนั้นความสามารถในการควบคุมตนเองจึงเป็นเครื่องมือที่ยังที่ป้องกันไม่ให้คุณคนทำพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือไปประกอบอาชญากรรม

แหล่งกำเนิดของการควบคุมตัวเองต่ำ คือ การไม่มีประสิทธิภาพหรือไม่สมบูรณ์ของการขัดเกลาทางสังคม (Ineffective or Incomplete Socialization) ซึ่งการควบคุมตนเองเกิดขึ้นจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่โดยตรง โดยเฉพาะการอบรมบ่มนิสัย การดูแลเอาใจใส่ และการลงโทษ เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้น จะทำให้บุคคลถูกขัดเกลาทางสังคมให้สามารถควบคุมตนเองได้ในระดับสูงและอย่างเหมาะสม โอกาสที่จะเบี่ยงเบนหรือประกอบอาชญากรรมก็จะมีน้อย ตรงกันข้ามหากได้รับการเลี้ยงดูโดยไม่มี การเอาใจใส่จากพ่อแม่ จะเป็นคนที่ไม่คิดถึงผู้อื่น ไม่มีความคิดไตร่ตรอง ชอบความเสี่ยง กลายเป็นบุคคลที่มีการควบคุมต่ำ ก็มีแนวโน้มในการประกอบอาชญากรรมสูง นอกจากนี้ โรงเรียนและสถาบันทางสังคมอื่นๆ ก็มีช่วยสร้างการควบคุมตนเองให้แก่บุคคลด้วย แต่สถาบันครอบครัวมีส่วนมากที่สุดในการสร้างการควบคุมตนเอง และสิ่งสำคัญคือต้องฝึกฝนให้มีความสามารถในการควบคุมตนเองตั้งแต่เด็ก (พรชัย ชันดี, 2553)

สำหรับในงานวิจัยนี้ทำการศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างว่าจะหาทางออกอย่างไร หากเกิดความต้องการทางเพศขึ้น ขณะที่อยู่ในที่ส่วนบุคคล กับกรณีเกิดความต้องการทางเพศในขณะที่อยู่ในที่สาธารณะ กลุ่มตัวอย่างจะสามารถควบคุมความต้องการทางเพศของตนเองได้หรือไม่

2.6.11 ทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผล (Rational Choice Theory)

สุดสงวน สุธีสร (2558) อธิบายว่า ทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผล อยู่บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่า “อาชญากรเป็นผู้รู้จักใช้เหตุผล” การละเมิดกฎหมายของคน เช่น การขโมยของ ขायยาเสพติด หรือยกพวกตีกัน เกิดจากเหตุผลส่วนตัวหลายเหตุผล รวมถึงความอยาก การแก้แค้น ความต้องการ ความโกรธ ความหึงหวง ความคับแค้น เป็นต้น แต่เมื่อเหตุผลส่วนตัวได้มีการชั่งน้ำหนักระหว่างการได้มาซึ่งผลประโยชน์ และผลที่ตามมาจากการประกอบอาชญากรรม คือบทลงโทษต่างๆ แนวคิดของทฤษฎีการเลือกหรือทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผลมาจากแนวความคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิมคือเจตจำนงอิสระ

ทฤษฎีการเลือกมองว่า อาชญากรเป็นคนที่เหตุผลในการตัดสินใจ ได้ใช้เหตุผลชั่งน้ำหนักของการกระทำแล้ว พฤติกรรมสามารถควบคุมหรือยับยั้งได้ถ้าอาชญากรกลัวการถูกลงโทษ

การเรียนรู้ และประสบการณ์ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของโครงสร้างทฤษฎีการเลือก อาชญากรอาชีพรู้จักข้อจำกัดของตนเอง รู้ว่าเมื่อไรควรหยุด เมื่อไรควรเสี่ยง และอาชญากรที่มีประสบการณ์อาจจะเลิกอาชีพอาชญากร เมื่อเขาเกิดความเชื่อว่า ความเสี่ยงในการประกอบอาชญากรรมมีมากกว่าประโยชน์ที่ได้รับ บุคลิกภาพของอาชญากรมีผลต่อการควบคุมตัวเองอย่างยิ่ง เช่น อาชญากรเลือกจะประกอบอาชญากรรมมากกว่าปฏิบัติตัวตามแนวทางของสังคม เพราะเป็นวิถีชีวิตของเขา

ในการตัดสินใจจะประกอบอาชญากรรม จะมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. การเลือกสถานที่ก่ออาชญากรรม (Choosing the place of crime) อาชญากรจะเลือกสถานที่เพราะเขาต้องรู้ว่าสถานที่นั้นเมื่อเขาประกอบอาชญากรรมแล้วเขาจะหนีพ้นการจับกุมของตำรวจได้ เช่น เด็กขายยาบ้าจะขายในละแวกบ้านของตน เพราะถ้ามีสายตรวจเข้ามาเพื่อน ๆ ของเด็กจะเตือนเด็กได้ว่าอันตรายกำลังมาถึง คนที่มีความต้องการทางเพศและหาทางระบายลงที่ผู้หญิง ก็อาจจะเลือกสถานที่ในการลงมือข่มขืนเป็นที่เปลี่ยวร้าง พงหญ้าข้างทาง เพราะปลอดภัยจากการที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือประชาชนจะมาพบเจอในขณะที่ลงมือข่มขืนเหยื่อเป็นต้น

2. การเลือกเป้าหมาย (Choosing targets) เลือกเป้าหมายเพราะอาชญากรต้องการทำงานของตนเองให้สำเร็จคือ การเลือกในสิ่งที่ต้องการ เช่น ต้องการขโมยของในบ้าน อาจแกล้งไปกดกริ่งประตูเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ในบ้าน จึงจะบุกเข้าไปขโมยของ ส่วนผู้ที่มีความคิดไม่ดี เกิดความต้องการทางเพศต้องการหาทางระบาย ก็อาจจะเลือกเหยื่อที่ตัวเล็ก เพราะง่ายในการบังคับข่มขืน หรือเลือกเหยื่อชอบเดินในที่เปลี่ยว เดินไม่ระวังตัว เป็นต้น

3. เรียนรู้เทคนิควิธีการเป็นอาชญากร (Learning Criminal Techniques) การเรียนรู้เทคนิคช่วยให้หลุดรอดจากการถูกจับกุมได้

สำหรับในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยต้องการจะศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างที่ข่มขืนเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปีนั้น มีเหตุผลใดในการเลือกกระทำต่อเหยื่อที่เป็นเด็ก และไปเรียนรู้เทคนิควิธีการข่มขืนกระทำชำเรา เรียนรู้วิธีการเลือกเหยื่อและสถานที่ประกอบอาชญากรรมอย่างไร

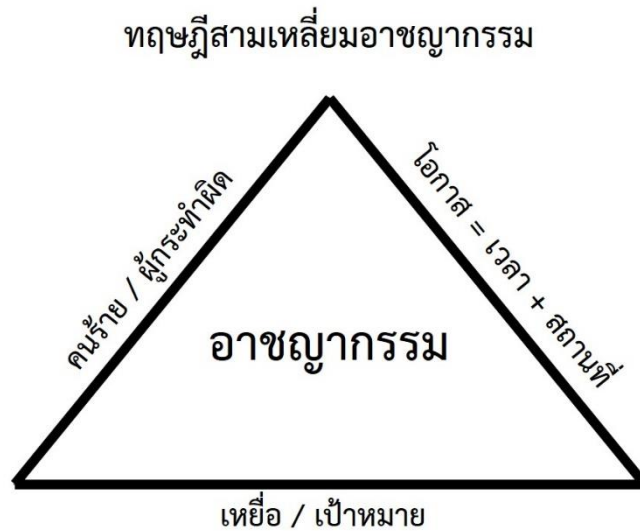
2.6.12 ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory)

ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม อธิบายถึงสาเหตุหรือองค์ประกอบอาชญากรรมว่ามาจากปัจจัยต่างๆ 3 ด้านประกอบกัน (พริญญา ศรีเรือง, 2559) ได้แก่

1) ผู้กระทำผิด หรือคนร้าย (Criminals) หมายถึง ผู้ที่ต้องการจะก่อเหตุหรือลงมือกระทำผิด

2) เหยื่อ (Victims) หรือเป้าหมาย (Target) หมายถึง บุคคล สถานที่ หรือวัตถุสิ่งของที่ผู้กระทำผิดมุ่งหมาย ประชาชนจะต้องรู้จักป้องกันตัวเองโดยการไม่ใส่เครื่องประดับหรือสิ่งของที่มีค่าเข้าไปในชุมชนแออัดหรือที่เปลี่ยว เพราะมีโอกาสเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่อหรือถูกปล้นชิงทรัพย์ได้ รวมทั้งต้องไม่แต่งตัวหล่อแหลม หรือไป ไปในที่เปลี่ยว มืด เพื่อจะได้ไม่ตกเป็นเป้าของอาชญากรทางเพศ เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำอนาจาร เป็นต้น

3) โอกาส (Opportunity) หมายถึง ช่วงเวลา (Time) และสถานที่ (Place) ที่เหมาะสมที่ทำให้ผู้กระทำผิดหรือคนร้าย มีความสามารถจะลงมือกระทำผิดหรือก่ออาชญากรรม

รูปภาพที่ 3 ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม

วิสูตร ฉัตรชัยเดช (ปริญญา ศรีเรือง, 2559) อธิบายว่า เมื่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์ครบองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน จะทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้น ซึ่งทฤษฎีนี้เสนอให้แก้ไขหรือลดองค์ประกอบด้านใดด้านหนึ่งลงเพื่อไม่ให้เกิดอาชญากรรม ซึ่งแนวทางป้องกันอาชญากรรมเชิงรุกมีดังนี้

1) การสร้างความหวาดกลัวให้กับคนร้าย

- การเฝ้าระวังบุคคลพันโทษที่อยู่ในพื้นที่
- การควบคุมแหล่งอบายมุขหรือแหล่งมั่วสุม
- กรณีเกิดเหตุร้าย เจ้าหน้าที่ต้องเข้าไประงับเหตุด้วยความรวดเร็ว
- เจ้าหน้าที่ต้องทำงานจริงจัง และกวาดล้างอาชญากรรมอย่างสม่ำเสมอ
- การสร้างเครือข่ายสมาชิกข่าว เพื่อช่วยแจ้งข่าวอาชญากรรมให้เจ้าหน้าที่ทราบ
- การจับกุมผู้ต้องหาตามหมายจับอย่างรวดเร็ว
- กรณีพบรถต้องสงสัย ให้ยึดไว้ก่อน
- ให้มีการตรวจตราของเจ้าหน้าที่มากขึ้น

2) สร้างความเข้มแข็งให้กับประชาชนไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ

- การรณรงค์ให้ประชาชนรู้จักการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
- ดำรวจเตือนภัย

- ตำรวจเยี่ยมประชาชน (Knock Door)
- การให้ความคุ้มครองเหยื่อหรือเป้าหมาย

3) การสร้างความอบอุ่นใจให้กับประชาชนหรือชุมชน

- การปรับสภาพแวดล้อมเพื่อป้องกันอาชญากรรม
- ตำรวจชุมชน (Community Policing)
- กำหนดเขตพื้นที่ปลอดภัย (Safety Zone)
- เพื่อนบ้านเตือนภัย (Neighborhood Watch)

นอกจากการป้องกันอาชญากรรมหรือลดปัจจัยเสี่ยงในการเกิดอาชญากรรมโดยเจ้าหน้าที่รัฐ และสมาชิกในพื้นที่หรือประชาชนในชุมชนแต่ละชุมชนแล้ว สามารถนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการป้องกันอาชญากรรมได้ด้วย เช่น การติดกล้องวงจรปิด เป็นต้น

สำหรับงานวิจัยนี้ต้องทำการศึกษาองค์ประกอบทั้งสามว่ามีความสัมพันธ์กันกับการข่มขืน กระทำชำเราเด็กหญิงอย่างไร โดยจะทำการศึกษากลุ่มตัวอย่าง (ผู้กระทำผิด) มีวิธีการเลือกเหยื่อ (เด็กหญิง) ใด ๆ ลักษณะของเหยื่อ สถานที่พบเหยื่อ การเลือกสถานที่ในการกระทำการข่มขืน ช่วงเวลาในการกระทำความผิด และความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง (ผู้กระทำผิด) กับเหยื่อ (เด็กหญิง)

2.7 ปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น

2.7.1 สุรา

เครื่องดื่มประเภทมีนเมา เช่น สุรา วิสกี้ เบียร์ จะมีเอธิลแอลกอฮอล์ ซึ่งเป็นสารที่ออกฤทธิ์ กดสมองส่วนบนลงมาถึงก้านสมอง ถ้ามีแอลกอฮอล์ในร่างกายในปริมาณมาก แอลกอฮอล์จะไป กดสมองส่วนความรู้สึคนึกคิด การควบคุมตัวเอง การตัดสินใจ ทำให้การยับยั้งซึ่งใจลดลง และสิ่งที่อยู่ในระดับจิตสำนึกจะถูกแสดงออกมา จะกล้าทำในสิ่งที่ไม่กล้าทำในขณะที่มีสติสัมปชัญญะ เช่น มีพฤติกรรมแปลกๆ หรือทำพฤติกรรมที่น่าละอายที่อาจทำให้เสียใจภายหลังได้ ผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์ จนเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง จะมีใบหน้าบวม ตาแดง ลมหายใจมีกลิ่นแอลกอฮอล์ ส่งผลกระทบต่อระบบ ประสาท สติปัญญาเสื่อมไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ อาจเกิดอาการตับแข็งและประสาทหลอนได้ (มุกดา ศรียงค์, 2548)

มีการสำรวจการดื่มแอลกอฮอล์ในทวีปยุโรปพบว่า ผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย หลงลืมการใส่ถุงยางอนามัยทำให้ติดเชื้อทางโรคสัมพันธ์ และมีการตั้งครุฑแบบไม่พึงประสงค์ และทำให้เกิดการทำร้ายทางเพศ มีการข่มขืนและทำร้าย คู่สมรส (ทักษพล ธรรมรังสี, 2552)

จากงานศึกษาวิจัยของ สุมณฑิพย์ จิตสว่าง (2553) พบว่า การดื่มสุรามีผลต่อการประกอบอาชีพการงานเกี่ยวกับทรัพย์ และความผิดทางเพศ เมื่อดื่มสุราจะทำให้ไม่สามารถควบคุมสติได้ เกิดความกล้าที่จะกระทำผิด โดยไม่เกรงกลัวโทษ และถ้าในขณะที่ดื่มสุรามีโอกาสหรือสถานการณ์เหมาะสมจึงทำให้เกิดการประกอบอาชีพการงาน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่พบในงานวิจัยนี้ มีการประกอบอาชีพการงานภายใน 5 ชั่วโมง หลังดื่มสุรา และสถานที่กระทำผิดอยู่ไม่ไกลจากสถานที่ดื่มสุรา เช่น บ้านหรือละแวกบ้าน ละแวกร้านที่ไปดื่มสุรา การดื่มสุราเป็นสาเหตุหลักในการประกอบอาชีพการงานของบุคคลที่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมแบบมีบุคลิกภาพอ่อนแอ ง่ายต่อการกระตุ้น และเมื่อบุคคลนั้นมีการดื่มสุรารวมทั้งได้รับการกระตุ้นจากปัจจัยอื่น เช่น การคบเพื่อน ระบายทุกข์ เหงื่อและโอกาสที่เหมาะสม จึงมีโอกาสเกิดอาชญากรรมได้ง่าย

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัจจัยการดื่มสุรามีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี หรือไม่

2.7.2 ยาเสพติด

สารเคมีหรือผลิตภัณฑ์ที่เรียกว่าเป็นยาเสพติดจะมีลักษณะ คือ ทำให้ผู้เสพตกอยู่ภายใต้อำนาจของสารนั้นทั้งร่างกายและจิตใจ หรือจิตใจอย่างเดียว โดยสังเกตได้จากพฤติกรรม คือ ถ้าไม่ได้เสพร่างกายจะมีอาการทรมานทรมาย มีอารมณ์หงุดหงิด ก้าวร้าว ฉุนเฉียว เป็นต้น นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เสพต้องการเสพยาในปริมาณที่มากขึ้นเรื่อยๆ และเมื่อเสพมากๆ ร่างกายจะเสื่อมโทรม (มุกดา ศรีรงค์, 2548)

ยาเสพติดสามารถแบ่งเป็นประเภทต่างๆ ได้แก่ (จำเนียร ชุณหโสภาค และคณะ, 2551)

1) แบ่งตามการออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทส่วนกลาง

- ประเภทออกฤทธิ์กดประสาท เช่น ฝิ่น มอร์ฟีน โคเคอิน เฮโรอีน รวมถึงสารสังเคราะห์ที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกัน เช่น เพทิดีน เมธาโดน
- ประเภทออกฤทธิ์กระตุ้นประสาท เช่น แอมเฟตามีน (ยาบ้า) เมทแอมเฟตามีน อีเฟดรีน กระท่อม โคคาอิน(โคเคน) กาแฟ
- ประเภทออกฤทธิ์หลอนประสาท เช่น ลำโพง แอลเอสดี ดีเอ็มที เห็ดขี้ควาย
- ประเภทยานอนหลับ เช่น ยานอนหลับทั้งในและนอกกลุ่มบาร์บิทูเรต ยากล่อมประสาทชนิดต่างๆ และกลุ่มสุรา (เหล้า เบียร์ วิสกี้ ฯลฯ)
- ประเภทสารระเหย เช่น ทินเนอร์ แล็กเกอร์ กาว น้ำมันเบนซิน ฯลฯ ยาระงับประสาทและยานอนหลับ (เซโคบาร์บิทัล อะมอร์บาร์บิทัล ฯลฯ)

- ประเภทอื่นๆ เช่น บุหรี่ หมาก กระท่อม

2) แบ่งตามแหล่งที่มา คือ

- ประเภทที่ได้จากธรรมชาติ เช่น ฝิ่น มอร์ฟีน กระท่อม ฯลฯ

- ประเภทที่ได้จากการสังเคราะห์ เช่น เฮโรอีน เซโคบาร์บิทัล แอมเฟตามีน

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่ายาเสพติดเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา เด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปีหรือไม่

2.7.3 สื่อลามก

งานศึกษาของ เอ็ดมุนด์ คชการ (2547) พบว่า สื่อลามกมีอิทธิพลทั้งทางบวกและทางลบ ต่อทั้งทัศนคติและพฤติกรรม ซึ่งขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางครอบครัว สภาพทางจิตใจและวุฒิภาวะ ของแต่ละบุคคล บุคคลที่อายุน้อยจะยังไม่เข้าใจ แต่เมื่ออายุมากขึ้นจะกลายเป็นคนที่ถูกกระตุ้น อารมณ์ทางเพศได้ง่าย อยากรู้อยากลอง ทำให้มีเพศสัมพันธ์แบบไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังพบว่า สื่อลามกที่ยั่วและกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากที่สุด อันดับแรกคือวีดีโอหรือซีดีไป ร่องลงมา คือ ภาพยนตร์โป๊ รูปภาพโป๊ รูปโป๊ทางอินเทอร์เน็ต และการ์ตูนเกี่ยวกับเพศ โดยทั่วไปดูสื่อลามก เป็นเรื่องธรรมดา แม้จะไม่ได้แต่เป็นแหล่งความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา ประโยชน์ของสื่อลามก คือ การระบายความเครียด ช่วยในการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง แต่ก็ทำให้หมกมุ่นในเรื่องเพศ เสี่ยงการเรียนและอาจเป็นภัยต่อสังคม

ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาว่าสื่อลามกที่ส่วนกระตุ้นให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา เด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี หรือไม่

2.8 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม

2.8.1 ทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมตามแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม (The Classical School of Criminology)

ผู้ก่อตั้งสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม คือ ซีซาร์ เบ็คคาเรีย (Cesare Beccaria) ซึ่งเบ็คคาเรีย เชื่อว่า “เจตจำนงเสรี” (Free Will) เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมมนุษย์ โดยมองว่ามนุษย์มีเหตุผล ในการแสวงหาประโยชน์ส่วนตน มีอิสระในการคิด และกระทำการต่างๆ อย่างมีเหตุผล มีการคำนวณ ถึงประโยชน์หรือผลเสียที่จะได้รับจากการกระทำนั้นๆ ดังนั้น เมื่อมนุษย์ตัดสินใจเลือกทำอะไรลงไป ด้วยเหตุผลของตัวเองแล้ว ก็ควรจะต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ได้กระทำลงไป ซึ่งเบ็คคาเรียเชื่อว่าการจะป้องกันไม่ให้มนุษย์กระทำความผิด สังคมต้องมีกฎหมาย และมีบทลงโทษตามกฎหมาย ที่มีลักษณะรุนแรง แน่นนอน และรวดเร็ว เพื่อจะทำให้มนุษย์เห็นผลเสียที่จะได้รับจากการตัดสินใจ

กระทำผิดมากกว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับ และอาจจะทำให้มนุษย์เลือกที่จะไม่กระทำผิด (พรชัย ชันดี, 2553)

เบ็คคาเรีย เขียนหนังสือเรื่อง “On Crimes and Punishments” ซึ่งเบ็คคาเรียให้ความเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมว่า “การป้องกันอาชญากรรมดีกว่าการลงโทษอาชญากรรม และเป็นวัตถุประสงค์หลักในการออกกฎหมาย โดยกฎหมายต้องมีข้อบัญญัติอย่างชัดเจนไม่คลุมเครือ ง่ายต่อการทำความเข้าใจ มีความเป็นกลางหรือเป็นธรรม ไม่เอื้อประโยชน์ให้กับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในสังคม และควรจะมีการเผยแพร่ให้สมาชิกในสังคมทราบโดยทั่วกัน ว่าพฤติกรรมไม่ควรปฏิบัติ พฤติกรรมใดควรปฏิบัติและปฏิบัติได้ ควรจะกำหนดบทลงโทษและการให้รางวัลอย่างเหมาะสม ชัดเจน

ในส่วนของการลงโทษและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดนั้น เบ็คคาเรียเชื่อว่าการลงโทษมีความจำเป็น เนื่องจากมนุษย์มีความเห็นแก่ตัว พร้อมจะฝ่าฝืนสัญญาประชาคมและระเบียบกฎหมาย ถ้าหากการกระทำนั้นเกิดประโยชน์ต่อตัวเอง เนื่องจากมนุษย์ทุกคนมีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมอาชญากรรมเสมอ แต่อย่างไรก็ตามเบ็คคาเรียก็ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษแบบไร้มนุษยธรรม เบ็คคาเรียเสนอว่า การตัดสินคดีควรมีความรวดเร็ว แน่นนอน และเหมาะสม มีหลักเกณฑ์ที่เป็นธรรม ควรเน้นไปที่การข่มขู่ยับยั้งไม่ให้มนุษย์กระทำผิด ไม่ใช่เน้นไปที่การลงโทษ เพื่อแก้แค้นทดแทน การจำคุกนำมาใช้ลงโทษได้ แต่ต้องมีการปรับปรุงสภาพเรือนจำให้มีความมั่นคงปลอดภัย ถูกสุขลักษณะ และการลงโทษก็ควรจะให้เขารู้สึกว่าสูญเสียมากกว่าการได้ประโยชน์จากการกระทำผิดของเขา (สุดสงวน สุธีสร, 2558)

ซึ่งรูปแบบในการลงโทษเพื่อการป้องกันอาชญากรรมหรือป้องกันสมาชิกในสังคมไม่ให้กระทำผิดเพราะกลัวถูกลงโทษ ตามแนวคิดของเบ็คคาเรีย ได้ใช้แนวคิดเรื่องการข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence) เป็นการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำผิดนั้นจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไข 2 ประการ คือ การลงโทษต้องได้สัดส่วนกับอาชญากรรม ประชาชนและสังคมจะต้องมีการรับรู้และเข้าใจอย่างชัดเจนในการลงโทษนั้น ซึ่งการข่มขู่ยับยั้งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 รูปแบบ (คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 2557) คือ

1) การข่มขู่ยับยั้งเฉพาะราย (Specific Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำผิดที่เหมาะสมกับการกระทำ เพื่อให้เกิดความเข็ดหลาบ และไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำ

2) การข่มขู่ยับยั้งโดยทั่วไป (General Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดเพื่อเป็นตัวอยางและข่มขู่ให้สมาชิกของสังคมได้เห็นผลร้ายของการกระทำความผิด เพื่อช่วยยับยั้งไม่ให้บุคคลอื่นคิดจะกระทำความผิด เพราะกลัวโทษที่จะได้รับ

สรุปว่า การป้องกันอาชญากรรมตามแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิมจะใช้การลงโทษอย่างรวดเร็ว แน่นนอน เหมาะสมกับความผิดของแต่ละคน เพื่อเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิด

ให้เกิดความเช็ดหลาบ ไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำ และยังช่วยเป็นการป้องปรามไม่ให้ผู้คนในสังคมกระทำความผิด เพราะกลัวการถูกลงโทษ สำหรับในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะทำการศึกษาว่าเมื่อผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษแล้วนั้น ผู้กระทำความผิดเกิดความสำนึก กลับตัว และมีแนวโน้มจะกระทำผิดซ้ำอีกหรือไม่

2.8.2 ทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Approach)

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2545) อธิบายว่า แนวคิดของทฤษฎีบังคับใช้กฎหมายมาจากการที่ Sir Robert Peel ได้ก่อตั้งกรมตำรวจนครบาลกรุงลอนดอน ในปี ค.ศ.1829 และ Sir Robert Peel ได้มอบนโยบายให้ตำรวจทุกนายตระหนักว่า “การป้องกันอาชญากรรมเป็นงานหลักของตำรวจ และการป้องกันอาชญากรรมมีความสำคัญยิ่งกว่าการสืบสวนสอบสวน การจับกุมและการลงโทษผู้กระทำความผิด” ซึ่งนโยบายของ Sir Robert กลายเป็นพื้นฐานแนวความคิดทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย

โดยสาระสำคัญของทฤษฎีบังคับใช้กฎหมาย คือ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไปปรากฏตัวในสถานที่ต่างๆ จะช่วยยับยั้งผู้ที่มีความคิดจะประกอบอาชญากรรม เพราะกลัวถูกตำรวจจับ ดังนั้น ตำรวจสายตรวจจึงต้องใส่เครื่องแบบในการลงพื้นที่ต่างๆ และรถของสายตรวจต้องมีลักษณะเด่น เห็นชัด และเข้าใจได้ง่ายว่าคือรถของตำรวจ เพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งไม่ให้ผู้ที่คิดจะทำอาชญากรรมลงมือกระทำการ นอกจากนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องหมั่นออกตรวจตราพื้นที่ต่างๆ อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

สรุปได้ว่า การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมีการออกตรวจตราสม่ำเสมอและครอบคลุมทุกพื้นที่ จะช่วยป้องกันอาชญากรรมได้โดยการตัดช่องโอกาสในการกระทำความผิดของอาชญากร ซึ่งในงานวิจัยนี้ทำการศึกษาว่าถ้าหากมีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของสถานที่ต่างๆ คอยสอดส่อง ดูแล ตรวจตราความปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอ กลุ่มตัวอย่างเกิดความเกรงกลัวหรือไม่ หรือจะยังคงเลือกที่จะข่มขืนเด็กเช่นเดิม

2.8.3 ทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์ (Community Relation)

ทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์มีรากฐานมาจากแนวความคิดของนักอาชญาวิทยาวิพากษ์กลุ่มชิคาโก หรือสำนักนิเวศวิทยาอาชญากรรม (The Ecological School of Criminology) ซึ่งแนวความคิดของสำนักชิคาโกมองว่า อาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ตามพื้นที่ ว่าพื้นที่ใดที่เกิดอาชญากรรม ก็จะเกิดอาชญากรรมซ้ำซากบ่อยครั้งในพื้นที่เดิม โดยเฉพาะพื้นที่แหล่งเสื่อมโทรม แม้ผู้คนจะสับเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม อาชญากรรมในพื้นที่ก็ยังมีอัตราสูงเช่นเดิม

นักอาชญาวิทยาวิชาโกจึงมองว่าปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรมอยู่ในพื้นที่นั้น ทั้งสภาพเศรษฐกิจและสังคม หรือเรียกว่า การขาดระเบียบของสังคม

หลักของทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์คือการป้องกันอาชญากรรม โดยการจัดสภาพชุมชนให้มีความสามัคคี กลมเกลียว มีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในชุมชน เพราะหากมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันสมาชิกในชุมชนก็จะช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้สมาชิกช่วยกันป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของตนเองและของสมาชิกในชุมชนให้ปลอดภัยจากอาชญากรรม โดยมีกลไกของรัฐทำหน้าที่วางแผน สนับสนุนในการป้องกันอาชญากรรม (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2545)

สำหรับงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาว่าหากเพื่อนบ้านช่วยกันดูแลสอดส่องไม่ให้เกิดการกระทำความผิดในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ กลุ่มตัวอย่างจะล้มเลิกการข่มขืนเด็กหรือไม่

2.8.4 ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (Theory of Crime Control Through Environment)

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2545) อธิบายว่า ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อมเป็นการผสมผสานหลักและมาตรการของทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมายกับทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์ ซึ่งทฤษฎีนี้สนับสนุนให้มีเจ้าหน้าที่ของรัฐในจำนวนจำกัด แต่ให้มีเจ้าหน้าที่ที่มีคุณภาพสูง มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี พร้อมจะทำงานร่วมกับประชาชน โดยหลักเบื้องต้นของทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อมมีดังนี้

- 1) มุ่งลดช่องโอกาสในการประกอบอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม แต่ก็ยังให้ความสำคัญกับตัวบุคคลซึ่งมีแนวโน้มหรือสำนึกที่จะละเมิดหรือไม่ละเมิดกฎหมาย
- 2) สามารถควบคุมอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสมได้
- 3) หลักทฤษฎีมีคุณค่าในทางปฏิบัติระดับสูง รวมทั้งส่งเสริมหลักศีลธรรมและมนุษยธรรม
- 4) สนับสนุนให้มีการรวมตัวกันและสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างสุจริตชนเพื่อดำเนินงานทุจริตซึ่งเป็นคนกลุ่มน้อยกว่า
- 5) คำว่ากฎหมายในทฤษฎีนี้ หมายถึง กฎหมายซึ่งตราขึ้นเพื่อประโยชน์ของประชาชนเป็นส่วนรวม

การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อเป็นการขัดขวางและป้องกันไม่ให้เกิดการละเมิดกฎหมายหรือประกอบอาชญากรรมนั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 มิติ คือ

1) มิติที่ 1 สภาพแวดล้อมรูปธรรม คือ สภาพแวดล้อมรอบตัวบุคคลที่มีรูปร่างตัวตนสัมผัสได้ และสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการลดช่องโอกาสของการประกอบอาชญากรรม สภาพแวดล้อมรูปธรรมสามารถแบ่งตามลักษณะการครอบครองของบุคคลได้เป็น 3 ประเภท คือ

- พื้นที่ปฐมภูมิ (Primary space) คือ อาณาบริเวณที่ถูกครอบครองโดยบุคคลในลักษณะถาวร หรือเรียกว่า “อาณาเขตส่วนบุคคล” การที่จะเข้าไปในอาณาเขตของบุคคลอื่นจำเป็นต้องได้รับการอนุญาตจากเจ้าของพื้นที่ก่อน

- พื้นที่ทุติยภูมิ (Secondary space) คือ อาณาบริเวณซึ่งบุคคลสามารถแสดงสิทธิครอบครองพื้นที่ และสามารถใช้ประโยชน์ได้ในระดับหนึ่ง แต่น้อยกว่าพื้นที่ปฐมภูมิ โดยพื้นที่ทุติยภูมิเป็นเขตพื้นที่เชื่อมต่อระหว่างพื้นที่ปฐมภูมิและพื้นที่สาธารณะ ตัวอย่างพื้นที่ทุติยภูมิ เช่น ถนนในหมู่บ้านจัดสรร ตรอกซอยที่อยู่อาศัย ทางเท้าหน้าบ้าน เป็นต้น

- พื้นที่สาธารณะ (Public Space) คือ อาณาบริเวณซึ่งบุคคลทั่วไปสามารถจะเข้าไปในอาณาบริเวณนั้นได้โดยชอบธรรม หรือสามารถสัญจรผ่านได้อย่างอิสระ ภายใต้กฎระเบียบ เช่น สวนสาธารณะ ถนน โรงพยาบาล เป็นต้น

สภาพแวดล้อมรูปธรรมนั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ระดับ คือ ระดับชุมชน และระดับบ้านเรือน ซึ่งสามารถกำหนดมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมได้ ดังนี้

1.1) มาตรการระดับชุมชน : โดยการวางผังเมืองและชุมชน การติดตั้งไฟฟ้าส่องสว่าง การให้แสงสว่างตามท้องถนนและบริเวณสาธารณะ การออกแบบอาคาร การระบุหมายเลขของสิ่งของต่างๆ การติดตั้งโทรทัศน์วงจรปิด

1.2) มาตรการระดับบ้านเรือน : การทำประตูหน้าต่างให้มีความแน่นหนา มั่นคง ติดตั้งสัญญาณเตือนภัย

2) มิติที่ 2 : สภาพแวดล้อมนามธรรม คือ ความสัมพันธ์ของสมาชิกในชุมชน ก็จะช่วยไม่ให้เกิดอาชญากรรมขึ้นได้ ซึ่งตัวอย่างมาตรการป้องกันอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม ได้แก่

2.1) มาตรการเพื่อนบ้านเตือนภัย : การป้องกันอาชญากรรมจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของสมาชิกในชุมชน ช่วยกันสังเกตสอดส่องและแจ้งพฤติกรรมบุคคล ยานพาหนะหรือสภาวะการณ์ที่น่าสงสัยไปยังตำรวจ ถ้าสมาชิกในชุมชนช่วยกันสังเกต สอดส่องดูแล พฤติกรรมของบุคคลในชุมชนและคนนอกที่เข้ามาในชุมชน หรือสภาวะการณ์ที่น่าสงสัย และแจ้งให้เพื่อนบ้านและเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ทราบ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่จะช่วยวางแผน และให้ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีสังเกตคนร้ายและแนะนำสมาชิกในวิธีการคุ้มครองครอบครัว และทรัพย์สินและให้ปลอดภัย

โครงการเพื่อนบ้านเตือนภัยช่วยเพิ่มความเข้าใจและเกิดความร่วมมือระหว่างประชาชนในท้องถิ่นกับตำรวจท้องที่ในการป้องกันให้ความปลอดภัยแก่ทรัพย์สินรวมถึงชีวิตและร่างกายของสมาชิกในชุมชน นอกจากนี้ยังช่วยเสริมสร้างความกลมเกลียวระหว่างสมาชิกในชุมชนจากการทำความรู้จัก การพบปะสังสรรค์ เพราะมีเป้าหมายร่วมกันในการป้องกันอาชญากรรม แต่การที่โครงการนี้จะประสบความสำเร็จได้นั้น สิ่งสำคัญคือประชาชนต้องให้ความร่วมมือในการดำเนินการ และเมื่อโครงการมีประสิทธิภาพ ประชาชนก็จะลดความหวาดกลัวอาชญากรรมลงไปได้

2.2) มาตรการสายตรวจประชาชน : เพื่อนบ้านที่อยู่บ้านใกล้เรือนเคียงสมัครใจที่จะจัดเวรหมุนเวียนกันตรวจตราพื้นที่ในชุมชน โดยผู้ที่เป็นเวรอาสาสมัครจะทำหน้าที่ตรวจตราความเรียบร้อย คอยสังเกตบุคคล ยานพาหนะ ความผิดปกติต่างๆ ช่วยตรวจดูแสงสว่างและความเรียบร้อยภายนอกบ้านให้แก่สมาชิกที่ไม่อยู่ในชุมชนช่วงนั้นด้วย เวรรับผิดชอบอาจจะมีการหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันไปตามข้อตกลงหรือความเหมาะสมของแต่ละชุมชน ซึ่งเป้าหมายในการมาเป็นอาสาสมัครของสมาชิกในชุมชน คือ ช่วยกันสร้างชุมชนของตนให้ปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด นอกจากนั้นก็ช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นของสมาชิกในชุมชน ให้เกิดความเกื้อกูลช่วยเหลือกันและกันในด้านต่างๆ และเมื่อสมาชิกในชุมชนมีความรู้จักคุ้นเคยกันแล้ว ก็จะช่วยลดความขัดแย้งต่างๆ

แนวความคิดเรื่องสายตรวจประชาชนยังสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับที่สมาชิกที่อยู่อาศัยตามแฟลตได้ด้วย เนื่องจากบริเวณทางเดินหน้าห้องพัก ทางขึ้นลงบันไดภายในลิฟท์ หรือลานจอดรถ เป็นพื้นที่ที่มักจะเกิดการย่องเบา หรือเป็นที่แฝงตัวของผู้ที่จะข่มขืนกระทำชำเราในการเฝ้ารอเหยื่อ การที่จะป้องกันอาชญากรรมได้จึงต้องให้มีอาสาสมัครช่วยกันตรวจตรา

2.3) มาตรการตรวจตราบ้านเรือน : คือ การที่เจ้าของบ้านแสดงความจำนงกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าจะขอรับบริการตรวจตราบ้านเรือน ในช่วงระยะเวลาใด หรือเรียกว่า "โครงการฝากบ้านไว้กับตำรวจ" ซึ่งช่วยยับยั้งไม่ให้เกิดการบุกรุกของผู้ที่คิดจะประกอบอาชญากรรม

สรุปได้ว่าชุมชนที่มีการจัดระเบียบชุมชน ปรับปรุงสภาพแวดล้อมของชุมชนไม่ให้มีมุมอับมืด มีแสงสว่างเพียงพอ ข้างถนนไม่มีพื้นที่เปลี่ยว รกร้าง มีการตรวจตราและคอยเตือนภัยจากสมาชิกในชุมชน เจ้าหน้าที่ตำรวจมาดูแลตรวจตราสม่ำเสมอ มีการติดกล้องวงจรปิด สัญญาณเตือนภัย จะเป็นการลดความเสี่ยงในการจะเกิดอาชญากรรมได้ ดังนั้น ในการวิจัยนี้จึงทำการศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างกระทำผิดในสถานที่หรือชุมชนลักษณะใด หากมีการปรับปรุงสภาพพื้นที่ให้เหมาะสม ไม่มีพื้นที่รกร้าง และมีการตรวจตราสม่ำเสมอ กลุ่มตัวอย่างจะกระทำผิดหรือไม่

2.8.5 รูปแบบในการป้องกันอาชญากรรม

สุดสงวน สุธีสร (2558) อธิบายว่า รูปแบบในการป้องกันอาชญากรรมมีหลากหลายรูปแบบ ในการจะเลือกใช้วิธีการใด ควรต้องพิจารณาองค์ประกอบเหล่านี้ประกอบด้วย คือ

- 1) อัตราการเกิดของอาชญากรรมโดยโอกาส
- 2) วิธีการจับกุมที่อาชญากรนิยมใช้
- 3) วัน เวลา ที่อาชญากรชอบกระทำผิด
- 4) บุคลิกภาพที่น่าสงสัย
- 5) รูปแบบการแจ้งความ
- 6) ลักษณะการสูญเสีย หรือความเสียหาย

หากเมื่อทราบละเอียดต่างๆ เหล่านี้ จึงจะสามารถทราบรูปแบบของการประกอบอาชญากรรม และสามารถนำมาวางแผนการป้องกันอาชญากรรมได้อย่างเหมาะสม สำหรับรูปแบบในการป้องกันอาชญากรรม สุดสงวน สุธีสร ได้เสนอแนวทางการป้องกันอาชญากรรม 7 รูปแบบ ได้แก่

1) รูปแบบของสังคมไร้ระเบียบ (Social Disorganization Model) การที่หน่วยงานทำงานไม่มีประสิทธิภาพ เกิดความยากจนในสังคม ครอบครัว กลุ่มเพื่อน ชุมชน มีความอ่อนแอ ไม่มีความผูกพันทางสังคมต่อกัน ทำให้คนขาดความเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน ต่างคนต่างอยู่ เห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัวเป็นสำคัญ การป้องกันอาชญากรรมจะทำได้ เมื่อมีการจัดระเบียบสังคม เชื่อมความสัมพันธ์ของสมาชิกในสังคม ซึ่งจะทำให้เกิดความสามัคคี ประองตอง และช่วยกันป้องกันอาชญากรรมเพราะสมาชิกเกิดความรักและห่วงแหนสังคมที่ตัวเองอาศัยอยู่

2) รูปแบบการควบคุมทางสังคม (Social Control Model) แบ่งเป็น 1. การควบคุมแบบเป็นทางการ คือ การมุ่งให้สมาชิกในสังคมมีพฤติกรรมตามบรรทัดฐานของสังคม สมาชิกต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ขนบธรรมเนียมของสังคม หากไม่ปฏิบัติตามจะถูกลงโทษตามกฎหมาย 2. การควบคุมแบบไม่เป็นทางการ เน้นเรื่องความผูกพันทางสังคม โดยให้สมาชิกเรียนรู้บรรทัดฐานของสังคม ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรจึงจะเหมาะสม ถ้าสมาชิกปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคมก็จะไม่เกิดอาชญากรรม

3) รูปแบบการสนับสนุนทางสังคม (Social Support Model) คือ ถ้ามีเพื่อนบ้าน มีรักใคร่ประองตองกัน มีความสามัคคี ช่วยเหลือเกื้อกูล เอื้ออาทรแก่กัน ก็จะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรมได้ เนื่องจากเมื่อเพื่อนบ้านรู้สึกดีต่อกัน ก็ไม่มีความคิดที่จะทำร้ายกัน

แต่จะช่วยกันสนับสนุน ส่งเสริมความมั่นคงปลอดภัยให้กัน และช่วยกันสอดส่องไม่ให้มีภัยหรือเกิดอาชญากรรมขึ้นแก่กัน

4) รูปแบบการลดช่องโอกาส หรือการตัดช่องโอกาสการประกอบอาชญากรรม (Opportunity Reduction Model) ในการจะตัดโอกาสของผู้ที่จะกระทำผิดได้นั้น เราต้องทราบก่อนว่าผู้กระทำผิดแต่ละประเภทอาศัยช่องโอกาสใดบ้างในการประกอบอาชญากรรม เมื่อพิจารณาแล้วว่ามีความเสี่ยงหรือเกิดช่องว่างที่จะทำให้เกิดอาชญากรรมได้ ก็ควรจะรีบตัดช่องโอกาสนั้นทันที เช่น หากทางเข้าบ้านมืดหรือเปลี่ยว ก็ควรจะติดไฟให้สว่าง ทำทางเดินให้โล่ง เพื่อจะไม่ให้อาชญากรซ่อนอยู่ได้นั่นเอง หรือการที่ทำกิจวัตรเหมือนเดิมทุกวัน ออกจากบ้านเวลาเดิม ไปกลับบ้านเส้นทางเดิมทุกวัน อาจจะทำให้อาชญากรสังเกตเห็นโอกาสในการจะประกอบอาชญากรรมได้ ดังนั้น ก็ควรจะลดช่องโอกาสในการประกอบอาชญากรรม โดยการปรับเปลี่ยนกิจวัตรประจำวันของเรา เช่น สลับสับเปลี่ยนเวลาและเส้นทางในการเดินทางบ้าง เป็นต้น เพื่อไม่ให้อาชญากรคาดเดาได้ว่า เราจะทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร และเวลาใด

5) การป้องกันอาชญากรรมโดยการออกแบบสภาพแวดล้อม (Crime Prevention Through Environmental Design Model) คือ การปรับเปลี่ยนสถานที่ เพื่อไม่ให้เป็นที่ชุมนุมในการประกอบอาชญากรรม เช่น การติดไฟฟ้าให้สว่างในจุดอับ การปรับสภาพพื้นที่ทางเดินเปลี่ยว มีปาร์กทึบให้โล่งเตียน เป็นต้น

6) รูปแบบการจู่โจมอาชญากรรม (Crime Attack Model) คือ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจหมั่นตรวจตรา ฝ้าระวังอยู่เสมอตามจุดเสี่ยงในการประกอบอาชญากรรม และหากเกิดอาชญากรรมขึ้นก็ต้องจับกุมผู้ร้ายมาลงโทษให้ได้รวดเร็วที่สุด เพื่อเป็นการปรามหรือเตือนไม่ให้ผู้อื่นคิดจะกระทำความผิดตาม เพราะจะต้องถูกจับกุมมาลงโทษอย่างแน่นอน

7) รูปแบบการบริการชุมชน หรือตำรวจชุมชน คือ การให้สมาชิกในชุมชนช่วยกันดูแลชุมชนของตนเอง สมาชิกของชุมชนจะคอยประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจตลอดเวลา และเมื่อสมาชิกในชุมชนที่รู้จักทุกพื้นที่ในชุมชนเป็นอย่างดีช่วยกันดูแลสอดส่องก็จะช่วยลดอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นกับชุมชนตัวเองได้

สรุปได้ว่า การป้องกันอาชญากรรมสามารถทำได้หลายรูปแบบและหลากหลายวิธีการ หรืออาจจำเป็นต้องใช้หลากหลายวิธีการผสมกัน ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับลักษณะของพื้นที่ ชุมชน และสถานการณ์อาชญากรรมต่างๆ ว่าที่เหมาะสมควรจะใช้วิธีการป้องกันอาชญากรรมแบบใด ซึ่งในงานวิจัยนี้ ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิด เพื่อหาแนวทางและวิธีการในการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราเด็กให้ได้ดีที่สุด

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.9.1 งานวิจัยของไทย

วศินี กมลวารินทร์ (2558) ศึกษา “การบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ” ผลการศึกษาพบว่าในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสาธารณรัฐเดนมาร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา (9 มลรัฐ) ประเทศสาธารณรัฐโปรตุเกส ประเทศสาธารณรัฐโปแลนด์ ประเทศสาธารณรัฐอาร์เจนตินา (รัฐเมนโดซา) ประเทศสาธารณรัฐมอลโดวา ประเทศสาธารณรัฐเอสโตเนีย ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และประเทศสาธารณรัฐรัสเซียมีการลงโทษผู้กระทำความผิดทางเพศโดยการใช้ยาลดความต้องการทางเพศ เพื่อไม่ให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำคดีทางเพศ แต่การจะลงโทษด้วยวิธีนี้ต้องมีการให้ข้อมูลและทำความเข้าใจกับผู้กระทำความผิดในทุกๆ เรื่องเกี่ยวกับการใช้ยา เช่น ความเสี่ยงหรือผลกระทบ และต้องได้รับความยินยอมจากตัวผู้กระทำความผิด รวมทั้งต้องผ่านกระบวนการพิจารณาสภาพร่างกายและจิตใจจากผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ด้วย ซึ่งหากลงโทษด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศโดยผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมก็จะเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่ในหลายๆ ประเทศได้บัญญัติสิทธิไว้ สำหรับในประเทศไทยมีการใช้ยา Medroxyprogesterone Acetate (MPA) กับผู้ป่วยกามวิถิตารโดยเฉพาะ การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศของผู้กระทำความผิดสามารถลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำคดีทางเพศได้

ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล (2551) ศึกษา “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศ กรณีการข่มขืนและการโทรมหญิงของเด็กและเยาวชนชายในบริบทของทฤษฎีเชิงบูรณาการ” เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 644 คน ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนชายที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินลงโทษในคดีความผิดที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศกรณีการข่มขืนกระทำชำเรา, การโทรมหญิง, การพรากผู้เยาว์ (กรณีการข่มขืน) ที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ผลการศึกษาพบว่าเยาวชนที่ขึ้นข้อบชื้อลามกที่ใช้ความรุนแรง ทำร้ายคู่นอนระหว่างร่วมเพศ หรือมีการร่วมเพศในรูปแบบแปลกๆ ร่วมเพศกับเด็ก คนแก่ หรือสัตว์ บวกกับแรงกดดันจากกลุ่มเพื่อน ทำให้เยาวชนเกิดภาพมายาคติในทางที่ผิด เข้าใจพฤติกรรมเหยื่อบกพร่อง ตีความไปว่าเหยื่อยินยอม มีความสุขพึงพอใจที่ถูกข่มขืน ส่งผลให้เยาวชนที่กระทำความผิดขาดความเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อและใช้ความรุนแรงต่อเหยื่อ เยาวชนที่มีการควบคุมตัวเองต่ำมีแนวโน้มที่จะเข้าร่วมกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำความผิดสามารถถูกกระตุ้นจากการแต่งกายของเหยื่อ คำพูดขู่ข่ม หรือการที่เหยื่ออยู่ในที่ลับตาคน และมีความเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อลดลง นอกจากนี้การควบคุมตัวเองต่ำ ทำให้เป็นคนหุนหันพลันแล่น

เจ้าอารมณ์ ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง ไม่สนใจความรู้สึกผู้อื่น ชอบใช้แรง ส่งผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิดร้ายแรงทางเพศ แต่ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิดทางเพศ มากที่สุด คือ การคบกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำผิด รองลงมาคือการควบคุมตัวเองต่ำและความชอบ ในสื่อลามก

วณิ กอสุวรรณศิริ (2550) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ยุทธศาสตร์ลดการกระทำผิดของเด็ก และเยาวชนจากการดื่มแอลกอฮอล์ โครงการคุ้มครองเด็กไทยให้สังคม: ควบคุมเหล้า บุหรี่ เพื่อลดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน” พบว่า เด็กและเยาวชนมีการกระทำผิดระหว่างการดื่มแอลกอฮอล์ร้อยละ 34.8 โดยกระทำผิดในความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ร้อยละ 55.9 รองลงมาเป็นฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ ร้อยละ 46.2 และพฤติกรรมในการกระทำผิด จะเกิดขึ้นในระยะเวลา 5 ชั่วโมงหลังดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 40.8 สอดคล้องกับงานวิจัยของ อติศวรร หลายชูไทย และคณะ (2545) ที่ทำการศึกษาเรื่อง “สุราในสังคมไทย ผลการศึกษาโครงการ ศึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อหามาตรการทางเลือกป้องกันแก้ไข” พบว่า การดื่มสุรามีความสัมพันธ์กับสาเหตุการเกิดคดีอาญา โดยการดื่มสุราเป็นประจำจะนำไปสู่ การมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงต่อผู้อื่น การทะเลาะวิวาท และอุบัติเหตุการจราจรและอุบัติเหตุต่างๆ นอกจากนี้ฤทธิ์ของสุราทำให้เกิดการมีเมมาและขาดความยับยั้งคิดได้ ผลกระทบที่พบได้บ่อย จากการดื่มสุรา คือ ความไม่สงบในครอบครัวและสังคม ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทในครอบครัว และนำมาสู่ความสัมพันธ์ในครอบครัวที่หมองเหม็น แดกกร้าวและหย่าร้าง แยกทางกัน รวมทั้งอาจมี การทำร้ายร่างกายคนในครอบครัวด้วย

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2550) ได้ทำการศึกษา “ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย” โดยเก็บข้อมูลด้วยการใช้แบบสอบถามจากผู้ต้องขังในเรือนจำ และทัณฑสถานต่างๆ ทั้งในกรุงเทพมหานครและส่วนภูมิภาคทั้ง 9 ภาค จำนวน 11 เรือนจำ และทัณฑสถานหนึ่งแห่ง โดยได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 444 ราย รวมทั้งเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เชิงลึกผู้กระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งอยู่ในเรือนจำต่างๆ ที่คัดเลือก จำนวน 10 ราย และสัมภาษณ์ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนซึ่งได้รับการบำบัดรักษา หรือได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานของภาคเอกชน จำนวน 7 ราย ผลจากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำผิดขาดความรู้เรื่องเพศอย่างถูกต้อง ขาดทักษะการใช้ชีวิตร่วมกับผู้หญิงที่เป็นเพื่อน ญาติ บุตรสาว ได้รับวัฒนธรรมการกระทำผิดจากครอบครัว กลุ่มเพื่อน สื่อต่างๆ รวมทั้งมีค่านิยมแบบชาย เป็นใหญ่ ผู้กระทำผิดเข้าใจว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า มีความไม่เท่าเทียมเพศชาย ผู้หญิงจึงต้อง เป็นที่รองรับอารมณ์ของผู้ชายและสามารถปฏิบัติกับผู้หญิงได้เหมือนทรัพย์สิน ด้านพฤติกรรม ของกลุ่มตัวอย่างพบว่า มีกระบวนการขัดเกลาทางสังคมบกพร่อง ทำให้มีพฤติกรรมที่ขัดแย้ง กับบรรทัดฐานทางสังคมทั่วไป มีความทารุณ โหดเหี้ยม ไม่สามารถควบคุมอารมณ์และความต้องการ

ของตัวเองได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เริ่มต้นประสบการณ์ทางเพศจากการซื้อหญิงบริการ ซึ่งส่งผลให้เกิดการเรียนรู้บทบาทและพฤติกรรมทางเพศอย่างไม่เหมาะสม ทำให้รู้สึกถูกเหยียดหยามผู้หญิง มองผู้หญิงเป็นวัตถุสิ่งของ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีความต้องการทางเพศสูง แต่มีความสามารถในการยับยั้งชั่งใจต่ำ

พระพงษ์ วงศ์อุปราช (2550) ศึกษา “ปัจจัยด้านการคิดและพฤติกรรมกับการกระทำ ความผิดซ้ำในคดีทางเพศของเยาวชนชายที่กระทำผิดทางเพศในกรุงเทพมหานคร” จำนวน 175 คน ผลการศึกษาพบว่าจำนวนร้อยละ 71.4 มีการทำร้ายผู้เสียหายทางกายขณะกระทำความผิดทางเพศ ร้อยละ 69.7 ดื่มสุราและใช้สารเสพติดขณะกระทำความผิดทางเพศ ร้อยละ 70.9 เคยกระทำผิดมาก่อน ในคดีอื่นๆ อายุการกระทำความผิดครั้งแรกอยู่ที่ประมาณ 15 ปี 7 เดือน ซึ่งปัจจัยที่สามารถใช้ในการคาดเดาการกระทำผิดซ้ำคดีทางเพศของเยาวชนได้คือ อายุที่กระทำความผิดครั้งแรก การทำร้ายทางกายเหยื่อขณะกระทำความผิด การมีความละเอียดใจต่ำ การมีบุคลิกภาพแบบหลงตัวเอง และการมีจินตนาการทางเพศสูง

พรหมชลิตา นิสัยนต์ (2549) ทำการศึกษาเรื่อง “การศึกษารายกรณีของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ” ซึ่งเด็กอยู่ในความดูแลของมูลนิธิ ปวีณา หงสกุล เพื่อเด็กและสตรี จำนวน 4 ราย กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 8 - 12 ปี ผลจากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดถูกทารุณกรรมทางเพศจากบุคคลในครอบครัว คือ บิดาเลี้ยง พี่ชายร่วมสายเลือดต่างบิดา ผู้รับเลี้ยงอุปการะเด็ก แทนบิดามารดา และลุงเขย ส่วนใหญ่มารดาของเด็กเป็นผู้สนับสนุนให้เกิดการทารุณกรรมทางเพศ ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กมักจะใช้กำลังข่มขู่หรือบังคับเด็ก หลังจากการถูกทารุณกรรมทางเพศเด็กมักจะมีปฏิกิริยาเป็นความลับประมาณ 1 - 2 ปี ผลกระทบที่เด็กได้รับ คือ เด็กมีลักษณะอาการเก็บกด การถดถอย การปฏิเสธ การกล่าวโทษตนเอง รู้สึกมีปมด้อยในชีวิต คิดว่าตนเองมีมลทิน และฝังใจกับเหตุการณ์ มีทัศนคติต่อเพศชายในทางลบ

สาวิตรี ฉุยฉาย (2549) ศึกษา “ทัศนคติของผู้กระทำผิดทางเพศในเรือนจำกลางนครปฐม และเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ต่อการเข้าโปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดทางเพศ” ผลการศึกษาพบว่า ในทุกกิจกรรมการบำบัดจะมีการสอดแทรกข้อคิดเพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้วิเคราะห์การกระทำของตนและตระหนักถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหาย ครอบครัวผู้เสียหาย และตัวผู้กระทำความผิดเอง โดยหลังจากการเข้าโปรแกรมบำบัดแล้ว ผู้ต้องขังมีการเปลี่ยนทัศนคติ มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย มีความอดทนอดกลั้น ใจเย็น โดยกิจกรรมที่ให้ผู้เสียหายคดีทางเพศมาพูดคุย เล่าถึงผลกระทบความเจ็บปวด และสอนผู้ต้องขัง ทำให้ผู้ต้องขังเกิดความรู้สึกสำนึกผิด ละอายใจ ในการกระทำ เกิดความสงสารและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น นอกจากกิจกรรมบำบัดเหล่านี้แล้ว ควรส่งเสริมเรื่องการศึกษา การประกอบวิชาชีพเพื่อให้ผู้ต้องขังเห็นคุณค่าในตัวเองและคนอื่น สามารถทำงานเลี้ยงชีพตัวเองได้ ลดความฟุ้งซ่าน เกิดความเกรงกลัวและละอายใจที่จะกระทำความผิด

ปภาภรณ์ คุณาชีวะ (2548) ศึกษา “กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ของผู้ต้องขังคดีฆ่าข่มขืน” โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้ต้องขังซึ่งอยู่ในระหว่างการควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางบางขวาง และเรือนจำกลางเขาบิน จำนวน 15 ราย แบ่งเป็นผู้ต้องขังที่ยอมรับว่ากระทำผิด 10 ราย และปฏิเสธว่ากระทำผิด 5 ราย พบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง รองลงมาคืออาชีพทำนา ซึ่งส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด ในเรื่องของการขัดเกลาทางสังคม พบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เติบโตมาในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น มีการใช้ความรุนแรงในครอบครัว บางรายเคยมีประวัติติดยาเสพติด แต่มีเพียงจำนวนน้อยที่เคยสู้อาเมก มีจำนวน 10 ราย เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน และการดื่มสุราในปริมาณมากก่อนการกระทำผิดมีความสัมพันธ์ และเป็นเหตุปัจจัยสำคัญในการกระทำผิด

สุจิตรา เหลืองวัฒนันท์ (2543) ศึกษา “ตัวการที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม” โดยใช้แบบสอบถามจากผู้ต้องขังวัยหนุ่มที่กระทำผิดข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 385 คน และสัมภาษณ์เชิงลึกจำนวน 10 คน ผลการศึกษาพบว่า ระดับความรุนแรงขึ้นอยู่กับระดับความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายและพฤติกรรมของผู้เสียหาย ในขณะนั้น หากเป็นคนรัก คนรู้จัก และยินยอม การข่มขืนกระทำชำเราจะอยู่ในระดับรุนแรงน้อย คือจะไม่มีการทำร้ายร่างกายหรือไม่ใช้อาวุธกับเหยื่อ กรณีเป็นคนรู้จักกันแต่ไม่ยินยอม ขัดขืน ก็จะมีการใช้อาวุธและทำร้ายร่างกายเหยื่อซึ่งถือว่าเป็นระดับรุนแรง ด้านความรู้เรื่องเพศพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องเพศไม่ถูกต้อง เรียนรู้มาจากเพื่อน ภาพยนตร์ ทีวี ความรู้ที่ไม่ถูกต้องเรื่องเพศประกอบกับเป็นวัยที่ยากรู้ อยากลอง ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีค่านิยม ทัศนคติ และพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมที่ไม่ดีมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการสูบบุหรี่ ดื่มแอลกอฮอล์ และยาเสพติด เนื่องจากการดื่มแอลกอฮอล์ทำให้เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความคึกคะนอง สัญชาตญาณของความก้าวร้าว

พวงเพ็ญ ใจกว้าง (2542) ทำการเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังชายในเรือนจำกลางอุดรธานี ที่กระทำผิดทางเพศ ฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์ และคดีถึงที่สุดแล้ว จำนวน 13 ราย เพื่อศึกษาถึง “ปัจจัยทางสังคมกับการข่มขืนกระทำชำเราเด็กของผู้ต้องขังชาย: ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางอุดรธานี” จากผลการศึกษาพบว่า ช่วงเวลาการข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นทั้งกลางวันและกลางคืน ทั้งในบริเวณที่เปลี่ยวหรือที่ลับตาคน ทั้งในบ้านพักของผู้กระทำผิด หรือในบ้านพักของเด็ก โดยขึ้นอยู่กับช่วงโอกาสที่เอื้ออำนวย อาจจะมีการเตรียมการมาก่อน หรือความบังเอิญก็ได้ การเกิดเหตุโดยส่วนใหญ่จะเกิดในขณะที่เด็กอยู่คนเดียวตามลำพัง และผู้กระทำผิดอยู่ใกล้ชิดกับเด็ก เช่น เป็นเพื่อนบ้าน คนรู้จัก ญาติ พ่อเลี้ยงหรือพ่อที่แท้จริงของเด็ก ปัจจัยที่ยั่วยู่ให้เกิดการกระทำผิดได้แก่ การดื่มสุรา ยาเสพติด ปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องในการข่มขืน

กระทำซ้ำเรา ได้แก่ ความผิดปกติทางบุคลิกภาพ พัฒนาการทางอารมณ์และจริยธรรมที่ไม่สมบูรณ์ คบกลุ่มเพื่อนที่ชักจูงให้กระทำผิดกฎหมาย สิ่งยั่วยุทางเพศ และโอกาสที่เอื้ออำนวย

เอกภพ อินทวิวัฒน์ (2542) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรง ในการก่ออาชญากรรมทางเพศ ศึกษาเฉพาะผู้ต้องขังคดีข่มขืนกระทำซ้ำเรา” เก็บข้อมูลจากผู้ต้องขัง คดีข่มขืนที่อยู่ในเรือนจำกลาง 6 แห่ง จำนวน 300 คน โดยใช้แบบสอบถาม ผลการศึกษา พบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เลือกสถานที่กระทำผิดเป็นสถานที่มืดซึ่งตนรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี ส่วนใหญ่จะเลือกข่มขืนเหยื่อที่มีความรู้จักคุ้นเคยโดยใช้อุบายหลอกล่อหวานล่อมเหยื่อ บางส่วนใช้เงินหรือสิ่งของหลอกล่อเหยื่อ ส่วนวิธีการกระทำผิดจะคิดเองหรือเป็นไปตามสถานการณ์ เฉพาะหน้า แต่ก็มีบางส่วนที่จดจำวิธีการมาจากภาพยนตร์ ละคร หรืออ่านพบในหนังสือหรือนิตยสาร

เบญจวรรณ สามสาลี (2539) ทำการศึกษา “บุคลิกภาพและภูมิหลังครอบครัวของผู้ต้องหา คดีข่มขืน” จากผู้ต้องหาคดีข่มขืนที่ศาลและตำรวจส่งมาตรวจสภาพจิตที่โรงพยาบาลจิตเวช กรุงเทพมหานคร จำนวน 6 คน ข้อมูลด้านบุคลิกภาพเก็บข้อมูลโดยการให้กลุ่มตัวอย่าง ตอบแบบวัดบุคลิกภาพ ส่วนข้อมูลด้านภูมิหลังครอบครัวเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จากครอบครัวและญาติของกลุ่มตัวอย่าง จากการศึกษาพบว่า ผู้ต้องหาคดีข่มขืนส่วนใหญ่ มีบุคลิกภาพหวาดระแวงสิ่งแวดล่อม แสดงออกให้เห็นได้จากการที่มีสัมพันธภาพกับผู้อื่นไม่ดี รองลงมาคือมีบุคลิกภาพแบบอันธพาล ความวิตกกังวล ผิดปกติทางความคิด ด้านภูมิหลัง ของครอบครัวพบว่า ส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ขาดวินัยในครอบครัว ได้รับการสั่งสอนด้านสังคมและจริยธรรมหลังจากกระทำผิดแล้ว และกลุ่มตัวอย่างทุกรายเคยได้รับการลงโทษอย่างรุนแรงจากบิดา มารดา บิดาหรือมารดาของกลุ่มตัวอย่างติดสุรา การพนัน เจ้าชู้ และมีความขัดแย้งกันอย่างรุนแรง ส่วนใหญ่มีความรู้สึกไม่ชอบมารดา โกรธและเกลียดมารดา รายที่เคยมีภรรยาที่หย่าร้างกับภรรยาหรือถูกภรรยาทิ้ง รายที่เคยมีคนรักก็ถูกคนรักตีจาก กลุ่มตัวอย่างทุกรายมีอารมณ์เก็บกด และพฤติกรรมก้าวร้าว เคยมีพฤติกรรมเกเร ผิดศีลธรรม สาเหตุการกระทำผิดครั้งนี้แตกต่างกันได้แก่ ผู้หญิงให้ทำหรือสมยอม ความโกรธแค้นผู้หญิง ที่ทำให้ตนอกหัก เห็นว่าสิ่งแวดล่อมเอื้ออำนวยและถูกผู้อื่นชักจูงหรือเลียนแบบพฤติกรรมผู้อื่น

2.9.2 งานวิจัยของต่างประเทศ

Kras (2014) ศึกษาเรื่องการลงโทษหรือแก้ไขผู้กระทำผิดทางเพศ : จากการติดตามผล ในระยะยาว โดยทำการศึกษา 2 ระยะ ระยะแรกหลังพ้นโทษจากเรือนจำและระยะที่สอง หลังจากพ้นโทษไป 3 ปี พบว่าการปรับทัศนคติและให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ผู้กระทำผิด

การบำบัดแก้ไขด้วยโปรแกรมแก้ไขพฤติกรรม และการที่ครอบครัวและสังคมยอมรับในตัวพวกเขา หลังจากพันโทจะช่วยให้พวกเขาไม่กลับมากระทำความผิดซ้ำ

Carlstedt (2012) ศึกษาการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก : อาชญากรรมเหยื่อ ลักษณะของผู้กระทำความผิด และการกระทำความผิดซ้ำ โดยทำการศึกษาจากผู้กระทำความผิดที่ถูกตัดสินว่าล่วงละเมิดทางเพศเด็ก จำนวน 196 คน ทำการศึกษาจากฐานข้อมูลอาชญากรรม และหาความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อและผู้กระทำความผิด ผลการศึกษาพบว่าผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ซึ่งส่วนใหญ่กระทำต่อเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง ร้อยละ 85 กระทำต่อเด็กชาย ร้อยละ 12 และร้อยละ 3 กระทำต่อทั้งเด็กชายและเด็กหญิง ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่รู้จักเด็กมาก่อนโดยเป็นญาติ คนในครอบครัว เพื่อนหรือคนรู้จักของครอบครัว มีเพียงร้อยละ 27 ที่กระทำต่อเด็กที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน

Hill (2008) ทำการศึกษาเรื่องการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศเด็ก : กรณีศึกษาจากเหยื่อ ผู้กระทำความผิด เหตุการณ์ และพยานหลักฐาน จากการศึกษาพบว่าลักษณะของครอบครัวในวัยเด็ก สถานภาพการสมรส ส่งผลต่อความรุนแรงหรือการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก และในการดำเนินคดีต่อผู้กระทำความผิดก็จะนำเรื่องความสัมพันธ์กับเด็กหรือเหยื่ออาการผิดปกติทางจิต ช่วงเวลาในการกระทำความผิด และลักษณะการกระทำความผิดมาพิจารณาประกอบด้วย

Smallbone and Wortley (2001) ทำการศึกษาเรื่องการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก ลักษณะของผู้กระทำความผิด จากการศึกษาพบว่า กรณีที่ผู้กระทำความผิดรู้จักเหยื่อพบว่า พ่อแม่หรือผู้ปกครองของเด็ก รู้ว่าลูกๆ ของพวกเขามักจะใช้เวลาอยู่กับผู้กระทำความผิด แต่พ่อแม่ของผู้กระทำความผิดจะไม่ทราบว่าคุณของตนไปล่วงละเมิดทางเพศต่อเหยื่อที่เป็นเด็ก ผู้กระทำความผิดที่ล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก 3 ครั้งขึ้นไป จะกระทำต่อเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย กรณีการล่วงละเมิดทางเพศภายในครอบครัว เด็กหญิงมักจะถูกล่วงละเมิดทางเพศไม่ต่ำกว่า 10 ครั้ง เด็กชายจะถูกล่วงละเมิดทางเพศภายในครอบครัว 3 ครั้ง ผู้กระทำความผิดล่วงละเมิดทางเพศเด็กแบบต่อเนื่องจะมีความสัมพันธ์กับเด็กแบบไม่ปกติ ครั้งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างมีรายงานว่าผู้กระทำความผิดมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับเด็กหนึ่งคน และมีน้อยกว่าร้อยละ 10 มีความสัมพันธ์กับเด็กมากกว่า 10 คน และการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่จะได้ผล ต้องย้อนกลับไปดูตั้งแต่พื้นฐานการเลี้ยงดูและปมปัญหาในวัยเด็กของผู้กระทำความผิด เช่น ครอบครัวที่มีระเบียบวินัยสูงเกินไป พ่อแม่ที่มีปัญหาการแต่งงาน ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็ก เป็นต้น

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการข่มขืนนั้น พบว่าสาเหตุการข่มขืนกระทำมาจากรายสาเหตุปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยทางสังคม เช่น ไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมอย่างถูกต้อง การเลี้ยงดูในวัยเด็กที่ขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างเหมาะสม การคบหากับกลุ่มเพื่อนที่กระทำความผิด

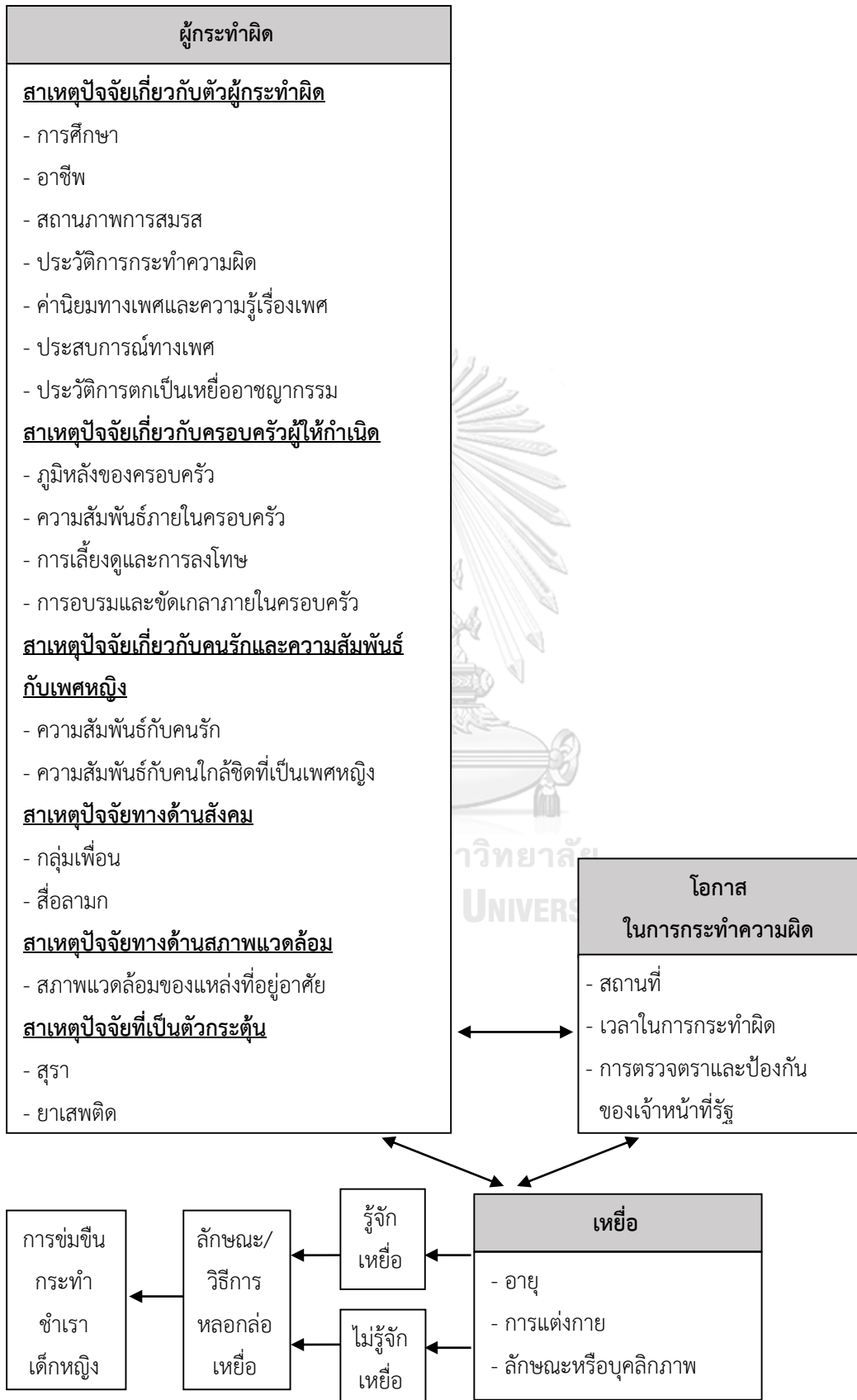
2) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม เช่น แหล่งที่อยู่อาศัยอยู่ใกล้กับสถานที่อโคจร 3) ปัจจัยทางด้านจิตใจ และบุคลิกภาพ คือ มีการควบคุมตัวเองอยู่ในระดับต่ำ 4) ปัจจัยเสริม เช่น การดื่มสุรา การใช้ยาเสพติด

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้กระทำความผิดมีทั้งที่รู้จักและไม่รู้จักกันมาก่อน กรณีที่รู้จักเหยื่อมาก่อนเนื่องจากเป็นญาติ คนในครอบครัว เพื่อนหรือคนรู้จักของครอบครัว

ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ทั้งแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่ได้กล่าวข้างต้นแล้วนั้น สามารถนำมาสร้างเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ได้ดังนี้

2.10 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 วิธีการศึกษา

การวิจัยเรื่องสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ผู้วิจัยเลือกวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกและเกิดความเข้าใจสาเหตุปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงของนักโทษเด็ดขาดชายอย่างละเอียด เนื่องจากนักโทษเด็ดขาดชายสามารถให้ข้อมูลและแสดงความคิดเห็นได้ครบทุกด้าน และผู้วิจัยยังสามารถสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกของนักโทษเด็ดขาดชายขณะทำการสัมภาษณ์ในประเด็นต่างๆ ได้ด้วย โดยผู้วิจัยทำการศึกษาวิจัยด้วยเทคนิควิธีการวิจัยสามวิธี ได้แก่

1) การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research)

ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ เอกสาร บทความ งานวิจัย ตัวอย่างกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ทราบข้อมูลที่เป็นปัจจัยสาเหตุในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง รวมถึงลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างนักโทษเด็ดขาดชายกับเด็กหญิง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับประเภทของเหยื่ออาชญากรรม, ปัจจัยสาเหตุการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม, รูปแบบการข่มขืนกระทำชำเรา, ลักษณะของผู้กระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา, สาเหตุปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเรา, กฎหมายที่เกี่ยวข้อง, แนวคิดเกี่ยวกับการขจัดเกลารากสังคม, ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ และทฤษฎีความกดดันทั่วไป, ทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรม

2) การศึกษาจากกรณีศึกษา (Case Study)

ผู้วิจัยทำการศึกษาวิจัยนักโทษเด็ดขาดเพศชายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง โดยนักโทษเด็ดขาดยินยอมให้ข้อมูลและให้สัมภาษณ์ จำนวน 15 คน

โดยผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) และใช้คำถามปลายเปิด (Open-Ended Question) เพื่อให้ทราบข้อมูลของนักโทษเด็ดขาดและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงได้อย่างครอบคลุมและลึกซึ้ง เนื่องจากนักโทษเด็ดขาดสามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกได้ทุกแง่มุม รวมถึงสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่นำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงได้อย่างละเอียด ทั้งนี้ ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยไม่มีการบันทึกเสียงและภาพเนื่องจากไม่ได้รับอนุญาตจากเรือนจำ

3) การสังเกตการณ์ (Observation)

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลโดยการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมและการแสดงออกของนักโทษเด็ดขาดขณะถูกสัมภาษณ์ในประเด็นต่างๆ เช่น น้ำเสียง คำพูด ลักษณะการวางท่าทางของร่างกาย สีหน้า และแววตา ซึ่งผู้วิจัยนำมาประกอบกับการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เพื่อเสริมความเข้าใจในข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ให้ถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งนี้ ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยไม่มีการบันทึกเสียงและภาพเนื่องจากไม่ได้รับอนุญาตจากเรือนจำ

3.2 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Information)

การวิจัยเรื่องสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบ “เลือกโดยยึดจุดมุ่งหมายของการศึกษาเป็นหลัก” (Purposeful Sampling) Patton (1987) (ชาย โปธิสิตา, 2556) คือ การที่ผู้วิจัยต้องเลือกคน สถานที่ ปรากฏการณ์ใดๆ มาศึกษาก็เพราะคน สถานที่ หรือปรากฏการณ์นั้นๆ สามารถให้ข้อมูลที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาได้ในระดับลึก ซึ่งอาจจะสนับสนุนหรือท้าทายแนวคิดหรือข้อสรุปจากการศึกษาของผู้วิจัย

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาวัยรุ่นนักโทษเด็ดขาดเพศชายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง โดยนักโทษเด็ดขาดยินยอมให้ข้อมูลและให้สัมภาษณ์ จำนวน 15 คน

ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นแก่นักโทษเด็ดขาด ระหว่างการสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดอาจรู้สึกอึดอัด เศร้าใจ เสียใจ ร้องไห้ หรืออาจรู้สึกไม่สบายใจกับบางคำถาม หรือ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ดังนั้น วิธีการป้องกันหากเกิดภาวะดังกล่าว ผู้วิจัยจะถามคำถามกว้างๆ ไม่ลงลึกในประเด็นที่น่าจะทำให้ผู้นักโทษเด็ดขาดต้องสะเทือนใจ และหลีกเลี่ยงคำถามที่กระตุ้นความรู้สึกเสียใจ สะเทือนใจ การแก้ไขความเสี่ยง ผู้วิจัยจะแจ้งให้นักโทษเด็ดขาดทราบว่า ผู้วิจัยใช้วิธีการนำเสนอข้อมูลในภาพรวมและไม่ระบุตัวตน การเข้าร่วมในการวิจัยของทำเป็นโดย **สมัครใจ** ท่านสามารถ **ปฏิเสธ**ที่จะเข้าร่วมการวิจัย หากเข้าร่วมการวิจัยแล้วท่านรู้สึกอึดอัด หรืออาจรู้สึกไม่สบายใจกับบางคำถาม ท่านมีสิทธิ์ที่จะไม่ตอบคำถามเหล่านั้นได้หรือ **ถอนตัว**จากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องให้เหตุผลและการไม่เข้าร่วมวิจัยหรือถอนตัวออกจากโครงการวิจัยนี้ จะไม่มีผลกระทบต่อท่านแต่อย่างใด และหากระหว่างการสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดเกิดอาการดังกล่าวขึ้น ผู้วิจัยจะหยุดการสนทนาจนกว่าผู้นักโทษเด็ดขาดจะควบคุมอารมณ์ได้ และผู้วิจัย

จะปลอดภัย หากนักโทษเด็ดขาดยังคงควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ผู้วิจัยจะหยุดสัมภาษณ์ และสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดรายอื่นต่อไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องสองกลุ่มจะทำให้ทราบข้อมูลอื่นๆที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอย่างละเอียดและครบถ้วนมากขึ้น ผู้เชี่ยวชาญ 2 กลุ่ม ได้แก่

1) กลุ่มที่หนึ่ง : ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ทำงานเกี่ยวข้องกับนักโทษเด็ดขาดคดีทางเพศ ได้แก่ นักจิตวิทยาคลินิกของทัณฑสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์ หัวหน้าฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขังและนักทัณฑวิทยาของเรือนจำกลางคลองเปรม และพยาบาลวิชาชีพประจำทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง รวมจำนวน 5 คน เพื่อสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง อายุต่ำกว่า 13 ปี ลักษณะบุคลิกภาพ พฤติกรรม ความผิดปกติทางจิตของนักโทษเด็ดขาดเพศชายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิงและลักษณะการกระทำ แนวทางการป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง รวมทั้งการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางเพศ

2) กลุ่มที่สอง : สัมภาษณ์นักจิตวิทยาซึ่งทำหน้าที่หัวหน้านักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยา สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ บ้านพักฉุกเฉินดอนเมือง จำนวน 1 คน เพื่อให้ทราบข้อมูลปัจจัยสาเหตุการตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิงและลักษณะการถูกกระทำ รวมทั้งแนวทางการป้องกันเด็กหญิงจากการตกเป็นเหยื่อการข่มขืน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1) การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview)

การสัมภาษณ์จะช่วยให้ผู้วิจัยทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษเด็ดขาดที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง โดยผู้วิจัยใช้แนวคำถามปลายเปิดในการสัมภาษณ์ เพื่อที่จะสามารถถามเจาะลึกและได้คำตอบจากนักโทษเด็ดขาดได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน เนื่องจากนักโทษเด็ดขาดสามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกได้ทุกแง่มุมอย่างละเอียด นอกจากนี้ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องสองกลุ่ม คือ 1) กลุ่มที่หนึ่ง : ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ทำงานเกี่ยวข้องกับนักโทษเด็ดขาดคดีทางเพศ ได้แก่ นักจิตวิทยาคลินิกของทัณฑสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์ หัวหน้าฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขังและนักทัณฑวิทยาของเรือนจำกลางคลองเปรม และพยาบาลวิชาชีพประจำทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง เพื่อสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

อายุต่ำกว่า 13 ปี ลักษณะบุคลิกภาพ พฤติกรรม ความผิดปกติทางจิตของนักโทษเด็ดขาดเพศชาย ในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี แนวทางการป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง รวมทั้งการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางเพศ 2) กลุ่มที่สอง : สัมภาษณ์นักจิตวิทยา ซึ่งทำหน้าที่หัวหน้านักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยา สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ บ้านพักฉุกเฉินดอนเมือง เพื่อให้ทราบข้อมูลปัจจัยสาเหตุการตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิงและลักษณะการถูกระงับ รวมทั้งแนวทางการป้องกันเด็กหญิงจากการตกเป็นเหยื่อ การข่มขืน ซึ่งการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจะทำให้ทราบข้อมูลอื่นๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอย่างละเอียดและครบถ้วนมากขึ้น

2) การสังเกต (Observation)

ผู้วิจัยทำการจดบันทึกข้อมูลพฤติกรรมการแสดงออกของนักโทษเด็ดขาด ได้แก่ น้ำเสียง คำพูด ลักษณะการวางท่าทางของร่างกาย สีหน้า และแววตา ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นขณะทำการสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดในประเด็นต่างๆ แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตมาประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เพื่อเสริมความเข้าใจของข้อมูลที่ได้ให้ถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้น

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งเป็นวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาของข้อความที่ถูกจดบันทึกไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อค้นหาแบบแผน (Pattern) ประเด็นหลัก (Theme) รวมทั้งแก่นสาระ (Core Consistency) และแก่นความหมาย (Core Meaning) ของปรากฏการณ์ที่ศึกษา (อมาวลี อัมพันศิริรัตน์, 2557) โดยผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กับข้อมูลที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรม สีหน้า น้ำเสียง แววตา ลักษณะท่าทางของร่างกาย และพฤติกรรมของนักโทษเด็ดขาดแต่ละรายขณะถูกสัมภาษณ์ในประเด็นต่างๆ มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นไปพร้อมกับการเก็บข้อมูลวิจัย หลังจากผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์และจดบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นนักโทษเด็ดขาดและผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง คือ นักจิตวิทยาคลินิก หัวหน้าฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง นักทัณฑวิทยาพยาบาลวิชาชีพ และนักจิตวิทยาประจำ บ้านพักฉุกเฉิน ครบทุกรายและครบทุกประเด็นตามที่วางแผนแล้ว ขั้นต่อไปผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเริ่มจากการนำเอาวลีและประโยคจากข้อมูลทั้งหมดมารวบรวมจัดระบบให้เป็นหมวดหมู่ แยกข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องและไม่มีความเกี่ยวข้องกันออกไป จากนั้นจึงนำข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาสรุปหาใจความสำคัญ

โดยตีความหมายและแยกแยะข้อมูลที่มีความหมายแบบเดียวกันให้อยู่ในเรื่องเดียวกัน ซึ่งขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) ในงานวิจัยเชิงคุณภาพมีขั้นตอน ดังนี้ (เบญจวรรณ สามสาลี, 2539)

1) การจัดแฟ้ม (establishing files) คือ การแยกแยะและจัดหมวดหมู่ข้อมูล ที่มีลักษณะเชิงบรรยายซึ่งได้จากการสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยจัดแยกแฟ้มข้อมูลออกเป็นหมวดหมู่ เกี่ยวกับปัจจัยด้านต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง และจัดทำป้ายแฟ้ม กำกับ

2) การลงรหัสข้อมูล (Coding the data) เป็นการลงรหัสข้อมูลที่นำมาให้เป็นหมวดหมู่ โดยใช้ตัวอักษรกำกับ ซึ่งผู้วิจัยทำการลงรหัสหมวดหมู่จากปัจจัยสาเหตุต่างๆ ที่ส่งผลต่อการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

3) การแยกประเภทหรือจัดหมวดหมู่ของข้อมูล (Categorising or Grouping text units) คือ การรวบรวมรหัสทั้งหมด มาจัดแยกประเภทเป็นหัวข้อย่อย ซึ่งข้อมูลในหัวข้อย่อย จะได้มาจากประโยค วลี ที่มีความสอดคล้องกันในความหมาย และถ้ามีข้อมูลที่เกิดขึ้นใหม่ ก็สามารถเพิ่มเป็นหมวดหมู่ได้อีก ซึ่งขั้นตอนการถอดรหัสนี้ จะนำไปสู่หัวข้อใหญ่หรือแนวเรื่อง

4) การสร้างและพัฒนาแนวเรื่อง (developing theme) คือ เมื่อผู้วิจัยรวบรวมข้อมูล และทำการลงรหัสข้อมูลครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยอ่านข้อมูลทั้งหมดอีกครั้งแล้วจึงนำมารวบรวม ผสมผสานกันเพื่อนำไปสู่หัวข้อใหญ่หรือแนวเรื่อง ผู้วิจัยจะพิจารณาจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ กับผู้ให้ข้อมูลทั่วไปเพื่อเตรียมอธิบายเกี่ยวกับแนวเรื่องของแต่ละเรื่อง

5) การปรับปรุงแก้ไขแนวเรื่อง (refining emerging themes) ขั้นตอนนี้ประกอบด้วย วิธีการตีความสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Induction Method) การจัดกลุ่มของหน่วยความหมาย ที่เกี่ยวข้องกันกับแนวเรื่อง และรูปแบบของความหมายนี้จะพิจารณาจากประโยคต่างๆ ไป ซึ่งอธิบายความคิดและแนวเรื่องเป็นส่วนใหญ่ ตลอดจนการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของแนวคิด หรือแนวเรื่องจากความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันของแต่ละแนวเรื่องที่ได้มา

3.5 จริยธรรมการวิจัยในคน

การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษาวิจัยนักโทษเด็ดขาดเพศชายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง โดยนักโทษเด็ดขาดยินยอมให้ข้อมูล และให้สัมภาษณ์ จำนวน 15 คน โดยงานวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาวิจัยในคน ผู้วิจัยจึงต้องมีการศึกษา

ถึงระเบียบวิธีการศึกษาวิจัยในคนและเก็บข้อมูลด้วยความระมัดระวังในประเด็นที่อาจส่งผลกระทบต่อกลุ่มตัวอย่าง

หลักการพื้นฐานการวิจัยในคน มี 3 ประการ คือ (บุปผา ศิริรัตน์, 2544)

1) หลักความเคารพในบุคคล (Respect for Persons) คือ การที่ผู้วิจัยต้องเคารพในการตัดสินใจของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือนักโทษเด็ดขาดเพศชาย ในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ดังนั้นก่อนที่ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดได้นั้น นักโทษเด็ดขาดต้องให้ความยินยอมในการสัมภาษณ์ก่อน

ผู้วิจัยจะต้องอธิบายให้นักโทษเด็ดขาดแต่ละคนทราบโดยละเอียดและเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับงานวิจัยที่นักโทษเด็ดขาดจะถูกศึกษา หรือจัดทำเป็นเอกสารลายลักษณ์อักษร ให้ข้อมูลในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยสำหรับนักโทษเด็ดขาดแต่ละคน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- วัตถุประสงค์และวิธีการวิจัย
- ระยะเวลาที่ต้องทำการสัมภาษณ์
- ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับทั้งต่อผู้วิจัยและนักโทษเด็ดขาด
- ความเสี่ยงหรืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับนักโทษเด็ดขาด ระหว่างการสัมภาษณ์

นักโทษเด็ดขาดอาจรู้สึกอึดอัด เศร้าใจ เสียใจ ร้องไห้ หรืออาจรู้สึกไม่สบายใจกับบางคำถาม หรือควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ดังนั้น วิธีการป้องกันหากเกิดภาวะดังกล่าว ผู้วิจัยจะถามคำถามกว้างๆ ไม่ลงลึกในประเด็นที่น่าจะทำให้ผู้นักโทษเด็ดขาดต้องสะเทือนใจ และหลีกเลี่ยงคำถามที่กระตุ้นความรู้สึกเสียใจ สะเทือนใจ การแก้ไขความเสี่ยง ผู้วิจัยจะแจ้งให้นักโทษเด็ดขาดทราบว่าผู้วิจัยใช้วิธีการนำเสนอข้อมูลในภาพรวมและไม่ระบุตัวตน การเข้าร่วมในการวิจัยของท่านเป็นโดย**สมัครใจ** ท่านสามารถ**ปฏิเสธ**ที่จะเข้าร่วมการวิจัย หากเข้าร่วมการวิจัยแล้วท่านรู้สึกอึดอัดหรืออาจรู้สึกไม่สบายใจกับบางคำถาม ท่านมีสิทธิ์ที่จะไม่ตอบคำถามเหล่านั้นได้หรือ**ถอนตัว**จากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องให้เหตุผลและการไม่เข้าร่วมวิจัยหรือถอนตัวออกจากโครงการวิจัยนี้ จะไม่มีผลกระทบต่อท่านแต่อย่างใด และหากระหว่างการสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดเกิดอาการดังกล่าวขึ้น ผู้วิจัยจะหยุดการสนทนาจนกว่าผู้นักโทษเด็ดขาดจะควบคุมอารมณ์ได้ และผู้วิจัยจะปลอบโยน หากนักโทษเด็ดขาดยังควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ผู้วิจัยจะหยุดสัมภาษณ์และสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดรายอื่นต่อไป

- ขอบเขตการรักษาความลับของนักโทษเด็ดขาด
- สิทธิในการถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกเมื่อโดยไม่กระทบต่อการดูแลรักษา

ที่กลุ่มตัวอย่างพึงได้รับตามปกติ

ผู้วิจัยควรต้องจัดทำใบยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ให้นักโทษเด็ดขาดลงชื่อไว้เป็นหลักฐานในการยินยอมให้ผู้วิจัยทำการศึกษา หรือกรณีที่นักโทษเด็ดขาด

อยู่ภายใต้การควบคุมพิเศษ เช่น อยู่ในเรือนจำหรือทัณฑสถาน ผู้วิจัยต้องทำการขออนุญาตต่อผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบหรือควบคุมอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรเสียก่อนจะเข้าไปเก็บข้อมูลจากนักโทษเด็ดขาดได้

นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องทำหนังสือขออนุญาตก่อนเข้าไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่หนึ่ง คือ นักจิตวิทยาคลินิกของทัณฑสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์ หัวหน้าฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขังและนักทัณฑวิทยาของเรือนจำกลางคลองเปรม และพยาบาลวิชาชีพประจำทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง และกลุ่มที่สอง คือ นักจิตวิทยาซึ่งทำหน้าที่หัวหน้านักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยา สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ บ้านพักฉุกเฉินดอนเมือง

2) หลักผลประโยชน์ (Benefit) หรือไม่ก่อให้เกิดอันตราย (non-maleficence do not harm) คือ ผู้วิจัยต้องพยายามทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งต่องานวิจัยและกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูล และต้องระมัดระวังไม่ให้เกิดอันตรายหรือเกิดความผิดพลาดต่อกลุ่มตัวอย่าง

3) หลักความยุติธรรม (Justice) คือผู้วิจัยจะต้องปฏิบัติต่อกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนอย่างถูกต้องเหมาะสมตามหลักศีลธรรมที่แต่ละคนควรได้รับอย่างเสมอภาค เท่าเทียมกัน ในกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน เช่น ต้องไม่เลือกการทดลองที่อันตรายเฉพาะในกลุ่มคนที่ด้อยโอกาส และเลือกทดสอบสิ่งที่เป็นประโยชน์ในกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสทางสังคมอยู่แล้วเท่านั้น เป็นต้น

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่องสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) ในการสัมภาษณ์และเก็บรวบรวมข้อมูลประเด็นต่างๆ จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งเป็นนักโทษเด็ดขาดเพศชายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง โดยมีนักโทษเด็ดขาดยินยอมให้ข้อมูลและให้สัมภาษณ์ จำนวน 15 คน และผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นนักจิตวิทยาคลินิก นักทัณฑวิทยา หัวหน้าฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง และพยาบาลวิชาชีพซึ่งมีประสบการณ์ทำงานเกี่ยวข้องกับนักโทษเด็ดขาด จำนวน 5 คน และสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นนักจิตวิทยาที่มีประสบการณ์ช่วยเหลือและเยียวยาเหยื่อซึ่งถูกกระทำทางเพศ จำนวน 1 คน เพื่อประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาด ซึ่งมีผลการศึกษา ดังนี้

4.1 ประวัติผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

4.2 สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.2.1 สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด

4.2.1.1 ภูมิหลังของครอบครัว

4.2.1.2 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

4.2.1.3 การเลี้ยงดูและการลงโทษ

4.2.1.4 การอบรมและขัดเกลาภายในครอบครัว

4.2.2 สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับคนรักและความสัมพันธ์กับเพศหญิง

4.2.2.1 ความสัมพันธ์กับคนรัก

4.2.2.2 ความสัมพันธ์กับคนใกล้ชิดที่เป็นเพศหญิง

4.2.3 สาเหตุปัจจัยทางด้านสังคม

4.2.3.1 กลุ่มเพื่อน

4.2.3.2 สื่อลามก

4.2.4 สาเหตุปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม

4.2.5 สาเหตุปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น

4.2.5.1 สุรา

4.2.5.2 ยาเสพติด

4.3 ความสัมพันธ์กับเหยื่อ โอกาสในการกระทำผิดและลักษณะการกระทำผิด

4.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง

4.3.2 ลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อ

4.3.3 จำนวนครั้งที่ถูกกระทำทางเพศ

4.3.4 รายละเอียดเกี่ยวกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง

4.3.4.1 อายุของเด็กหญิง

4.3.4.2 การแต่งกายของเด็กหญิง

4.3.4.3 ลักษณะหรือบุคลิกภาพของเด็กหญิง

4.3.4.4 พฤติกรรมของเด็กหญิงที่ทำให้ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา

4.3.5 โอกาสในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.3.5.1 สถานที่ในการข่มขืนกระทำชำเรา

4.3.5.2 ช่วงเวลาและสถานการณ์ที่นำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

4.3.5.3 การป้องกันและตรวจตราของเจ้าหน้าที่รัฐ

4.4 การป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.5 การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

4.5.1 ผู้เชี่ยวชาญในการควบคุมและดูแลผู้กระทำผิดทางเพศ

4.5.1.1 นักทัณฑวิทยา

4.5.1.2 นักสังคมสงเคราะห์

4.5.1.3 นักจิตวิทยาคลินิก

4.5.1.4 พยาบาลวิชาชีพ

4.5.2 ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการช่วยเหลือเหยื่อที่ถูกกระทำทางเพศ

4.6 การอภิปรายผล

4.6.1 ประวัติผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

4.6.2 สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.6.3 ความสัมพันธ์และลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อ

4.6.4 รายละเอียดเกี่ยวกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง

4.6.5 โอกาสในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.6.6 การป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.1 ประวัติผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในงานวิจัยนี้เป็นนักโทษเด็ดขาดเพศชายในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง อายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จำนวน 15 คน โดยมีรายละเอียดประวัติของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1

อายุขณะกระทำความผิด 25 ปี เป็นลูกชายคนเดียวของบ้าน นับถือศาสนาพุทธ ได้รับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เคยหนีเรียนและถูกลงโทษ อาชีพรับจ้างทั่วไป บางช่วงก็ว่างงาน มีภรรยาสองคน ภรรยาคนแรกจดทะเบียนสมรส ภรรยาคนที่สองอยู่กินกันฉันท์สามีภรรยา มีลูกสาวสองคนกับภรรยาทั้งสองคน ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดบุรีรัมย์ และช่วงหลังย้ายมาอยู่กรุงเทพมหานคร นิสัยหรือบุคลิกภาพเป็นคนที่ไม่มื่ออะไรโดดเด่น ธรรมดา ไม่ค่อยพูด ไม่มีโรคประจำตัวหรือความผิดปกติทางร่างกาย ไม่มีประสบการณ์ฝังใจ ช่วงวัยเด็กชนตามวัยก็ถูกตีบ้างเพราะความซน แต่ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน ครั้งนี้เป็นการกระทำความผิดกฎหมายครั้งแรก

ประสบการณ์ทางเพศ : เคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนแถวบ้านตอนอายุ 15 ปี แต่ไม่เคยถูกกระทำทางเพศมาก่อน ไม่เคยพบเห็นการร่วมเพศในวัยเด็ก ไม่เคยพบเห็นสมาชิกในครอบครัวหรือคนรักถูกทำร้ายร่างกายหรือถูกข่มขืน ไม่เคยใช้บริการทางเพศ ไม่เคยข่มขืนผู้หญิงมาก่อน

การควบคุมตัวเอง : เวลาที่มีความโกรธก็มักจะหายไปเอง มีอารมณ์ทางเพศปกติไม่มากไม่น้อยเกินไป โดยปกติเวลาดูภาพโป๊เปลือย ภาพยนตร์การร่วมเพศก็เกิดอารมณ์ ก็ช่วยตัวเองให้สำเร็จความใคร่

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : คิดว่าผู้ชายผู้หญิงมีความเท่าเทียมกันและผู้หญิงไม่ใช่ที่ระบายนามทางเพศสำหรับผู้ชาย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2

อายุขณะกระทำความผิด 49 ปี เป็นลูกคนที่สี่จากห้าคน มีพี่สาวสองคน พี่ชายหนึ่งคน และน้องสาวหนึ่งคน นับถือศาสนาพุทธ ได้รับการศึกษาถึงระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ช่วงเด็กๆ เคยหนีเรียนก็ถูกลงโทษ อาชีพรับจ้างทำนาทำไร่ รายได้ไม่ค่อยเพียงพอ แต่งงานมีครอบครัวจดทะเบียนสมรส ลูกชายสองคน ภรรยาเสียไปก่อนที่จะเกิดการกระทำชำเราเด็ก ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดเพชรบูรณ์ และช่วงหลังย้ายมาทำงานในกรุงเทพมหานคร นิสัยหรือบุคลิกภาพเป็นคนเฉยๆ เก็บตัว ไม่มีโรคประจำตัวหรือความผิดปกติทางร่างกาย ไม่มีประสบการณ์ฝังใจ ช่วงวัยเด็กก็ชนตามวัย ถูกพ่อตีบ้างเพราะซน แม่ดีกว่าพ่อ ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน

การกระทำครั้งนี้เป็นการกระทำผิดกฎหมายครั้งแรก เคยถูกทำร้ายร่างกายเพราะช่วงวัยรุ่น ไปทะเลาะเบาะแว้งกับคนอื่น

ประสบการณ์ทางเพศ : เคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนข้างบ้านช่วงวัยหนุ่ม ถูกใจกัน ไม่เคยถูกกระทำทางเพศมาก่อน ไม่เคยพบเห็นการร่วมเพศในวัยเด็ก ไม่เคยพบเห็นสมาชิกในครอบครัวหรือคนรักถูกทำร้ายร่างกายหรือถูกข่มขืน ไม่เคยข่มขืนผู้หญิงมาก่อน เคยซื้อบริการทางเพศในช่วงที่ยังไม่มีภรรยา พอหาเงินได้ ก็ดื่มเหล้า พอเมาก็ไปซื้อบริการทางเพศ

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธหรือไม่พอใจก็จะเดินหนีไปเพื่อให้หายโกรธ ปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศคือเหล้า เวลาดื่มเหล้าจะเกิดอารมณ์ทางเพศ ดื่มเหล้าเป็นประจำเกือบทุกวัน ดื่มกับเพื่อนบ้าง ดื่มคนเดียวบ้าง บางทีก็ดื่มทั้งวันตั้งแต่เช้า ช่วงวัยหนุ่มเมาเหล้าแล้วเกิดอารมณ์ทางเพศก็ช่วยเหลือตัวเอง พอโตมาดื่มเหล้าแล้วมีอารมณ์ก็ไปซื้อบริการทางเพศบ้าง พอมีภรรยาก็มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาเกือบทุกวัน

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : คิดว่าผู้ชายผู้หญิงมีความเท่าเทียมกัน และผู้ชายผู้หญิงมีความต้องการทางเพศเหมือนกัน ต้องยินยอมพร้อมใจทั้งสองฝ่ายในการมีเพศสัมพันธ์กัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3

อายุขณะกระทำความผิด 36 ปี เป็นลูกคนที่ห้าจากเจ็ดคน มีพี่สาวสองคน พี่ชายสองคน และน้องสาวสองคน นับถือศาสนาพุทธ ได้รับการศึกษาถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สมัยอยู่ประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 โดดเรียนแล้วถูกครูตีกัน อาชีพทำนา รายได้ไม่เพียงพอในการใช้ชีวิต อยู่กินฉันทสำมีภรรยา มีลูกด้วยกันสี่คน ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดศีร์ษะเกษ ย้ายมาทำงานที่กรุงเทพฯ ได้หกปีก่อนเกิดการกระทำผิดครั้งนี้ นิสสัยหรือบุคลิกภาพเป็นคนบ๊องบ๊อง ตลกตลก พูดน้อย แต่ร่าเริง ไม่มีโรคประจำตัวหรือความผิดปกติทางร่างกาย ประสบการณ์ฝังใจคือโดดเรียนสมัยประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 แล้วถูกครูตีหน้าเสาธง ช่วงวัยเด็กก็มีเรื่องโดดเรียนที่ทำให้ถูกตีหน้าเสาธง ไม่เคยทำผิดกฎหมายมาก่อน ความรุนแรงที่เคยเจอคือทะเลาะชกต่อยกับพี่ชายสองครั้ง

ประสบการณ์ทางเพศ : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกตอนอายุ 21 ปี กับภรรยาคนปัจจุบัน คือคบกันตั้งแต่อายุ 21 ปี ไม่เคยถูกกระทำทางเพศมาก่อน ไม่เคยพบเห็นการร่วมเพศในวัยเด็ก ไม่เคยพบเห็นสมาชิกในครอบครัวหรือคนรักถูกทำร้ายร่างกายหรือถูกข่มขืน ไม่เคยข่มขืนผู้หญิงมาก่อน

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธหรือไม่พอใจก็จะนับเลขไปเรื่อยๆ ให้หายโกรธ ปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศคือเหล้า ดื่มเหล้าประจำ ดิตหนักช่วงทำงาน เวลาเกิดความต้องการทางเพศก็ช่วยเหลือตัวเอง

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : คิดว่าผู้ชายผู้หญิงมีความเท่าเทียมกัน และผู้หญิงไม่ใช่ที่ระบายอารมณ์ทางเพศสำหรับผู้ชาย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4

อายุขณะกระทำความผิด 18 ปี เป็นลูกคนที่สี่จากห้าคน มีพี่ชายสามคน และน้องสาวหนึ่งคน นับถือศาสนาพุทธ ได้รับการศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 พอขึ้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 โดดเรียนเลยเลิกเรียนต่อ อาชีพรับจ้างทั่วไปในจังหวัดสระบุรี รายได้ไม่เพียงพอเพราะต้องเลี้ยงดูพ่อแม่ด้วย อยู่กินกับภรรยาโดยไม่ได้แต่งงาน มีลูกชายหนึ่งคน ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดสระบุรี นิสัยหรือบุคลิกภาพชอบเล่นกีฬา แต่เป็นคนไม่ค่อยพูด ไม่มีโรคประจำตัวหรือความผิดปกติทางร่างกาย ไม่มีประสบการณ์ฝังใจ สนตามวัย สมัยเด็กถูกแม่ตีบ้างเพราะความซน ไม่เคยทำผิดกฎหมายมาก่อน และไม่เคยถูกทำร้ายร่างกายมาก่อน

ประสบการณ์ทางเพศ : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 16 ปี มีเพศสัมพันธ์กับรุ่นน้องที่โรงเรียนคบกับรุ่นน้องไปมาหาสู่กันเลยมีเพศสัมพันธ์กัน ไม่เคยถูกกระทำทางเพศมาก่อน ไม่เคยพบเห็นการร่วมเพศในวัยเด็ก ไม่เคยพบเห็นสมาชิกในครอบครัวหรือคนรักถูกข่มขืน ไม่เคยข่มขืนผู้หญิง แต่เคยเห็นพ่อเลี้ยงทำร้ายร่างกายแม่เวลาเมาสุรา ความรู้สึกตอนนั้นไม่อยากแก้แค้นให้แม่ แต่พอโตมาก็เริ่มคิดได้ และความอยากแก้แค้นก็หายไปแล้ว

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธหรือไม่พอใจก็เอาเรื่อง ทะเลาะเลย มีเพศสัมพันธ์เดือนละ 2 ครั้ง ถ้ามีความต้องการทางเพศก็ช่วยเหลือตัวเองหรือมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : คิดว่าผู้ชายผู้หญิงควรมีสติเท่าเทียมกัน และผู้หญิงไม่ใช่ที่ระบายอารมณ์ทางเพศสำหรับผู้ชาย แต่การมีเพศสัมพันธ์ต้องเกิดจากความรักและยินยอมพร้อมใจมีเพศสัมพันธ์กันทั้งสองฝ่าย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5

อายุขณะกระทำความผิด 36 ปี เป็นลูกคนกลางจากสามคน มีพี่ชายหนึ่งคนอายุห่างกันสองปี และน้องสาวหนึ่งคนอายุห่างกันสี่ปี นับถือศาสนาพุทธ ได้รับการศึกษาถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เคยโดดเรียนพร้อมกลุ่มเพื่อนสองครั้ง ถูกครูตี อาชีพเป็นลูกจ้างชั่วคราวของหน่วยงานรัฐในกรุงเทพมหานครสามปี รายได้ต่อเดือนเพียงพอ แต่งงาน มีลูกสาวสาวหนึ่งคน ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดเพชรบูรณ์ นิสัยหรือบุคลิกภาพเป็นคนพูดน้อย ไม่มีโรคประจำตัวหรือความผิดปกติของร่างกาย ไม่มีประสบการณ์ฝังใจ วัยเด็กก็สนตามวัย ตอนอายุยี่สิบปีเคยทะเลาะวิวาทยกพวกตีกัน เคยถูกทำร้ายร่างกายเนื่องจากตีแม่เหล้าเมากับเพื่อนแล้วพูดจาขัดคอกัน เพื่อนเลยเอามีดแทงคนที่ทำร้ายเราเป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน ตอนแรกโกรธมากแต่พอเพื่อนถูกจับก็หายโกรธ

ประสบการณ์ทางเพศ : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุตอนอายุสิบแปดปี ตอนนั้นไปซื้อบริการทางเพศที่สถานบริการ ไม่เคยถูกข่มขืน ไม่เคยพบเห็นเหตุการณ์หรือการร่วมเพศในวัยเด็ก เคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะมีปากเสียงกัน แต่พ่อแม่ไม่เคยทำร้ายร่างกายกัน เคยใช้สถานบริการทางเพศ ตอนช่วงที่โสดไม่มีแฟน เพื่อนชวนไปเที่ยว

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธหรือไม่พอใจ ถ้าเป็นผู้ชายก็ทำร้ายร่างกายกันเลย มีเพศสัมพันธ์ปกติ เวลาเห็นหนังหรือภาพโป๊ก็มีอารมณ์ทางเพศ มีหนังหรือภาพโป๊อะไรดูก็ดู พอดูแล้วก็เกิดอารมณ์ทางเพศก็ช่วยเหลือตัวเอง

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : บรรพบุรุษบอกว่าชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง สมัยเด็กก็เห็นด้วย แต่พอโตมาก็ไม่เห็นด้วยเพราะคิดว่าผู้หญิงไม่ใช่ที่ระบายทางเพศสำหรับผู้ชาย แต่ครั้งนี้ที่กระทำไปแล้วก็รู้สึกสงสารเด็กผู้หญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6

อายุขณะกระทำความผิด 28 ปี เป็นลูกคนโตจากสี่คน มีน้องสาวหนึ่งคน น้องชายสองคน นับถือศาสนาพุทธ ได้รับการศึกษาถึงระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ไม่เคยทำอะไรที่ทำให้ถูกลงโทษ อาชีพรับจ้างทั่วไป รายได้สามร้อยถึงห้าร้อยบาทต่อวัน สถานภาพโสด ไม่มีลูก ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนกรุงเทพฯ นิสัยหรือบุคลิกภาพเป็นคนไม่ชอบวุ่นวายกับใคร ไม่มีโรคประจำตัวหรือความผิดปกติของร่างกาย ไม่มีประสบการณ์ฝังใจ ช่วงเด็กต้องชนตามวัย พ่อแม่ดูว่า เคยกระทำผิดคือขायยาเสพติด ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย

ประสบการณ์ทางเพศ : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกช่วงวัยรุ่นไปเช่าโรงแรมมีเพศสัมพันธ์กับคนรู้จัก ไม่เคยถูกข่มขืน ไม่เคยพบเห็นเหตุการณ์หรือการร่วมเพศในวัยเด็ก สมาชิกในครอบครัวไม่เคยมีใครถูกทำร้ายร่างกาย ไม่เคยข่มขืนผู้หญิง เคยใช้บริการทางเพศแต่ไม่บ่อย

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธหรือไม่พอใจก็จะเดินหนี ไม่ค่อยมีความต้องการทางเพศ เวลาที่มีอารมณ์ทางเพศก็ไปซื้อบริการทางเพศ

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : คิดว่าผู้หญิงไม่ใช่ที่ระบายทางเพศสำหรับผู้ชายเพราะต้องยินยอมทั้งสองฝ่าย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7

อายุขณะกระทำความผิด 33 ปี เป็นลูกคนโตมีน้องชายหนึ่งคนแม่เดียวกัน น้องชายอายุห่างกันประมาณห้าปี นับถือศาสนาพุทธ จบการศึกษาชั้นประถมศึกษา สมัยเรียนเคยโดดเรียน ทำอาชีพรับซื้อของเก่า เคยทำงานจิตอาสา กู้ภัยกู้ชีพ อปพร. ดำรงชมชนมาก่อน รายได้ต่อเดือนพอใช้เพราะไม่ต้องเลี้ยงพ่อแม่ เคยมีครอบครัวมาสามครั้ง ปัจจุบันอยู่กับภรรยาคนที่สาม

มีลูกหนึ่งคนกับภรรยาคนแรก เลิกกับภรรยาคนแรกตอนภรรยาท้อง เลิกเพราะเรามีคติ ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนสุโขทัย ลักษณะนิสัยเป็นคนสนุกสนาน เฮฮา สมัยเด็กคือชนธรรมดา ถูกตีปกติ เคยทะเลาะกับเพื่อนในช่วงวัยรุ่น

ประสบการณ์ทางเพศ : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับภรรยาคนแรกตอนอายุสิบแปดปี ช่วงวัยรุ่น เคยดูซีดีหนังโป๊ ภาพโป๊ ไม่เคยใช้บริการทางเพศ

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธก็ไม่เคยทำร้ายใคร แต่จะใช้วิธีชกของหรือทำลายของแทน ไม่ค่อยมีอารมณ์ทางเพศ เวลามีความต้องการทางเพศก็มีกับภรรยา

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : ไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นที่ว่าชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง ชายหญิงเท่าเทียมกัน ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดที่ว่าผู้หญิงเป็นที่รองรับอารมณ์ทางเพศของผู้ชาย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8

อายุขณะกระทำความผิด 26 ปี เป็นลูกชายคนเดียว นับถือศาสนาพุทธ ก็มีไปทำบุญบ้าง ตักบาตรบ้าง จบการศึกษาระดับ ปวส. ทำงานขับรถส่งของให้กับโรงงาน มีเปลี่ยนงานเพราะเบื่องาน แต่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน เข้ากับเพื่อนร่วมงานได้ รายได้ต่อเดือนพอใช้ อยู่กินกันกับภรรยา มีลูกด้วยกันหนึ่งคน ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดสระบุรี เดิมโตที่จังหวัดปทุมธานี ลักษณะนิสัย เป็นคนร่าเริง ถ้าสนิทกับใครจะคุยเก่ง ไม่มีโรคประจำตัว ไม่มีความผิดปกติทางร่างกาย เหตุการณ์ ผังใจก็คือเหตุการณ์ที่กระทำผิดครั้งนี้ วัยเด็กมีโตเรียน หนีเรียนบ้างในวิชาที่ไม่ชอบ แต่โตเรียน หรือหนีเรียนไม่บ่อย แล้วก็ไม่เคยถูกลงโทษที่โตเรียน ตอนอยู่ประมาณประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 โดนตีเพราะกลับบ้านดึกเนื่องจากหนีไปเที่ยวงานวัดที่จัดกลางคืน ตอนนั้นรู้สึกเสียใจและไม่กล้า ทำอีก ไม่เคยทำผิดกฎหมายมาก่อน ทะเลาะกับเพื่อนเป็นประจำเวลาที่ต่างคนต่างมาแล้วเพื่อน พูดไม่เข้าหู เคยอยู่ในเหตุการณ์ที่เพื่อนถูกยิง

ประสบการณ์ทางเพศ : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟนตอนอยู่มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 อายุประมาณสิบหกปี ไปเที่ยวทะเลกับแฟนแล้วนอนค้างด้วยกัน มีเพศสัมพันธ์กัน ครอบครัว และตัวเองไม่เคยถูกข่มขืน ไม่เคยพบเห็นเหตุการณ์ข่มขืน ไม่เคยใช้บริการทางเพศ

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธจะคิดทบทวนแล้วความโกรธก็จะหายไป มีความต้องการทางเพศเกือบทุกวัน ถ้าอยู่กับภราก็มีอะไรกับภรรยา พอเลิกกับภราก็มีผู้หญิงคนอื่น มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่นไปเรื่อย

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : ไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นที่ว่าชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดที่ว่าผู้หญิงเป็นที่รองรับอารมณ์ทางเพศของผู้ชาย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9

อายุขณะกระทำความผิด 29 ปี เป็นลูกคนที่ห้า มีพี่ชายสามคน พี่สาวหนึ่งคน น้องสาวหนึ่งคน นับถือศาสนาพุทธ จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่เคยหนีเรียน อาชีพพนักงานบริษัท ทำหน้าที่ซ่อมวาล์วน้ำมัน ที่จังหวัดระยอง เงินเดือนหมื่นกว่าๆ เคยแต่งงาน มีภรรยาสองคน มีลูกกับภรรยาคนที่สองหนึ่งคน ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดหนองคาย เป็นคนนิสัยร่าเริง สนุกสนาน ไม่มีโรคประจำตัวหรือความเจ็บป่วยทางร่างกาย วัยเด็กไม่เคยทำพฤติกรรมที่ทำให้ถูกลงโทษ ไม่เคยทำผิดกฎหมายมาก่อน ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย

ประสบการณ์ทางเพศ : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟนตอนอายุประมาณยี่สิบสองปี ตอนนั้นแฟนทำงานอยู่ที่บริษัทเดียวกัน ไม่เคยถูกข่มขืน ไม่เคยเห็นการร่วมเพศในวัยเด็ก ไม่เคยใช้บริการทางเพศ

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธจะเดินหนีหรือไม่ก็เงียบ ถ้ามีความต้องการทางเพศ ก็ช่วยตัวเอง

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : ไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นที่ว่าชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดที่ว่าผู้หญิงเป็นที่รองรับอารมณ์ทางเพศของผู้ชาย เพราะผู้ชายผู้หญิงมีความเท่าเทียมกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10

อายุขณะกระทำความผิด 23 ปี เป็นลูกคนที่สอง มีพี่น้องห้าคน เกิดที่ประเทศกัมพูชา เป็นคนกัมพูชา นับถือศาสนาพุทธ เรียนที่กัมพูชา พ่อแม่พาครอบครัวย้ายมาที่ประเทศไทย พ่อแม่เป็นผู้รับเหมา ทำอาชีพรักษาความปลอดภัยประจำหมู่บ้าน ทำงานรักษาความปลอดภัยประมาณสี่ปี ไม่เคยแต่งงานและไม่มีลูก นิสัยเป็นคนขี้เล่น ชอบพูด ชอบเล่น ไม่มีโรคประจำตัวหรือความเจ็บป่วยของร่างกาย ไม่มีประสบการณ์ฝังใจ วัยเด็กไม่เคยทำพฤติกรรมที่ทำให้ถูกลงโทษ ไม่เคยทำผิดกฎหมายมาก่อน ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย

ประสบการณ์ทางเพศ : จำไม่ได้ว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่อไหร่ ไม่เคยเห็นการร่วมเพศในวัยเด็ก ไม่เคยใช้บริการทางเพศ ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธหรือไม่พอใจ ก็จะขับมอเตอร์ไซด์ออกไปผ่อนคลาย หายโกรธก็จะกลับมา ไม่ค่อยมีอารมณ์ทางเพศ

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : คิดว่าผู้ชายผู้หญิงมีความเท่าเทียมกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11

อายุขณะกระทำความผิด 43 ปี เป็นลูกคนโต มีน้องสาวหนึ่งคนอายุห่างกันหนึ่งปี นับถือศาสนาพุทธ มีเข้าวัดทำบุญวันสำคัญ การศึกษาระดับ ปวส. ไม่เคยโดดเรียน ทำงานเป็นลูกจ้าง โรงงานอะไหล่รถยนต์ เครื่องจักรหนัก เปลี่ยนงานเพราะงานที่ทำไม่ตรงกับที่เรียนมา เรียนเกี่ยวกับ อิเล็กทรอนิกส์ รายได้ต่อเดือนเพียงพอ แต่งงานจดทะเบียนกับภรรยาสิบสองปี ไม่มีลูก ภูมิลำเนาเดิม เป็นคนจังหวัดลพบุรี นิสัยเป็นคนไม่ค่อยคุย รักเพื่อนฝูง รักครอบครัว ไม่มีโรคประจำตัว และไม่มีอาการเจ็บป่วยของร่างกาย ไม่มีเรื่องฝังใจ ไม่เคยทำพฤติกรรมอะไรที่ทำให้ลูกหลงโทษในวัยเด็ก เพราะพ่อเป็นทหาร เลยทำให้ลูกต้องอยู่ในระเบียบวินัย บางครั้งก็อึดอัดที่ต้องอยู่ในระเบียบของพ่อ เพราะทำตามใจตัวเองไม่ได้ แต่ก็ทำให้ไม่เคยเกเร ไม่เคยทำผิดกฎหมาย ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย พ่อแม่มีปากเสียงกันบ้างแต่ไม่บ่อย และไม่เคยตบตีกัน

ประสบการณ์ทางเพศ : จำไม่ได้ว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่อไหร่ ไม่เคยเห็นการร่วมเพศ ในวัยเด็ก ไม่เคยใช้บริการทางเพศ ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธหรือไม่พอใจคนในครอบครัวหรือเพื่อน ก็จะใช้วิธีเดินหนี มีอารมณ์ทางเพศปกติ เวลาที่มีอารมณ์ทางเพศก็มีเพศสัมพันธ์กับภรรยา

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : คิดว่าต้องฟังกันทั้งสองฝ่าย ต้องมีเหตุผล ไม่เห็นด้วย ที่ว่าผู้หญิงเป็นที่รองรับอารมณ์ทางเพศของผู้ชาย ผู้ชายควรใช้วิธีอื่น เช่น การช่วยตัวเอง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12

อายุขณะกระทำความผิด 43 ปี มีพี่น้องแปดคน เป็นลูกคนที่ห้า นับถือศาสนาพุทธ ได้รับการศึกษาถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เคยหนีเรียนแล้วถูกลงโทษ เคยถูกครูใช้แปรง ลบกระดานตีนิ้วมือ ทำงานบริษัทตำแหน่งพนักงานผลิตอาหารสำเร็จรูป เงินเดือน 13,000 บาท เงินเดือนเพียงพอใช้ชีวิต เคยแต่งงานจดทะเบียนสองครั้ง มีลูกสาวสองคนกับภรรยาคนแรก ภรรยาคนที่สองจดทะเบียนสมรสกันแต่หย่าแล้ว ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดสระบุรี มีนิสัยใจร้อน ไม่มีความเจ็บป่วยของร่างกาย ไม่มีเรื่องฝังใจ ช่วงวัยเด็กก็เคยหนีเรียน ถูกครูตี แต่ไม่เคย ทำผิดกฎหมายมาก่อน เคยถูกเพื่อนชกต่อยสมัยเด็ก คือเราไปช่วยเพื่อนผู้หญิงที่ถูกแก๊ง เพื่อนจึงหันมาทำร้ายเรา แต่เราก็ไม่โกรธเพราะเข้าใจ แล้วเพื่อนก็มาขอโทษ

ประสบการณ์ทางเพศ : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟนคนแรกตอนอายุยี่สิบเอ็ดปี มีเพศสัมพันธ์กันที่บ้าน ไม่เคยถูกกระทำทางเพศ ไม่เคยพบเห็นการข่มขืนหรือเห็นการร่วมเพศ ในวัยเด็ก ไม่เคยใช้บริการทางเพศ ไม่เคยข่มขืนผู้หญิง

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธหรือไม่พอใจเพื่อนหรือไม่พอใจแฟนก็จะเดินหนี รอให้ใจเย็น ถึงจะกลับมา

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : ไม่เห็นด้วยที่ว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง ไม่เห็นด้วยที่ผู้หญิงเป็นที่รองรับอารมณ์ทางเพศสำหรับผู้ชาย ต้องดูว่าผู้หญิงยินยอมหรือไม่

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13

อายุขณะกระทำความผิด 20 ปี เป็นพี่คนโต มีน้องสาวหนึ่งคน น้องชายหนึ่งคน นับถือศาสนาพุทธ ได้รับการศึกษาถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เคยขาดเรียนไปช่วยพ่อทำงาน แต่อาจารย์ไม่ว่า ตอนอายุสิบสองปีเคยไปทำงานบนรถบัสหน้าเที่ยวอยู่หนึ่งปีแต่ตัดสินใจลาออก เพราะเพื่อนร่วมงานใช้ยาเสพติดกัน เราไม่ใช้ยาเสพติดเลยลาออก ออกจากบ้านมาทำงานเลี้ยงดูตัวเองตั้งแต่อายุสิบห้าปี อาชีพรับจ้างตัดทุเรียนทำหน้าที่หัวหน้าคนงานในสวนทุเรียน คุมคนงานทั้งคนไทยและคนต่างด้าว ป้าเคยแนะนำผู้หญิงให้รู้จักและให้ผูกข้อมือกับผู้หญิงคนนั้น ผูกข้อมือแล้วอยู่ด้วยกันสามเดือน ไม่ได้ชอบคนที่ผูกข้อมือด้วย เพราะมีแฟนก่อนแล้ว จึงหนีกลับไปอยู่กับแฟน อยู่กินกันปีกว่าไม่มีลูก ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดชลบุรี ถ้าอยู่กับคนเยอะจะไม่ค่อยคุยกับเพื่อนหรือคนสนิทจะคุยเยอะ ไม่มีโรคประจำตัว ไม่มีอาการเจ็บป่วยทางร่างกาย เรื่องฝังใจคือเรื่องที่กระทำความผิดครั้งนี้ สมัยเรียนมีต่อยกับเพื่อนที่โรงเรียน เพื่อนหาเรื่องก่อน ตอนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปลักทรัพย์แล้วถูกจับ ลงบันทึกประจำวัน พ่อรู้เรื่องเลยตี ตอนนั้นรู้สึกโกรธที่พ่อตี อยากหนีไปไกลๆ แต่พอนึกได้ว่าทำผิด ก็เลยไม่ได้หนีไป

ประสบการณ์ทางเพศ : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟนเก่า ไม่เคยถูกข่มขืน ไม่เคยพบเห็นการร่วมเพศในวัยเด็ก ไม่เคยใช้บริการทางเพศ

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธหรือไม่พอใจก็จะระบายความโกรธโดยการต่อยกำแพงหรือต่อยประตู มีเพศสัมพันธ์กับแฟนไม่บ่อย เดือนละสองครั้ง เพราะมุ้งมันทำงานหาเงิน แต่ก็ไม่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14

อายุขณะกระทำความผิด 18 ปี มีพี่น้องสี่คน เป็นลูกคนสุดท้อง นับถือศาสนาพุทธ พ่อแม่พาเข้าวัดบ้าง ไม่เคยได้รับการศึกษา อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ อายุสิบขวบไปลักขโมยแล้วถูกจับ อาชีพรับจ้างทั่วไปและทำงานก่อสร้าง รายได้เพียงพอ ไม่เคยมีแฟน ไม่เคยแต่งงาน ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดระยอง นิสัยเป็นคนเงิบๆ ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร ไม่ค่อยคุย ไม่มีความเจ็บป่วยของร่างกาย ไม่มีเรื่องฝังใจ เคยลักขโมยบ่อย พ่อแม่ก็บ่นกว่าที่ไปลักขโมย เคยถูกจับแล้วถูกส่งไปฝึกอาชีพ ที่ขโมยเพราะอยากได้ แต่ไม่มีเงินซื้อ

ประสบการณ์ทางเพศ : ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย ไม่เคยพบเห็นการร่วมเพศในวัยเด็ก

การควบคุมตัวเอง : เวลาโกรธหรือไม่พอใจก็เดินหนี เป็นคนหนีปัญหา มีความต้องการทางเพศบ้าง เวลามีอาการทางเพศก็พยายามหาอะไรทำให้ลืมความรู้สึกนั้น

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : คิดว่าผู้ชายผู้หญิงมีความเท่าเทียมกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15

อายุขณะกระทำความผิด 20 ปี เป็นลูกเดียว มีพี่ชายต่างแม่หนึ่งคน มีพี่สาวต่างพ่อสามคน น้องชายต่างพ่อหนึ่งคน นับถือศาสนาพุทธ ได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 โดดเรียนบ่อย โรงเรียนเรียกผู้ปกครองมาตักเตือนก็ยังโดดเรียนอีกบ่อย จนโดนไล่ออก โดดเรียนไปเล่นเกมที่ร้านเกมส์ ทำงานบนเรือที่รับของจากเรือขนของส่งระหว่างประเทศมาส่งที่ท่าเรือ ช่วงที่ไม่ได้ลงเรือก็ขับมอเตอร์ไซด์รับจ้าง รายได้เพียงพอเลี้ยงดูพ่อแม่ยายและลูก เคยอยู่กินกันแบบสามีภรรยา มีลูกชายด้วยกันหนึ่งคน เลิกกับภรรยาเพราะถูกจับคดีลักขโมยรถมอเตอร์ไซด์ เพื่อนชวนไปขโมย แต่เพื่อนหนีทันไม่โดนจับ พอพ้นโทษก็เจอแฟนคนใหม่ เริ่มคุยกันทางสื่อสังคมออนไลน์ Facebook แล้วก็คบกัน ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ประมาณสองสัปดาห์จึงจะเจอกัน ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนกรุงเทพฯ นิสัยเป็นคนตลก เคยเกเร ยกพวกตีกัน ทะเลาะกับกลุ่มชายยาที่อยู่คนละพื้นที่ ถ้าใครล้ำเขตกัน ก็จะยกพวกไปตีกัน มีครั้งหนึ่งกลุ่มชายยาอีกฝั่งข้ามเขตมาสิบกว่าคน ฝั่งเราเลยยกพวกสิบกคนไปตีกัน ฝ่ายตรงข้ามแขนขาด หลังจบเหตุการณ์เลยหนีเข้าบ้าน พ่อพ่อแม่และตา รู้ ตาเลยตีด้วยไม้ แต่เราไม่โกรธ เพราะเราทำผิด เคยทำผิดกฎหมายถูกจับคดีลักขโมยรถมอเตอร์ไซด์กับเพื่อน เพื่อนชวนไปขโมย เคยถูกทำร้ายร่างกายหลายครั้ง เช่น ไปเที่ยวตลาดของฝ่ายตรงข้าม เลยโดนฝั่งตรงข้ามมารุมทำร้ายและใช้ไม้ใช้ขวดตีและถูกกระแทก รู้สึกโกรธแต่ทำอะไรไม่ได้เพราะจำหน้าไม่ได้ และครั้งที่เคยถูกทำร้ายร่างกายร้ายแรงสุด คือ ไปเที่ยวผับกับเพื่อนสี่คน แล้วเจอฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายนั้นมาเป็นสิบกว่าคน ตอนนั้นเราเมาออกจากที่ผับก็โดนแทงเลย เพื่อนอีกคนก็โดนทำร้ายด้วย ส่วนเพื่อนอีกสองคนหนีได้ทัน ครั้งนี้เราโกรธพอเราหายดี ก็ยกพวกทั้งเขตไปแก้แค้นที่บ้านฝ่ายตรงข้าม เรายืนดูเพื่อนไปอ้อมแทงฟันจนอีกฝ่ายเสียชีวิต

ประสบการณ์ทางเพศ : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟนตอนอายุประมาณสิบสามปีที่บ้าน ไม่เคยพบเห็นการร่วมเพศในวัยเด็ก ไม่เคยใช้บริการทางเพศ

การควบคุมตัวเอง : ออกกำลังกายเป็นประจำเพื่อระบายอารมณ์โกรธหรือความไม่สบายใจนานๆ ที่มีเพศสัมพันธ์

ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : ไม่เห็นด้วยที่ผู้ชายมีอำนาจมากกว่าผู้หญิง เพราะเราเคารพและให้เกียรติผู้หญิง ไม่แน่ใจเหมือนกันกับคำที่ว่า ผู้หญิงเป็นที่รองรับและระบายอารมณ์ทางเพศสำหรับผู้ชาย เพราะไม่ค่อยมีเพศสัมพันธ์

จากประวัติผู้ให้ข้อมูลสำคัญสามารถสรุปข้อมูลเบื้องต้น ได้ดังนี้

1. อายุขณะกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ขณะมีอายุระหว่าง 18 – 49 ปี โดยส่วนใหญ่กระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ระหว่างช่วงอายุ 21 – 30 ปี

ตารางที่ 3 แสดงอายุของผู้ให้ข้อมูลสำคัญขณะกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี

อายุของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ขณะกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี				
ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	อายุระหว่าง 15 – 20 ปี	อายุระหว่าง 21 - 30 ปี	อายุระหว่าง 31 - 40 ปี	อายุระหว่าง 41 - 50 ปี
รายชื่อที่ 1		25 ปี		
รายชื่อที่ 2				49 ปี
รายชื่อที่ 3			36 ปี	
รายชื่อที่ 4	18 ปี			
รายชื่อที่ 5			36 ปี	
รายชื่อที่ 6		28 ปี		
รายชื่อที่ 7			33 ปี	
รายชื่อที่ 8		26 ปี		
รายชื่อที่ 9		29 ปี		
รายชื่อที่ 10		23 ปี		
รายชื่อที่ 11				43 ปี
รายชื่อที่ 12				43 ปี
รายชื่อที่ 13	20 ปี			
รายชื่อที่ 14	18 ปี			
รายชื่อที่ 15	20 ปี			
รวมจำนวน	4 คน	5 คน	3 คน	3 คน

2. การศึกษา : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้รับการศึกษาสูงสุดคือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น และมีหนึ่งคนที่ไม่เคยได้รับการศึกษา

3. อาชีพของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีการประกอบอาชีพที่หลากหลาย ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง และมีหนึ่งคนที่เคยทำงานจิตอาสา กู้ภัยกู้ชีพ อปพร. และเคยเป็นตำรวจชุมชน

ตารางที่ 4 แสดงอาชีพของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	อาชีพ
รายชื่อที่ 1	รับจ้างทั่วไป บางช่วงก็ว่างงาน
รายชื่อที่ 2	รับจ้างทำนาทำไร่
รายชื่อที่ 3	ทำนา
รายชื่อที่ 4	รับจ้างทั่วไป
รายชื่อที่ 5	ลูกจ้างชั่วคราวของหน่วยงานรัฐในกรุงเทพมหานคร
รายชื่อที่ 6	รับจ้างทั่วไป
รายชื่อที่ 7	อาชีพรับซื้อของเก่า เคยทำงานจิตอาสา กู้ภัยกู้ชีพ อปพร. ตำรวจชุมชน
รายชื่อที่ 8	ขับรถส่งของให้กับโรงงาน
รายชื่อที่ 9	พนักงานบริษัท ทำหน้าที่ซ่อมวาล์วน้ำมัน
รายชื่อที่ 10	รักษาความปลอดภัยประจำหมู่บ้าน
รายชื่อที่ 11	ลูกจ้างโรงงานอะไหล่รถยนต์ เครื่องจักรหนัก
รายชื่อที่ 12	พนักงานผลิตอาหารสำเร็จรูป
รายชื่อที่ 13	รับจ้างตัดทุเรียนทำหน้าที่หัวหน้าคนงานในสวนทุเรียน คุมคนงานทั้งคนไทยและคนต่างด้าว
รายชื่อที่ 14	รับจ้างทั่วไปและทำงานก่อสร้าง
รายชื่อที่ 15	ทำงานบนเรือที่รับของจากเรือขนของส่งระหว่างประเทศ มาส่งที่ท่าเรือ ช่วงที่ไม่ได้ลงเรือก็ขับมอเตอร์ไซด์รับจ้าง

4. ประวัติการกระทำผิดกฎหมาย : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน ส่วนรายที่เคยกระทำผิดกระทำผิดฐานขายยาเสพติด ลักทรัพย์และลักขโมย

ตารางที่ 5 แสดงประวัติการกระทำผิดกฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	ประวัติการกระทำผิดกฎหมาย
รายที่ 1	ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน
รายที่ 2	ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน
รายที่ 3	ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน
รายที่ 4	ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน
รายที่ 5	ยกพวกตีกัน
รายที่ 6	ขายยาเสพติด
รายที่ 7	เคยกระทำผิด
รายที่ 8	ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน
รายที่ 9	ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน
รายที่ 10	ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน
รายที่ 11	ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน
รายที่ 12	ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน
รายที่ 13	ลักทรัพย์แล้วถูกจับ ลงบันทึกประจำวัน
รายที่ 14	ลักขโมย
รายที่ 15	ลักขโมยรถมอเตอร์ไซด์

5. ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
ในรายที่เคยถูกทำร้ายร่างกายเคยถูกโดนรุมทำร้ายและโดนแทง

ตารางที่ 6 แสดงประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 1	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 2	เคยถูกทำร้ายร่างกายเพราะช่วงวัยรุ่นไปทะเลาะเบาะแว้งกับคนอื่น
รายที่ 3	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 4	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 5	เพื่อนเอามีดแทง
รายที่ 6	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 7	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 8	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 9	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 10	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 11	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 12	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 13	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 14	ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย
รายที่ 15	โดนรุมทำร้ายและโดนแทง

6. ประวัติการแต่งงาน : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่เคยผ่านการมีครอบครัว บางรายจดทะเบียนสมรส บางรายอยู่กินฉันท์สามีภรรยา รายที่ผ่านการมีครอบครัวมีจำนวนสี่ราย ที่ผ่านการมีครอบครัวมากกว่าหนึ่งครั้ง และมีจำนวนสองรายที่ไม่เคยมีแฟนมาก่อน

ตารางที่ 7 แสดงประวัติการแต่งงาน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	ประวัติการแต่งงาน
รายที่ 1	มีภรรยาสองคน ภรรยาคนแรกจดทะเบียนสมรส ภรรยาคนที่สองอยู่กินกันฉันท์สามีภรรยา
รายที่ 2	แต่งงานมีครอบครัวจดทะเบียนสมรส
รายที่ 3	อยู่กินฉันท์สามีภรรยา
รายที่ 4	อยู่กินกับภรรยาโดยไม่ได้แต่งงาน
รายที่ 5	แต่งงาน
รายที่ 6	ไม่เคยมีแฟน ไม่เคยคบผู้หญิงคนไหน เพราะเราเป็นคนขี้อาย
รายที่ 7	เคยมีครอบครัวมาสามครั้ง
รายที่ 8	อยู่กินกันกับภรรยา
รายที่ 9	เคยแต่งงาน มีภรรยาสองคน
รายที่ 10	ยังไม่ได้แต่งงาน ไม่มีแฟน เคยมีแฟนช่วงวัยเรียน
รายที่ 11	แต่งงานจดทะเบียนกับภรรยา
รายที่ 12	เคยแต่งงานจดทะเบียนสองครั้ง
รายที่ 13	อยู่กินกัน
รายที่ 14	ไม่เคยมีแฟน
รายที่ 15	อยู่กินกันแบบสามีภรรยา

7. การใช้บริการทางเพศ : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ไม่เคยซื้อบริการทางเพศ

ตารางที่ 8 แสดงประวัติการใช้บริการทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	การใช้บริการทางเพศ
รายที่ 1	ไม่เคยซื้อบริการทางเพศ
รายที่ 2	เคยซื้อบริการทางเพศในช่วงที่ยังไม่มีภรรยา
รายที่ 3	ไม่มีข้อมูล
รายที่ 4	ไม่มีข้อมูล
รายที่ 5	เคยซื้อบริการทางเพศ
รายที่ 6	เคยใช้บริการทางเพศแต่ไม่บ่อย
รายที่ 7	ไม่เคยใช้บริการทางเพศ
รายที่ 8	ไม่เคยใช้บริการทางเพศ
รายที่ 9	ไม่เคยใช้บริการทางเพศ
รายที่ 10	ไม่เคยใช้บริการทางเพศ
รายที่ 11	ไม่เคยใช้บริการทางเพศ
รายที่ 12	ไม่เคยใช้บริการทางเพศ
รายที่ 13	ไม่เคยใช้บริการทางเพศ
รายที่ 14	ไม่มีข้อมูล
รายที่ 15	ไม่เคยใช้บริการทางเพศ

8. ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเห็นตรงกันว่าผู้ชายและผู้หญิงมีความเท่าเทียมกัน และผู้หญิงไม่ใช่ที่ระบายนามทางเพศสำหรับผู้ชาย บางรายมีความเห็นเพิ่มเติมว่าการมีเพศสัมพันธ์ต้องเกิดจากความรักและยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่าย หรือถ้าหากผู้ชายมีความต้องการทางเพศก็ควรสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง

ตารางที่ 9 แสดงค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	ค่านิยมและความรู้สึกทางเพศ
รายที่ 1	ชายหญิงเท่าเทียมกัน
รายที่ 2	ต้องยินยอมพร้อมใจทั้งสองฝ่ายในการมีเพศสัมพันธ์กัน
รายที่ 3	ชายหญิงเท่าเทียมกัน
รายที่ 4	การมีเพศสัมพันธ์ต้องเกิดจากความรักและยินยอมพร้อมใจ มีเพศสัมพันธ์กันทั้งสองฝ่าย
รายที่ 5	ชายหญิงเท่าเทียมกัน
รายที่ 6	ต้องยินยอมทั้งสองฝ่าย
รายที่ 7	ชายหญิงเท่าเทียมกัน
รายที่ 8	ชายหญิงเท่าเทียมกัน
รายที่ 9	ชายหญิงเท่าเทียมกัน
รายที่ 10	ชายหญิงเท่าเทียมกัน
รายที่ 11	ต้องฟังกันทั้งสองฝ่าย ต้องมีเหตุผล ผู้ชายควรใช้วิธีอื่น เช่น การช่วยตัวเอง
รายที่ 12	ต้องดูว่าผู้หญิงยินยอมหรือไม่
รายที่ 13	ไม่มีข้อมูล
รายที่ 14	ชายหญิงเท่าเทียมกัน
รายที่ 15	ชายหญิงเท่าเทียมกัน

4.2 สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

ในงานวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในปัจจัยด้านต่างๆ ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกจะถูกนำไปใช้อธิบายสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ในส่วนถัดไป สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง มีดังนี้

4.2.1 สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด

4.2.1.1 ภูมิหลังของครอบครัว

1) จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในเรื่องภูมิหลังของครอบครัวพบว่าส่วนใหญ่พ่อแม่ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่ด้วยกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : พ่อแม่อยู่ด้วยกัน รักกันดี จนตายจากกัน สนิทกับพี่สาวคนโตมากที่สุดเพราะตอนเด็กๆ อยู่กับพี่สาว พี่สาวคอยเลี้ยงดู บิดามารดาประกอบอาชีพทำนา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : พ่อแม่อยู่ด้วยกันรักกันดี แต่เวลาพ่อดื่มเหล้าก็มีทะเลาะกับแม่บ้าง สนิทกับน้องสาวสองคนมากที่สุดเพราะวัยใกล้เคียงกัน น้องสาวน่ารัก ชอบเล่นด้วยกันกับน้องสาวตั้งแต่ยังเด็ก พ่อแม่มีอาชีพทำนา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : พ่อแม่อาศัยอยู่ด้วยกัน สนิทกับทุกคนในบ้านเท่ากัน พ่อแม่ทำอาชีพรับจ้างทั่วไป ครอบครัวย้ายมาทำงานที่กรุงเทพฯ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : พ่อแม่อาศัยอยู่ด้วยกัน เพิ่งแยกกันอยู่ไม่นานมานี้ สนิทกับแม่และน้อง พ่อมีอาชีพขับรถรับจ้าง แม่ทำอาชีพค้าขาย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : พ่อแม่อยู่ด้วยกันจนเสียชีวิต แม่เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งปากมดลูก ก่อนหน้าพ่อเสียชีวิตสองปี พ่อเสียชีวิตด้วยโรคตับตอนที่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พ่อพ่อแม่เสียชีวิตก็อยู่กับพี่ชาย พี่ชายเลี้ยงต่อจากพ่อแม่ พ่ออายุประมาณสิบสามปี ก็เริ่มออกไปทำงานทำเริ่มจากรับจ้างก่อสร้างแถวบ้าน พ่อแม่มีอาชีพทำนา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : พ่อแม่แต่งงานกัน พ่อแม่เปิดร้านเหล้าและคาราโอเกะที่ประเทศกัมพูชา พ่อลูกเริ่มโตก็พาครอบครัวย้ายมาทำงานที่ประเทศไทย ตอนนี้อยู่พ่อแม่กลับประเทศไปแล้ว สนิทกับทุกคนในครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : พ่อแม่อยู่ด้วยกัน มีปู่ย่ามาอาศัยอยู่ด้วย เพราะเป็นครอบครัวใหญ่ พ่อเป็นทหารอากาศ แม่เป็นแม่บ้าน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : พ่อแม่อยู่ด้วยกัน ในบ้านก็มีพี่น้องอยู่ด้วย แต่เริ่มแยกย้ายไปมีครอบครัว พ่อเป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ทำไร่ข้าวโพด แม่ก็ช่วยพ่อทำไร่ข้าวโพด

2) กรณีที่พ่อหรือแม่มีครอบครัวใหม่ แล้วผู้ให้ข้อมูลสำคัญก็สามารถปรับตัวได้ และสามารถเข้ากับครอบครัวใหม่ได้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : พ่อแม่หย่าร้างกันตอนโต อาศัยอยู่กับแม่เพียงสองคน จึงสนิทกับแม่มากที่สุด แม่ประกอบอาชีพรับจ้าง ส่วนพ่อทำอาชีพรับจ้างทั่วไป

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : อาศัยอยู่กับแม่และพ่อเลี้ยง ซึ่งมีพ่อเลี้ยงตอนโตแล้วสนิทกับพี่ชายคนที่สองมากที่สุดเพราะอายุใกล้กัน คุยกันได้ทุกเรื่อง และพี่ชายคนนี้เป็นคนหาเงินเลี้ยงครอบครัว พ่อเลี้ยงมีอาชีพทำนาและรับจ้างทั่วไป ช่วงหลังพ่อเลี้ยงรดคว่ำเลยเป็นอัมพาตนอนเป็นผู้ป่วยติดเตียง แม่ทำงานรับจ้างทั่วไปและต้องคอยดูแลพ่อเลี้ยงด้วย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : พ่อเสียชีวิตตอนอายุเก้าขวบ แม่แต่งงานใหม่ และพ่อเลี้ยงก็มีลูกติดสนิทกับแม่ เพราะแม่เลี้ยงดูเรา พ่อเลี้ยงทำอาชีพก่อสร้าง แม่เป็นแม่บ้าน

3) กรณีที่พ่อแม่เลิกกัน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจึงได้รับการเลี้ยงดูจากยายและน้า

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : พ่อแม่แยกกันอยู่ตั้งแต่เรายังเด็ก ยายและน้าสาวเป็นคนเลี้ยงมา น้าสาวมีแฟนอยู่ต่างประเทศ คอยส่งเงินมาให้ที่บ้าน ส่วนน้องไปอยู่กับพ่อ น้าและยายเลี้ยงมาจึงสนิทกับน้าสาวและยาย พ่อแม่ทำอาชีพรับจ้าง นานๆ ที่พ่อแม่จะมาหา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : พ่อแม่เลิกกันตั้งแต่อายุสามขวบ แม่บอกว่าพ่อเป็นคนไม่ดี เสเพล แม่เลยเลิก แม่แต่งงานใหม่แต่ไม่ได้ไปอยู่กับแม่ ยายและน้าสาวเป็นคนเลี้ยงมา นานๆ ที่แม่จะมาหาสนิทกับยายและน้าสาวที่เลี้ยงมา พ่อแท้ๆ ทำอาชีพขายของ แม่เป็นแม่บ้าน พ่อเลี้ยงทำงานที่โรงงาน

4) กรณีที่พ่อหรือแม่ไปมีครอบครัวใหม่และผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวใหม่ของแม่ มีการใช้กำลังทำร้ายร่างกายและมีวาทจรรณแรงเกิดขึ้น ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญกระทำไปเพราะความเป็นห่วงที่แม่ถูกทำร้ายร่างกายจากครอบครัวใหม่

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : อาศัยอยู่กับตายายจนถึงอนุบาล 3 แล้วก็มาอยู่กับพ่อแม่ พ่อเคยทำร้ายร่างกายแม่ เพราะพ่อเมา พ่อตบหน้าแม่ และจะใช้หม้อแบดเตอร์ตีทุบแม่ แต่สุดท้ายไม่ได้ใช้หม้อแบดเตอร์ตีทุบแม่ แม่เลยหนีออกจากบ้านกลางดึกนั้นเลย ไม่ติดต่อกลับมาอีก ตอนนั้นเราอายุสิบขวบ เจอแม่อีกที่ตอนอายุสิบสี่ปี แม่ไปมีครอบครัวใหม่ เราคิดถึงแม่ตามหาแม่ตลอด ให้คนช่วยตามหาแม่ หลังจากหาแม่เจอ ก็แอบติดต่อแม่มาโดยตลอดโดยไม่ให้พ่อรู้ มีครั้งหนึ่งพ่อตามไปเจอแม่ ก็ไปทะเลาะกับแม่ เราก็เคยไปทะเลาะกับลูกติดของสามีใหม่แม่สาเหตุที่เราไปทะเลาะเพราะลูกติดของสามีใหม่แม่เพราะเขาใช้ให้แม่ซักผ้าให้ เราเคยไปกระที่บพ่อเลี้ยงหลายรอบ เพราะเขาทำร้ายร่างกายแม่ เวลาพ่อเลี้ยงเลิกงานและเหนื่อยจากงาน พอถึงบ้านแม่ทำอะไรให้พ่อเลี้ยงไม่ทันใจพ่อเลี้ยงก็ไปทุบตีแม่ เราเลยพาแม่หนีพ่อเลี้ยง พ่อเลี้ยงมาตามง้อ

และรับปากจะไม่ทำร้ายร่างกายแม่อีก มาตามง้อแม่อยู่นาน ในที่สุดแม่ก็กลับไปอยู่ด้วย และก็มีแค่ปากเสียงกันบ้าง ส่วนพ่อแท้ๆ พ่อเลิกกับแม่ก็มีคนใหม่ แต่ก่อนจะมีคนใหม่พ่อก็จะถามตลอดว่า ถ้าพ่อมีคนอื่นโอเคหรือไม่ คนนี้เป็นยังไงบ้าง โอเคไหม เมื่อไม่นานมานี้พ่อเพิ่งมีแฟนใหม่ ซึ่งเป็นรุ่นน้องที่โรงเรียนของเรา แต่นานๆ ที่เราถึงเจอ เพราะต้องมาอยู่ทัณฑสถาน สมาชิกที่บ้านก็มีയാอาศัยอยู่ด้วย ย่าคอยทำกับข้าวให้กิน พ่อแท้ๆ ทำงานขับรถที่โรงงาน แม่เป็นแม่บ้านที่โรงงาน พ่อเลี้ยงเป็น ปรภ.ทำงานที่โรงงานเดียวกันกับแม่

5) กรณีที่พ่อแม่เลิกกัน แล้วแม่ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญถูกจับคดีค้ายาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : แม่เคยแต่งงานกับคนจีนมาก่อน มีลูกหนึ่งคน แล้วแม่ก็มาแต่งงานใหม่กับพ่อ มีลูกหนึ่งคน คือเรา พ่อสองขวบพ่อแม่ก็แยกทางกัน แม่ถูกจับคดีค้ายาเลยต้องอยู่กับพ่อ ซึ่งพ่อก็มีลูกติดตาม มาอยู่ด้วย แล้วก็ยังมีพี่น้องต่างพ่อที่อยู่ด้วยกันแต่ไม่สนิทกับใครเลย ตอนหลังลูกติดของพ่อก็ถูกจับคดีพยายามฆ่า อีกคนก็ติดคุกคดีค้ายา ไม่รู้ว่าพ่อทำอะไรอะไร เพราะพ่อไม่เคยบอกว่าทำอะไร ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน แต่อยู่กับพ่อไม่นานเพราะต้องมาอยู่สถานพินิจ

นอกจากนี้ยังพบว่าครอบครัวส่วนใหญ่ทั้งพ่อและแม่ต้องออกไปทำงานหาเช้ากินค่ำ มีจำนวนไม่มากที่แม่ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านโดยไม่ได้ออกไปหารายได้นอกบ้าน

4.2.1.2 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

1) ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเรื่องความสัมพันธ์ภายในครอบครัวพบว่าส่วนใหญ่มีพ่อตีเมีย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : พ่อแม่ไม่เคยใช้ความรุนแรงให้เห็น มีแค่ทะเลาะมีปากเสียงกันบ้าง นิสัยของพ่อเป็นคนเงิบๆ เกือบตัว ไม่ค่อยพูด ซื่นซมที่พ่อเป็นคนดี มีความดี แต่ไม่ชอบนิสัยพ่อที่ชอบตีเมียแล้วโวยวาย ชอบนิสัยแม่ที่ขยันทำมาหากิน นิสัยของแม่ที่ไม่ชอบคือ แม่ขี้นบนความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัวคนอื่น ๆ ไม่มีปัญหา ปกติดี เข้ากันได้ดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : พ่อแม่มีทะเลาะเบาะแว้งกันแต่ไม่เคยทำร้ายร่างกายกัน นิสัยพ่อที่ไม่เหมือนกันเราคือพ่อชอบพูดอวด ชอบที่พ่อเป็นคนขยันทำงาน รักครอบครัว ไม่ชอบที่พ่อตีเมียบ่อย เมาแล้วบน และพ่อไม่ฟังใครเลย ถ้าเราทำผิดพ่อก็จะลงโทษ ส่วนนิสัยแม่จะเหมือนกันกับนิสัยเราเกือบทุกอย่าง คือแม่เป็นคนไม่ค่อยพูดเหมือนกัน ชอบทุกอย่างที่เป็นแม่ รักแม่มากกว่าพ่อ เพราะแม่ตามใจมากกว่าและคอยปกป้องเรา ความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัวคนอื่นก็จะห่างๆ กัน เพราะต่างแยกย้ายกันไปมีครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : พ่อแม่ก็ไม่เคยใช้ความรุนแรงต่อกัน พ่อกลับมาตีแม่แล้ว ตีมาตองอีก ตีมาตองทุกวัน ข้าวเย็นทุกวัน แต่ไม่เมา นิสัยที่เหมือนกับพ่อคือเป็นคนไม่ค่อยพูด เป็นคนเงิบๆ ชอบนิสัยพ่อทุกอย่าง นิสัยที่ไม่เหมือนแม่คือแม่ชอบพูด พูดเก่ง แต่ไม่ขี้อ้น ชอบทุกอย่างที่เป็นแม่ แม่ไม่ตีแม่แล้ว ไม่เล่นการพนัน กับสมาชิกคนอื่นในครอบครัวก็เข้ากันได้ดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : พ่อแม่ให้ความอบอุ่นเป็นอย่างดี นิสัยที่คล้ายหรือเหมือนกับพ่อ คือ เจ้าระเบียบ นิสัยที่ไม่เหมือนกับพ่อคือพ่อเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง พ่อไม่ค่อยฟังใคร นิสัยพ่อที่เราไม่ชอบคือพ่อตีแม่สุรา ช่วงเทศกาลพ่อจะตีแม่หนัก วันปกติตีแม่ทุกวัน แต่ตีแม่แล้วก็นอนปกติพ่อตีแม่คนเดียว แต่ถ้าช่วงเทศกาลพ่อจะตีแม่กับเพื่อนหลายคน ไม่ชอบที่พ่อตีแม่สุรา เพราะพ่อเมาแล้วก็จะไม่สนใจลูก ลูกเข้าไปหาเข้าไปยุ่งไม่ได้ นิสัยที่คล้ายหรือเหมือนกับแม่ คือ เป็นคนอ่อนโยน รักลูก รักครอบครัว เอาใจใส่ลูก ตามใจลูก ชอบที่แม่เอาใจใส่ลูกทุกเรื่อง ปรึกษาได้ ทุกเรื่อง แตกต่างจากพ่อที่ลูกไม่สามารถเข้าไปปรึกษาอะไรพ่อได้เลย ความสัมพันธ์กับสมาชิกคนอื่นในครอบครัวเข้ากันได้กับทุกคน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : พ่อแท้ๆ ก็เคยทำร้ายร่างกายแม่ พ่อเลี้ยงก็เคยทำร้ายร่างกายแม่ เราโกรธ เพราะเรารักแม่มาก เราไม่ค่อยสนิทกับพ่อแท้ๆ นิสัยที่เหมือนพ่อคือขี้เล่น อารมณ์ดี ยิ้มเก่ง ชอบนิสัยพ่อที่เป็นคนรักเพื่อนฝูง ถ้าสิ่งไหนช่วยได้ก็จะให้ความช่วยเหลือ ไม่ชอบนิสัยพ่อที่ทำร้ายร่างกายแม่สองครั้ง พ่อไปขุดเรื่องแฟนเก่ามาพูดแล้วก็ทะเลาะกัน พ่อไม่เล่นการพนัน พ่อตีแม่แล้วอาทิตย์ละสามครั้ง ตีที่บ้านกับญาติ พ่อเมาแล้วก็ร้องไห้ แม่ไม่เล่นการพนัน ไม่ตีแม่แล้ว แม่ใจดี สนิทกับแม่ ชอบเล่นกับแม่ แม่ไม่ตี นิสัยที่เหมือนแม่คือเป็นคนนิ่งๆ สงบๆ กับพี่น้อง และสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวก็เข้ากันได้ดี เล่น สน ด้วยกัน

2) กรณีที่พ่อตีแม่แล้วมีปากเสียงกับคนในครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : พ่อแม่ไม่เคยใช้ความรุนแรงให้เห็น มีแค่ทะเลาะและมีปากเสียงกันบ้างเวลาพ่อตีแม่แล้ว นิสัยของพ่อเวลาไม่ตีแม่แล้วก็เป็นคนไม่ค่อยพูดเหมือนกัน ขึ้นขมที่พ่อชอบช่วยเหลือคนอื่น แต่ไม่ชอบนิสัยพ่อที่ตีแม่แล้วโว้ยวาย เวลาพ่อตีแม่แล้วจะไม่อยากเข้าใกล้ ส่วนแม่จะคอยสอนให้เคารพผู้อื่นและต้องมีความนอบน้อม นิสัยที่เหมือนกับแม่คือไม่ชอบคนตีแม่แล้ว ความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัวคนอื่น ๆ ไม่มีปัญหา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : พ่อแม่มีปากเสียงกันบ่อย เพราะพ่อตีแม่แล้ว พ่อตีแม่แล้ว วันละขวด พ่อตีแม่ที่บ้านคนเดียว บางทีก็ไปตีแม่กับเพื่อนนอกบ้าน พอพ่อเมาแล้วก็ทะเลาะ ส่วนมากมีปากเสียงกับแม่ นิสัยพ่อที่ไม่ชอบคืออารมณ์ร้อนเวลาเมา พ่อจะอารมณ์ร้อนเฉพาะเวลาที่เมา ลูกก็จะหนีกันหมด ต้องรอให้พ่อสร้างเมาก่อน ชอบเวลาที่พ่อใจเย็นซึ่งเวลาส่วนใหญ่พ่อก็เป็นคนใจเย็น นิสัยที่มีความแตกต่างกับพ่อคือพ่อชอบพูดซ้ำๆ ย้ำๆ หลายครั้ง ส่วนเราพูดครั้งเดียวจบ

แม่ไม่ตีแม่เหล้าและไม่เล่นการพนัน นิสัยที่คล้ายแม่คือแม่เป็นคนอารมณ์เย็น พุดน้อย ชอบที่แม่ใจเย็น ทุกเรื่องกับลูก ปรีक्षाแม่ได้ทุกเรื่อง แต่ไม่ชอบที่แม่ขี้บ่น กับสมาชิกคนอื่นในบ้านก็ดี เวลาที่พี่สอน เราก็จะทำท่าไม่ค่อยพอใจ

3) กรณีที่พ่อตีแม่สุรามาแล้วทำร้ายร่างกายคนในครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : พ่อเลี้ยงเคยมาแล้วทำร้ายร่างกายแม่ ลูกก็ไปช่วยกันห้าม พ่อเลี้ยงตีแม่เหล้าหนักเดือนละสองครั้งช่วงเงินเดือนออก พ่อเลี้ยงมีนิสัยชอบเสียงดัง พุดมาก แต่ก็ชอบที่พ่อเลี้ยงเป็นคนขยันทำงาน ไม่ชอบที่พ่อเลี้ยงขี้บ่น นิสัยที่เหมือนแม่คือเป็นคนใจเย็น นิสัยส่วนใหญ่คล้ายแม่ ชอบที่แม่เป็นคนเก็บความรู้สึกเก่ง แต่ไม่ชอบที่แม่ตีแม่เหล้า นานนานครั้ง แม่ก็ไปเล่นไพ่แถวบ้าน ความสัมพันธ์กับสมาชิกคนอื่นในครอบครัวก็ดี เข้ากันได้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : ได้อยู่กับพ่อไม่นาน เพราะมาอยู่สถานพินิจ จำได้ว่านานๆ ที่พ่อตีแม่เหล้า ตีแม่เป็นพิธี แค่อึ้งขวิด พอเมาก็มารุนแรงใส่ลูกหนึ่งครั้ง หลังจากทำรุนแรงใส่ลูกครั้งนั้น พ่อก็ไม่ตีแม่เหล้าอีกเลย กับพี่น้องต่างพ่อที่อยู่ด้วยกันไม่สนิทสนิทกับตา เพราะตาเลี้ยงมา นิสัยตาเป็นคนตลกคล้ายนิสัยเราที่เป็นคนตลกเหมือนกัน รักคนรอบข้าง รักคนอื่นมากกว่าตัวเอง ตาตีแม่เหล้าคนเดียววันละสองขวด ตีแม่แล้วก็ไว้วาย

4) ทั้งพ่อและแม่ตีสุราและมารดาเล่นการพนัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : พ่อเลี้ยงกับแม่นานๆ ที่มีปากเสียงกันบ้าง พ่อเลี้ยงเป็นคนเจ็บบๆ ไม่ค่อยคุยใจเย็น ชอบที่พ่อเลี้ยงเป็นคนที่มีเมื่อได้เงินจากการทำงานก็ให้เงินแม่หมด นิสัยที่คล้ายพ่อเลี้ยงคือขยัน รักครอบครัว แต่พ่อเลี้ยงตีแม่เหล้า ตีแม่เวลาเครียด สงสรรค์กับเพื่อนหลังเลิกงาน ตีแม่เหล้าเหมือนน้ำเปล่า แม่หนักแล้วนอน ชอบแม่ที่เป็นคนอบอุ่น ไม่ชอบที่แม่ตีแม่เหล้า แม่ตีแม่เหล้าหนักกว่าพ่อเลี้ยง แม่ตีแม่เหล้าต้องตีทุกวัน บางทีก็ตีแม่กับพ่อเลี้ยง บางทีแม่ก็ตีคนเดียว ข้าวปลาไม่กิน บางทีตีแม่แต่เหล้า ตีแม่แล้วก็หลับ อยากให้แม่เลิกตีแม่เหล้า แม่เล่นการพนันบ่อยไปเล่นกับเพื่อน เล่นจนได้ถึงจะกลับบ้าน อยากให้แม่เลิกการพนัน แม่เอาเงินที่พ่อเลี้ยงหาได้ไปเล่นการพนันและตีแม่เหล้าจนหมด

5) ลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายอื่น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : สมัยก่อนพ่อแม่ก็รักกันดี ไม่ค่อยทะเลาะเบาะแว้งให้เห็น ไม่รู้เหตุผลที่พ่อแม่หย่ากัน พ่อพ่อแม่เลิกกันก็อยู่กับแม่สองคน แม่พยายายมากรุงเทพฯ นิสัยของพ่อเป็นคนไม่ค่อยพูด ไม่สูงส่งกับใคร ไม่ค่อยได้อยู่กับพ่อเพราะตอนเด็กพ่อก็ไปทำงาน ไม่ค่อยได้เจอพ่อ พอโตมาพ่อแม่ก็หย่า แล้วยกกันอยู่ ส่วนนิสัยของแม่ที่มีความคล้ายคลึงกันคือ แม่มีนิสัยเอาแต่ใจ

ตัวเอง แต่ก็รู้สึกชอบทุกอย่างที่เป็นแม่ เพราะอยู่กับแม่สองคน แต่แม่ดีกว่าพ่อ แล้วตั้งแต่ที่พ่อแม่แยกทางกันและย้ายมาอยู่กรุงเทพก็นานนานทีจึงจะได้กลับไปเยี่ยมญาติที่ต่างจังหวัด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : พ่อแม่มีการใช้ความรุนแรงกันบ้าง พ่อมีนิสัยแตกต่างกับเรา คือ พ่อเป็นคนใจเย็นกว่าเรา นิสัยที่เหมือนกับแม่คือเป็นคนเจียบๆ ไม่ชอบวุ่นวายกับใคร ความสัมพันธ์กับสมาชิกคนอื่นในครอบครัวก็เข้ากันได้ดี รักกันดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : รักแม่มากกว่าพ่อ รักยายและน้ำ นิสัยเหมือนยายและน้ำ คือเป็นคนใจร้อน และก็ไม่ชอบที่เป็นคนใจร้อน มีปัญหาอะไรไม่ค่อยเล่าให้ญาติฟัง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : นิสัยที่ไม่เหมือนกับยายและน้ำสาวคือยายและน้ำชอบทำบุญใส่บาตร ส่วนเราก็ทำๆ ไปแบบไม่ตั้งใจจะทำ นิสัยที่เหมือนกับแม่คือเป็นคนที่ไม่ยอมคน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : พ่อแม่มีเถียงกัน แต่ไม่เคยต่บตีกัน นิสัยที่เหมือนพ่อคือชอบใช้เสียงดัง เวลาหงุดหงิด นิสัยที่ไม่เหมือนกับพ่อคือพ่อเป็นคนเจ้าอารมณ์ ชอบด่า ไม่ชอบนิสย พ่อที่ดื้อ พุดยาก ไม่ฟังใคร นิสัยที่ชอบของพ่อคือชอบตอนพ่ออารมณ์ดี ชอบเล่น นิสัยที่เหมือนแม่คือแม่เป็นคนไม่ค่อยพุด นิสัยที่ไม่เหมือนแม่คือแม่ชอบทำอะไรเนิบๆ ช้าๆ ชอบทุกอย่างที่เป็นแม่ แม่ใจดี แม่จะบ่นเวลามีอะไรไม่ถูกใจ ส่วนกับพี่น้องคนอื่นเข้ากันได้ดี

4.2.1.3 การเลี้ยงดูและการลงโทษ

1) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญถูกเลี้ยงดูแบบเอาใจ ไม่เคยถูกลงโทษเพราะผู้ปกครองหรือผู้ที่เลี้ยงดู รู้สึกสงสารผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่มีครอบครัวไม่สมบูรณ์อยู่แล้ว เลยไม่กล้าที่จะลงโทษ อีกรายที่พบคือกลัวลูกจะเจ็บ เห็นลูกร้องไห้ จึงไม่กล้าที่จะตีหรือจะลงโทษลูก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : ถูกเลี้ยงดูแบบตามใจ เวลาทำผิดก็ไม่ถูกลงโทษ แม่จะดี ยายก็จะห้ามและว่าแม่ เพราะยายสงสารที่เราไม่มีพ่อ ยายเลยพยายามให้เราทุกอย่าง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : พ่อแม่เลี้ยงดูแบบตามใจ ทำผิดก็ไม่ถูกตี พ่อแม่ไม่ค่อยดี แม่ตีแค่ตอนเด็ก ตอนนั้นแม่ตีแล้วเราร้องไห้ ต่อมาเขาเลยไม่ตีอีกเลย

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ได้รับการลงโทษเมื่อทำผิด ด้วยวิธีการตี บางครอบครัวตีลูกโดยที่ไม่มีการให้ข้อมูลที่ถูกต้องว่าลูกทำผิดอย่างไร และควรแก้ไขอย่างไร บางครอบครัวก็ใช้การดุด่าเมื่อลูกทำผิด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : พ่อแม่เลี้ยงดูมาอย่างอบอุ่นตามสภาพครอบครัวที่พ่อแม่ต้องออกไปทำงาน พ่อแม่มีตามใจบ้าง ถ้าทำผิดแม่จะตี ส่วนพ่อจะดุด่าแต่พ่อไม่ตี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : ช่วงวัยเด็กพ่อแม่เลี้ยงดูแบบเอาใจ ไม่ค่อยตี แต่จะใช้วิธีการขู่ว่าจะให้อดข้าว

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : ถ้าดีหรือชนมากก็ถูกพ่อแม่ดูว่า

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เมื่อทำผิดยายและน้าก็จะลงโทษ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : ไม่ได้ถูกเลี้ยงแบบตามใจ ถ้าดี ไม่ฟัง ก็จะถูกตี ถูกตีด้วยไม้เรียว บางทีก็ถูกตีด้วยฝ่ามือ แต่ไม่ค่อยทำอะไรให้ถูกตี

3) ครอบครัวที่มีการสอนว่าควรประพฤติตัวอย่างไรถึงจะถูกต้อง มีการให้เหตุผลว่า สิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำและต้องถูกลงโทษ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : พ่อแม่เลี้ยงดูแบบอบอุ่น มีคุณค่าว่ากล่าว และสั่งสอน เมื่อชนหรือทำผิด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : แม่เลี้ยงลูกมาคนเดียว ตอนโตมีพ่อเลี้ยงเข้ามาในครอบครัว พ่อเลี้ยงและแม่สอนให้รู้จักช่วยเหลือตัวเอง พอทำผิดก็ถูกบ่น ถูกสอน ถูกตำ ที่รุนแรงคือเคยถูกตีด้วยไม้กวาด 1 ครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : ตอนเด็กชนมาก พอทำผิดหรือชนมากก็ถูกตี พ่อแม่มีอบรมว่ากล่าว มีค่า บางทีญาติก็มาช่วยสบทบกับพ่อแม่อบรมเรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : พ่อแม่ดูแลดี มีการลงโทษเมื่อทำผิด เช่น หักค่าขนม ห้ามดูทีวี กักบริเวณ การลงโทษแล้วแต่ความผิด เคยถูกลงโทษหนักสุดคือครั้งที่แอบพาน้องไปเล่นน้ำ ถูกลงโทษห้ามกินข้าวหนึ่งวันให้อยู่บนห้อง แล้ววันรุ่งขึ้นพ่อแม่ก็เรียกมาสอน ตอนแรกคิดว่าพ่อแม่ไม่รัก แต่พอพ่อแม่สอนและอธิบายก็เข้าใจ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : พ่อแม่เลี้ยงแบบอิสระ อันไหนดีก็ให้ทำ อันไหนไม่ดีก็บอกอย่าทำ เคยไม่พอใจที่พ่อแม่ไม่ให้ไปเที่ยวงานเทศกาลที่จัดกลางคืน แต่ก็มีแอบไปบ้าง ถ้าทำผิดพ่อแม่จะไม่ตี แต่จะสอน ถ้าทำผิดมา ก็จะสอนว่าผลลัพธ์จากที่เราทำจะเป็นยังไง และชอบที่พ่อแม่สอนว่า “อย่าดื่มเหล้าสูบบุหรี่แบบพ่อ”

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : อาศัยอยู่กับตายายจนถึงอนุบาล 3 แล้วก็มาอยู่กับพ่อแม่ พ่อแม่เลี้ยงแบบปล่อย ให้วิ่งเล่นในไร่อ้อยในไร่มัน แม่มักจะสอนว่า “ถ้าอยู่กับผู้ใหญ่ ให้มือไม้อ่อน ถ้าใครทำให้น่านับถือก็นับถือ ใครทำให้เกลียดก็เกลียด” แม่สอนเรื่องมารยาท เราทำตามแม่สอน พอไปทำงานที่ทำงานก็รัก ไม่อยากให้ลาออก ส่วนพ่อสอนเรื่องการทำงาน ถ้าโมโหให้เก็บไว้ในใจ และให้พูดว่ายังไหวกับทุกเรื่อง เวลาทำผิดแม่จะว่า ส่วนพ่อตี และพ่อเคยใช้ค้อนเปิดตี ตอนที่ไปชกต่อยกับเด็กที่โตกว่า แล้วใช้ไม้บรรทัดเหล็กตีจนเขาหัวแตกหนังหัวเปิด เลยไม่กลับไปเรียนอีก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : พ่อแม่ดูแลดี ไม่ทอดทิ้ง คอยบอกคอยสอน พ่อเลี้ยงดีกว่า พ่อแท้ๆ พ่อแท้ๆ โหด ไม่บอกไม่สอน ลูกทำผิดมากก็ไม่ช่วย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : ตาเลี้ยงมาสนิทกับตา รักตาเหมือนพ่อเพราะตาเลี้ยงมาตากดดัน เข้มงวด เพราะเขาอยากให้เป็นคนดี ตาจับแท็กซีไม่ค่อยมีเวลาให้ แต่ถ้าเราทำผิดตาก็จะลงโทษ เวลาตาสอนก็เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

4.2.1.4 การอบรมและขัดเกลาภายในครอบครัว

1) กรณีที่ครอบครัวหรือผู้ปกครองของผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่มีการอบรมหรือขัดเกลาเรื่องทางเพศหรือการวางตัวกับเพศตรงข้ามให้กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : พ่อแม่ไม่เคยสอนเรื่องทางเพศและการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : บิดามารดาไม่ได้มีการสอนหรือพูดถึงเรื่องทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : พ่อแม่ไม่เคยสอนเรื่องทางเพศหรือการวางตัวกับเพศตรงข้าม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : น้ำและยายไม่เคยสอนและพูดถึงเรื่องทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : ลูกสอนให้รู้จักทำมาหากิน อดทน ไม่ล็กเล็กขโมยน้อย แต่ไม่เคยพูดหรือสอนเรื่องทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : เรื่องทางเพศพ่อแม่ไม่ได้สอน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : พ่อเลี้ยงสอนว่าอะไรดีให้ทำ อะไรไม่ดีก็อย่าทำ แม่ก็คอยบอกคอยสอน เราถือว่าพ่อแม่คือรักเรา ส่วนเรื่องทางเพศไม่เคยมีใครถามและไม่มีใครบอกใครสอน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : ที่บ้านไม่เคยพูดถึงเรื่องทางเพศ

2) กรณีที่ครอบครัวหรือผู้ปกครองของผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีการแนะนำเรื่องการวางตัวหรือปฏิบัติตัวกับเพศตรงข้าม เช่น ต้องให้เกียรติผู้หญิง อย่ามีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรให้ช่วยตัวเองเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ อย่าทำร้ายผู้หญิง เป็นต้น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : แม่สอนให้รู้จักและให้เกียรติผู้หญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : พ่อเลี้ยงและแม่ไม่ได้เป็นตัวอย่างในการใช้ชีวิต แต่เรื่องทางเพศพ่อเลี้ยงและแม่จะไม่ชอบให้พาแฟนไปที่บ้าน แล้วก็ห้ามไม่ให้มีเพศสัมพันธ์กันก่อนวัยอันควร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : พ่อแม่เป็นตัวอย่างในเรื่องการรักครอบครัว พ่อแม่สอนให้ดูแลครอบครัวให้ดี บอกให้เก็บเงินก่อนค่อยมีแฟน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : ยายและน้าเป็นตัวอย่างเรื่องการประพฤติตัวให้ดี เวลาที่ยายและน้าสาวบ่น เรารู้สึกรำคาญก็ทนฟังแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา น้ำและยายสอนเรื่องทางเพศว่าอย่าไปมีเพศสัมพันธ์เร็ว เดี่ยวทำเขาท้อง มีอารมณ์ทางเพศก็ให้ช่วยตัวเอง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : พ่อเป็นตัวอย่างในการดูแลแม่ ทำงานหาเงินได้ก็เอาเงินเดือนให้แม่หมด และก็เวลาพ่อเจอคนเสียงดังใส่ เขาจะเดินหนี พ่อเขาหายโกรธแล้วจึงจะกลับมาเล่นด้วย พ่อแม่สอนเรื่องเพศคือต้องรู้จักให้เกียรติผู้หญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : พ่อแม่เป็นตัวอย่างในเรื่องมีระเบียบวินัยตรงต่อเวลา ชื่อเสียงหน้าตาวงศ์ตระกูล พ่อแม่มีแนะนำไม่ให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัย ให้เรียนก่อน อย่าทำใครท้อง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : แม่สอนว่าถ้ามีแฟนห้ามทำร้ายเขา อย่าทำให้เขาเสียใจ

3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ยึดพ่อแม่หรือผู้ปกครองเป็นต้นแบบในการทำงาน หาเงิน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : พ่อแม่เป็นตัวอย่างในเรื่องการขยันทำงาน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : พ่อแม่เป็นตัวอย่างในเรื่องของการใช้ชีวิต การเก็บหอมรอมริบ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : พ่อแม่เป็นตัวอย่างในเรื่องความขยันในการทำมาหากิน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : พ่อแม่เป็นตัวอย่างในเรื่องการทำงานและรักครอบครัว

4) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ยึดถือพ่อแม่เป็นต้นแบบในการดูแลครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : พ่อแม่เป็นตัวอย่างในการใช้ชีวิต ดูแลพ่อแม่ (ปู่ย่าตายาย) และการดูแลลูก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : พ่อแม่เป็นตัวอย่างในเรื่องการรักครอบครัว พ่อแม่สอนให้ดูแลครอบครัวให้ดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : ยายและน้าเป็นตัวอย่างเรื่องการประพฤติตัวให้ดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : พ่อเป็นตัวอย่างในการดูแลภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : พ่อแม่เป็นตัวอย่างในเรื่องมีระเบียบวินัยตรงต่อเวลา รักษาชื่อเสียงหน้าตาวงศ์ตระกูล

4.2.2 สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับคนรักและความสัมพันธ์กับเพศหญิง

4.2.2.1 ความสัมพันธ์กับคนรัก

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่มีปัญหาในการเข้าหาผู้หญิง คือ ไม่เคยมีแฟน

1.1) ไม่เคยมีแฟนเพราะมีบุคลิกภาพเป็นคนขี้อาย ไม่กล้าเข้าไปคุยกับผู้หญิงที่ชอบ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : ไม่เคยมีแฟน ไม่เคยคบผู้หญิงคนไหน เพราะเราเป็นคนขี้อาย ไม่กล้าเข้าไปคุย ไม่กล้าเข้าหาคน เวลาเจอผู้หญิงที่ชอบก็ไม่กล้าเข้าไปคุยด้วย มีเพศสัมพันธ์ไม่บ่อย เวลามีอาการก็ไปใช้บริการทางเพศ

1.2) ที่ไม่เคยมีแฟนเพราะมีความกังวลใจว่าผู้หญิงไม่ชอบตัวเองเนื่องจากมีบุคลิกภาพ ขี้อายและครั้งแรกที่รู้สึกชอบผู้หญิงก็ไปชอบคนที่ไม่ควรชอบคือชอบญาติตัวเองจึงถูกแม่ห้าม เลยทำให้ไม่กล้าเข้าหาผู้หญิงคนอื่นอีก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : ไม่เคยมีแฟน แต่เคยชอบผู้หญิงสองคน ผู้หญิงคนแรกที่ชอบ เป็นหลานของแม่ ลักษณะของเขา สวย น่ารัก ขยันช่วยแม่เขาทำงาน เจอกันทุกวัน อยู่บ้านใกล้กัน คุยกับเขารู้สึกดี คุยมาเรื่อย แม่รู้ว่าเราแอบชอบ แต่แม่ห้ามเพราะเป็นญาติกัน ไม่ถูกต้อง เลิกชอบผู้หญิงคนแรกตอนมีงานทำแล้ว ผู้หญิงอีกคนที่แอบชอบ เป็นคนดี สวย มีคนรุมชอบเขา หลายคน เขาขายของแถวบ้าน ห่างจากบ้านสองกิโลเมตร ไปนั่งเล่นที่บ้านเขาบ่อย ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ หนึ่งรายไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน เพราะช่วงที่เรามีแฟนยังเด็ก กับอีกรายไม่เคยมีแฟนและไม่เคยมีเพศสัมพันธ์

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : ยังไม่ได้แต่งงาน ไม่มีแฟน เคยมีแฟนช่วงวัยเรียน คบกันเป็นปี แต่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับแฟน เพราะตอนที่คบกันยังเด็ก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : ไม่เคยมีแฟน แต่เคยชอบผู้หญิงสองคน ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์

3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่เคยผ่านการมีครอบครัว

3.1) เคยผ่านการมีครอบครัว บางรายจดทะเบียนสมรส บางรายอยู่กินฉันท์สามีภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : ความสัมพันธ์กับภรรยาดีมาก ไม่เคยนอกใจกัน ตั้งแต่ภรรยาเสีย ก็ไม่เคยมีคนอื่นอีก จนมาจะกระทำความผิดครั้งนี้ ส่วนลูกแยกย้ายกันไปมีครอบครัว นานานานที่จะมาหา ภรรยามีอาชีพทำนา ไม่เคยใช้ความรุนแรงกับภรรยาและลูก แต่จะมีบ่นมีสอนบ้าง มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาเกือบทุกวัน และก็พึงพอใจในการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา ก่อนมีภรรยา ก็ไม่มีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น พอมีภรรยาก็มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาคนเดียว

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : ความสัมพันธ์กับภรรยาก็รักกันดี เป็นคนไม่ค่อยพูดทั้งคู่ เคยคบตี ภรรยาสองครั้ง และต่อเข้าที่หน้าของภรรยาเนื่องจากตอนนั้นดื่มเหล้าเมา แต่ไม่เคยทำร้ายลูก ลูกอาศัยอยู่กับภรรยา ภรรยาทำอาชีพรับจ้างทั่วไป มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาปกติ แรกแรก มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาบ่อย หลังหลังมีเพศสัมพันธ์กันสัปดาห์ละครั้ง แต่ไม่มีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น นอกจากภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : เคยมีแฟนมาหลายคน แต่ละคนก็คบประมาณสามถึงสี่ปี มีลูก กับแฟนคนหลังสุดหนึ่งคน ลูกอาศัยอยู่กับแม่ยาย เพราะแฟนยังเป็นนักศึกษา กับแฟนคนหลังสุด เคยนอกใจกันทั้งคู่ โดยแฟนนอกใจก่อน พอจับได้เลยนอกใจคืนบ้าง จากนั้นก็กลับมาตีกัน ตัวเรามีเพศสัมพันธ์กับหลายคน มีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่ไปรู้จักกันแต่ละคนประมาณสองเดือน

แล้วก็ไปหาคนใหม่ ฟังพอใจที่มีเพศสัมพันธ์กับแฟนคนหลังสุด แต่ก็มีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น นอกจากแฟนด้วยเป็นครั้งคราว ส่วนแฟนก็จะมารู้ทีหลังว่าเราไปมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : จดทะเบียนสมรสกับภรรยา มีลูกด้วยกัน ตอนนี้อยู่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ของภรรยา ภรรยาทำอาชีพรับจ้างเป็นแม่บ้านตามแฟลต มีรายได้วันละ 300 บาท นานๆ ทีก็มีทะเลาะกับภรรยาบ้าง แต่ไม่เคยใช้ความรุนแรงต่อกัน มีหึงหวงภรรยาแต่ภรรยาไม่เคยนอกใจ ตัวเราเคยนอกใจภรรยาที่ตอนที่ก่อคดีข่มขืนเด็กครั้งนี้ ก่อนหน้ามีที่จะมีภรรยา ก็ไปใช้สถานบริการทางเพศ พอมีภรรยาที่ไม่ได้ไปใช้บริการทางเพศ มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาเป็นปกติ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : อยู่กินกันกับภรรยาเก่าปี ไม่เคยนอกใจภรรยา แต่ไม่รู้ว่าภรรยา มีแอบนอกใจบ้างหรือไม่ เวลากลับบ้านก็จะเจอแฟนแอบเล่น Camfrog กับคนอื่น เราก็คบกับภรรยา แบบไม่ค่อยสบายใจ มีลูกด้วยกันหนึ่งคน ตอนที่คบภรรยาเคยทะเลาะกัน 2 ครั้ง เพราะเราหึงหวงเขา เลิกกับภรรยาเพราะภรรยาไม่เคารพกัน คู่กันไม่ค่อยลงตัว ตอนนี้อยู่อาศัยอยู่กับป้า ก่อนหน้าจะคบกับภรณาก็มีคบผู้หญิงคนอื่นแบบชั่วคราวชั่วคราว ช่วงคบภรณาก็มีเพศสัมพันธ์กันทุกวัน และก็ฟังพอใจในเพศสัมพันธ์กับภรรยา ช่วงที่ไม่ได้มีภรณาก็มีคบผู้หญิงแล้วก็มีเพศสัมพันธ์กัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : เจอภรรยาตอนเรียน ปวส. รู้จักกันสามปีก็แต่งงาน แต่งงานอยู่ด้วยกันมาสิบกว่าปี ไม่มีลูก ภรรยาทำงานที่โรงงานเป็นหัวหน้างานฝ่ายบุคคล ไม่เคยนอกใจกัน และกัน กับภรณาก็มีปากเสียงกันบ้าง ทะเลาะกันเรื่องเงิน แต่ไม่มีหึงหวง ภรรยาไม่ค่อยอยู่บ้าน เพราะบริษัทส่งไปส่งไปดูงานที่ต่างประเทศ บางทีเราก็กินดูงานต่างประเทศเพราะเป็นหัวหน้างานกันแล้ว ฟังพอใจในความสัมพันธ์ทางเพศกับภรรยา ไม่คิดมีคนอื่น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : ป้าเคยแนะนำผู้หญิงให้รู้จักและให้ผูกข้อมือกับผู้หญิงคนนั้น ผูกข้อมือแล้วอยู่ด้วยกันสามเดือน ไม่ได้ชอบคนที่ผูกข้อมือด้วย และมีแฟนก่อนแล้ว จึงหนีไปอยู่กับแฟน อยู่กินกันปีกว่าไม่มีลูก หาเงินได้เรายกให้แฟนทั้งหมด แฟนอยากได้อะไรก็ซื้อให้ แฟนทำหน้าที่แม่บ้าน เลี้ยงภรรยาอย่างดีจนภรรยาน้ำหนักขึ้น แต่เรารักเขามาก บอกภรรยาว่าถึงอ้วนยังงี้ก็รัก ไม่เคยทำร้ายร่างกายแฟน มีแต่แฟนตบหน้าเราเวลาที่เขาเถียงเราไม่ชนะ แต่เราไม่โกรธ และไม่เคยนอกใจกัน ไม่ค่อยมีเพศสัมพันธ์กัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : ภรรยาที่เคยอยู่กินกัน มีลูกชายด้วยกันหนึ่งคน ช่วงที่อยู่ด้วยกัน เราทำงานและเลี้ยงลูกเอง ส่วนเขาตีหม้อและเที่ยว เขาทำงานส่งผู้หญิงให้แขก ออกจากบ้านทุกคืน บางทีเขาก็ไม่กลับบ้านเลย ไม่เคยถามว่าไปไหนทำอะไร และไม่เคยตามด้วย แต่ภรรยาชอบเที่ยว เราไม่เคยนอกใจเขา แต่เคยจับได้ครั้งหนึ่งว่าภรณามีภิก เลยตบหน้าภรรยาหนึ่งครั้ง พอเราถูกจับคดีลักขโมยรถมอเตอร์ไซด์ ภรณาก็ทิ้งไปเลย ตอนนี้อยู่กับภรรยา นานที่มีเพศสัมพันธ์ เพราะภรรยาไม่ค่อยกลับบ้าน

3.2) ผ่านการมีครอบครัวมากกว่าหนึ่งครั้ง สาเหตุที่มีครอบครัวมากกว่าหนึ่งครั้ง ได้แก่ เข้ากันไม่ได้ ความคิดไม่ตรงกัน ภรรยาทิ้งเพราะผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีคดี ไม่มีเวลาให้กัน ภรรยาแอบหนีเที่ยวเลยทะเลาะแล้วก็เลิกกัน เป็นต้น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : เลิกกับภรรยาคนแรกเพราะเข้ากันไม่ได้ ส่วนกับภรรยาคนที่สอง อยู่กินกันแปดปี มีทะเลาะกันปกติ และเป็นคนหาเรื่องทะเลาะกับภรรยา ก่อน ส่วนลูกทั้งสองคน ปัจจุบันอาศัยอยู่กับยาย แต่ไม่เคยใช้ความรุนแรงกับลูก เคยนอกใจภรรยาแล้วภรรยามาทราบที่หลัง มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาสี่ปีสองครั้ง มีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาบ้าง แต่มีเพศสัมพันธ์กันไม่บ่อย เป็นครั้งคราว มีเพศสัมพันธ์กันเสร็จก็แยกย้ายไปมีชีวิตส่วนตัว ส่วนภรรยาไม่ค่อยทราบ ว่าแอบไปมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เคยมีครอบครัวมาสามครั้ง ปัจจุบันอยู่กับภรรยาคนที่สาม มีลูกกับภรรยาคนแรกหนึ่งคน เลิกตอนภรรยาท้อง เลิกเพราะมีคดี ภรรยาคนแรกมีอาชีพทำนา ช่วงแรกที่คบกับภรรยาคนแรกก็ดี มีทะเลาะตบตีกันบ้างแต่ไม่รุนแรง ตบตีเขาเพราะหึงหวง ภรรยาคนที่สองเป็นพนักงานบริการบนรถทัวร์ กับภรรยาคนที่สองรักกันดี ปัจจุบันคบกับภรรยาคนที่สาม และในระหว่างที่คบกับภรรยาแต่ละคนก็ไม่เคยมีการนอกใจกัน ระหว่างที่คบกับภรรยาแต่ละคนก็ไม่เคยไปมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น และมีเพศสัมพันธ์ไม่ค่อยบ่อย รู้สึกโอเคกับการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาแต่ละคน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : ภรรยาคนแรกทำงานที่บริษัทเดียวกันไม่ค่อยมีเวลาให้กัน มีขึ้นเสียงกันบ้าง แต่ไม่เคยตบตีเขา ภรรยาแอบไปเที่ยวเลยทะเลาะกันแล้วก็เลิกกัน กับภรรยาคนที่สองเราให้เขาเป็นแม่บ้าน ไม่ต้องออกไปทำงาน เราหารายได้คนเดียว แต่ตอนนั้นเราป่วยนอนอยู่โรงพยาบาล แม่ภรรยาก็ยุภรรยาให้ออกไปหางานทำ ภรรยาก็เลยไปจากเรา ไม่กลับมาอีกเลย ตอนนั้นลูกอายุเก้าเดือน ตอนนั้นลูกอยู่กับแม่ของภรรยา ตอนที่คบกับภรรยามีเพศสัมพันธ์กันบ่อย และเราก็พึงพอใจความสัมพันธ์ทางเพศกับภรรยา และไม่มีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นนอกจากภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : แต่งงานสองครั้ง ภรรยาคนแรกมีอาชีพรับจ้างทั่วไป เลิกกับภรรยาคนแรกเพราะความคิดไม่ตรงกัน เวลาทะเลาะกันก็จะเดินหนี เราห้ามเรอบอกว่าอย่าทำแต่เขาไม่เชื่อ เขาทิ้งเรา เล่นการพนัน ห้ามก็ไม่เชื่อ แต่งงานอยู่ด้วยกันสิบหกปี มีลูกด้วยกัน ภรรยาคนที่สองทำงานที่เดียวกัน ไม่มีปัญหาทะเลาะกัน ภรรยาคนที่สองจะคอยสอนและแนะนำเรา ไม่เคยนอกใจภรรยาทั้งสองคน กับภรรยาคนแรกเวลาไม่ตรงกันเลยมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาไม่บ่อย แต่ก็พอใจ กับภรรยาคนที่สองทำงานที่เดียวกัน ไป-กลับพร้อมกัน จึงมีเวลาตรงกันมากกว่า ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนอื่นนอกจากภรรยา

4) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่เคยมีการนอกใจคนรัก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : ความสัมพันธ์กับภรรยาดีมาก ไม่เคยนอกใจกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : อยู่กินกันกับภรรยาเก่าปี ไม่เคยนอกใจภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : เจอภรรยาตอนเรียน ปวส. รู้จักกันสามปีก็แต่งงาน แต่งงานอยู่ด้วยกันมาสิบกว่าปี ไม่มีลูก ภรรยาทำงานที่โรงงานเป็นหัวหน้างานฝ่ายบุคคล ไม่เคยนอกใจกัน

5) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นด้วยระหว่างที่มีภรรยาแล้ว

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : เคยมีแฟนหลายคน แต่ละคนก็คบประมาณสามถึงสี่ปี มีลูกกับแฟนคนหลังสุดหนึ่งคน เพราะแฟนยังเป็นนักศึกษา กับแฟนคนหลังสุดเคยนอกใจกันทั้งคู่ โดยแฟนนอกใจก่อน พอจับได้เลยนอกใจคืนบ้าง จากนั้นก็กลับมาดีกัน ตัวเรามีเพศสัมพันธ์กับหลายคน มีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่ไปรู้จักกันแต่ละคนประมาณสองเดือนแล้วก็ไปหาคนใหม่ ฟังพอใจที่มีเพศสัมพันธ์กับแฟนคนหลังสุด แต่ก็มีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นนอกจากแฟนด้วย เป็นครั้งคราว ส่วนแฟนก็จะมารู้ทีหลังว่าเราไปมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น

6) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่เมาแล้วทำร้ายร่างกายภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : ความสัมพันธ์กับภรรยาก็รักกันดี เป็นคนไม่ค่อยพูดทั้งคู่ เคยตบตีภรรยาสองครั้ง และต่อเข้าที่หน้าของภรรยาเนื่องจากตอนนั้นดื่มเหล้าเมา แต่ไม่เคยทำร้ายลูก

4.2.2.2 ความสัมพันธ์กับคนใกล้ชิดที่เป็นเพศหญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแต่ละรายมีคนใกล้ชิดที่เป็นเพศหญิงหลากหลาย ดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : ไม่มีเพื่อนผู้หญิง แต่สนิทกับแม่เพราะอยู่กับแม่มาตลอด ไม่มีเพื่อนร่วมงานหรือเจ้านายที่เป็นผู้หญิง คิดว่าผู้หญิงจะไม่ค่อยชอบตัวเองเพราะเป็นคนเก็บตัว ไม่ค่อยพูด ค่อนข้างขี้อายและขุ่นน้อย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : สนิทกับพี่สาวคนโตเพราะพี่สาวเลี้ยงมาตั้งแต่เด็ก คุยและปรึกษาพี่สาวได้ทุกเรื่อง ไม่มีเพื่อนผู้หญิง ไม่มีเพื่อนร่วมงานหรือเจ้านายที่เป็นผู้หญิง คิดว่าผู้หญิงไม่ชอบที่เป็นคนดื่มเหล้าเมายา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : มีเพื่อนผู้หญิงสมัยเรียน แต่โตมาก็แยกย้ายไม่ได้สนิทกัน ไม่มีเพื่อนร่วมงานหรือเจ้านายที่เป็นผู้หญิง คิดว่าผู้หญิงชอบที่ตัวเองเป็นคนร่าเริง ตลก และไม่ชอบที่เป็นคนฐานะไม่ค่อยดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : สนิทกับน้องสาวคนเล็ก เพราะน้องสาวน่ารักน่าเอ็นดู กับน้องสาวมีอะไรก็ช่วยเหลือกันดี น้องสาวแนะนำแฟนคนหลังสุดให้ ไม่มีเพื่อนร่วมงานหรือเจ้านายที่เป็นผู้หญิง คิดว่าผู้หญิงชอบที่เรามีรถ มีเงิน แต่ผู้หญิงไม่ชอบที่เราเป็นคนเจ้าชู้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : สนิทกับแม่ ไม่ค่อยมีเพื่อนผู้หญิง ความสัมพันธ์กับหัวหน้าเพื่อนร่วมงาน คนรอบข้างที่เป็นผู้หญิงก็โอเคปกติดีทุกอย่าง คิดว่าผู้หญิงชอบที่เราเป็นคนมีน้ำใจ ชอบให้ความช่วยเหลือทุกคน แต่ผู้หญิงไม่ชอบที่เราดื่มเหล้า ปล่อยตัว ไม่ดูแลตัวเอง ไร้หนวดเครา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : สนิทกับพี่สาว ก็มีเพื่อนผู้หญิงบ้าง มีสนิทกับเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง ที่คุยกันได้ เข้ากันได้ ไม่ค่อยมีหัวหน้าและเพื่อนร่วมงานที่เป็นผู้หญิง คิดว่าผู้หญิงชอบที่เราเป็นคนพูดรู้เรื่อง เป็นคนง่ายๆ แต่ผู้หญิงไม่ชอบที่เราไม่มีสียเกเร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : สนิทกับยายที่สุด มีเพื่อนผู้หญิงสองถึงสามคน และสนิทกับลูกพี่ลูกน้องที่ผู้หญิง รู้สึกรักและห่วงน้องสาวมาก คิดว่าผู้หญิงชอบที่เราเป็นคนเข้ากับคนอื่นง่าย คุยสนุก คิดว่าผู้หญิงไม่ชอบที่เราเป็นคนปากจัดและอารมณ์ร้อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : มีคนสนิทที่เป็นเพศหญิงไม่เยอะ คิดว่าผู้หญิงไม่ชอบที่เป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : คิดว่าผู้หญิงชอบที่เราเป็นคนตั้งใจทำในสิ่งที่คิดจะทำ แล้วก็ทำให้สำเร็จ ยึดเหนี่ยวกับสิ่งที่ทำ แต่คิดว่าผู้หญิงไม่ชอบเราที่หงุดหงิดก็จะไม่อยากคุยกับใคร แล้วก็เสียงดังใส่เขา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : สนิทกับแฟน ตอนนั้นแฟนอยู่แถวบ้าน คืออยู่หมู่บ้านเดียวกัน เปิดเป็นร้านเหล้าและคาราโอเกะเหมือนกัน ร้านอยู่ใกล้กัน เลยสนิท คุยกันได้ คิดว่าผู้หญิงชอบที่เราเป็นคนสนุกสนาน เฮฮา คิดว่าผู้หญิงไม่ชอบที่เราเป็นคนปากดี และพูดตรงเกินไป

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : มีเพื่อนที่ทำงานที่เป็นผู้หญิงก็เข้ากับเพื่อนได้ดี คิดว่าคนอื่นชอบที่เราเป็นคนใจดี เข้าใจลูกน้อง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : มัวแต่ทำงาน ไม่ค่อยมีเพื่อนสนิทที่เป็นผู้หญิง เพราะภรรยาขี้หึง คิดว่าผู้หญิงชอบที่เราเป็นคนรักครอบครัว เชื่อฟังพ่อแม่ เชื่อฟังภรรยาคนที่สอง คิดว่าผู้หญิงไม่ชอบที่เราเป็นคนใจร้อน ช่วงที่ใจร้อนจะไม่ฟังเหตุผลคนอื่น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : เคยมีเพื่อนผู้หญิงแถวบ้านแต่ตอนนี้เพื่อนเป็นทอม คิดว่าผู้หญิงชอบที่เราเป็นคนใจดี เอาใจเก่ง ชอบพูด ไม่ปิดบัง มีเงินก็แบ่ง คิดว่าผู้หญิงไม่ชอบที่เราเป็นคนชอบลัทธิลึกลับน้อย ที่ขโมยเพราะอยากได้ แต่ไม่มีเงินซื้อ เลิกลัทธิขโมยตอนอายุสิบแปดปี เพราะคิดได้ มีงานทำ มีเงินเลย และไม่ยอมถูกจับอีก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : เคยมีเพื่อนผู้หญิงสมัยเรียน คิดว่าผู้หญิงชอบที่เราเป็นคนตลก รักเพื่อน คิดว่าผู้หญิงไม่ชอบที่เราเป็นคนเกเร ชอบหาเรื่องทะเลาะ

4.2.3 สาเหตุปัจจัยทางด้านสังคม

4.2.3.1 กลุ่มเพื่อน

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีเพื่อนที่เคยทำกระทำผิดกฎหมาย และบางรายเพื่อนได้ชักชวนให้กระทำผิดด้วย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : ไม่ค่อยมีเพื่อน ส่วนใหญ่มีอะไรจะปรึกษาและพูดคุยกับพี่สาว เพื่อนเคยทำผิดกฎหมาย ชวนเราไปทำผิดด้วย เช่น ลักขโมย แต่เราไม่ไปร่วมด้วย แต่เพื่อนไม่เคยช ไปข่มขืนใคร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : มีเพื่อนเป็นกลุ่มที่คุยกันได้ทุกเรื่อง มีทะเลาะกันในกลุ่มเพื่อนบ้าง เป็นธรรมดา เพื่อนเคยชวนขายยาเสพติด ตอนที่ไม่มีเงินใช้ แต่เพื่อนไม่เคยชักชวนให้ไปข่มขืนใคร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : มีเพื่อนเป็นกลุ่ม เพื่อนชวนกันดื่มเหล้า เตะบอล เพื่อนขายยาเสพติด แต่เพื่อนไม่เคยชักชวนให้กระทำผิด ไม่เคยแนะนำให้ไปข่มขืนใคร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : มีเพื่อนสนิทไม่กี่คน ส่วนใหญ่นัดดื่มเหล้ากับเพื่อน มีเตะบอลกับเพื่อนสนิทค้ายาเสพติด แต่เพื่อนไม่เคยชักชวนไปค้ายาเสพติด และไม่เคยชวนไปทำกระทำผิด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : เพื่อนสนิทเป็นเพื่อนร่วมงาน คุยกันได้ทุกเรื่อง วันหยุดยาวก็จะชวนกันไปซื้อของมาทำกินด้วยกันที่บ้าน สนุกกัน เพื่อนเคยชวนเล่นยา เราก็ลองแต่ไม่ติด แต่เพื่อนไม่เคยชักชวนไปข่มขืนใคร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : เคยมีเพื่อนแต่พอเพื่อนมีภรรยา ก็ไม่ค่อยได้ติดต่อ เราช่วยดูแลครอบครัวเพื่อนด้วย ชื่อเข้ามาให้แฟนเพื่อนกินจนแฟนเพื่อนคลอด ช่วยเหลือครอบครัวเพื่อนทุกอย่าง แต่เพื่อนเสพยาเสพติดทุกวัน เพื่อนชวนเสพยาเสพติดและเสพกัญชา กินน้ำใบกระท่อม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : ช่วงทำงานอยู่ตัวคนเดียว ถ้ามีปัญหาก็จะปรึกษาตา เพื่อนสมัยวัยรุ่นเคยชวนเสพกัญชา ตอนนั้นยังไม่รู้ เพราะเพื่อนเอาสอดใส่ในบุหรี่มาให้ พอรู้เราก็เลิก และไม่ติด

2) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีเพื่อนที่ไม่เคยทำกระทำผิดกฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : มีเพื่อนเยอะ มีเพื่อนสนิทหลายคน ส่วนใหญ่จะสนิทกับเพื่อนแถวบ้าน เพื่อนไม่เคยทำผิดกฎหมาย เพื่อนไม่เคยชวนทำผิดกฎหมายและไม่เคยชวนไปข่มขืนใคร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : เคยมีเพื่อนผู้ชายที่สนิทคนหนึ่ง คุยกันได้ทุกเรื่อง ต่อมาเขาตาย เพื่อนคนนี้ไม่เคยทำผิดกฎหมาย ไม่เคยชักชวนให้กระทำผิดกฎหมายและไม่เคยชักชวนให้ไปข่มขืน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : มีเพื่อนสนิทสองคน อาศัยอยู่ละแวกบ้านเดียวกัน เพื่อนสนิทไม่เคยทำผิดกฎหมาย ไม่เคยชักชวนไปข่มขืน เพื่อนมีแต่ชักชวน แนะนำไปในทางที่ดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : มีเพื่อนชายที่สามารถคุยกันได้ทุกเรื่องหนึ่งคน เล่นฟุตบอล และไปเที่ยวด้วยกัน เพื่อนไม่เคยทำผิดกฎหมาย และเพื่อนไม่เคยชักชวนไปกระทำผิด ไม่เคยชวนไปข่มขืนใคร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : มีเพื่อนที่ทำงานบ้าง แต่ไม่ได้สนิทมาก ส่วนใหญ่เวลามีปัญหา จะปรึกษาพ่อแม่พี่น้อง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : มีเพื่อนที่ทำงานที่คุยกันได้ แต่ไม่คุยเรื่องส่วนตัว เรื่องส่วนตัวเรา จะคุยกับคนที่บ้าน กับเพื่อนที่ทำงานก็มีการชวนไปเที่ยวทะเล ปลูกป่า เพื่อนไม่เคยทำผิดกฎหมาย เพื่อนไม่เคยชักชวนให้เราทำผิด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : มีเพื่อนสนิทหนึ่งคน รู้จักกันตั้งแต่สมัยเรียน เพื่อนอยู่ใกล้บ้าน ไปมาหาสู่กันเมื่อมีโอกาส เพื่อนไม่เคยทำผิดกฎหมาย ไม่เคยชักชวนไปกระทำผิด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : มีเพื่อนหลายคน ชอบนัดกันเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่ร้านเกมส์ เล่นตั้งแต่ห้าโมงเย็นจนถึงเที่ยงคืน เงินไม่หมดไม่เลิกเล่น บางทีเพื่อนก็เลี้ยงเกมส์ เพื่อนไม่เคยทำผิดกฎหมาย เพราะเพื่อนรวยกว่า

4.2.3.2 สื่อลามก

1) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ดูและเคยดูสื่อลามก

1.1) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีการดูสื่อลามกผ่านอินเทอร์เน็ต

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : ดูหนังสือโป๊ หนังโป๊ อินเทอร์เน็ตภาพโป๊เปลือย มีเพศสัมพันธ์บ่อยครั้ง ดูแล้วก็เกิดอารมณ์ แล้วก็มีเพศสัมพันธ์กับภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เพื่อนเอาหนังโป๊มาให้ดู แต่ดูไม่ค่อยบ่อย ส่วนใหญ่ดูหนังโป๊กับแฟน พอมีอารมณ์ก็มีเพศสัมพันธ์กับแฟน มีใช้อินเทอร์เน็ตดูหนังโป๊ผ่านเว็บบ้าง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : ดูซีดีหนังโป๊ที่บ้านบ้าง พอมีอารมณ์ก็ช่วยตัวเอง ช่วงวัยรุ่น ดูวีดีโอโป๊บ่อย พอมีแฟนก็เลิกดู ส่วนใหญ่ใช้อินเทอร์เน็ตดูหนังโป๊บ่อยๆ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : มีดูหนังโป๊จากอินเทอร์เน็ตบ้าง ถ้าเห็นภาพโป๊เปลือยของเด็ก ก็ไม่รู้สึกรู้สึกมีอารมณ์ทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : ดูหนังโป๊ทางอินเทอร์เน็ตที่บ้าน

1.2) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญดูสื่อลามกจากสื่ออื่นๆ เช่น แผ่นซีดีหนัง หนังสือ วารสาร ที่ไม่รวมถึงการดูผ่านอินเทอร์เน็ต

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : ก่อนคบกับภรรยาที่ดูหนังโป๊ หนังสือโป๊บ้างตามโอกาสที่หาได้ ส่วนอินเทอร์เน็ตใช้ไม่เป็น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : ส่วนใหญ่จะดูจากแผ่นหนังที่เพื่อนให้มา แต่ก็ดูหนังโป๊ไม่บ่อย ส่วนใหญ่ดูตอนแฟนไม่อยู่ ดูแล้วก็มีอารมณ์ ก็ช่วยเหลือตัวเอง แต่ไม่ค่อยใช้อินเทอร์เน็ต

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : ชอบดูหนังโป๊ แต่ดูไม่บ่อย มีโอกาสก็ดู บางครั้งเพื่อนก็เอามาให้ดู ดูแล้วก็เกิดอารมณ์ แต่ไม่เคยใช้อินเทอร์เน็ต

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : ส่วนใหญ่ดูหนังโป๊กับเพื่อน ดูหนังโป๊คนเดียววันน้อยมาก ไม่เคยใช้อินเทอร์เน็ตดูภาพโป๊

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : มีบ้างที่ดูหนังโป๊ ดูซีดีหนังโป๊ของเพื่อน แต่ดูไม่บ่อยเพราะไม่มีเวลาดู ไม่ได้ใช้อินเทอร์เน็ต

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : ซื้อแผ่นซีดีหนังโป๊มาดูกับภรรยาแล้วก็มีเพศสัมพันธ์กับภรรยา ไม่เคยใช้อินเทอร์เน็ตดูภาพโป๊

2) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เคยดูสื่อลามก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : ไม่ได้ดูหนังสือโป๊ ภาพเปลือย ภาพยนตร์ก็ไม่ได้ดู เพราะอยู่ชนบท อินเทอร์เน็ตก็ใช้ไม่เป็น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : ไม่เคยดูภาพยนตร์โป๊ หนังโป๊ ซีดีโป๊ ไม่เคยใช้อินเทอร์เน็ต เพราะเล่นโทรศัพท์มือถือไม่เป็น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : ไม่ได้ดูสื่อลามก ทำงานอย่างเดียว โทรศัพท์ใช้ฟังเพลงอย่างเดียว ไปทำงานก็ไม่คุยกับใคร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : ไม่เคยดูหนังโป๊

4.2.4 สาเหตุปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม

1) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีที่อยู่อาศัยหรือเคยมีที่อยู่อาศัยใกล้แหล่งอบายมุข เช่น มีการค้าประเวณี ขายยาเสพติด มีสถานบันเทิง หรือแหล่งที่อยู่อาศัยเป็นชุมชนแออัด มีการมั่วสุมกระทำผิดในชุมชน เป็นต้น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : โตมาแบบเด็กต่างจังหวัด พอพ่อแม่หย่ากันก็มาอาศัยในกรุงเทพฯ เป็นลักษณะชุมชนแออัด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : ชุมชนที่อาศัยในช่วงเด็กที่ประเทศกัมพูชาเปิดบ้านทำเป็นร้านอาหารโอเคชายเหล่า พอย้ายครอบครัวมาไทยเลยแยกมาทำงานแล้วมาเช่าห้องอยู่คนเดียว

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : ทั้งตอนเด็กและช่วงกระทำผิดอาศัยอยู่ที่เดิม แถวบ้านมีขายเหล่าและกัญชา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : อยู่ในชุมชนแออัด ขยายเสพติด มีการค้าประเวณีข้างถนน

2) ลักษณะสภาพของแหล่งที่อยู่อาศัยของผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายอื่นๆ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : โตมาแบบเด็กต่างจังหวัด เป็นหมู่บ้านในต่างจังหวัด ห่างไกลสถานบันเทิง ช่วงหลังย้ายมาทำงานที่กรุงเทพฯ ช่วงกระทำผิดอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : โตมาแบบเด็กต่างจังหวัด เป็นหมู่บ้านในต่างจังหวัด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : ที่อยู่เป็นหมู่บ้านเล็กกันดาร ไกลสถานบันเทิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : สมัยเด็กอยู่หมู่บ้านในต่างจังหวัด แล้วครอบครัวก็ย้ายมากรุงเทพฯ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : อาศัยอยู่ในชุมชน หมู่บ้าน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : ชุมชนไกลแหล่งอบายมุข

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : ช่วงเด็กโตในค่ายทหาร บ้านพักทหาร พอพอเกษียณก็ย้ายบ้านมาอยู่ที่ลพบุรี ช่วงที่กระทำผิดอาศัยอยู่ทาวเฮาส์สองชั้นใกล้ที่ทำงาน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : โตในชุมชนที่เป็นป่า มีถนนลูกรัง ช่วงกระทำผิดอยู่ในชุมชนใหญ่คนรู้จักกันหมด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : ไม่มีข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : ไม่มีข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : ไม่มีข้อมูล

4.2.5 สาเหตุปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น

4.2.5.1 สุรา

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่มีการดื่มสุราหรือเมาก่อนข่มขืนเด็กหญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : เริ่มดื่มสุราตั้งแต่วัยรุ่น เพื่อนชักชวนให้ดื่ม ดื่มกับเพื่อนเป็นประจำ พอดื่มแล้วก็มีอาการทะเลาะกันบ้าง มีปากเสียงกันบ้างตามภาษาคนเมา ก่อนข่มขืนเด็กหญิงมีการดื่มสุรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : ทดลองดื่มสุราเอง ตอนเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพราะอยากรู้อยากลอง ผลคือเมา โตมาดื่มประจำ ดื่มเกือบทุกวัน และดื่มได้ทั้งวัน พอเมาก็ร้องร่ำ ทำเพลงไปเรื่อย ก่อนข่มขืนเด็กมีการดื่มสุรา ดื่มหนัก ดื่มทั้งวันจนไม่รู้เรื่อง ขาดสติ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : เริ่มดื่มเหล้าตอนอายุ 18 ปี เพื่อนชวนดื่ม ครั้งแรกที่ดื่ม นิสัยเปลี่ยน กลายเป็นคนกล้าไม่กลัวอะไรเลย พอโตมาทำงานช่วงหลังติดเหล้าหนักมาก วันไหนไม่ได้ดื่มมีความรู้สึกว่าจะอยู่ไม่ได้ ก่อนข่มขืนเด็กมีการดื่มสุรา ตอนนั้นดื่มจนเมาหนักมาก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : เริ่มดื่มเหล้าตอนอายุ 16 ปี ออกจากโรงเรียนแล้ว เพื่อนชวนดื่ม หลังจากดื่มครั้งแรกก็เปลี่ยนเป็นคนละคน เกเร หาเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง พอทำงานก็ดื่มกับเพื่อน ถ้าเพื่อนชวน ก่อนข่มขืนเด็กก็มีการดื่มสุรากับกลุ่มเพื่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : เริ่มดื่มเหล้าช่วงวัยรุ่น เห็นเพื่อนดื่มก็ลองบ้าง แต่เราดื่มคนเดียว ช่วงวัยรุ่นดื่มสุรา เทียว สูบบุหรี่ ตอนจบภรรยาคนแรก เขาบอกให้เลิกดื่มสุรา เทียว บุหรี่ แล้วจึงจะยอมคบเป็นแฟน เราเลยขอเวลาสองสัปดาห์และสามารถเลิกทุกอย่างได้ ก่อนข่มขืน มีการดื่มสุรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : ดื่มเหล้าครั้งแรกตอนอายุสิบเจ็ดปี ดื่มเพราะเครียด พอดื่มแล้ว รู้สึกสนุก มีโลกส่วนตัว ดื่มเพื่อผ่อนคลายสัปดาห์ละสองวัน ดื่มกับกลุ่มเพื่อนที่ทำงานก่อสร้างด้วยกัน ดื่มแล้วจะไม่มีสติ กลายเป็นคนละคน ก่อนข่มขืนเด็กมีการดื่มสุราสองขวดกว่า กับเพื่อน ตอนนั้น เราเมาหนัก ไม่รู้เรื่อง

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่มีการดื่มสุราเป็นปกติ แต่ก่อนข่มขืนเด็กหญิงไม่มีการดื่มสุรา หรือไม่ได้อยู่ในอาการเมา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : เริ่มดื่มเหล้าตอนอายุสิบห้าปี ดื่มกับเพื่อน ดื่มสนุกกันตามวัย ทำงานแล้วก็ดื่มเหล้าบ่อย ดื่มเพื่อเฮฮาปาร์ตี้กับเพื่อน ก่อนข่มขืนไม่ได้ดื่มเหล้า

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : เริ่มดื่มเหล้าตอนอายุประมาณสิบหกปี ตอนนั้นอยากทดลอง ดื่มเหล้า ลองครั้งแรกเมาและอ้วก ตอนนั้นก็ดื่มเหล้าเฉพาะมีเทศกาล ก่อนข่มขืนเด็กไม่ได้ดื่มเหล้า

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เริ่มดื่มเหล้าครั้งแรกตอนอายุประมาณสิบหกปี เริ่มจากหาดื่ม กับเพื่อน เริ่มจากดื่มเบียร์ แล้วก็ดื่มเหล้า ปัจจุบันดื่มเหล้าช่วงเทศกาล ดื่มที่บ้านกับเพื่อน ดื่มเมาแล้วแยกย้าย นอน ก่อนข่มขืนไม่มีการดื่มสุรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : เริ่มดื่มเหล้าครั้งแรกตอนอายุสิบเจ็ดปี ตอนนั้นเรียนช่าง แล้วมีรับน้องเลยถูกบังคับให้ดื่มเหล้า พอทำงานก็ดื่มเหล้าช่วงเย็นหลังเลิกงาน ดื่มที่บ้านเพื่อน เมาแล้วแยกย้าย ดื่มเหล้าแล้วก็ลืมเรื่องเครียด ก่อนข่มขืนเด็กหญิงไม่มีการดื่มสุรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : เริ่มดื่มสุราครั้งแรกตอนอายุประมาณสิบแปดปี หลังจากนั้น บวชสองปี ตอนนั้นก็เลิกดื่มเหล้าไป กลับมาดื่มจริงจังหลังจากสึก ช่วงทำงานก็ดื่มสนุกๆ นานๆ ที่ดื่ม ดื่มเหล้ากับกลุ่มเพื่อนช่วงวันหยุด ดื่มที่ห้องเราบ้าง ห้องเพื่อนบ้าง แต่ดื่มแล้วไม่เคยมีเรื่อง ก่อนข่มขืนไม่ได้ดื่มเหล้า

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : เคยดื่มเหล้าสมัยเรียน ช่วงปิดเทอมมีงานเลี้ยง เพื่อนชวนดื่ม ดื่มแล้วก็หลับยาว มาทำงานที่ประเทศไทยไม่ได้ดื่ม ก่อนข่มขืนไม่มีการดื่มเหล้า แต่มีสูบบุหรี่ สูบวันละครึ่งซองแต่ต้องสูบทุกวัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : เริ่มดื่มสุราตอนอายุประมาณสิบเจ็ดปีตอนไปงานวันเกิดเพื่อน แล้วอยากลอง วันนั้นดื่มเหล้าแล้วค้างบ้านเพื่อน เพราะเมา กลัวพ่อคว่าให้มาเรียนแต่ดันมาเมา ช่วงทำงานก็ดื่มเหล้าในโอกาสสำคัญ เช่น วันเกิด ปีใหม่ ช่วงเทศกาลก็จะดื่มหนักข้ามวัน บางทีก็ดื่ม กับเพื่อน บางทีก็ดื่มกับครอบครัว ดื่มแล้วก็หลับ ก่อนข่มขืนเด็กไม่ได้ดื่มสุรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : เริ่มดื่มสุราตอนอายุสิบสี่ปี อยากลอง ตอนนั้นดื่มกับพ่อ เมามาก เมาเหมือนหมา ส่วนบุหรี่เริ่มสูบตอนอายุเก้าขวบ เรียนรู้ด้วยตัวเอง พ่อทำงานดื่มเหล้าทุกวัน กับเพื่อน ส่วนใหญ่ดื่มเบียร์ เหล้าก็ดื่ม เคยดื่มเหล้าแล้วขับรถไปช่วยเพื่อนที่มีเรื่องทะเลาะ แล้วเพื่อนไปยิงอีกฝ่ายตาย ก่อนข่มขืนไม่ได้ดื่มเหล้า

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : ช่วงวัยรุ่นดื่มเหล้า

4.2.5.2 ยาเสพติด

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่มีการใช้สารเสพติดก่อนข่มขืนเด็ก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : ครั้งแรกที่ใช้ยาเสพติด ตอนนั้นอายุยี่สิบปี เพื่อนที่ขายยา ในต่างจังหวัดแนะนำให้ลอง ถ้ามีเงินก็ซื้อยา กิน ใช้ยาแล้วรู้สึกกรำแรง กระปี้กระเป่า ก่อนข่มขืน ใช้สารเสพติด แล้วเกิดอารมณ์ เลยกินยาไปข่มขืน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : เริ่มใช้ยาเสพติดตอนอายุประมาณสิบหกปี ตอนนั้นอยากทดลอง ช่วงทำงานก็มีใช้บ้าง ก่อนข่มขืนเด็กก็มีการใช้ยาเสพติด

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่มีการใช้สารเสพติดหรือเคยใช้สารเสพติด หรือเคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น การค้ายาเสพติด เป็นต้น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : เริ่มใช้ยาเสพติดเพราะเพื่อนแนะนำ ช่วงหลังนานนานที่ใช้ ก่อนข่มขืนเด็กหญิงไม่ได้มีการใช้ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : ไม่เคยใช้ยาเสพติด แต่เคยขายยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : เริ่มใช้ยาเสพติดครั้งแรกอายุประมาณสิบเจ็ดปี พออายุประมาณสิบเก้าปี ใช้ยาเสพติดบ่อย ใช้เพราะเสพติดแล้วรู้สึกสนุก เลิกเสพยาเสพติดก่อนที่จะมีคดีนี้สองปีก่อนข่มขืนเด็กหญิงไม่มีการใช้ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : เริ่มใช้ยาเสพติดครั้งแรกตอนอายุประมาณยี่สิบสามปีก่อนมีแฟนคนแรก เพื่อนชวนให้ลอง ครั้งแรกที่เสพยาเสพติดมีอาการใจเต้น ช่วงทำงานถ้าเพื่อนชวนเสพก็เสพตามเพื่อน แต่ไม่ติด และไม่เกิดภาพหลอน และก่อนข่มขืนไม่มีการใช้ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : เริ่มใช้ยาเสพติดตอนอายุสิบเจ็ดปี เพื่อนซื้อมาแล้วชวนให้เสพ ช่วงทำงานต้องทำงานกลางคืนในสวนจึงเสพยาเสพติดเพื่อให้ทำงานดึกได้ แต่ก็ไม่ได้ติด มีใช้ใบกระท่อมบ้าง เสพยาเสพติดไม่ถึงปี พอมีแฟนก็เลิกเสพ ก่อนข่มขืนเด็กไม่มีการใช้ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : เคยใช้ยาเสพติดหนึ่งครั้ง ตอนเสียพ่อ ใช้เพราะเสียใจเพื่อนเอาไว้ใช้ แต่เราไม่ติด สูบบุหรี่วันละแปดตัว

3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่เคยใช้สารเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : ไม่เคยใช้ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : ไม่เคยใช้ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : ไม่เคยใช้ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : ไม่เคยใช้ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : ไม่เคยใช้ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : ไม่เคยใช้ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : ไม่เคยใช้ยาเสพติด

4.3 ความสัมพันธ์กับเหยื่อ โอกาสในการกระทำผิดและลักษณะการกระทำความผิด

ข้อมูลและรายละเอียดความสัมพันธ์กับเหยื่อ โอกาสในการกระทำผิดและลักษณะการกระทำความผิด มีดังนี้

1) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรู้จักกับเด็กหญิงมาก่อนที่จะเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : รู้จักเด็กหญิงมาก่อน เด็กเป็นเพื่อนบ้านใกล้ชิดกัน พอเลิกกับภรรยาคนที่สอง ก็มาคบกับเด็กเพราะมีความใกล้ชิดและชอบพอใจกันมาสักระยะ เด็กมาหาที่บ้านบ่อยๆ พ่อแม่เด็กไม่ทราบว่าคบกัน ตีมีสุรามาแล้วกระทำชำเรากับเด็กที่บ้านตอนในช่วงเวลากลางวัน เป็นช่วงที่เด็กปิดเทอม พอกระทำชำเราครั้งแรกก็กระทำชำเรากันเรื่อยมา พ่อแม่เด็กมารู้เรื่องที่หลังเลยฟ้องคดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : รู้จักกับเด็กมาก่อน เป็นเด็กในหมู่บ้าน ตอนนั้นไม่รู้อายุเด็ก เด็กดูโตกว่าวัย เด็กมาหาที่ห้องพักบ่อยๆ ช่มชื่นเด็กเพราะเราไม่รู้เรื่อง เด็กมาหาในจังหวัดที่มีอารมณทางเพศ จำไม่ได้ว่าบังคับหรือยัง เมาไม่รู้เรื่อง ช่มชื่นเด็กครั้งแรกไม่มีคนอื่นรู้ หลังจากครั้งแรกก็กระทำซ้ำเรากับเด็กคนเดิมเรื่อยมาอีก เด็กไปมาหาสู่กันได้หกถึงเจ็ดเดือน ลักษณะของเด็กดูโตกว่าวัย แต่ถ้าไม่เมาก็ไม่ได้มีความรู้สึกทางเพศกับเด็ก คือเห็นเด็กก็เฉยๆ แต่พอดื่มเหล้าแล้วจะมีอารมณ์และไม่รู้เรื่อง กระทำซ้ำเรากับเด็กที่บ้าน ในช่วงบ่าๆ บริเวณบ้านที่ทำการช่มชื่นไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจตรา และก็ไม่ได้มีการวางแผนมาก่อน คือ เมาแล้วสถานการณ์พาไป

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : รู้จักกับเด็กมาก่อน เด็กเป็นเพื่อนบ้าน เจอกันบ่อย ไม่รู้อายุเด็ก เพราะเด็กดูโตกว่าวัย ลักษณะของเด็กมีผิวดำแดง ตอนที่ช่มชื่นเด็กคือจำอะไรไม่ได้เลย เพราะเราหนักมาก จำได้แค่ว่าเด็กมาหาที่บ้านในขณะที่ตัวเองเมาหนัก ตอนนั้นภรรยาไม่อยู่บ้าน รู้อีกทีก็กระทำซ้ำเรากับเด็กเรียบร้อยแล้ว จำไม่ได้ว่าเด็กชดชื่นหรือไม่ แต่ไม่มีใครทราบเรื่อง ช่วงที่ช่มชื่นเป็นช่วงกลางวัน ช่มชื่นที่บ้านตัวเอง บริเวณบ้านที่ทำการช่มชื่นไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจตรา และก็ไม่ได้มีการวางแผนมาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : รู้จักกับเด็กหญิงมาก่อน เป็นเด็กหญิงเป็นแฟนของรุ่นน้อง รู้จักกันได้ประมาณสองเดือน วันเกิดเหตุเด็กผู้หญิงคนนั้นทะเลาะเลิกกับแฟนซึ่งเป็นรุ่นน้องของเรา เด็กโทรให้เราไปรับเขาไปส่งที่บ้าน ตอนนั้นเราเมาแล้ว พอขับไปรับเขาก็เลยพาเด็กกลับมานั่งดื่มในวงเหล้ากับกลุ่มเพื่อน เด็กผู้หญิงก็เลยดื่มเหล้าจนเมา เพื่อนในกลุ่มก็ชักชวนให้ช่มชื่นเด็กผู้หญิง เพื่อนเริ่มเรียงคิวช่มชื่นก่อน ผลัดกันทีละคน เราเลยต่อคิวช่มชื่นด้วย ตอนนั้นเมากันทุกคน ไม่มีใครรู้ อายุเด็กผู้หญิง รู้แค่น้องเขาเรียนอยู่ เด็กคนนั้นมีลักษณะผิวขาว ผอม หน้าตาดี หลังจากมีช่มชื่นวันนั้น เรากับเด็กหญิงคนนั้นกันดไปกระทำซ้ำเรากันอีกสามครั้ง เรากับเด็กอยู่ด้วยกันสองวันสองคืน จึงไปส่งที่บ้าน เด็กผู้หญิงไม่มีท่าที่ชดชื่น พ่อแม่เด็กผู้หญิงทราบก็ไม่ยอม จะบังคับให้แต่งงาน แต่สุดท้ายเราถูกเพื่อนที่ร่วมกันช่มชื่นชดทอดหมด เพื่อนในกลุ่มและตัวเราโดนดำเนินคดีทุกคน สถานที่ช่มชื่นก็เป็นศาลาร้างมีต้างวงเหล้า มีบ้านเพื่อนบ้านไม่ไกล แต่เพื่อนบ้านไม่สนใจลงมือช่มชื่นช่วงดึก ประมาณสี่ทุ่ม ไม่ได้มีการวางแผนช่มชื่นมาก่อน แล้วก็ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจตราในบริเวณนั้น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : รู้จักกับเด็กหญิงมาก่อน ครั้งแรกที่เจอเด็กคือเจอในซอย เด็กเป็นเด็กปล่อยยาเสพติด ลักษณะของเด็กคือเป็นเด็กที่หุ่นดี เด็กขายยาให้เรา รู้จักกับเด็กประมาณหนึ่งเดือน ตอนนั้นใช้สารเสพติดด้วย แล้วเกิดอารมณ์พาไปเลยช่มชื่น แต่หลังจากนั้นก็ไปกระทำซ้ำเรากันอีก 3-4 ครั้ง กระทำซ้ำเรากันแถวบ้าน บางทีก็ช้อนมอเตอร์ไซด์ไปเช่าห้อง กระทำซ้ำเรากัน ส่วนใหญ่กระทำซ้ำเรากันช่วงกลางวัน ภรรยาไม่ทราบเรื่อง สถานที่ใช้ช่มชื่น

เป็นบ้านของเรา ในชุมชนก็มีเจ้าหน้าที่ตรวจตราอยู่ด้านนอก แต่ไม่ได้มาตรวจในบ้าน พ่อแม่เด็กมาทราบเรื่องทีหลัง ก็เรียกเงิน พ่อไม่ได้เงิน เลยฟ้อง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : รู้จักกับเด็กหญิงประมาณหกถึงเจ็ดเดือน เด็กออกมาเที่ยวกลางคืน และเด็กเข้ามาหามาหาชวนคุยก่อน เด็กดูโตกว่าวัย เด็กชอบเที่ยวกลางคืน พ่อรู้จักกันสองสัปดาห์ก็มีเปิดโรงแรมกระทำชำเรากัน ชอบพอกัน เพื่อนของเด็กผู้หญิงรู้ แต่พ่อแม่เด็กไม่ทราบส่วนใหญ่จะกระทำชำเรากันช่วงดึกเวลาที่เด็กหญิงออกมาเที่ยวกลางคืน ไม่ได้มีการวางแผนข่มขืน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : รู้จักเด็กหญิงมาก่อน เพราะอยู่บ้านเดียวกัน เด็กอายุสิบสองปี เป็นหลานสาวของภรรยาคนที่สาม เด็กดูโตกว่าวัย ลักษณะผิวดำแทน เริ่มใกล้ชิดเพราะต้องขับรถไปส่งที่โรงเรียน ระหว่างเดินทางก็หยอกล้อคุยเล่นกัน แล้วหลานก็เล่นถึงเนื้อถึงตัวมากขึ้น จนเปลือยไหล ไปกระทำชำเรากันที่บ้าน ช่วงไม่มีคนอยู่บ้าน กระทำชำเรากันห้าครั้ง ไม่ได้ข่มขู่เด็ก ไม่ได้บังคับเด็ก ไม่ได้เปิดคลิปโป๊ให้เด็กดู ครั้งแรกที่กระทำชำเรากันเด็กมีอาการปกติ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : รู้จักเด็กหญิงมาก่อน เด็กอายุสิบสองปี อยู่บ้านตรงข้ามกัน เด็กมีลักษณะผิวขาว ตัวเล็ก พ่อเลิกกับภรรยาก็คบกับคนนั้นคนนี้ไปเรื่อย เพื่อลืมภรรยาเก่าตอนที่คบเด็กคนนี้ อายุประมาณยี่สิบห้าปี คบกันแป๊บเดียวก็กระทำชำเรากัน ไม่ได้บังคับเขา แต่มีเพราะความรัก กระทำชำเรากันที่โรงแรมช่วงกลางวัน เด็กโตเรียนมากระทำชำเรากัน บางครั้งก็กระทำชำเราหลังจากไปรับเขากลับบ้าน ไม่มีใครรู้ กระทำชำเรากันเพราะรัก เด็กไม่กล้าบอกพ่อแม่ว่ากระทำชำเรากัน คบกันจนเกือบปี ถูกจับเพราะเด็กบอกพ่อแม่

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : รู้จักกับเด็กหญิงมาก่อน เด็กอายุประมาณสิบสองปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา เรามาอาศัยอยู่กับพี่สาว เห็นเด็กเล่นอยู่แถวบ้าน ก็เลยไปชวนเด็กคุยอยู่เป็นเดือน เด็กเลยมาคุยมาเล่นที่บ้าน ครั้งแรกที่กระทำชำเรากันที่บ้านช่วงกลางคืน คือเราขอมีเพศสัมพันธ์ด้วย เด็กก็ยินยอม ไม่มีการทำร้ายร่างกาย ไม่ได้ข่มขู่ ไม่ได้ห้ามไปบอกคนอื่น ไม่มีคนสงสัยเพราะเรากับเด็กนั่งคุยกันบ่อย ต่างคนต่างรักและชอบพอกัน มีอะไรกัน 2 ครั้ง ต่อมาพ่อแม่เด็กรู้แล้วมาเรียกค่าเสียหาย เราไม่มีเงินให้ พาแม่เด็กเลยฟ้อง พ่อแม่เด็กอยากได้แต่เงิน เพราะพ่อแม่เด็กมีปัญหาเรื่องเงิน พ่อเด็กก็มีคดียาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : รู้จักเด็กหญิงมาก่อน เด็กอยู่ห้องเช่าติดกัน เด็กอยู่กับพ่อแม่ แต่ไม่รู้อายุเด็ก ตอนนั้นยังพูดไทยไม่เก่ง เราพูดอะไรผิดเด็กก็นิ่งๆ ส่วนเด็กพูดเก่ง อยู่ห้องติดกันเลยรู้จักกัน เล่นด้วยกันเป็นเดือน แล้วก็คบกันเป็นเดือน เด็กมานั่งเล่นที่ห้องบ่อย เด็กก็ยินยอมให้กระทำชำเราด้วย ไม่ได้บังคับ ไม่ได้ห้ามเด็กไปบอกใคร แต่เขาก็ไม่บอกใคร กระทำชำเรากันที่ห้อง เพราะเราเช่าห้องอยู่คนเดียว เด็กจะมาหาช่วงที่เราเลิกงานกลับมา เราเป็น รปภ.ต้องเข้าเวรกลับห้องเช่าไม่เป็นเวลา เด็กก็จะมาหาเวลาที่เราเลิกงานอยู่ที่ห้องเช่า ฉะนั้นเด็กเลยมาหาช่วงกลางวันบ้าง กลางคืนบ้าง กระทำชำเรากันบ่อย แต่ไม่ได้มีขนมมาหลอกล่อ เราชอบเขา

คบกันเด็กปึกว่า เขาโทรหาเราไม่ติด เด็กเลยมาโวยวายที่หน้าห้องเช่า คนแถวนั้นเลยรู้ว่ากระทำชำเรากับเด็ก พ่อแม่เด็กทราบก็ให้เราเข้าสู่ขอตามประเพณี เขาเรียกเงินหนึ่งแสนบาท แต่เราไม่มีเงินให้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : รู้จักกับเด็กมาก่อน เด็กเป็นญาติห่างๆ ของฝ่ายภรรยา เด็กมีนิสัยเกเร ช่วงปิดเทอมครอบครัวเด็กให้เด็กมาอยู่กับภรรยาตน ลักษณะเด็กเป็นคนสูง ขาว ผอมยาว พุดเก่ง ปกติเด็กชอบใส่เสื้อกล้าม กางเกงขาสั้น พฤติกรรมเด็กชอบนุ่งผ้าขนหนูตัวเดียว ไปอาบน้ำ เด็กชอบมานั่งตัก มาคลุกคลีด้วยบ่อย เด็กมาอาศัยอยู่ด้วยไม่ถึงเดือน ครั้งแรกที่กระทำชำเราคือเด็กยินยอม เกิดช่วงเวลากลางคืน ช่วงนั้นภรรยาไปต่างประเทศ เด็กกลัวเลยขอมานอนด้วย แล้วเด็กก็มากอด มาหอม เกิดเหตุไปตามอารมณ์ เด็กบอกชอบเรา ไม่ได้ห้ามเด็กไปบอกใคร แต่เด็กก็ไม่บอกใคร เด็กมาอยู่ด้วยหนึ่งเดือน กระทำชำเราสามครั้ง เด็กไม่เคยขัดขืนและไม่ต่อสู้ พอไปส่งเด็กกลับบ้านหาพ่อแม่ เด็กไปบอกพ่อแม่ว่าจะขอมานอนอยู่กับน้ำ ไม่อยากกลับบ้าน เด็กบอกพ่อแม่ว่ามีผัวแล้ว พ่อแม่เด็กเลยรู้ความจริง ไม่ได้มีการวางแผนข่มขืน แต่อยู่กันสองคนเด็กมานอนด้วยมากอดมาหอมก็เกิดอารมณ์

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : รู้จักกับเด็กมาก่อน เด็กเป็นน้องสาวแฟน อายุ 8 ขวบ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เด็กชอบร้องตามจะไปเที่ยวด้วย อยู่บ้านกินนอนห้องเดียวกันทุกคืน เรานอนตรงกลาง แฟนนอกข้างหนึ่ง น้องสาวแฟนนอนอีกข้างหนึ่ง เล่นคลุกคลีกับน้องเขาปกติ ปกตินอนด้วยกัน เล่นถึงเนื้อถึงตัวกัน เด็กชอบกระโดดขี่ วันเกิดเหตุคือเราพาน้องสาวแฟนกลับไปส่งที่บ้านช่วงกลางวัน ไม่รู้ตัวว่าเกิดเหตุการณ์ได้อย่างไร พอเกิดเหตุการณ์ข่มขืนขึ้น ก็กลับมานั่งร้านเกมส์ พอเจอหน้าแฟนก็อยากจะบอกว่าเราเปลือยข่มขืนน้องสาวแฟน แต่ก็ไม่กล้าพูด พ่อแม่แฟนโทรตามแฟนกลับบ้าน พอเจอญาติแฟนอยู่เต็ม เลยขับรถไปมอบตัวที่โรงพักเอง เพราะรู้สึกผิดหนักมาก ไปโรงพักไปบอกตำรวจว่า ไปข่มขืนเด็กแปดขวบ เรารู้สึกผิดมาก จึงบอกให้แฟนไปหาแฟนใหม่ และบอกพ่อแม่ตัวเองว่าไม่ต้องมาเยี่ยม ให้ถือว่าไม่มีลูกแบบนี้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : เคยเจอเด็กมาก่อน เด็กอายุเก้าขวบ เด็กน่ารัก พ่อแม่เด็กชายลูกขึ้นปั้ง พ่อแม่เด็กชายของเลยปล่อยให้เด็กเล่นคนเดียว ก็เคยเห็นเด็กคนนี้มาก่อน แต่ไม่รู้สักอะไรกับเด็ก ไม่คิดเรื่องกระทำชำเรากับเด็ก ปกติเด็กจะออกมาวิ่งเล่นประมาณสี่โมงเย็น แต่วันเกิดเหตุเด็กออกมาเล่นช่วงกลางวัน เด็กใส่กระโปรง น่ารัก ตอนนั้นเลิกงานก่อสร้าง ก็ดื่มเหล้าตั้งแต่สองทุ่มจนถึงสี่ทุ่มกว่า เมานักแล้วเดินกลับบ้าน ระหว่างทางก็เจอเด็กคนนั้นวิ่งเล่นอยู่คนเดียว ก็เลยถามเด็กว่า มารอใคร มาหาใคร เด็กบอกมาคนเดียว ก็เลยบอกเด็กว่าเดี่ยวพาไปส่งบ้าน ก็อุ้มเด็กเดินไปสองกิโลครึ่ง ระหว่างอุ้มเด็ก เด็กไม่มีการร้อง พาเด็กเข้าป่าข้างทาง จุดตรงนั้นเป็นปารกทึบ มีตสนิท ห่างจากถนนใหญ่สามกิโลเมตร พอเราพาไปถึงจุดนั้นก็บอกเด็กว่าขอเสียที ก็เลยเอานิ้วแหย่และเลียอวัยวะเพศเด็ก เด็กขัดขืน เลยบีบคอเด็ก พอบีบคอเด็กก็เงียบไป

นึกว่าเด็กสลบหรือหลับไป พอเด็กสลบเราก็เลยอวยวะเพศเด็ก ช่วยตัวเอง และข่มขืนเด็กต่อ พอเสร็จแล้วเราก็ทิ้งเด็กไว้ตรงนั้น แล้วกลับบ้าน ประมาณเที่ยงคืนก็กลับมาดูเด็กอีกครั้ง เจอเด็กนอนอยู่ที่เดิม ก็ไปนอนกอดเด็ก ไปเลีย ไปทำและข่มขืนเด็กอีกรอบ เพราะตอนนั้น ยังไม่สร้างเมา ก็ยังกลับไปทำกับศพเด็กอีกสี่ครั้ง ทั้งใช้นิ้วแห่ ใช้นิ้วเลีย ใช้อวยวะเพศ บางครั้งก็เอา เหล้าไปดื่มข้างตัวเด็กเลย แล้วก็นอนตรงนั้นเลย นอนแก้ผ้าเปลือยตรงนั้น นอนกับเด็กประมาณ สี่ห้าวัน ตอนนั้นไม่ได้คิดว่าเด็กตาย เด็กตายสามสัปดาห์ คนเก็บของเก่าไปเจอศพ แจ้งตำรวจ แล้วตำรวจพบกระเป๋าสตางค์ตกอยู่ข้างศพเด็ก มีบัตรประชาชน ตำรวจเลยเอาบัตรประชาชน มาตามหาที่ทำงาน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : รู้จักกับเด็กมาก่อน เพราะคบกัน เริ่มคุยกันทางสังคมออนไลน์ facebook เขาบอกว่าอายุ 18 ปี บอกว่าเรียนอยู่มัธยมปลาย เราก็เลยเชื่อ แต่เขาตัวเล็ก อวบ ก็คบกันสักระยะ แพนมาหาที่บ้าน เลยกระทำชำเรากัน คบกันสี่เดือน กระทำชำเรากันสองครั้ง ครั้งแรกกระทำชำเรากันที่บ้านช่วงกลางคืน เราไม่ได้บังคับ กระทำชำเราเสร็จก็พาเขาไปส่งบ้าน แต่ครั้งที่สองพอกระทำชำเรากันกลางคืน เขาไม่ยอมกลับบ้าน พ่อแม่เขาเลยโทรมาตามว่าหายไปไหน จากนั้นพ่อแม่เขาก็พาตำรวจมาจับ

2) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เคยรู้จักกับเด็กหญิงมาก่อนที่จะเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : ไม่รู้จักเด็กมาก่อน ไม่รู้อายุเด็ก ลักษณะเด็กดูเรียบร้อย รูปร่างใหญ่ วันเกิดเหตุคือไปงานวันเกิดเพื่อน มีดื่มเหล้า ไปเจอเด็กในงานวันเกิดเพื่อน ไม่รู้จักเด็ก มาก่อน เราจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น เราไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องได้อย่างไร เพื่อนมาเจอเราตอนเช้า เจอว่าเรากระทำชำเรากับเด็กในห้องบ้านเพื่อน เกิดเหตุกลางคืน เรากลับบ้านเช้า

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญสามารถสรุปเรื่องความสัมพันธ์กับเหยื่อ โอกาส ในการกระทำผิดและลักษณะการกระทำความผิด ได้ดังนี้

4.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงซึ่งเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงรู้จักกันมาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ จำนวน 11 ราย รู้จักหรือเคยเห็นเด็กหญิงมาก่อนที่จะเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา โดยหากดูลักษณะความสัมพันธ์ สามารถแบ่งความสัมพันธ์ออกได้ เป็นสามกลุ่ม คือ

1.1) เด็กอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน เรียกว่า เป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : เด็กเป็นเพื่อนบ้านใกล้ชิดกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : เป็นเด็กในหมู่บ้าน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : เด็กเป็นเพื่อนบ้าน เจอกันบ่อย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : อยู่บ้านตรงข้ามกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : เด็กอยู่แถวบ้านของพี่สาวที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไปอาศัยอยู่

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : เด็กอยู่ห้องเช่าติดกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : เด็กอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน

1.2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติ ฝ่ายภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เด็กเป็นหลานสาวของภรรยาคนที่สามซึ่งอยู่บ้านเดียวกันกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : เด็กเป็นญาติห่างๆ ของฝ่ายภรรยา เด็กมีนิสัยเกเร ครอบครัวย้ายมาอยู่ที่บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญในช่วงปิดเทอม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : เด็กเป็นน้องภรรยา อาศัยอยู่บ้านเดียวกันกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และภรรยา

1.3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : เด็กหญิงเป็นแฟนของรุ่นน้อง รู้จักกันได้ประมาณสองเดือน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : เด็กหญิงเป็นเด็กปล่อยยาเสพติด เจอในซอย เด็กขายยาให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ รู้จักกับเด็กประมาณหนึ่งเดือน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : เด็กชอบเที่ยวกลางคืน เด็กออกมาเที่ยว แล้วเด็กเข้ามาหา มาชวนคุยก่อน รู้จักกับเด็กได้สองสัปดาห์

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : เริ่มคุยกันทางสื่อสังคมออนไลน์ facebook จากนั้นก็คบกัน เป็นแฟน

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เคยรู้จักเด็กมาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : ไม่รู้จักเด็กมาก่อน แต่ไปเจอกันในงานวันเกิดของเพื่อน

4.3.2 ลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อ

ผู้วิจัยทำการแบ่งลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อเพื่อข่มขืนกระทำชำเราในครั้งแรก ตามลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อเพื่อแสดงให้เห็นรายละเอียดลักษณะ หรือวิธีการได้ชัดเจนขึ้น ดังนี้

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงรู้จักกันมาก่อน

1.1) เด็กอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน เรียกว่า เป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.1.1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคบกับเด็กหรือเป็นแฟนกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : คบกับเด็กเพราะมีความใกล้ชิดและชอบพอกันมาสมัยกระยะ เด็กมาหาที่บ้านบ่อยๆ ตีมีสุรามาแล้วกระทำชำเรากับเด็ก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : คบเด็กคนนี้หลังเลิกกับภรรยา คบกันแป๊บเดียวก็กระทำชำเรากัน ไม่ได้บังคับเขา แต่มีเพราะความรัก เด็กโตโตเรียนมากระทำชำเรากัน บางครั้งก็กระทำชำเรา หลังจากไปรับเขากลับบ้าน ไม่มีใครรู้ กระทำชำเรากันเพราะรัก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : เรามาอาศัยอยู่กับพี่สาว เห็นเด็กเล่นอยู่แถวบ้าน ก็เลยชวน เด็กคุยอยู่เป็นเดือน เด็กเลยมาคุยมาเล่นที่บ้าน เราขอมีเพศสัมพันธ์ด้วย เด็กก็ยินยอม ไม่มีกร ทำร้ายร่างกาย ไม่ได้ข่มขู่ ไม่ได้ห้ามไปบอกคนอื่น ไม่มีคนสงสัยเพราะเรากับเด็กนั่งคุยกันบ่อย ต่างคนต่างรักและชอบพอกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : คบกันเป็นเดือน เด็กมานั่งเล่นที่ห้องบ่อย เด็กก็ยินยอม ให้กระทำชำเราด้วย ไม่ได้บังคับ ไม่ได้ห้ามเด็กไปบอกใคร แต่เขาก็ไม่บอกใคร ไม่ได้มีขนมมาหลอกล่อ เราชอบเขา

1.1.2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่ได้คบกับเด็กหรือไม่ได้เป็นแฟนกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : เด็กมาหาที่ห้องพักบ่อยๆ ข่มขืนเด็กเพราะเราไม่รู้เรื่อง เด็กมาหา ในจังหวะที่มีอารมณ์พอดี จำไม่ได้ว่าบังคับหรือยัง เมาไม่รู้เรื่อง ถ้าไม่เมาก็ไม่ได้มีความรู้สึกทางเพศ กับเด็ก คือเห็นเด็กก็เฉยๆ แต่พอตีมีเหล้าแล้วจะมีอารมณ์และไม่รู้เรื่อง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : เจอกันบ่อย ตอนที่ข่มขืนเด็กคือจำอะไรไม่ได้เลยเพราะเมามาก จำได้แค่ว่าเด็กมาหาที่บ้านในขณะที่ตัวเองเมามาก ตอนนั้นภรรยาไม่อยู่บ้าน จำไม่ได้ว่าเด็กขัดขืนหรือไม่ ไม่ได้มีการวางแผนมาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : เคยเห็นเด็กคนนี้นักมาก่อนแต่ไม่รู้ชื่ออะไรกับเด็ก ไม่คิดเรื่องกระทำชำเรากับเด็ก เมานักแล้วเดินกลับบ้าน ระหว่างทางก็เจอเด็กคนนั้นวิ่งเล่นอยู่คนเดียว ก็เลยถามเด็กว่า มารอใคร มาหาใคร เด็กบอกมาคนเดียว ก็เลยบอกเด็กว่าเดี๋ยวพาไปส่งบ้าน ก็อุ้มเด็กเดินไปสองกิโลครึ่ง ระหว่างอุ้มเด็กเด็กไม่มีการร้อง พาเด็กเข้าป่าข้างทาง จุดตรงนั้นเป็นป่ารกทึบ มีตสนิท ห่างจากถนนใหญ่สามกิโลเมตร พอเราพาไปถึงจุดนั้นก็บอกเด็กว่าขอเสียทีก็เลยเอานิ้วแหย่และเลียอวัยวะเพศเด็ก เด็กขยับขึ้น เลียปิบคอเด็ก พอปิบคอเด็กก็เงยขึ้นไป نگاهเด็กสลับหรือหลับไป พอเด็กสลับเราก็เลียอวัยวะเพศเด็ก ช่วยตัวเอง และข่มขืนเด็กต่อ

1.2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติฝ่ายภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เริ่มใกล้ชิดเพราะต้องขับรถไปส่งที่โรงเรียน ระหว่างเดินทางก็หยอกล้อคุยเล่นกัน แล้วหลานก็เล่นถึงเนื้อถึงตัวมากขึ้น จนเปลือยไปกระทำชำเราที่บ้าน ไม่ได้ข่มขืนเด็ก ไม่ได้บังคับเด็ก ไม่ได้เปิดคลิปโป๊ให้เด็กดู ครั้งแรกที่กระทำชำเราเด็กมีอาการปกติ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : เด็กมาอาศัยอยู่ด้วยไม่ถึงเดือน ครั้งแรกที่กระทำชำเราคือเด็กยินยอม ช่วงนั้นภรรยาไปต่างประเทศ เด็กกลัว ขอมานอนด้วย แล้วเด็กก็มากอด มาหอม เกิดเหตุไปตามอารมณ์ เด็กบอกขอเรา ไม่ได้ห้ามเด็กไปบอกใคร แต่เด็กก็ไม่บอกใคร เด็กมาอยู่ด้วยหนึ่งเดือน กระทำชำเราสามครั้ง เด็กไม่เคยขยับและไม่ต่อสู้ ไม่ได้มีการวางแผนข่มขืน แต่อยู่กันสองคนเด็กมานอนด้วยมากอดมาหอมก็เกิดอารมณ์

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : เด็กชอบร้องตามจะไปเที่ยวด้วย อยู่บ้านกันนอนห้องเดียวกัน ทุกคืน เรานอนตรงกลาง แพนนอนข้างหนึ่ง น้องสาวแพนนอนอีกข้างหนึ่ง เล่นคลุกคลีกันปกติ ปกตินอนด้วยกัน เล่นถึงเนื้อถึงตัวกัน เด็กชอบกระโดดขี่ วันเกิดเหตุคือเราพาน้องสาวแพนกลับไปส่งที่บ้านช่วงกลางวัน ไม่รู้ตัวว่าเกิดเหตุการณ์ได้อย่างไร พอเกิดเหตุการณ์ข่มขืนขึ้น

1.3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกัน

1.3.1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคบกับเด็กหรือเป็นแฟนกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : เด็กชอบเที่ยวกลางคืน เด็กเข้ามาหามาชวนคุยก่อน พอรู้จักกันสองสัปดาห์ก็มีเปิดโรงแรมกระทำชำเรากัน ชอบพอกัน ไม่ได้มีการวางแผนข่มขืน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : คบกัน เริ่มคุยกันทางสังคมออนไลน์ facebook คบกันสักระยะแพนมาหาที่บ้าน เลยกระทำชำเรา

1.3.2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่ได้คบกับเด็กหรือไม่ได้เป็นแฟนกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : รู้จักกันได้ประมาณสองเดือน วันเกิดเหตุเด็กผู้หญิงคนนั้นทะเลาะเล็กกับแฟนซึ่งเป็นรุ่นน้องของเรา เด็กโทรให้เราไปรับเขาไปส่งที่บ้าน ตอนนั้นเราเมาแล้วพอขับไปรับเขาก็เลยพาเด็กกลับมานั่งดื่มในวงเหล้ากับกลุ่มเพื่อน เด็กผู้หญิงก็เลยดื่มเหล้าจนเมาเพื่อนในกลุ่มก็ชักชวนให้ข่มขืนเด็กผู้หญิง ไม่ได้มีการวางแผนข่มขืนมาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : ครั้งแรกที่เจอเด็กคือเจอในซอย เด็กเป็นเด็กปล่อยยาเสพติดเด็กขายยาให้เรา รู้จักกับเด็กประมาณหนึ่งเดือน ตอนนั้นใช้สารเสพติดด้วย แล้วเกิดอารมณ์พาไปเลยข่มขืน

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เคยรู้จักเด็กมาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : มีดื่มเหล้า ไปเจอเด็กในงานวันเกิดเพื่อน ไม่รู้จักเด็กมาก่อน เราจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น เราไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องได้อย่างไร

4.3.3 จำนวนครั้งเด็กถูกกระทำทางเพศ

ผู้วิจัยทำการแบ่งจำนวนครั้งเด็กถูกกระทำทางเพศตามลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อเพื่อแสดงให้เห็นรายละเอียดชัดเจนขึ้น ดังนี้

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงรู้จักกันมาก่อน

1.1) เด็กอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน เรียกว่า เป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : กระทำชำเรากับเด็กหลายครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : กระทำชำเรากับเด็กหลายครั้ง ตลอดหกถึงเจ็ดเดือน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : กระทำชำเรากับเด็กหนึ่งครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : กระทำชำเรากับเด็กหลายครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : กระทำชำเรากับเด็กสองครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : กระทำชำเรากับเด็กบ่อย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : ฆ่าและกระทำชำเรากับเด็กหลายครั้ง เด็กเสียชีวิตจากการถูก

บีบคอ

1.2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติฝ่ายภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : กระทำชำเรากับเด็กห้าครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : กระทำชำเรากับเด็กสามครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : กระทำชำเรากับเด็กหนึ่งครั้ง

1.3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : กระทำชำเรากับเด็กหนึ่งครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : กระทำชำเรากับเด็กประมาณห้าครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : กระทำชำเรากับเด็กหลายครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : กระทำชำเรากับเด็กสองครั้ง

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เคยรู้จักเด็กมาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : กระทำชำเรากับเด็กหนึ่งครั้ง

4.3.4 รายละเอียดเกี่ยวกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง

4.3.4.1 อายุของเด็กหญิง

ผู้วิจัยทำการแบ่งอายุของเด็กหญิงซึ่งเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราตามลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อเพื่อแสดงให้เห็นรายละเอียดได้ชัดเจนขึ้น ดังนี้

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงรู้จักกันมาก่อน

1.1) เด็กอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน เรียกว่าเป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : ไม่รู้อายุเด็ก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : ไม่รู้อายุเด็ก เพราะเด็กดูโตกว่าวัย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : ไม่รู้อายุเด็ก เพราะเด็กดูโตกว่าวัย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : เด็กอายุสิบสองปี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : เด็กอายุประมาณสิบสองปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : ไม่รู้อายุเด็ก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : เด็กอายุเก้าขวบ

1.2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติฝ่ายภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เด็กอายุสิบสองปี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : ไม่รู้อายุเด็ก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : เด็กอายุ 8 ขวบ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1.3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : เพื่อนในกลุ่มไม่มีใครรู้อายุเด็กผู้หญิง รู้แค่น้องเขาเรียนอยู่

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : ไม่รู้อายุเด็ก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : ไม่รู้อายุเด็ก เพราะเด็กดูโตกว่าวัย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : ไม่รู้อายุเด็ก เพราะรู้จักกันตอนแรกเด็กโกหกว่าอายุ 18 ปี บอกว่าเรียนอยู่มัธยมปลาย

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เคยรู้จักเด็กมาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : ไม่รู้อายุเด็ก

4.3.4.2 การแต่งกายของเด็กหญิง

มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญเพียงคนเดียวที่สามารถจดจำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับการแต่งกายของเด็กหญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : เด็กใส่กระโปรง น่ารัก

4.3.4.3 ลักษณะหรือบุคลิกภาพของเด็กหญิง

ผู้วิจัยทำการแบ่งลักษณะหรือบุคลิกภาพของเด็กหญิงซึ่งเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราตามลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อเพื่อแสดงให้เห็นรายละเอียดได้ชัดเจนขึ้น ดังนี้

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงรู้จักกันมาก่อน

1.1) เด็กอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน เรียกว่าเป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : เด็กดูโตกว่าวัย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : เด็กดูโตกว่าวัย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : เด็กดูโตกว่าวัย ลักษณะของเด็กมีผิวดำแดง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : เด็กมีลักษณะผิวขาว ตัวเล็ก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : เด็กพูดเก่ง ตอนนั้นผู้ให้ข้อมูลสำคัญยังพูดภาษาไทยไม่เก่ง พอพูดอะไรผิด เด็กก็นั่งขำ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : เด็กน่ารัก

1.2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติฝ่ายภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เด็กดูโตกว่าวัย ลักษณะผิวดำแทน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : เด็กมีนิสัยเกเร เด็กมีลักษณะสูง ขาว ผอมยาว พูดเก่ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : นิสัยเด็กชอบร้องตามจะไปเที่ยวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญและภรรยา ซึ่งเป็นพี่สาวเด็ก เด็กชอบเล่นถึงเนื้อถึงตัวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และชอบกระโดดขี่หลัง

1.3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : เด็กมีลักษณะผิวขาว ผอม หน้าตาดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : ลักษณะของเด็กคือหุ่นดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : เด็กดูโตกว่าวัย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : เด็กมีลักษณะไม่สูง อวบ

4.3.4.4 พฤติกรรมของเด็กหญิงที่ทำให้ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา

ผู้วิจัยทำการแบ่งพฤติกรรมของเด็กหญิงที่ทำให้ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราตามลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อเพื่อแสดงให้เห็นรายละเอียดได้ชัดเจนขึ้นดังนี้

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงรู้จักกันมาก่อน

1.1) เด็กอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน หรืออาจจะเรียกว่า เป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : เด็กคบกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญและไปหาผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่บ้านบ่อยๆ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : เด็กไปหาผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ห้องพักร้อยๆ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : เด็กไปหาผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่บ้านในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเมาหนัก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : เด็กคบและรักกัน เด็กโดดเรียนมาหาและกระทำชำเรากัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : เด็กหญิงไปนั่งเล่น ไปคุยที่บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญบ่อย รักใคร่ชอบพอกันก่อนหน้าเป็นเดือน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : เด็กคบกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นเดือน เด็กมานั่งเล่นที่ห้องบ่อยและยินยอมให้กระทำชำเรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : เด็กหญิงวิ่งเล่นอยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวมืดช่วงกลางคืน

1.2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติฝ่ายภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เด็กหญิงหยอกล้อคุยเล่นและเล่นถึงเนื้อถึงตัวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญสองต่อสองบ่อยครั้งระหว่างที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญขับรถไปส่ง ไปรับที่โรงเรียน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : เด็กหญิงชอบใส่เสื้อกล้าม กางเกงขาสั้น พฤติกรรมเด็กชอบนุ่งผ้าขนหนูตัวเดียวไปอาบน้ำ เด็กชอบมานั่งตัก มาคลุกคลีด้วยบ่อย ช่วงเกิดเหตุการณ์ไปต่างประเทศ เด็กกลัว ขอบานอนด้วย แล้วเด็กก็มากอด มาหอม เกิดเหตุไปตามอารมณ์

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : เด็กหญิงชอบร้องตามจะไปเที่ยวด้วย อยู่บ้านกินนอนห้องเดียวกันทุกคืน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญนอนตรงกลาง แพนกับเด็กหญิงที่เป็นน้องสาวแพนนอนขวาของผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนละข้าง เด็กหญิงชอบเล่นคลุกคลีกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เล่นถึงเนื้อถึงตัว เด็กชอบกระโดดขึ้นหลัง

1.3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : เด็กผู้หญิงทะเลาะเลิกกับแฟนซึ่งเป็นรุ่นน้องของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เด็กหญิงโทรให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไปรับเพื่อไปส่งที่บ้าน แต่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรับเด็กหญิงมานั่งดื่มสุรากับกลุ่มเพื่อนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งเด็กผู้หญิงได้ดื่มเหล้าจนเมาด้วย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : เด็กหญิงขายยาเสพติดให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญหลายครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : เด็กหญิงชอบเที่ยวกลางคืนและเข้ามาหาหาชวนผู้ให้ข้อมูลสำคัญคุยก่อน ชอบพอกัน พอรู้จักกันสองสัปดาห์ก็มีเปิดโรงแรมกระทำชำเรากัน กระทำชำเรากันช่วงตีกลางคืนเวลาที่เด็กหญิงออกมาเที่ยวกลางคืน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : เด็กคบกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญสักระยะ โดยโกหกเรื่องอายุ ว่า 18 ปีแล้วมาหาผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่บ้าน

4.3.5 โอกาสในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.3.5.1 สถานที่ในการข่มขืนกระทำชำเรา

ผู้วิจัยทำการแบ่งสถานที่ในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงตามลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อเพื่อแสดงให้เห็นรายละเอียดได้ชัดเจนขึ้น ดังนี้

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงรู้จักกันมาก่อน

1.1) เด็กอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน เรียกว่า เป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : โรงแรม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : ห้องเช่าของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : ปาร์กที่บข้างทาง มีดสนิท ห่างจากถนนใหญ่สามกิโลเมตร

1.2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติฝ่ายภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ช่วงไม่มีคนอยู่บ้าน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้าน หรือชุมชนเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : ศาลาร้างมีดข้างวงเหล้า มีบ้านเพื่อนบ้านไม่ไกล แต่เพื่อนบ้านไม่สนใจว่าทำอะไรกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : ข่มขืนครั้งแรกบริเวณไม่ไกลจากบ้าน ต่อมาไปเช่าห้อง บางครั้งก็กระทำชำเราที่บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : โรงแรม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เคยรู้จักเด็กมาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : ห้องนอนในบ้านเพื่อนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

4.3.5.2 ช่วงเวลาและสถานการณ์ที่นำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

ผู้วิจัยทำการแบ่งช่วงเวลาและสถานการณ์ที่นำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงตามลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อเพื่อแสดงให้เห็นรายละเอียดได้ชัดเจนขึ้นดังนี้

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงรู้จักกันมาก่อน

1.1) เด็กอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน เรียกว่าเป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : เด็กมาหาที่บ้านผู้ให้ข้อมูลสำคัญบ่อยๆ กระทำชำเรากับเด็กที่บ้านผู้ให้ข้อมูลสำคัญในช่วงเวลากลางวัน เป็นช่วงที่เด็กปิดเทอม พอกระทำชำเราครั้งแรกก็กระทำชำเรากันเรื่อยมา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : เด็กมาหาที่ห้องพักบ่อยๆ ข่มขืนเด็กเพราะเราไม่รู้เรื่อง เด็กมาหาในจังหวะที่มีอารมณ์ทางเพศ จำไม่ได้ว่าบังคับหรือไม่เพราะเราไม่รู้เรื่อง ข่มขืนเด็กครั้งแรกที่บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ในช่วงบ่ายๆ หลังจากมีครั้งแรกก็กระทำชำเรากับเด็กคนเดิมเรื่อยมาอีกเด็กไปมาหาสู่กันได้หกถึงเจ็ดเดือน ถ้าไม่มาก็ไม่ได้มีความรู้สึกทางเพศกับเด็ก คือเห็นเด็กก็เฉยๆ แต่พอตีเมียแล้วจะมีอารมณ์และไม่รู้เรื่อง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : เด็กมาหาที่บ้านในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเมहनักมาก ภรรยาไม่อยู่บ้าน จำอะไรไม่ได้เลย รู้อีกทีก็กระทำชำเรากับเด็กเรียบร้อยแล้ว จำไม่ได้ว่าเด็กขัดขืนหรือไม่ แต่ไม่มีใครทราบเรื่อง ช่วงที่ข่มขืนเป็นช่วงกลางวัน ข่มขืนที่บ้านตัวเอง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : คบกับเด็กเพื่อให้สัมพันธ์ภรรยาที่เพิ่งเลิกกัน คบกันแป๊บเดียวก็กระทำชำเรากัน กระทำชำเราเพราะความรัก ไม่ได้บังคับ กระทำชำเรากันที่โรงแรมช่วงกลางวัน บางครั้งเด็กก็หนีเรียนมากระทำชำเรากัน บางครั้งก็กระทำชำเราหลังจากไปรับเด็กกลับบ้าน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไปอาศัยอยู่บ้านพี่สาว ไปชวนเด็กหญิงซึ่งเล่นอยู่แถวบ้านพี่สาวคุยอยู่เป็นเดือน เด็กเลยมาคุยมาเล่นที่บ้าน ครั้งแรกขอกระทำชำเรากับเด็กที่บ้านช่วงกลางคืน เด็กก็ยินยอม ไม่มีการทำร้ายร่างกาย ไม่ได้ข่มขู่ ไม่ได้ห้ามไปบอกคนอื่น และไม่มีคนสงสัยเพราะนั่งคุยกับเด็กบ่อยๆ กระทำชำเรากับเด็กสองครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : เด็กมานั่งเล่นที่ห้องเช่าของผู้ให้ข้อมูลสำคัญบ่อย กระทำซ้ำเรากันบ่อยที่ห้องเช่าของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ช่วงกลางวันบ้าง กลางคืนบ้าง เพราะผู้ให้ข้อมูลสำคัญต้องทำงานเป็นกะ เลิกงานไม่ตรงเวลา เด็กยินยอมให้กระทำซ้ำเราด้วย ไม่ได้บังคับ ไม่ได้ห้ามเด็กไปบอกใคร ไม่ได้มีขนมมาหลอกล่อ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : เด็กออกมาเล่นช่วงกลางคืน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเลิกงานแล้วเมานักเดินกลับบ้าน ไปเจอเด็กวิ่งเล่นอยู่คนเดียวบนทางเปลี่ยวๆ เลยบอกว่าเดี๋ยวไปส่งที่บ้าน แล้วก็อุ้มเด็กเดินไปข่มขืนในป่าข้างทางรททบ มีตสนิท บอกเด็กว่าขอเลีย จากนั้นก็เลียเอานิ้วแหย่และเลียอวัยวะเพศเด็ก เด็กขัดขืน เลยบีบคอเด็กตาย แต่นึกว่าเด็กแค่สลบ แล้วก็เลียอวัยวะเพศเด็กช่วยตัวเอง และข่มขืนเด็กต่อ เทียงคืนก็กลับมาหาเด็กที่เดิมอีกครั้ง ก็ไปนอนกอดเด็ก ไปเลียไปทำและข่มขืนเด็กอีกรอบ เพราะยังไม่สร้างเมมา และกลับไปทำกับเด็กอีกสี่ครั้ง ทั้งใช้นิ้วแหย่ใช้ลิ้นเลีย ใช้อวัยวะเพศ เอาเหล้าไปตีมีข้างตัวเด็ก แล้วก็นอนแก้ผ้าเปลือยข้างเด็กสี่ห้าวัน

1.2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติฝ่ายภรรยา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เริ่มใกล้ชิดกับเด็กเพราะต้องขับรถไปรับ-ส่งเด็กที่โรงเรียน ระหว่างทางก็หยอกล้อคุยเล่นกัน แล้วเด็กหรือหลานก็เล่นถึงเนื้อถึงตัวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญมากขึ้น จนเปลอไพลกระทำซ้ำเรากัน ช่วงที่ไม่มีคนอยู่บ้าน กระทำซ้ำเรากันห้าครั้ง ไม่ได้ข่มขู่เด็ก ไม่ได้บังคับเด็ก ไม่ได้เปิดคลิปโป๊ให้เด็กดู ครั้งแรกที่กระทำซ้ำเรากันเด็กมีอาการปกติ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : ครอบครัวเด็กให้เด็กมาอยู่ที่บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับภรรยาของช่วงปิดเทอม พฤติกรรมเด็กชอบนุ่งผ้าขนหนูตัวเดียวไปอาบน้ำ เด็กชอบมานั่งตัก มาคลุกคลีด้วยบ่อย ครั้งแรกที่กระทำซ้ำเราคือเด็กยินยอม เกิดเหตุช่วงเวลากลางคืน ช่วงนั้นภรรยาไปต่างประเทศ อยู่กันสองคน เด็กกลัว เด็กมาขอนอนด้วยแล้วเด็กก็มากอดมาหอม ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเลยเกิดอารมณ์ เด็กมาอยู่ด้วยหนึ่งเดือน กระทำซ้ำเรากันสามครั้ง เด็กไม่เคยขัดขืนและไม่ต่อสู้ ไม่ได้มีการวางแผนข่มขืน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : เด็กหรือน้องสาวแฟนอยู่บ้านกินนอนห้องเดียวกันกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญและภรรยาทุกคืน เด็กและภรรยานอนขนานข้างผู้ให้ข้อมูลสำคัญทุกคืน เล่นคลุกคลีกับเด็กปกติ เล่นถึงเนื้อถึงตัวกัน เด็กชอบกระโดดขี่หลัง วันเกิดเหตุผู้ให้ข้อมูลสำคัญพาเด็กกลับไปส่งที่บ้านช่วงกลางวัน แล้วไม่รู้ตัวว่าเปลอข่มขืนเด็กได้อย่างไร

1.3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : เด็กผู้หญิงโทรมาให้ไปรับเขาไปส่งที่บ้านเพราะตอนนั้นเด็กทะเลาะและเลิกกับแฟนซึ่งเป็นรุ่นน้องของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ตอนนั้นตึกแล้ว ผู้ให้ข้อมูลสำคัญตีมหลับกับกลุ่มเพื่อนจนเมา จึงไปรับเด็กมานั่งตีมหลับกับกลุ่มเพื่อนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญเด็กตีมหลับจนเมา เพื่อนผู้ให้ข้อมูลสำคัญก็ตีมหลับจนเมาหนัก เพื่อนๆ จึงชวนให้ข่มขืนเด็กผู้หญิงเพื่อนข่มขืนเรียงคิวทีละคน และเพื่อนยู่ให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญข่มขืนเด็กต่อ ข่มขืนเด็กช่วงประมาณสี่ทุ่ม ไม่ได้มีการวางแผนข่มขืนมาก่อน หลังจากข่มขืนเด็กในวันนั้น ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงก็หนีไปกระทำชำเรากันอีกสามครั้ง โดยเด็กผู้หญิงไม่มีท่าที่ขัดขืน อยู่ด้วยกันสองวันสองคืนเต็มจึงไปส่งเด็กที่บ้าน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : คบกับเด็กประมาณหนึ่งเดือน ใช้สารเสพติด แล้วเกิดอารมณ์เลยพาเด็กไปข่มขืน แต่หลังจากนั้นก็ไปกระทำชำเรากันอีก 3-4 ครั้ง ส่วนใหญ่กระทำชำเรากันช่วงกลางวัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : เด็กออกมาเที่ยวกลางคืน แล้วเด็กเข้ามาหามาชวนผู้ให้ข้อมูลสำคัญคุย รู้จักกันสองสัปดาห์ก็เปิดโรงแรมกระทำชำเรากัน ส่วนใหญ่กระทำชำเรากันช่วงดึกที่เด็กออกมาเที่ยวกลางคืน ไม่ได้มีการวางแผนข่มขืน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : คบกับเด็กสักระยะ เด็กมาหาที่บ้าน ครั้งแรกกระทำชำเราที่บ้านช่วงกลางคืน ไม่ได้บังคับเด็ก คบกันสี่เดือนกระทำชำเรากันสองครั้ง ครั้งที่สองกระทำชำเรากันกลางคืน

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เคยรู้จักเด็กมาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 12 : เจอเด็กในงานวันเกิดเพื่อน กระทำชำเรากับเด็กในห้องที่บ้านเพื่อนช่วงกลางคืน จำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

4.3.5.3 การป้องกันและตรวจตราของเจ้าหน้าที่รัฐ

ผู้วิจัยทำการแบ่งการป้องกันและตรวจตราของเจ้าหน้าที่รัฐตามลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อเพื่อแสดงให้เห็นรายละเอียดได้ชัดเจนขึ้น ดังนี้

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงรู้จักกันมาก่อน

1.1) เด็กอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน เรียกว่า เป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : บริเวณบ้านที่ทำการข่มขืนไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจตรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : ข่มขืนที่บ้านตัวเอง บริเวณบ้านที่ทำการข่มขืนไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจตรา

1.2) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้าน หรือชุมชนเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : สถานที่ข่มขืนก็เป็นศาลาร้างมีดช่างวงเหล้า มีบ้านเพื่อนบ้าน ไม่ไกล แต่เพื่อนบ้านไม่สนใจ ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจตราในบริเวณนั้น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : สถานที่ข่มขืนเป็นบ้านของเรา ในชุมชนก็มีเจ้าหน้าที่ตรวจตรา อยู่ด้านนอก แต่ไม่ได้มาตรวจในบ้าน

ผู้วิจัยได้ทำการสรุปสาเหตุปัจจัยในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา โอกาสและสถานที่ ในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 สรุปสาเหตุปัจจัยในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี

สาเหตุปัจจัย	อายุ	ครอบครัวผู้ให้กำเนิด				คนรักและความสัมพันธ์กับเพศหญิง		ด้านสังคม		ด้านสภาพแวดล้อม		ตัวกระตุ้น	
		พ่อแม่เลิกรา / มีครอบครัวใหม่	มีพ่อ / แม่ / พ่อเลี้ยงเป็นตัวอย่างในการดื่มสุรา	ไม่เคยลงโทษ / ลงโทษด้วยกติกาดุด่า	ไม่มีการสอนเรื่องทางเพศและการวางตัวกับเพศตรงข้าม	มีแฟนหรือภรรยาอยู่แล้วในขณะที่กระทำผิดฐานข่มขืน	ไม่เคยมีแฟน / เลิกรากับคนรักหรือภรรยา / มีครอบครัวมากกว่า 1 ครั้ง	มีเพื่อนที่เคยกระทำผิดกฎหมาย / เพื่อนชักชวนผู้ข่มขืน	เสพติดเกม	อาศัย / เคยอาศัยใกล้แหล่งอบายมุข	ดื่มสุราเป็นประจำ	ดื่มสุราก่อนข่มขืนเด็ก	เสพยาเสพติดก่อนข่มขืนเด็ก
1	25 ปี	✓		✓	✓		✓		✓	✓	✓	✓	
2	49 ปี		✓		✓		✓				✓	✓	
3	36 ปี		✓	✓		✓	✓		✓		✓	✓	
4	18 ปี	✓	✓				✓	✓	✓		✓	✓	
5	36 ปี		✓			✓	✓		✓		✓		✓
6	28 ปี			✓	✓		✓	✓	✓		✓		✓
7	33 ปี	✓		✓	✓	✓	✓		✓		✓		
8	26 ปี	✓		✓			✓	✓	✓		✓		
9	29 ปี			✓	✓		✓	✓	✓		✓		
10	23 ปี		✓	✓						✓	✓		
11	43 ปี		✓			✓	✓		✓		✓		
12	43 ปี		✓		✓		✓		✓	✓	✓	✓	
13	20 ปี	✓	✓			✓	✓	✓			✓		
14	18 ปี	✓	✓		✓		✓				✓	✓	
15	20 ปี	✓	✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓		

จากตารางสามารถสรุปสาเหตุปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี
ได้ดังนี้

1) เกือบครึ่งหนึ่งของผู้ให้ข้อมูลสำคัญบิดามารดาเลิกกราแยกทางกัน บิดามารดาบางรายมีครอบครัวใหม่ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญขาดความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัวผู้ให้กำเนิด จึงขาดความผูกพันกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่มีต้นแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ มีต้นแบบในการดื่มสุรา จากบิดาหรือมารดาหรือบิดาเลี้ยง ซึ่งบิดาหรือบิดาเลี้ยงบางรายเมื่อดื่มสุรามีการทะเลาะวิวาท มีปากเสียงกับสมาชิกในครอบครัว บางรายมีการทำร้ายร่างกายคนในครอบครัวด้วย ฉะนั้น การที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญอยู่ใกล้ชิดคลุกคลีภายในครอบครัวกับบิดา มารดาหรือบิดาเลี้ยงที่ดื่มสุราเป็นประจำจึงเกิดการซึมซับและเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว

3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกือบครึ่งหนึ่งเคยถูกลงโทษด้วยการตี ดุด่า โดยไม่ได้รับการอธิบายเหตุผลในการกระทำผิด ครึ่งหนึ่งของผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เคยได้รับการลงโทษ เมื่อทำผิดและถูกเลี้ยงดูแบบตามใจ ฉะนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมอย่างเหมาะสม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เข้าใจว่าการแสดงทำสิ่งใดจึงจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง หรือควรประพฤติตัวอย่างไรจึงเหมาะสมตามบรรทัดฐานของสังคม รวมทั้งการที่ไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมอย่างเหมาะสมทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นคนที่มีการควบคุมตัวเองต่ำ จึงสามารถถูกกระตุ้นจากปัจจัยรอบๆ ตัวได้โดยง่าย

4) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการสอนเรื่องทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจึงไม่เข้าใจเรื่องสิทธิในเนื้อตัวของบุคคล แม้เป็นคนรักกันก็ไม่มีสิทธิจะไปข่มขืนกระทำชำเรา ถ้าเขาไม่ยินยอม ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจึงปฏิบัติต่อเพศตรงข้ามอย่างไม่เหมาะสมและล่วงละเมิดในเนื้อตัวของเพศตรงข้าม

5) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกือบทุกรายมีปัญหาในความสัมพันธ์กับคนรัก บางส่วนมีการเลิกกรา แต่งงานใหม่หลายครั้ง บางรายชอบผู้หญิงก็ไม่กล้าเข้าไปหาเพราะวางตัวไม่ถูก และกลัวการเข้าหาผู้หญิงจึงทำให้ไม่มีแฟน ความผิดหวังในเรื่องของคนรักและความรักทำให้เขาสูญเสียความสัมพันธ์อันดีกับผู้หญิงวัยเดียวกัน และอาจทำให้เกิดปมในใจเรื่องผู้หญิง

6) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกือบครึ่งหนึ่งคบเพื่อนที่เคยกระทำผิดกฎหมายมาก่อน ซึ่งอาจทำให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมการกระทำผิดมาบ้าง และการรวมกลุ่มกับเพื่อนยังทำให้เกิดความฮึกเหิม และกล้าแสดงออกในทางที่ผิดด้วย เช่น การยุงจากเพื่อนให้รูมโทรมเด็กผู้หญิง

7) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่มีการเสพสื่อลามกเมื่อมีโอกาส ซึ่งการเสพสื่อลามกทำให้ผู้เสพถูกกระตุ้นอารมณ์ทางเพศได้โดยง่าย

8) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทุกรายมีการดื่มสุรา ทั้งดื่มสุราเป็นประจำ ดื่มตามโอกาส ดื่มช่วงมีเทศกาลสำคัญ บางรายดื่มสุราหนักเป็นประจำจนขาดสติ ซึ่งพฤติกรรมการดื่มสุรามานจากการเลียนแบบบิดา บิดาเลี้ยงที่ดื่มสุรา และเมื่อดื่มสุราจะยิ่งทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งมีการควบคุม

ตัวเองต่ำอยู่แล้ว จะยังทำให้ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าได้โดยง่าย ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญบางส่วนมีการดื่มสุรา จนเมาขาดสติ ควบคุมตัวเองไม่ได้ก่อนข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

ตารางที่ 11 สรุปลักษณะความสัมพันธ์ โอกาสและสถานที่ในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

กรณีศึกษาที่	อายุผู้กระทำผิด	อายุของเด็กหญิง	ความสัมพันธ์				สถานที่ข่มขืน	ช่วงเวลา	โอกาส
			รู้จักมาก่อน	ไม่รู้จัก	บ้านผู้กระทำผิด	บ้านของเด็กกับผู้กระทำผิด			
1	25 ปี		✓		✓		✓		✓
2	49 ปี	โตกว่าวัย	✓				✓		✓
3	36 ปี	โตกว่าวัย	✓				✓		✓
4	18 ปี			✓				✓	
5	36 ปี			✓				✓	✓
6	28 ปี	โตกว่าวัย		✓	✓				✓
7	33 ปี	12 ปี		✓			✓		✓
8	26 ปี	12 ปี	✓		✓			✓	✓
9	29 ปี	12 ปี	✓		✓		✓		✓
10	23 ปี		✓		✓		✓		✓
11	43 ปี			✓			✓		✓
12	43 ปี					✓			✓
13	20 ปี	8 ปี		✓			✓	✓	✓
14	18 ปี	9 ปี	✓					✓	✓
15	20 ปี				✓		✓		✓

จากตารางสามารถสรุปลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิง โอกาส และสถานที่ในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ได้ดังนี้

- 1) เด็กหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราคาดการณ์ได้ว่าจะมีอายุประมาณ 8 – 12 ปี ส่วนใหญ่เด็กหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราจะอยู่ในช่วงวัยเด็กตอนปลายใกล้เข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น เพราะผู้ให้ข้อมูลสำคัญก็เข้าใจว่าเด็กมีอายุเยอะเกินวัยเด็ก เพราะมีลักษณะตัวโตเกินวัยเด็ก
- 2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงเกือบทุกรายรู้จักคุ้นเคยกันมาก่อน โดยเป็นเพื่อนบ้านหรืออยู่ในชุมชนเดียวกัน เด็กหญิงเป็นญาติฝ่ายภรรยา คบกันเป็นแฟน หรือทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น เสพยาเสพติดเหมือนกัน เทียบกลางคืนด้วยกัน
- 3) สถานที่ที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญใช้ในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ส่วนใหญ่จะเป็นบ้านพักของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เนื่องจากเด็กหญิงส่วนใหญ่รู้จักเป็นเพื่อนบ้าน เป็นแฟนกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญมาก่อน จึงมีการไปมาหาสู่ที่บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นประจำ เพื่อนบ้านใกล้ชิดหรือคนในชุมชน รวมทั้งพ่อแม่ของเด็กหญิงจึงไม่เกิดการระแวงระวังว่าจะเกิดการข่มขืนกระทำชำเรากับเด็กหญิง ส่วนสถานที่เปลี่ยวมืดที่เด็กหญิงสามารถถูกข่มขืนกระทำชำเรา ได้แก่ ศาลาเปลี่ยวร้างข้างทาง ป่าห้วยาริมถนนที่เปลี่ยวมืด เป็นต้น เนื่องจากสถานที่เปลี่ยวมืดเป็นจุดหรือสถานที่ลับที่ไม่มีตรวจตราของเจ้าหน้าที่และเพื่อนบ้าน
- 4) ช่วงเวลาและโอกาสในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงขึ้นอยู่กับว่าผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีจังหวะและโอกาสอยู่ในสถานที่มืดชิดกับเด็กหญิงเพียงลำพังสองคนในช่วงเวลาใด ฉะนั้น การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงจึงมีโอกาสเกิดขึ้นทั้งในช่วงกลางวันและกลางคืนก็ได้ ถ้าหากปัจจัยสภาพแวดล้อมมีความเหมาะสม

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงมีสาเหตุปัจจัยจากตัวผู้กระทำผิด คือ ขาดความรัก ความอบอุ่น และไม่มีความผูกพันกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน ขัดเกลาร่างสัณฐานอย่างเหมาะสมทำให้เป็นคนที่มีการควบคุมตัวเองต่ำ มีบิดา บิดาเลี้ยงเป็นต้นแบบในการทำพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ การดื่มสุรา มีชีวิตคู่ที่ล้มเหลว ผิดหวัง เสียใจจากคนรัก ได้รับการยุยงจากเพื่อนให้กระทำผิด หรือเลียนแบบพฤติกรรมการกระทำ ผิดกฎหมายจากเพื่อน ขาดสติ เสียการควบคุมตัวเองจากการดื่มสุรา หรือเสพยาเสพติด และถูกกระตุ้นจากสื่อลามก นอกจากปัจจัยจากตัวผู้กระทำผิดแล้ว เหยื่อก็เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราได้ ซึ่งการข่มขืนเด็กหญิงอายุน้อยกว่า 13 ปี เหยื่อยังมีความอ่อนแอ ทั้งร่างกายและจิตใจจึงถูกหลอกได้ง่ายและไม่สามารถสู้แรงของผู้ใหญ่เพศชายที่แข็งแรง และมีความตั้งใจจะข่มขืนกระทำชำเราได้ และการที่เด็กหญิงกับผู้กระทำผิดมีความรู้จัก คุ้นเคยกันมาก่อน ทำให้ผู้กระทำผิดเห็นช่องโอกาสที่เหมาะสมในการกระทำผิดได้ง่าย เช่น โอกาสที่ได้อยู่กันสองต่อสองกับเด็กหญิง ในสถานที่มืดปิด ปลอดภัย ปราศจากการตรวจตราของเพื่อนบ้าน และเจ้าหน้าที่รัฐ

4.4 การป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่รู้กฎหมายและไม่รู้โทษของการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี มาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : ถ้าก่อนหน้ารับรู้ว่ามีโทษการข่มขืนกระทำชำเราเด็กก็มีความรุนแรงก็จะไม่ทำ แต่ไม่ทราบกฎหมายมาก่อน รวมถึงตอนนั้นไม่ทราบอายุของเด็กด้วย เห็นด้วยที่โทษการข่มขืนเด็กมีความรุนแรง รู้สึกเกรงกลัวโทษ แต่มารู้โทษหลังจากโดนฟ้องแล้ว ถ้ารู้โทษก่อนก็มีส่วนช่วยยับยั้งไม่ให้กระทำผิดได้ คิดว่าโทษจำคุกที่ได้รับตอนนี้มีความรุนแรงมากสำหรับตัวเอง หลังพ้นโทษก็จะไม่กลับไปกระทำอีก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : ไม่รู้กฎหมายมาก่อน ไม่รู้โทษ ถ้ารับรู้ว่ามีโทษการข่มขืนกระทำชำเราเด็กก็มีความรุนแรงก็จะไม่ทำ และก็จะช่วยยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำแบบนั้นได้ เห็นด้วยที่โทษการข่มขืนเด็กมีความรุนแรง รู้สึกเกรงกลัวโทษ คิดว่าโทษจำคุกที่ได้รับตอนนี้มีความรุนแรงมากสำหรับตัวเอง หลังพ้นโทษก็จะไม่กลับไปกระทำอีกแล้ว ในระหว่างถูกจำคุกได้รับการแก้ไขฟื้นฟู มีอบรม มีการพัฒนาจิตใจ ช่วยได้เยอะ และเลิกเหล้าได้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : ไม่รู้กฎหมายและโทษมาก่อน ถ้ารู้ว่าโทษการข่มขืนกระทำชำเราเด็กมีความรุนแรงก็จะไม่ทำเพราะเกรงกลัว และโทษที่รุนแรงก็ช่วยยับยั้งการกระทำผิดได้ โทษจำคุกที่ได้รับตอนนี้มีความสอดคล้องกับที่ตัวเองหลงผิดไป หลังพ้นโทษก็จะไม่กลับไปกระทำอีกแล้ว ในระหว่างถูกจำคุกได้รับการแก้ไขฟื้นฟูจิตใจ ปฏิบัติธรรม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : ไม่รู้เรื่องโทษการข่มขืนมาก่อน ถ้ารับรู้ว่ามีโทษการข่มขืนกระทำชำเราเด็กก็มีความรุนแรงก็จะไม่ทำ โทษจำคุกที่ได้รับตอนนี้มีความรุนแรงมาก หลังพ้นโทษก็จะไม่กลับไปกระทำอีกแล้ว ในระหว่างถูกจำคุกก็มีการให้สวดมนต์ ไหว้พระ รู้สึกจิตใจสงบ เย็นลง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : ไม่รู้โทษมาก่อน ไม่เห็นด้วยที่โทษรุนแรง แต่ถ้าออกไปก็ไม่ทำอีกแล้ว ระหว่างถูกจำคุกก็มีการอบรม สวดมนต์ รู้สึกสงบดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : ไม่รู้กฎหมายและไม่รู้โทษมาก่อน ถ้ารู้โทษของการกระทำก็จะไม่กระทำ คิดว่าโทษที่ได้รับมีความรุนแรง อยู่ในเรือนจำได้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการทำความสะอาด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : ไม่รู้กฎหมายไทยและไม่รู้โทษ ถ้ารู้โทษก็จะไม่กระทำ คิดว่าโทษที่ได้รับมีความรุนแรงมาก หลังพ้นโทษก็ไม่กล้าทำแล้ว อยู่ในเรือนจำชอบที่ได้เล่นกีฬาฟุตบอล ตีวอลเลย์บอล ซึ่งที่กัมพูชานิยมเล่นกีฬาชนิดนี้ แล้วก็ได้ออวยมวกับวาดภาพ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : ไม่ทราบกฎหมายเลย ถ้ารู้กฎหมายและรู้อายุของเด็กก็จะไม่ทำ คิดว่าโทษที่ได้รับตอนนี้รุนแรง และคิดว่าถ้าพ้นโทษไปแล้วจะไม่เกิดเหตุการณ์แบบนี้อีก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : ไม่รู้กฎหมาย ระหว่างถูกจำคุกได้ทำงานปักเลื่อมที่เสื่อ เย็บจักร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 15 : ไม่รู้กฎหมายเลย และไม่รู้ว่าอายุเด็ก เด็กบอกว่าอายุ 18 ปี คิดว่าโทษที่ได้รับรุนแรงไป เพราะไม่รู้อายุเขาและก็คบกัน ระหว่างถูกจำคุกได้เรียนต่อ มีทำงาน และได้เล่นฟุตบอล

2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรู้กฎหมายและรู้โทษของการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี มาก่อน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : รู้โทษและกฎหมายมาบ้าง แต่ไม่รู้ว่าเป็นโทษหนักขนาดไหน คิดว่าโทษที่ได้รับตอนนี้รุนแรง ทำให้หมดโอกาสใช้ชีวิตข้างนอกเรือนจำ สงสารครอบครัว หลังพ้นโทษก็จะไม่ทำอีก ระหว่างถูกจำคุกก็ได้ปฏิบัติธรรม ทำให้เกิดความสบายใจ เกิดความสำนึก คิดได้ และมีสติมากขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : เคยทำงานจิตอาสา กู้ภัยกู้ชีพ อปพร. ตำรวจชุมชนมาก่อน รู้กฎหมายดี รู้โทษ แต่ทำเพราะขาดสติ อยู่ในเรือนจำได้เรียนจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้ฝึกวิชาชีพ เช่น ปรุงอาหารสำเร็จรูป

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : ถ้าเด็กร้องไห้หรือไม่ยินยอมก็จะหยุด รู้กฎหมายบ้าง แต่ที่กระทำชำเรากับเด็กเพราะรักกัน คบกัน

3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเห็นว่าครอบครัวเด็กต้องดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด ไม่ให้มาอยู่ในที่เปลี่ยว หรืออยู่กับผู้ชายสองต่อสอง และถ้าเด็กขัดขืนหรือไม่ยินยอม ผู้ให้ข้อมูลสำคัญก็จะไม่ข่มขืน หรือหยุดการข่มขืน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : ต้องไม่ให้เด็กมาใกล้ชิด คลุกคลี ไม่อยู่กันสองต่อสอง ถ้าเด็กต่อสู้ ขัดขวางก็จะไม่ทำต่อ ความผูกพันในครอบครัวช่วยยับยั้งให้เกิดการขังใจไม่กระทำความผิดได้ ส่วนพ่อแม่เด็กต้องคอยห้ามและสอนเด็ก รวมทั้งต้องคอยสอดส่องดูแลไม่ให้เด็กมาเล่นคลุกคลีกัน สองต่อสองกับผู้ชาย ให้ระวังเรื่องสื่อ เพราะเข้าถึงง่าย และกระตุ้นอารมณ์ให้เกิดได้ง่าย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : ถ้าเด็กมีการต่อสู้ ไม่ยินยอมก็หยุดไม่กระทำต่อ ถ้าเลิกเหล้าได้ ก็ไม่เกิดการข่มขืน เพราะเมาแล้วขาดสติ คุณตัวเองไม่ได้ พ่อแม่เด็กต้องดูแลใกล้ชิด ต้องไม่ให้เด็ก มาคลุกคลี ไม่ปล่อยให้เด็กอยู่กับผู้ชายกันสองต่อสอง ไม่ควรให้เด็กอยู่ในที่เปลี่ยว ลับตาคน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : ถ้าไม่เมาก็จะสามารถยับยั้งขังใจ ครอบครัวเด็กมีส่วน ในการป้องกันไม่ให้เด็กถูกข่มขืนได้โดยผู้ใหญ่ต้องดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด ไม่ให้มาอยู่ในที่เปลี่ยว หรืออยู่กับผู้ชายสองต่อสอง ครอบครัวควรดูแลเด็กให้ดี ดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : ถ้าเด็กไม่ยินยอมก็ไม่ข่มขืน ครอบครัวการเลี้ยงดูมีส่วนช่วยยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำผิดได้ แต่ที่ทำเพราะเมา ขาดสติ และเพื่อนยุ ส่งเสริมให้ทำ เด็กผู้หญิงไม่ควรออกมาในที่เปลี่ยวและอยู่ตามลำพัง พ่อแม่ของเด็กผู้หญิงก็ควรสอดส่องดูแลลูกให้ดี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : ถ้าเด็กไม่ยินยอมก็จะหยุด คิดว่าถ้าครอบครัวมีความผูกพันกันนั้นก็น่าจะช่วยยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำผิดได้ สื่อและภาพยนตร์โป๊ที่เข้าถึงได้ง่ายรวมถึงการเสพยาเสพติดทำให้ขาดสติได้ง่าย ครอบครัวเด็กสำคัญมากต้องดูแลเด็กให้ดี ครอบครัวเด็กต้องสร้างครอบครัวให้อบอุ่น เด็กจะได้ไม่ใจแตก ครอบครัวต้องดูแลเด็กให้ดี ให้ครอบครัวมีความอบอุ่น แต่การที่ครอบครัวมีรายได้น้อย อาจทำให้เด็กต้องมากระทำผิด ส่งผลให้เด็กขายยา เสพยา และขาดสติ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : ถ้าเด็กไม่ยินยอม ต่อสู้ ก็จะหยุด คิดว่าความผูกพันในครอบครัวช่วยยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำผิดได้ พ่อแม่ต้องดูแลเด็กให้ดี ส่วนมากเจอเด็กหนีเที่ยว ครอบครัวเด็กต้องเลี้ยงลูกให้ดี ไม่ปล่อยให้เด็กเที่ยวกลางคืน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : ผู้ชายต้องมีสติ ต้องรู้จักยับยั้งชั่งใจตัวเอง แต่ครั้งนี้ขาดสติ และตัวเด็กต้องอย่ามาคลุกคลีใกล้ชิดกับผู้ชาย และถ้าเด็กขัดขืนก็จะหยุดการข่มขืน เคยทำงานจิตอาสา กู้ภัยกู้ชีพ อปพร. ตำรวจชุมชนมาก่อน รู้กฎหมายดี รู้โทษ แต่ทำเพราะขาดสติ ครอบครัวเด็กต้องดูแลบุตรหลานให้ดี ไม่ให้อยู่สองต่อสองกับผู้ชาย:

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 8 : ถ้าเด็กร้องไห้หรือไม่ยินยอมก็จะหยุด รู้กฎหมายบ้าง แต่ที่กระทำซ้ำเรากับเด็กเพราะรักกัน คบกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 9 : ถ้าเด็กขัดขืนก็หยุดทำ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 10 : ถ้าเด็กขัดขืนก็ไม่ทำ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 11 : ถ้าเด็กขัดขืนก็หยุด ไม่ทราบกฎหมายเลย ไม่ควรปล่อยให้เด็กอยู่ตามลำพังกับคนที่ไม่สนิทที่ไม่ได้เป็นญาติกัน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 13 : ถ้าย่อนเวลาไปได้จะไม่อยู่กับน้องสาวแฟนสองต่อสอง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 14 : ถ้าไม่ดื่มเหล้า ก็จะมีสติ ทำงานเก็บเงิน และไม่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น ไม่เคยคิดจะทำแบบนี้ เคยแค่ลักขโมย ไม่เคยคิดจะทำร้ายใคร พ่อแม่เคยรับจ้างเลี้ยงเด็ก แต่ก็ไม่รู้สึกทางเพศกับเด็ก

4) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเห็นว่าถ้ามีเจ้าหน้าที่ตรวจตราสม่ำเสมอ การจัดระเบียบชุมชน ติดกล้องวงจรปิด เพื่อนบ้านช่วยกันสอดส่องดูแล ช่วยลดปัญหาการข่มขืนเด็กได้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 1 : การมีเจ้าหน้าที่ตรวจตราสม่ำเสมอในบริเวณนั้นไม่น่าจะช่วยยับยั้งการกระทำผิดได้ เพราะเกิดเหตุในบ้าน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 2 : การมีเจ้าหน้าที่ตรวจตราสม่ำเสมอในบริเวณนั้นช่วยยับยั้งได้ การจัดระเบียบชุมชน มีกล้องวงจรปิด ช่วยยับยั้งการข่มขืนได้ ถ้าเพื่อนบ้านสามัคคี กลมเกลียว ช่วยกันสอดส่องดูแล ช่วยลดปัญหาการข่มขืนได้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 3 : การมีเจ้าหน้าที่ตรวจตราสม่ำเสมอในบริเวณนั้นช่วยยับยั้งไม่ให้เกิดการข่มขืนได้ การจัดระเบียบชุมชน มีกล้องวงจรปิด ช่วยยับยั้งการข่มขืนได้ ถ้าเพื่อนบ้านสามัคคี กลมเกลียว ช่วยกันสอดส่องดูแล น่าจะช่วยลดปัญหาการข่มขืนได้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 4 : การมีเจ้าหน้าที่ตรวจตราสม่ำเสมอในบริเวณนั้นจะสามารถช่วยยับยั้งไม่ให้เกิดการข่มขืนได้ ถ้ามีการจัดระเบียบชุมชน มีกล้องวงจรปิด อาจจะช่วยยับยั้งการข่มขืนได้ในระดับหนึ่ง ถ้าเพื่อนบ้านมีความสามัคคี กลมเกลียว ช่วยกันสอดส่องดูแล น่าจะช่วยลดปัญหาการข่มขืนได้ แต่ที่เกิดเหตุครั้งนี้เพื่อนบ้านหรือคนในชุมชนก็ไม่ได้มาสนใจ ทั้งที่ลงมือกระทำไม่ไกลจากบ้านชาวบ้าน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 5 : การมีเจ้าหน้าที่ตรวจตราสม่ำเสมอในบริเวณนั้นอาจช่วยยับยั้งไม่ให้เกิดการข่มขืนได้ การจัดระเบียบชุมชน มีกล้องวงจรปิด ช่วยยับยั้งการข่มขืนได้ ถ้าเพื่อนบ้านสามัคคี กลมเกลียว ช่วยกันสอดส่องดูแล น่าจะช่วยลดปัญหาการข่มขืนได้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 6 : การมีเจ้าหน้าที่ตรวจตราสม่ำเสมอในบริเวณนั้นอาจช่วยยับยั้งการข่มขืนได้ การจัดระเบียบชุมชน มีกล้องวงจรปิด ช่วยยับยั้งการข่มขืนได้ ถ้าเพื่อนบ้านสามัคคี กลมเกลียว ช่วยกันสอดส่องดูแล ช่วยลดปัญหาการข่มขืนได้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายที่ 7 : ถ้าเพื่อนบ้านสามัคคี กลมเกลียว ช่วยกันสอดส่องดูแล ช่วยลดปัญหาการข่มขืนได้

4.5 การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

4.5.1 ผู้เชี่ยวชาญในการควบคุมและดูแลผู้กระทำผิดทางเพศ

4.5.1.1 นักทัณฑวิทยา

นักทัณฑวิทยาซึ่งมีประสบการณ์ในการควบคุมและดูแลผู้กระทำผิดทางเพศได้อธิบายลักษณะของผู้กระทำผิดทางเพศ ดังนี้

ผู้กระทำผิดทางเพศแบ่งออกเป็นได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

1) กลุ่มผู้สูงอายุ : เป็นผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ของคดีทางเพศ ซึ่งสามารถแบ่งลักษณะของผู้สูงอายุออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้สูงอายุที่มีศักยภาพ มีเงิน ร่างกายแข็งแรง กลุ่มนี้มักจะไปซื้อบริการทางเพศ และกลุ่มผู้สูงอายุที่ไม่มีศักยภาพ ไม่มีเงิน ร่างกายไม่แข็งแรง กลุ่มนี้มักจะกระทำผิดฐานข่มขืนเด็ก

ลักษณะการกระทำผิดของกลุ่มผู้สูงอายุ คือ การให้สิ่งของล่อใจเด็กเพื่อให้เด็กยินยอม มีเพศสัมพันธ์ด้วย เด็กที่ยินยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วยส่วนใหญ่จะเป็นพวกวัตถุนิยม และส่วนใหญ่เด็กจะมีความคุ้นเคยกับผู้สูงอายุมาก่อน

ลักษณะของผู้กระทำผิดกลุ่มสูงอายุ คือ มีความหลงตัวเอง คิดว่าตัวเองดูดี มีเสน่ห์ และส่วนใหญ่จะอ้างว่าเด็กสมยอม

2) กลุ่มผู้กระทำผิดที่วัยใกล้เคียงกับเด็ก : ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้มีความรักใคร่ ชอบพอกับเด็ก หรืออยู่กินกับเด็กแบบสามีภรรยามาก่อนแต่ไม่ได้มีการขู่ข่ม ถ้าพ่อแม่เด็กไม่ยินยอมก็จะแจ้งความ บางกรณีตอนแรกพ่อแม่เด็กยินยอมให้แต่งงานกัน แต่ต่อมาเกิดมีปัญหากับแฟนของเด็ก พ่อแม่เด็กก็จะฟ้องคดี

การป้องกันการตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา คือ การที่พ่อแม่ ผู้ปกครองของเด็กหญิง ต้องให้ความรู้และปลูกฝังค่านิยมที่ดีให้กับเด็กหญิง ให้รู้จักกนวลสงวนตัว ไม่อยู่กับผู้ชายสองต่อสอง

4.5.1.2 นักสังคมสงเคราะห์

นักสังคมสงเคราะห์ซึ่งมีประสบการณ์ในการสงเคราะห์และจำแนกผู้ต้องขัง ได้อธิบาย ลักษณะของผู้กระทำผิดทางเพศ ดังนี้

ผู้กระทำผิดทางเพศแบ่งออกเป็นได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

1) กลุ่มที่รู้จักเหยื่อหรือเด็กมาก่อนเกิดการข่มขืน ซึ่งกลุ่มนี้แบ่งออกเป็น 2 วัย คือ

- ผู้กระทำผิดที่อยู่ในวัยเดียวกับเด็กหรือวัยใกล้เคียงกัน : ผู้กระทำผิดบางส่วนคบกับเด็ก รักใคร่ มีเพศสัมพันธ์กัน เป็นแฟนกัน เมื่อพ่อแม่เด็กหญิงทราบเรื่องก็เรียกค่าเสียหาย ถ้าไม่ได้ค่าเสียหายหรือไม่พอใจ ก็แจ้งความดำเนินคดี บางกรณีผู้กระทำผิดกับเด็กก็อยู่ในกลุ่มเดียวกัน กินเหล้า เสพยาเสพติดด้วยกัน หรือเป็นเด็กเที่ยวเหมือนกัน

- ผู้กระทำผิดที่อยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่หรือสูงอายุ : ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เมา หรือดูคลิปโป๊หรือหนังโป๊จนเกิดอารมณ์ทางเพศ แล้วเด็กเข้ามาหาในจังหวะนั้นพอดี จึงเกิดการข่มขืนเด็กขึ้น ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้มักจะใช้ความคุ้นเคย หรืออาศัยจังหวะที่รับดูแลเด็กลงมือข่มขืนเด็ก ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้เป็นผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ที่กระทำผิดทางเพศ ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้อาจเป็นเป็นคนในครอบครัว หรือเป็นญาติกับเด็ก เช่น พ่อเลี้ยง พ่อ ปู่ ลุง น้า อา พี่ชาย หรืออาจจะอยู่หมู่บ้านเดียวกัน หรือเป็นเพื่อนบ้านของเด็กซึ่งรู้จักครอบครัวของเด็กเป็นอย่างดี

2) กลุ่มที่ไม่รู้จักเหยื่อหรือเด็กมาก่อนเกิดการข่มขืน กลุ่มนี้จะเจอกันในสถานที่เที่ยวกลางคืน

สาเหตุการข่มขืนเด็ก อาจมาจากการขาดสมรรถภาพทางเพศ หรือฐานะไม่ดี ไม่มีเงินไปซื้อบริการทางเพศ หรืออาจปรับตัวเข้ากับผู้หญิงในวัยเดียวกันไม่ได้ จึงเลือกข่มขืนเด็กเพื่อสนองอารมณ์ทางเพศ

ลักษณะของเหยื่อหรือเด็ก : ส่วนใหญ่เหยื่อหรือเด็กมีส่วนส่งเสริมให้เกิดการข่มขืน เนื่องจากปัจจุบันเด็กโตเกินวัย เด็กหญิงบางคนหาเงินจากการยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ใหญ่แล้วให้พ่อแม่เรียกค่าเสียหาย บางกรณีเด็กหญิงอายุ 12 ปี เริ่มทำอาชีพไซด์ไลน์ขายบริการทางเพศ

การป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง : พ่อแม่ต้องคอยสอดส่องดูแล ต้องสอนลูกเรื่องการวางตัวกับเพศตรงข้าม เด็กหญิงก็ต้องระมัดระวังตัวเอง ไม่ไปคลุกคลีกับเพศตรงข้าม หรืออยู่กับเพศตรงข้ามสองต่อสอง

4.5.1.3 นักจิตวิทยาคลินิก

นักจิตวิทยาคลินิกซึ่งมีประสบการณ์ในดูแลผู้ต้องขัง อธิบายว่าสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดจากความผิดปกติทางจิตพบได้น้อยมาก ส่วนใหญ่คดีทางเพศที่กระทำกับเด็กจะเป็นกรณีของผู้สูงอายุที่เป็นผู้กระทำผิด โดยอาจเป็นคนข้างบ้าน หรืออาศัยอยู่บ้านเดียวกันกับเด็ก เช่น ปู่ ลุง เป็นต้น ซึ่งคนที่กระทำทางเพศกับเด็กอาศัยความไว้วางใจของเด็กคือสามารถหลอกพาเด็กไหนก็ได้ บางกรณีก็เมาหรือเสพยาแล้วมีอารมณ์ทางเพศ แล้วเป็นจังหวะที่เด็กเข้ามาหาพอดี เลยกระทำกับเด็ก ส่วนใหญ่จะกระทำที่บ้าน

ตัวอย่างคดีการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ที่ผู้กระทำผิดมีความผิดปกติทางบุคลิกภาพ มีประวัติถูกกระทำรุนแรงในวัยเด็ก ไม่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างถูกต้อง มีปัญหาในครอบครัวมาก่อน ถูกกดขี่ พ่อแม่บุญธรรมเลี้ยงแบบใช้งาน ไม่ได้ได้รับความรัก ขาดพัฒนาการที่สมวัย ทักษะทางสังคมไม่ดี จัดการกับตัวเองหรือปรับตัวเข้ากับสังคมไม่ถูก ฉะนั้นจึงแสดงออกทางเพศอย่างไม่ถูกวิธี จึงไม่มีความมั่นใจ ไม่กล้าไปจีบผู้หญิงวัยเดียวกันหรือวัยใกล้เคียง มีการใช้สารเสพติดร่วมด้วย แสดงออกทางเพศด้วยการล่อลวงเด็ก ด้วยการพาไปซื้อขนม แล้วก็พาเด็กไปกระทำทางเพศ โดยใช้สถานที่รกร้างหรือป่าข้างทาง ในช่วงกลางคืน ที่กระทำกับเด็กเพราะไม่มีความมั่นใจกับคนวัยเดียวกัน จีบผู้หญิงวัยเดียวกันไม่ติด เลยไปกระทำทางเพศกับเด็กซ้ำๆ โดยหาเหยื่อที่เป็นเด็กที่วิ่งเล่นอยู่ใกล้ๆ วงดนตรีที่ไปแสดง เพราะการที่เขาถูกกดขี่มาตลอดชีวิต ด้วยการให้ทำงานหนัก มีข้าวกิน แต่ไม่เคยได้รับความรักและความอบอุ่น ดังนั้น เขาจึงไม่ได้รับการพัฒนาทางด้านร่างกาย หรือไม่ได้รับการพัฒนาในด้านวุฒิภาวะทางสังคม

4.5.1.4 พยาบาลวิชาชีพ

พยาบาลวิชาชีพซึ่งมีประสบการณ์ในดูแลผู้ต้องขัง ได้อธิบายสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเรา ดังนี้

1) สาเหตุจากปัจจัยภายในหรือปัจจัยจากตัวเอง คือ การควบคุมตัวเองไม่ได้ ซึ่งการควบคุมตัวเองไม่ได้อาจมีสาเหตุมาจากการเลี้ยงดูของครอบครัว ขาดปรึกษาหรือแนะนำวิธีในการควบคุมอารมณ์ทางเพศ การใช้สุราหรือเสพยาเสพติด เช่น ยาไอซ์ ยาเคหรือยาเลิฟ

2) สาเหตุจากปัจจัยภายนอก เช่น สภาพแวดล้อมส่งเสริมหรือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หรือการยุยงชักชวนจากกลุ่มเพื่อน

ส่วนการข่มขืนกระทำชำเราที่มีสาเหตุจากความผิดปกติทางจิต พบได้น้อยมาก

เมื่อผู้กระทำผิดทางเพศเข้ามาในเรือนจำ จะมีการประเมินสุขภาพจิตเวชเพื่อดูความเครียดของผู้ต้องขังที่เข้ามาใหม่ในเบื้องต้น โดยการให้ทำแบบทดสอบที่ชื่อว่า “แบบประเมินภาวะสุขภาพจิตสำหรับผู้ต้องขังในเรือนจำไทย (Prisoner Mental Health Questionnaire : PMHQ – Thai)” ซึ่งมีคำถามจำนวน 24 ข้อ

หลังจากผู้ต้องขังเข้ามาอยู่ในเรือนจำแล้วสักระยะ จะมีการประเมินสุขภาพจิต โดยให้ผู้ต้องขังที่เป็นอาสาสมัครเรือนจำเป็นผู้ทำการประเมินผู้ต้องขังแต่ละราย โดยใช้ “แบบคัดกรองโรคจิต (Psychotic Screening test)” ซึ่งมีคำถามจำนวน 11 ข้อ

และก่อนที่ผู้ต้องขังจะพ้นโทษจำคุกจะมีการให้ผู้ต้องขังทำ “แบบคัดกรอง/ประเมินโรคซึมเศร้า และแบบประเมินการฆ่าตัวตาย (2Q9Q8Q)” ซึ่งมีคำถามสองข้อ และหากคำตอบมีการตอบว่า “มีความรู้สึกหดหู่ เศร้า หรือท้อแท้สิ้นหวัง” หรือมีการตอบว่า “มีความรู้สึกเบื่อทำอะไรก็ไม่เพลิดเพลิน หรือตอบทั้งสองอย่าง เจ้าหน้าที่สถานพยาบาลต้องทำการประเมินผู้ต้องขังอีกครั้งด้วยแบบคัดกรอง/ประเมินโรคซึมเศร้า และแบบประเมินการฆ่าตัวตาย (2Q9Q8Q)” ฉบับสำหรับเจ้าหน้าที่สถานพยาบาล ซึ่งแบบทดสอบนี้จะแบ่งคำถามออกเป็นกลุ่มคำถามเกี่ยวกับการประเมินโรคซึมเศร้าด้วย 9 คำถาม 9Q และกลุ่มคำถามเกี่ยวกับการประเมินการฆ่าตัวตาย 8Q จำนวน 8 ข้อ ในกรณีที่ผลทดสอบมากกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด ทางเจ้าหน้าที่สถานพยาบาลจะต้องส่งผู้ต้องขังให้ไปประเมินสุขภาพจิตกับจิตแพทย์อีกครั้ง เพื่อทำการรักษาต่อไป

4.5.2 ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการช่วยเหลือเหยื่อที่ถูกกระทำทางเพศ

นักจิตวิทยาซึ่งมีประสบการณ์ในการทำงานช่วยเหลือเหยื่อที่ถูกกระทำทางเพศได้อธิบายถึงสาเหตุการกระทำทางเพศต่อเด็กและผลกระทบต่อเด็ก ดังนี้

การข่มขืนการข่มขืนเด็กมีหลายสาเหตุปัจจัยประกอบกัน ได้แก่

- สาเหตุจากความผิดปกติทางจิต คือ ผู้กระทำมีความผิดปกติทางจิต (Mental Disorder) หรือสารเคมีในสมองมีความผิดปกติ

- สาเหตุจากการเลี้ยงดู คือ การที่ผู้กระทำได้รับการเลี้ยงดูอย่างไม่เหมาะสมขาดความรักความอบอุ่นในช่วงวัยเด็ก

- สาเหตุจากสังคม คือ การที่ผู้กระทำเกิดการเรียนรู้จากสื่อ ลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากสื่อต่างๆ ตัวอย่างเช่น กรณีที่ดารากาเกลิที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก ซึ่งมีการออกข่าวและอาจจะมีผู้เลียนแบบพฤติกรรมนี้ต่อเนื่องจากต้นแบบเป็นผู้มีชื่อเสียง

- สาเหตุจากความก้าวร้าวของเพศชาย คือ การที่สังคมส่งต่อความคิดจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งความคิดนั้นก็คือความคิดที่ว่า “ผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง”

- สาเหตุจากสุรา ยาเสพติด ซึ่งผู้ที่ดื่มสุราหรือเสพยาเสพติดจะขาดจิตสำนึก รู้ผิดชอบชั่วดี ซึ่งผู้กระทำผิดทางเพศเกือบทุกรายจะมีการใช้สารเหล่านี้

ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็ก ส่วนใหญ่พบว่าผู้กระทำผิดจะรู้จัก เป็นคนใกล้ชิด คั่นเคยกับเด็กมาก่อน เช่น เป็นคนในครอบครัว เป็นเพื่อนบ้าน หรือสมาชิกในชุมชนเดียวกันกับเด็ก ซึ่งผู้กระทำผิดจะมีการศึกษาเหยื่อมาสังเคราะห์ และด้วยความที่เด็กเห็นว่าบุคคลเหล่านั้นเป็นคนใกล้ชิด คั่นเคย เด็กก็ไว้วางใจในการเข้าใกล้คนเหล่านั้น โดยที่ไม่ได้นึกถึงภัยที่จะมาถึงตัว

สถานที่และเวลาที่เกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุมักจะเป็นบ้านของผู้กระทำผิด โดยผู้กระทำผิดอาศัยจังหวะที่อยู่กับเด็กสองต่อสอง ส่วนใหญ่จะเป็นช่วงกลางวันแม่เด็กออกไปทำงานนอกบ้าน

ตัวอย่างกรณีศึกษา : เด็กหญิงอายุประมาณห้าขวบ ซึ่งมีความด้อยทางสติปัญญา หรือมี IQ ต่ำกว่า 70 ถูกพ่อเลี้ยงข่มขืนที่บ้าน เด็กมีการต่อสู้แต่ไม่รุนแรง เนื่องจากมีแรงน้อยและไม่เข้าใจสถานการณ์ ซึ่งแม่ทราบเรื่องทีหลังจากสังเกตเห็นความผิดปกติของลูก ที่มีอาการ มีพฤติกรรมแปลกๆ รวมถึงสังเกตเห็นว่าอวัยวะเพศของลูกมีความผิดปกติ

การรักษาหรือเยียวยาเหยื่อ : ควรเน้นให้เด็กได้ทำกิจกรรมหลายๆ อย่าง โดยกิจกรรมที่ทำต้องทำให้มีความปกติ เป็นธรรมชาติใกล้เคียงกับการใช้ชีวิตประจำวันในสภาวะปกติของเด็กให้มากที่สุด เพื่อให้เด็กรู้สึกเหมือนกำลังอยู่บ้านหรือโรงเรียน โดยจะไม่มีอาการโอดเอิน เพราะจะส่งผลกระทบต่อเด็กกลับไปใช้ชีวิตในสถานการณ์ปกติ เด็กจะทำตัวให้คนโอ้ เอาใจ ประคบประหงมตลอดเวลา และจะไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้

พฤติกรรม สถานการณ์ ที่จะช่วยยับยั้งไม่ให้ลูกกระทำทางเพศได้ : ผู้ที่จะถูกกระทำทางเพศต้องมีจิตวิทยา เข้าใจผู้ชาย พุดตึงเวลา หรือพุดตลกเสียงหรือแก้งขอไปอาบน้ำก่อน หรือใช้ปากหรือมือช่วยก่อน เพื่อเป็นการดึงเวลา แต่สำหรับในเด็กเล็กนั้น จะยังไม่มีสมาธิในเรื่องดังกล่าว

จึงไม่สามารถใช้วิธีการถ่วงเวลาไม่ให้ถูกกระทำได้ ในทางตรงกันข้ามหากเด็กมีการกรีดร้อง ร้องให้ ยิ่งกระตุ้นอารมณ์ผู้ชายให้ยิ่งอยากเอาชนะ และรีบลงมือข่มขืน

การป้องกันไม่ให้เด็กตกเป็นเหยื่อการกระทำทางเพศ : มีดังนี้

- กรณีเด็กทารก : เด็กยังไม่สามารถเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้ และช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ พ่อแม่ต้องเป็นผู้ดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด ไม่ให้คลาดสายตา ต้องฝากเด็กไว้กับผู้หญิงหรือผู้ที่ไว้ใจได้ และต้องไม่ทิ้งเด็กไว้กับผู้ชายในครอบครัวสองต่อสองเป็นประจำหรือเป็นเวลานาน

- กรณีเด็กเล็ก : ต้องสอนหรือให้ความรู้กับเด็ก เนื่องจากเด็กเล็กสามารถเรียนรู้ และเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้บ้างแล้ว ต้องใช้การสอนแบบยกตัวอย่าง เช่น การใช้สัญลักษณ์ ตุ๊กตา เกมส์ หรือนิทาน แทนตัวเด็ก “ตัวหนูของหนู” และต้องทำการสอนซ้ำๆ ในเรื่องเดิมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และจดจำได้ ต้องสอนเด็กว่าเพศหญิงต้องวางตัวอย่างไร ถ้าหนูถูกกระทำในลักษณะแบบนี้ หนูจะป้องกันตัวอย่างไร

- กรณีเด็กโต : ต้องมีการให้ความรู้เรื่องกฎหมายเรื่องสิทธิส่วนบุคคล สอนให้เด็ก รู้ว่าร่างกายเป็นของหนู หนูจะยอมให้ใครมาทำอะไรกับร่างกายของหนูไม่ได้

4.6 การอภิปรายผล

งานวิจัยเรื่องสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ ในการที่จะอธิบายสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ลักษณะความสัมพันธ์ ระหว่างเด็กหญิงกับผู้กระทำผิด เพื่อนำมาหาแนวทางในการป้องกันเด็กหญิงจากการตกเป็นเหยื่อ การข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์สาเหตุตามกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งสามารถ อธิบายผลการวิจัย ได้ดังนี้

4.6.1 ประวัติผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญของงานวิจัยนี้เป็นนักโทษเด็ดขาดชายในคดีกระทำผิดฐานข่มขืน กระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำกลาง พระนครศรีอยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ซึ่งมีนักโทษเด็ดขาดยินยอมให้ข้อมูลกับผู้วิจัย จำนวน 15 ราย ซึ่งนักโทษเด็ดขาดหรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญในงานวิจัยนี้ ส่วนใหญ่กระทำผิดฐาน ข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ในขณะที่มีอายุระหว่าง 21 – 30 ปี ซึ่งถือว่า ขณะกระทำผิดผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีอายุไม่ห่างจากเหยื่อที่เป็นเด็กมากนัก คือ อยู่ในช่วงวัยใกล้เคียงกัน หรืออายุใกล้เคียงกัน ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญอายุน้อยสุดที่กระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา เด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี มีอายุเพียง 18 ปี ซึ่งดูประกอบกับข้อมูลในเรื่องลักษณะความสัมพันธ์

กับเด็กพบว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทุกรายซึ่งกระทำผิดในช่วงวัยใกล้เคียงกับเด็ก คือ กระทำผิดในช่วงอายุระหว่าง 21 - 30 ปี ให้ข้อมูลว่ามีความสัมพันธ์กับเด็กหญิงในลักษณะที่ชอบพอใจกันคบกันเป็นแฟน แล้วก็กระทำซ้ำเราอีก อาจเนื่องมาจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กก็มีความคิดความอ่านในลักษณะของวัยที่ใกล้เคียงกันหรือมีความต่อเนื่องกันจากวัยสู่วัย จึงเกิดความพึงพอใจในเด็กได้ง่ายกว่าวัยผู้ใหญ่ที่มีอายุห่างกับเด็กมาก ซึ่งจะมองเด็กลักษณะของความเอ็นดูเหมือนลูกหลานมากกว่าคนรัก และการกระทำผิดของกลุ่มผู้ใหญ่หรือผู้สูงอายุที่อายุห่างจากเด็กค่อนข้างมาก คืออายุตั้งแต่ 31 - 50 ปี จะกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กจากสาเหตุการเมาสุรา การใช้สารเสพติด หรือการคลุกคลีกับเด็กแล้วเกิดอารมณ์ทางเพศ หรือเด็กเข้ามาหาที่บ้านพักในขณะที่มีอารมณ์ทางเพศ จึงระบายความต้องการทางเพศกับเด็ก

ในส่วนของการศึกษาพบว่าผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น และมีหนึ่งคนที่ไม่เคยได้รับการศึกษา ไม่สามารถอ่านและเขียนได้ ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนในสิ่งที่ถูกต้อง ไม่มีวิชาความรู้ติดตัว จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายนี้ไปลักขโมยของตั้งแต่เด็ก เพียงเพราะว่าอยากได้ของคนอื่น แต่ตัวเองไม่มีเงินซื้อ จึงต้องไปขโมย โดยที่ตัวเองไม่ได้มีความรู้สักว่าสิ่งที่กระทำเป็นสิ่งผิด เขาจึงเกิดการกระทำผิดด้วยการลักขโมยบ่อยครั้ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีการประกอบอาชีพที่หลากหลาย ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง และมีหนึ่งคนที่เคยทำงานจิตอาสา กู้ภัยกู้ชีพ อปพร. และเคยเป็นตำรวจชุมชน ซึ่งรายนี้รู้กฎหมายรู้โทษของการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก แต่ข่มขืนเด็กเพราะเผลอเผลอ ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้เนื่องจากใกล้ชิดกับเด็กซึ่งเป็นหลานของภรรยา อาศัยอยู่บ้านเดียวกัน เล่นคลุกคลีถึงเนื้อถึงตัวกับหลานสาวเป็นประจำ จนเกิดอารมณ์ทางเพศ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการข่มขืนกระทำชำเราเด็กที่มีโทษสูงอาจไม่ได้ทำให้ประชาชนทุกคนเกรงกลัวกฎหมายและไม่กล้ากระทำความผิดรวมทั้งการที่เคยทำงานจิตอาสาเพื่อสังคมก็ไม่ได้เป็นการยืนยันว่าคนนั้นจะไม่กระทำความผิดแต่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการควบคุมตัวเอง และจิตสำนึกด้วย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ไม่เคยกระทำความผิดกฎหมายมาก่อนและคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงเป็นการกระทำผิดครั้งแรก ส่วนรายที่เคยกระทำผิดมาก่อน เคยกระทำความผิดฐานขายยาเสพติด ลักทรัพย์และลักขโมย และไม่มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนใดที่กระทำความผิดทางเพศมาก่อนการกระทำผิดในคดีนี้ และจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญก็ได้ข้อมูลว่า ผู้ที่กระทำความผิดซ้ำในคดีทางเพศเหมือนเดิมมีจำนวนที่น้อยมาก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่เคยผ่านการมีครอบครัว บางรายจดทะเบียนสมรส บางรายอยู่กินฉันท์สามีภรรยา ในรายที่ผ่านการมีครอบครัวมีจำนวนที่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง และมีจำนวนสองรายที่ไม่เคยมีแฟนมาก่อน รายที่มีครอบครัวบางรายกระทำความผิดฐานข่มขืน

กระทำชำเราเด็กหญิงในขณะที่ยังมีภรรยาหรือมีแฟน แต่เป็นช่วงจังหวะที่ภรรยาหรือแฟนไม่อยู่บ้านไปทำงาน หรือไปต่างประเทศ แต่ก็มีหลายรายที่เลิกกับภรรยาหรือแฟนแล้วไปคบกับเด็กจนเกิดกระทำชำเรากัน หรือบางรายที่เลิกกับภรรยาหรือแฟนก็เปลือยโผล่ใกล้ชิดกับเด็กจนนำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเรา ส่วนรายที่ไม่เคยมีแฟนมีสองรายที่มีความผิดปกติทางบุคลิกภาพคือ ช้อาย ไม่กล้าเข้าหาผู้หญิงในวัยเดียวกัน แต่หนึ่งในสองรายนี้ มีหนึ่งรายที่ไม่มีแฟนแต่ก็ไปใช้สถานบริการทางเพศเมื่อมีอารมณ์ทางเพศ แต่อีกรายไม่เคยมีแฟนและไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนเลย ซึ่งรายนี้พอเมาและเกิดอารมณ์ทางเพศแล้วไปข่มขืนเด็กก็เหมือนได้ปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศครั้งแรก จึงมีการกระทำที่รุนแรงและอยากกระทำซ้ำๆ แม้เด็กจะเสียชีวิตไปแล้ว เขาก็ยังกลับไปกระทำทางเพศกับศพเด็กคนเดิมอีกหลายครั้ง ซึ่งรายนี้ไม่เคยได้รับการศึกษาไม่เคยได้รับการอบรมขัดเกลาในทางที่ถูก จึงทำให้เมื่อมีอารมณ์ทางเพศ เขาก็จะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศอย่างไม่ถูกต้องและมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเห็นตรงกันว่าผู้ชายและผู้หญิงมีความเท่าเทียมกัน และผู้หญิงไม่ใช่ที่ระบายนทางเพศสำหรับผู้ชาย บางรายมีความเห็นเพิ่มเติมว่าการมีเพศสัมพันธ์ต้องเกิดจากความรักและยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่าย หรือถ้าหากผู้ชายมีความต้องการทางเพศก็ควรสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง ซึ่งค่านิยมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความขัดแย้งกับพฤติกรรมการกระทำผิด

4.6.2 สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.6.2.1 สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด

ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นครอบครัวที่บิดามารดาต้องทำงานหาเช้ากินค่ำส่วนใหญ่บิดามารดา หรือบิดาเลี้ยงของผู้ให้ข้อมูลสำคัญประกอบอาชีพทำนาและรับจ้างทั่วไป มีบางส่วนที่มารดาทำหน้าที่เป็นแม่บ้านดูแลครอบครัว ส่วนใหญ่ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นครอบครัวใหญ่ มีลูกหลายคน บางครอบครัวบิดามารดาเลิกกรากันและมีครอบครัวใหม่ บิดาเลี้ยงบางคนก็มีลูกติดมาด้วย ซึ่งทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญบางรายมีผลกระทบทางอารมณ์ และมีพัฒนาการทางสังคมไม่สมบูรณ์จากการเลิกกรากของบิดามารดา สังเกตได้จากการที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญบางรายมีปัญหาที่โรงเรียน หรือดูจากการแต่งงานหลายครั้งของผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่จบลงด้วยการหย่าร้างหรือเลิกกราก โดยผลกระทบทางอารมณ์จากความผิดหวัง โรเบิร์ต แอกนิว ได้อธิบายไว้ในทฤษฎีความกดดัน ว่าการที่ครอบครัวผู้ให้กำเนิดล่มสลาย มีปัญหา พ่อแม่แยกทางกัน ทำให้เกิดความคับข้องใจ มีความกดดัน เสียใจ เศร้าใจ สิ่งเหล่านี้จะถูกเก็บไว้ในใจ ถ้าไม่สามารถจัดการกับความกดดันเหล่านี้ได้อย่างเหมาะสม ก็จะเกิดการกระทำผิดขึ้นได้

การที่ครอบครัวมีลูกเยอะแต่รายได้อาจจำกัด จึงทำให้บิดามารดาหรือครอบครัวมีภาระมากขึ้น เวลาในการที่จะมาดูแลอบรมสั่งสอนลูกๆ จึงมีจำกัดและอาจไม่สามารถดูแลลูกทุกคนได้อย่างทั่วถึง สอดคล้องกับที่ทราวิส เฮอร์สซิช ได้อธิบายเรื่องความผูกพันทางสังคมว่า การที่บิดามารดาไม่ค่อยมีเวลาดูแลลูกๆ อาจทำให้ลูกขาดความผูกพันกับพ่อแม่ เมื่อไม่มีความผูกพันหรือมีความผูกพันกับพ่อแม่น้อย ความผูกพันกับบุคคลอื่นๆ ก็จะน้อยลงตามไปด้วย เมื่อขาดความผูกพันกับพ่อแม่ ก็มีแนวโน้มที่จะไม่ได้รับการขัดเกลาที่ดี เลือกคบเพื่อนที่ไม่ดี ดังนั้นจึงมีการควบคุมตัวเองต่ำ การยับยั้งจิตใจไม่ให้เกิดความคิดก็เป็นไปได้ยาก (สุดสงวน สุธีสร, 2558) นอกจากนี้การที่ถูกปล่อยปละละเลย ไม่ได้รับการดูแลอย่างทั่วถึงจากครอบครัวในวัยเด็ก ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เป็นคนที่มีความความก้าวร้าว มีความคิดคับแคบ ชอบทำตามใจตัวเองโดยขาดสติและขาดความยั้งคิด และการเลี้ยงดูของครอบครัวยังมีผลต่อการสร้างและพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ให้ข้อมูลสำคัญตั้งแต่วัยเด็กด้วย ผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งถูกเลี้ยงแบบปล่อยปละละเลยจึงเป็นคนที่มีความประพฤติทางจริยธรรมค่อนข้างต่ำมาก บางรายมีนิสัยชอบลักขโมย และชอบหนีโรงเรียนด้วย (มุกดา ศรียงค์, 2548)

หลายครอบครัวเมื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญทำผิดก็จะใช้วิธีการด่า การตี โดยที่ไม่ได้บอกกล่าว ว่าทำไมพฤติกรรมที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทำจึงเป็นสิ่งที่น่าตำหนิ ดิเสียน และไม่มีการบอกกล่าว ว่าควรแสดงพฤติกรรมอย่างไรจึงจะเหมาะสม ฉะนั้นเมื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้รับแต่คำด่า คำบ่น ก็รู้สึกเบื่อ ต่อต้าน และกลับมาทำพฤติกรรมเดิมซ้ำๆ หรือทำพฤติกรรมที่แย่กว่าพฤติกรรมเดิม อันเนื่องจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่ได้รับการขัดเกลา อบรมสั่งสอน ไม่ได้รับการให้เหตุผลในการลงโทษ จากครอบครัว หรือบางครั้งก็ไม่ถูกลงโทษเมื่อกระทำความผิด หรืออาจเรียกได้ว่า ไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมจากครอบครัว สอดคล้องกับที่ จำรอง เงินดี (2552) อธิบายเรื่องอิทธิพลของครอบครัวต่อการขัดเกลาทางสังคมว่า ครอบครัวเป็นแหล่งของการขัดเกลาทางสังคมแรกของเด็ก เพราะครอบครัวคือสังคมแรกที่สามารถถ่ายทอดแบบแผนประเพณี ค่านิยมที่ตีงามรวมถึงวัฒนธรรมผ่านสัมพันธภาพภายในครอบครัว แต่ถ้าเด็กไม่ได้รับการสอนหรือได้รับการขัดเกลาปลูกฝังค่านิยมไปในทางที่ผิด ก็จะทำให้เด็กโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่มีคุณค่าและกระทำผิดได้ง่าย

เนื่องด้วยสังคมไทยมีค่านิยมและข้อจำกัดที่ครอบครัว พ่อแม่จะไม่ค่อยยกย่องถึงเรื่องทางเพศกับลูกๆ เช่นเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับคำแนะนำเรื่องการวางตัวกับเพศตรงข้าม ผู้ให้ข้อมูลสำคัญบางรายจึงมีความกลัวและความอายที่จะเข้าหาผู้หญิงในวัยเดียวกัน และไม่รู้วิธีการควบคุมอารมณ์ทางเพศ

บิดา บิดาเลี้ยงของผู้ให้ข้อมูลสำคัญหลายรายมีพฤติกรรมการติดสุราอย่างหนักและดื่มสุราเป็นประจำในปริมาณมาก บางรายดื่มแล้วทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัว บางรายมีการใช้ความรุนแรงร่วมด้วย ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวนมากที่ไม่ชอบที่บิดา หรือบิดาเลี้ยง หรือมารดา

ที่ตีมีสุรา แต่เมื่อผู้วิจัยศึกษาในรายละเอียดของผู้ให้ข้อมูลสำคัญเรื่องการตีมีสุรา กลับพบว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญหลายรายที่บอกว่าวัยเด็กไม่ชอบที่บิดา บิดาเลี้ยง หรือมารดาตีมีสุรา แต่เมื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญโตเป็นผู้ใหญ่กลับมีพฤติกรรมการตีมีสุรา ตีมีสุรา และบางรายมีการใช้สารเสพติดร่วมด้วย ซึ่งแบนดูว่า อธิบายว่า พฤติกรรมเกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิต โดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนม หรือเกิดจากการเรียนรู้โดยอ้อม เช่น การดูภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น การที่ในวัยเด็กผู้ให้ข้อมูลสำคัญเห็นบิดา บิดาเลี้ยงตีมีสุราและแสดงพฤติกรรมความรุนแรง ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจึงเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรม เมื่อเป็นผู้ใหญ่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจึงมีพฤติกรรมการตีมีสุราตามที่เคยพบเห็นพฤติกรรมในวัยเด็ก หรือเรียกว่า “การลอกเลียนแบบพฤติกรรม (Behavior Modeling)” (สุดสงวน สุธีสร, 2558)

4.6.2.2 สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับคนรักและความสัมพันธ์กับเพศหญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกือบทุกรายมีปัญหาในความสัมพันธ์กับเพศหญิงหรือคนรัก เช่น การที่ไม่เคยมีแฟนเพราะขี้อาย ไม่กล้าเข้าไปหาผู้หญิงวัยเดียวกัน เนื่องจากไม่ได้รับการพัฒนาทางบุคลิกภาพอย่างเหมาะสมตั้งแต่วัยเด็ก อาจมีการติดขัดในแต่ละขั้นการพัฒนาทางบุคลิกภาพ ซึ่งพรอยด์ได้อธิบายเรื่องพัฒนาการทางบุคลิกภาพว่า ถ้าช่วง 3-6 ขวบมีการติดขัดในขั้นเพศคือ ถูกพ่อแม่ตำหนิ ดูว่าที่เล่นกับอวัยวะเพศของตัวเอง จะทำให้เด็กโตมาโดยที่ไม่สามารถแสดงออกทางเพศได้อย่างเหมาะสม หรืออาจจะมีการติดขัดในช่วงพัฒนาการวัยรุ่นที่ไม่ได้รับความอบอุ่น และไม่มีคำแนะนำจากพ่อแม่ว่าต้องวางตัวกับเพศตรงข้ามอย่างไร จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกรงกลัวและไม่กล้ามีปฏิสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

ส่วนกรณีที่เคยมีแฟนมีครอบครัวก็มีการเลิกราหรือบางรายก็แต่งงานใหม่หลายครั้ง ซึ่งการสูญเสียความสัมพันธ์อันดีกับแฟนหรือภรรยาด้วยการหย่าร้าง ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกิดความคับข้องใจในความสัมพันธ์กับผู้หญิงวัยเดียวกัน สิ่งเหล่านี้ทำให้มีความกดดันภายในใจ ซึ่งโรเบิร์ต แอกนิว ได้อธิบายไว้ในทฤษฎีความกดดันทั่วไปว่า เมื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญสูญเสียสิ่งที่มีคุณค่าในชีวิตคือสูญเสียความสัมพันธ์กับคนรัก ทำให้เขาเกิดความกดดัน คับข้องใจ เศร้าใจ ซึ่งเป็นผลกระทบในทางไม่ดี ประกอบกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีทักษะในการแก้ปัญหาที่ไม่ดี เพราะไม่ได้รับการขัดเกลาที่ดีตั้งแต่เด็ก ไม่รู้จักวิธีการควบคุมตัวเองอย่างถูกต้อง ฉะนั้น เมื่อมีโอกาสเหมาะสมจึงทำให้เกิดการกระทำผิดได้ง่าย

นอกจากนี้การที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์กับผู้หญิงหรือคนรัก อาจมีสาเหตุมาจากการที่ครอบครัวผู้ให้กำเนิดมีการแยกทางของบิดามารดา และบางรายบิดามารดา

ก็ไปมีครอบครัวใหม่ ซึ่งอาจมีลูกติดของฝั่งบิดาเลี้ยงมาอาศัยอยู่ด้วย หรือปัญหาภายในครอบครัวเดิม จึงส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญบางรายมีผลกระทบทางอารมณ์ในวัยเด็ก และต่อมาโดยมีพัฒนาการทางสังคมไม่สมบูรณ์ ถ้าแต่งงานเร็วก็จะมีภาระเลี้ยงดู ซึ่งจำรอง เงินดี (2552) ได้อธิบายไว้ในเรื่อง แหล่งที่มีอิทธิพลต่อการขัดเกลาทางสังคม

4.6.2.3 สาเหตุปัจจัยทางด้านสังคม

1) กลุ่มเพื่อน

เพื่อนมีอิทธิพลต่อการทำพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลสำคัญในบางกรณี ซึ่งส่วนใหญ่ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีเพื่อนที่ไม่เคยกระทำผิดกฎหมายและเพื่อนไม่เคยชักชวนกระทำผิดกฎหมาย แต่มีหนึ่งกรณีที่การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงเกิดจากการดื่มสุราประกอบกับการยุยง สนับสนุนของกลุ่มเพื่อน โดยการผลักดันข่มขืนเด็กหญิง ซึ่งซัทเทอร์แลนด์ ได้อธิบายในทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างว่า การกระทำผิดเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่มีพฤติกรรมอาชญากร ซึ่งกลุ่มเพื่อนสนิทของผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอยู่เป็นประจำ คือ การชวนกันดื่มสุรา ซึ่งการชวนกันดื่มสุราทำให้ความสามารถในการควบคุมตัวเองลดลงไป และเมื่อที่เด็กหญิงเข้ามาร่วมวงดื่มสุราด้วยประกอบกับการขาดสติของเพื่อนๆ จึงไม่มีใครคอยห้ามกัน แต่พากันฮึกเหิม คึกคะนอง พากันข่มขืนเด็กหญิงแบบเรียงคิว สอดคล้องกับที่ทักษพล ธรรมรังสี (2552) อธิบายว่า การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ทำให้เกิดการกระทำร้ายทางเพศ เกิดการข่มขืนได้โดยง่าย จึงเห็นได้ว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลในการชักจูงให้ไปในทางที่ดีหรือทางที่ไม่ดีได้ สอดคล้องกับที่จำรอง เงินดี ได้อธิบายเรื่อง พฤติกรรมบุคคลภายในกลุ่มกับอิทธิพลของกลุ่มว่า เมื่อมีการรวมกลุ่มพฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มจะเปลี่ยนไปโดยอาจจะแสดงพฤติกรรม ความรุนแรงที่ไม่เคยทำมาก่อน เพราะเมื่อรวมกลุ่มก็จะเป็นการยากที่บุคคลอื่นจะแยกแยะได้ว่าใครทำพฤติกรรมใด สมาชิกของกลุ่ม จึงเกิดความฮึกเหิม ขาดสติ และเกิดความกล้าที่จะแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างจากตอนที่อยู่คนเดียว

2) สื่อลามก

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญหลายรายมีการดูภาพโป๊ วิดีโอโป๊ ทั้งดูจากซีดีหนังหรือการใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งการดูสื่อลามกจะเป็นตัวช่วยกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้ง่าย ในกรณีถ้ามีเด็กเข้าไปหา ในจังหวะที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกำลังดูภาพโป๊ วิดีโอโป๊ แล้วเกิดอารมณ์ทางเพศ ประกอบกับที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีการควบคุมตัวเองต่ำอยู่แล้ว เมื่อมีการดื่มสุราเข้าไปด้วย ยิ่งทำให้โอกาสเกิดการข่มขืนกระทำชำเราเด็กเกิดได้ง่ายขึ้น สอดคล้องกับที่แบนดูราอธิบายเรื่องทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมว่าบุคคลแต่ละคนไม่ได้มีพฤติกรรมก้าวร้าวมาตั้งแต่เกิด แต่พฤติกรรมความก้าวร้าวและพฤติกรรม

อาชญากรรมมาจากการที่เด็กเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์หรือการสังเกต เช่น การเห็นตัวแบบจากสื่อต่างๆ ทั้งภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต เด็กก็จะเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่ง Siegel (2015) ได้อธิบายเสริมว่าสื่อมวลชนหลายประเภทมีการนำเสนอภาพความรุนแรง ภาพโป๊เปลือย คลิปวีดีโอการร่วมเพศ รวมทั้งสื่อลามกจากอินเทอร์เน็ตที่เข้าถึงได้ง่าย ถ้าผู้ที่ได้เห็นสื่อลามกดังกล่าวแล้วมีความชื่นชอบ ชื่นชม ก็จะทำให้เกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรม และงานวิจัยของ เอ็มพร คชการ (2547) ยังพบว่า ถ้าเด็กหรือผู้ที่อายุน้อยได้ดูสื่อลามกบ่อยครั้ง โตขึ้นมาจะกลายเป็นคนที่ถูกระตุ้นอารมณ์ทางเพศได้ง่าย และอาจมีเพศสัมพันธ์แบบที่ไม่เหมาะสม

4.6.2.4 สาเหตุปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญบางรายมีที่อยู่อาศัยหรือเคยมีที่อยู่อาศัยใกล้แหล่งอบายมุข เช่น มีการขายสุรา มีการค้าประเวณี ชายยาเสพติด มีสถานบันเทิง หรือแหล่งที่อยู่อาศัยเป็นชุมชนแออัด มีการมั่วสุมกระทำผิดในชุมชน เป็นต้น ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาจจดจำภาพวิถีชีวิตในวัยเด็กที่เจอสภาพแวดล้อมเหล่านั้น ซึ่งก็อาจจะเป็นตัวส่งเสริมให้มีการกระทำผิดได้ สอดคล้องกับที่ Siegel (2015) ได้อธิบายว่าการลอกเลียนแบบพฤติกรรมมาจากสามแหล่งด้วยกัน หนึ่งในนั้นคือสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยหรือชุมชน ซึ่งหากอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีความเสื่อมโทรม มีแหล่งอบายมุขที่พบเห็นได้ง่าย เช่น มีการค้าประเวณี มีแหล่งมั่วสุมประกอบอาชญากรรม สถานบันเทิง มีแหล่งขายและมั่วสุมเสพยาเสพติด เมื่อเด็กอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบนั้นในระยะเวลาหนึ่ง จะเกิดการซึมซับประสบการณ์ และนำมาซึ่งการประกอบอาชญากรรม โดยเฉพาะเด็กที่พบเห็นการค้าประเวณีเป็นประจำจะทำให้โตขึ้นมีความต้องการทางเพศได้ง่าย

4.6.2.5 สาเหตุปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น

1) สุรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทุกรายมีการดื่มสุราเป็นปกติ ทั้งดื่มประจำ และดื่มตามโอกาส ตามเทศกาล เพื่อความสนุกสนานกับกลุ่มเพื่อนหรือญาติพี่น้อง แต่มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวนหนรายที่มีการดื่มสุราก่อนการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง ในวันเกิดเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงครั้งแรก ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งหนรายมีการดื่มสุราอย่างหนักจนขาดจิตสำนึกรู้ผิดชอบชั่วดี มิคาเอล ก๊อตเฟรดสัน และทราวิส เฮอร์สช ได้อธิบายในทฤษฎีการควบคุมตัวเองต่ำว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่มีการดื่มสุราเป็นเพราะมีการควบคุมตัวเองต่ำจึงไม่ตระหนักว่าการดื่มสุราเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน เป็นสิ่งที่ไม่ดี โดยการที่มีการควบคุมตัวเองต่ำมาจากการที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมที่ดีจากครอบครัว จึงทำให้มีแนวโน้มจะประกอบอาชญากรรมสูง เช่น เกิดกรณีรุมโทรมเด็กหญิง

โดยเพื่อนยู่ให้ปลัดกันข่มขืน หรือกรณีที่ตั้งมสุราจนเมาหนัก ขาดสติ ควบคุมตัวเองไม่ได้จึงเกิดการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงจนเสียชีวิต และยังกลับไปข่มขืนศพเด็กหญิงซ้ำด้วย ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้มาจากการควบคุมตัวเองไม่ได้ เพราะตั้งมสุรา มุกดา ศรีรงค์ (2548) อธิบายว่า สุราเป็นเครื่องดื่มประเภทมีนเมาที่มีฤทธิ์ในการกดสมองส่วนบนลงมาจนถึงก้านสมอง ถ้าดื่มเหล้าในปริมาณมาก จะทำให้สมองส่วนนี้คิดถูกกด จึงไม่สามารถควบคุมตัวเองและไม่สามารถยับยั้งชั่งใจไม่ให้กระทำความผิดได้ และจะเกิดความกล้าที่ในการทำพฤติกรรมเสี่ยง สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุมนทิพย์ จิตสว่าง (2553) ที่อธิบายว่า เมื่อตั้งมสุราจะทำให้ไม่สามารถควบคุมสติได้ และเกิดความกล้าในการกระทำผิด และถ้าบุคคลที่ตั้งมสุรานั้นเป็นบุคคลที่ไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมที่ดี เป็นคนที่มีบุคลิกภาพอ่อนแอ ง่ายต่อการกระตุ้นอยู่ก่อนแล้ว ประกอบกับถ้ามีโอกาสในการกระทำผิดจึงทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นได้โดยง่าย นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วณิ กอสุวรรณศิริ (2550) ที่อธิบายเรื่องการกระทำผิดจากสาเหตุการตั้งมสุราว่า เด็กและเยาวชนที่ตั้งมสุราจะเกิดการกระทำผิดขึ้นในระยะเวลา 5 ชั่วโมงหลังตั้งมสุรา โดยมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับร่างกายเป็นอันดับแรก รองลงมาคือการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อติศวรรย์ หลายชูไทย และคณะ (2545) ที่พบว่า การตั้งมสุรามีความสัมพันธ์กับสาเหตุการกระทำผิดในคดีอาญา เช่น การทะเลาะวิวาท และการกระทำร้ายร่างกายคนในครอบครัวอีกด้วย

2) ยาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญสองรายมีการใช้สารเสพติดก่อนข่มขืนเด็กหญิง คือ ทั้งสองรายมีการรู้จักเด็กหญิงมาก่อนหน้า คือเด็กหญิงเป็นเด็กที่ออกเที่ยวกลางคืนกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ อีกกรณีเด็กหญิงเป็นผู้ขายยาเสพติดให้กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ วันเกิดเหตุครั้งแรกคือผู้ให้ข้อมูลสำคัญใช้สารเสพติดแล้วเกิดอารมณ์ทางเพศ ซึ่งยาเสพติดบางตัว เช่น ยาไอซ์ ยาเคหรือยาเลิฟ จะกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้ง่าย และเมื่อเสพยาเสพติดจึงทำให้ขาดจิตสำนึกรู้ผิดชอบชั่วดี

4.6.3 ความสัมพันธ์และลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อ

4.6.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่จำนวน 11 ราย รู้จักกับเด็กหญิงที่เป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรามาก่อน ซึ่งในกรณีที่รู้จักเหยื่อหรือเด็กหญิงมาก่อน สามารถแยกรายละเอียดความสัมพันธ์ได้อีก 3 กลุ่มย่อย และในสามกลุ่มย่อยนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญบางรายมีการคบหา ขอบพอกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิงด้วย ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรู้จักเด็กหญิงมาก่อนเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา สามารถแบ่งได้อีก 3 กลุ่มย่อย ดังนี้

1) เด็กหญิงอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญหรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน หรืออาจจะเรียกว่า “เป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ” ซึ่งมีผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 7 ราย อาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกับเด็กหญิง เช่น เป็นเพื่อนบ้านกัน อยู่บ้านตรงกันข้าม อยู่ห้องเช่าติดกัน หรืออยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน เป็นต้น ซึ่งในกลุ่มนี้มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญบางรายมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับเด็กหญิงด้วย

- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคบกับเด็กหญิงหรือเป็นแฟนกัน : มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 4 ราย ที่อยู่ในหมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกันกับเด็กหญิงและมีการคบหาเป็นแฟนกับเด็กหญิงมาก่อนเกิดการข่มขืนกระทำชำเราด้วย ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้ง 4 ราย มีอายุระหว่าง 23-29 ปี ขณะกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงที่พวกเขาคบหาเป็นแฟน ส่วนเด็กหญิงสองรายมีอายุ 12 ปี ขณะที่คบกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งเด็กหญิงใกล้เข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งเด็กบางคนก็มีพัฒนาการทางร่างกายเร็วกว่าเด็กคนอื่นในวัยเดียวกัน ประกอบกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญในกลุ่มนี้มีอายุไม่ห่างจากเด็กหญิงมากนัก จึงเกิดความรักใคร่ชอบพอกับเด็กหญิง คบกันเพราะวัยใกล้กันคุยกันรู้เรื่อง เข้ากันได้ และอยู่ในหมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกันด้วย และความพึงพอใจในกันและกัน จึงนำมาสู่การกระทำชำเรา

- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่ได้คบกับเด็กหญิงหรือไม่ได้เป็นแฟนกัน : มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 3 ราย ที่อยู่บ้านใกล้เรือนเคียงกับเด็กหญิง และเจอเด็กหญิงบ่อยครั้ง มีเด็กหญิงสองรายที่เคยเข้าออกบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ไปเล่นไปหาผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่บ้านบ่อยครั้ง ในช่วงเวลาปกติคือช่วงที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีสติสัมปชัญญะ ไม่เมาสุรา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มนี้จำนวนสองรายอายุ 36 และ 49 ปี ไม่ทราบอายุของเด็กแต่ลักษณะของเด็กดูตัวโต เป็นสาวแต่ก็มองเด็กหญิงในลักษณะของการเอ็นดูเด็ก ไม่มีความรู้สึกทางเพศกับเด็ก แต่เมื่อดื่มสุราแล้วจึงเกิดอารมณ์ทางเพศ ขาดสติสัมปชัญญะ ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ประจวบเหมาะกับเด็กหญิงเดินเข้ามาหาที่บ้านพักในช่วงที่ขาดสติ มีอารมณ์ทางเพศ และอยู่ในบ้านพักส่วนตัวกันสองต่อสองในที่ลับตาคน จึงนำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง ซึ่งสุนนทิพย์ จิตสว่าง (2553) อธิบายว่าการดื่มสุราทำให้ไม่สามารถควบคุมสติได้ และจะมีความกล้าในการกระทำความผิด ประกอบกับถ้าดื่มสุราจนเมาขาดสติแล้วมีโอกาสเหมาะสมจึงทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราขึ้นได้

ส่วนผู้ให้ข้อมูลสำคัญอีกราย อายุ 18 ปี ในขณะที่กระทำผิด เคยเจอเด็กหญิงอายุ 9 ขวบ ที่อยู่ในหมู่บ้านเดียวกันมาก่อน ก็ไม่ได้รู้สึกทางเพศกับเด็ก พ่อแม่รับเคยรับเลี้ยงเด็กที่บ้านก็ไม่มีความคิดเรื่องทางเพศกับเด็ก แต่วันเกิดเหตุพบเด็กหญิงอายุ 9 ขวบ คนดังกล่าววิ่งเล่นอยู่ในที่เปลี่ยวมืดเพียงลำพังในช่วงเวลากลางคืน ประกอบกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญเมาอย่างหนัก

ขาดสติ และเกิดอารมณ์ทางเพศ จึงทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราขึ้น ซึ่งมุกดา ศรียงค์ (2548) อธิบายว่า สุราจะออกฤทธิ์กดสมองส่วนบนลงมาถึงก้านสมอง สมองส่วนนี้คิดจะถูกกด และเสียการควบคุมตัวเอง จึงกล้าทำพฤติกรรมเสี่ยงหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุมนทิพย์ จิตสว่าง (2553) ที่อธิบายว่า เมื่อดื่มสุราจะเกิดความกล้าในการกระทำผิด และถ้าบุคคลไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมที่ดี จะถูกกระตุ้นจากสิ่งรอบตัวได้ง่าย และนำมาสู่การประกอบอาชญากรรม สุตสงวน สุธีสร (2558) ได้อธิบายว่า การป้องกันอาชญากรรมสามารถทำได้โดยการตัดช่องโอกาสในการเกิดอาชญากรรมและการปรับสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม เช่น อาชญากรรมมักจะเกิดในสถานที่เปลี่ยวมืด มีป่ารกทึบ จึงต้องมีการปรับพื้นที่นั้นให้มีไฟส่องสว่าง ทำป่ารกทึบให้โล่งเตียน รวมถึงไม่พาตัวเองไปอยู่ในบริเวณที่เป็นจุดอับ เพื่อตัดช่องโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม แต่สำหรับเด็กหญิงยังเด็กเกินกว่าจะคิดถึงเรื่องความปลอดภัยและการระมัดระวังตัว จึงทำให้ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา

2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติ

ฝ่ายภรรยา : เด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราทุกรายในกลุ่มนี้เป็นญาติของภรรยา เช่น เป็นน้องสาวหรือหลานสาวของภรรยา ซึ่งอาศัยอยู่บ้านเดียวกันกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราอยู่ในช่วงอายุ 8-12 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยเด็กตอนปลาย บางรายมีลักษณะโตกว่าวัย และด้วยความที่อาศัยอยู่บ้านเดียวกัน เด็กหญิงหลายจึงไว้วางใจผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และมีการเล่นถึงเนื้อถึงตัว เพราะเด็กหญิงไม่ได้คิดว่าจะมีเรื่องทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่เล่นสนุกไปตามวัย ซึ่ง Von Hentig (Turvey & Petherick, 2009) อธิบายว่า เด็กยังมีสภาพร่างกายและจิตใจที่อ่อนแอ อ่อนต่อโลก จึงรู้ไม่เท่าทันความคิดของอาชญากรหรือผู้ไม่หวังดี เด็กจึงมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย และการที่เด็กหญิงในกลุ่มนี้มีการเล่นถึงเนื้อถึงตัวด้วยกันกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญหลายครั้งและเด็กหญิงบางรายนอนห้องเดียวกันกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกิดความรู้สึกทางเพศกับเด็กหญิง และมีเด็กหญิงสองรายที่หลังจากถูกกระทำชำเราครั้งแรกแล้ว ยังถูกกระทำชำเราเรื่อยมาอีกหลายครั้ง ซึ่งทราวิส เฮอร์สซี (สุตสงวน สุธีสร, 2558) อธิบายว่า การที่บุคคลมีความผูกพันทางสังคม มีความผูกพันกับพ่อแม่และครอบครัว มีข้อผูกมัดเรื่องการศึกษาและงานที่ดี มีความเชื่อในเรื่องศีลธรรม เป็นต้น จะช่วยทำให้บุคคลมีที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ ช่วยยับยั้งไม่ให้คุณคนกระทำผิดได้ แต่ถ้าบุคคลมีความผูกพันทางสังคมน้อย ก็มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดสูง ในกรณีของผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มนี้มีความผูกพันทางสังคมต่ำมาตั้งแต่เด็ก จึงไม่ค่อยได้รับการขัดเกลาที่ดี เมื่อโตขึ้นการยับยั้งชั่งใจในการกระทำผิดจึงไม่สามารถทำได้ ในกลุ่มนี้มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญเพียงหนึ่งรายที่รู้สึกผิดหลังการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงซึ่งเป็นน้องสาวแฟนครั้งแรก จึงไปมอบตัวกับตำรวจเอง และไม่ได้มีการกระทำชำเราเด็กคนเดิมอีก

3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กหญิงรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกัน : กลุ่มนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความสัมพันธ์กับเด็กหญิงในลักษณะและรูปแบบที่หลากหลาย เช่น เด็กหญิงเป็นแฟนของรุ่นน้องของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ขยายยาเสพติดให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เป็นเด็กเที่ยวกลางคืน หรือคบเป็นแฟนกัน เป็นต้น ระยะเวลาในความสัมพันธ์ของกลุ่มนี้จากวันแรกที่เริ่มรู้จักเด็กหญิงมาจนถึงวันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา ครั้งแรกจะมีระยะเวลาค่อนข้างสั้น เช่น สองสัปดาห์ หนึ่งเดือน หรือสองเดือน เป็นต้น นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทุกรายไม่ทราบอายุที่แท้จริงของเด็กหญิง แต่เด็กหญิงมีลักษณะตัวโต เป็นสาว ขาว หุ่นดี เด็กหญิงบางรายโกหกเรื่องอายุกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญโดยอ้างว่าอายุ 18 ปี เรียนอยู่ชั้นมัธยม เด็กหญิงบางรายขยายยาเสพติด บางรายเที่ยวกลางคืน แสดงว่าเด็กต้องอยู่ในช่วงอายุวัยเด็กตอนปลาย คือประมาณ 10-12 ปี และเด็กหญิงกลุ่มนี้จะออกแนวเป็นเด็กเกเร ทั้งเที่ยว และใช้ยาเสพติด ซึ่งสาเหตุส่วนหนึ่งที่เด็กถูกกระทำชำเราก็มีสาเหตุจากเด็กส่วนหนึ่งที่พาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่เสี่ยง เช่น สถานที่เที่ยวกลางคืน นั่งดื่มสุราในวงเหล้า กับกลุ่มผู้ชาย หรือไปมั่วสุมใช้ยาเสพติด เป็นต้น ฉะนั้นเด็กหญิงกลุ่มนี้จึงมีส่วนสำคัญในการทำตัวเองให้ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่ง Fattah (ศรีสมบัติ โขศประจักษ์ชัด, 2561) ได้อธิบายไว้ นอกจากนี้มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 2 รายที่มีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับเด็กหญิงด้วย ดังนี้

- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคบกับเด็กหญิงหรือเป็นแฟนกัน : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่อายุ 20 ปี คบกับเด็กหญิงเป็นแฟนผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์และเด็กหญิงได้มาหาที่บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญและด้วยความที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญถูกเด็กหญิงโกหกเรื่องอายุว่า อายุ 18 ปี ขณะกระทำผิด ประกอบกับความรู้สึกใคร่เชิงชู้สาวและอยู่ในที่ลับตาผู้คน คือบ้านพักกันสองต่อสองจึงนำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเรา

ส่วนผู้ให้ข้อมูลสำคัญอายุ 28 ปีขณะกระทำผิด รู้จักเด็กหญิงจากการทำกิจกรรมเหมือนกัน คือ การเที่ยวกลางคืน โดยเด็กหญิงได้เข้ามาหา ทำความรู้จัก พูดคุยกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญก่อน และเกิดความชอบพอใจกันสองฝ่าย จึงนำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเรา ในระยะเวลาการรู้จักกันเพียงระยะสองสัปดาห์

- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่ได้คบกับเด็กหญิงหรือไม่ได้เป็นแฟนกัน : กรณีที่เด็กหญิงทำหน้าที่ขยายยาเสพติดให้กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญถือว่าเด็กหญิงได้ทำพฤติกรรมเสี่ยงที่อาจจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะเมื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญเสพยาเสพติดอาจขาดสติและนำมาซึ่งการทำร้ายร่างกายเด็กหญิงได้ ส่วนกรณีที่เด็กหญิงเป็นแฟนของรุ่นน้องของผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งรู้จักกันไม่นานก็ให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมารับกลับบ้านในช่วงกลางคืน ซึ่งเป็นยามวิกาลเป็นการนำตัวเองมาเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และเมื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญพาเด็กหญิงมาร่วมวงเหล้า ประกอบกับที่เด็กหญิงเพิ่งเลิกกับแฟนจึงดื่มเหล้าไปจนไม่มีสติ

ก็ยิ่งเป็นการนำตัวเองเข้าไปในสถานการณ์ที่ค่อนข้างเสี่ยงและอันตรายมากยิ่งขึ้น เพราะเด็กหญิงเป็นผู้หญิงคนเดียวที่เมฆาขาดสติอยู่ท่ามกลางวงเหล้าเปลี่ยวๆ มีด ที่มีผู้ชายเมฆาขาดสติกันเป็นกลุ่ม ฉะนั้นโอกาสในการเกิดอาชญากรรมจึงมีสูง และนำมาสู่การปลัดกันข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง สอดคล้องกับที่ Meadows (ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2561) อธิบายเรื่องทฤษฎีความสัมพันธ์ตามพื้นที่ ว่าเหยื่อและอาชญากรอยู่ในพื้นที่เสื่อมโทรม มีการมั่วสุมกระทำผิด เสพยาเสพติดเหมือนกันและอยู่ใกล้กัน ฉะนั้นเมื่อเหยื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมดังกล่าวจึงทำให้มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย

กลุ่มที่ 2 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่รู้จักเด็กหญิงมาก่อนเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา : กรณีนี้การข่มขืนกระทำชำเราจะเกิดในระยะเวลาสั้นๆ หลังจากที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิงมาเจอกัน กรณีนี้จะมีปัจจัยกระตุ้นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น การดื่มสุราจนเมฆาขาดสติ เป็นไปได้ว่าอาจจะมีการเมาสุรา ขาดสติทั้งฝ่ายผู้ให้ข้อมูลสำคัญและฝ่ายของเด็กหญิงด้วย และอาจเป็นไปได้ว่าเป็นการถูกใจกันในระยะสั้น เนื่องด้วยขณะเกิดเหตุผู้ให้ข้อมูลสำคัญก็ยังไม่อายุน้อย เพียง 20 ปี ส่วนเด็กหญิงก็อายุไม่เกิน 13 ปี ซึ่งอาจจะเป็นไวก้อกัน เมื่อดื่มเหล้าขาดสติจึงคึกคะนอง และนำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด (2561) อธิบายว่า การที่บุคคลทำกิจกรรมเสี่ยงด้วยกัน เช่น การเมาสุรา อาจนำมาซึ่งการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

4.6.3.2 ลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อ

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อโดยแยกตามลักษณะความสัมพันธ์ของเด็กหญิงที่เป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรากับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อให้เข้าใจลักษณะวิธีการที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญนำมาใช้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรู้จักเด็กหญิงมาก่อนเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา สามารถแบ่งได้อีก 3 กลุ่มย่อย ดังนี้

1) เด็กหญิงอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญหรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน หรืออาจจะเรียกว่า “เป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ”

- **ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคบกับเด็กหญิงหรือเป็นแฟนกัน :** มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มนี้มีอายุระหว่าง 23-29 ปี ซึ่งชอบพอใจเป็นแฟนกันกับเด็กหญิงอายุ 12 ปี ด้วยความใกล้ชิดสนิทสนมเนื่องจากบ้านของเด็กหญิงและผู้ให้ข้อมูลสำคัญอยู่ใกล้กัน เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญจึงมีการไปมาหาสู่กันที่บ้านเป็นประจำ เพื่อนบ้านจึงไม่มีการสงสัยว่าจะมีการข่มขืนกระทำชำเรา ฉะนั้นเมื่อจังหวะโอกาสเป็นใจให้เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นคนรักอยู่ด้วยกันสองต่อสองภายในบ้าน จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่เป็นเพศชายเกิดอารมณ์ทางเพศ และใช้วิธีการขอลอดรัก

ซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี มีเพศสัมพันธ์ด้วย เพราะต่างคนก็ต่างชอบพอใจในกันและกัน มาสักระยะแล้ว กลุ่มนี้จึงไม่มีการทำร้ายร่างกายเด็กหญิงแบบรุนแรง

- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่ได้คบกับเด็กหญิงหรือไม่ได้เป็นแฟนกัน :

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มนี้จะมีการพูดหลอกล่อเหยื่อซึ่งเป็นเด็กให้เชื่อใจก่อนจะบังคับข่มขืน กระทำชำเรา เช่น บอกเด็กว่าจะพาไปส่งที่บ้าน พาไปหาพ่อแม่ แล้วอุ้มเด็กเข้าที่เปลี่ยว เพื่อทำการข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งเมื่อเด็กไม่ยินยอมหรือต่อสู้ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจะมีการทำร้ายร่างกายเด็ก ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญในกลุ่มนี้จะถูกกระตุ้นด้วยสุราจนขาดสติมาก่อนแล้วจึงลงมือข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง ซึ่งถ้าในบริบทปกติที่ไม่มีการดื่มสุราผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มนี้จะไม่ได้มีความรู้สึกทางเพศกับเด็กหญิง มีแค่เพียงความเอ็นดู

2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติ

ฝ่ายภรรยา : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มนี้จะใช้วิธีการเล่นถึงเนื้อถึงตัวกับเด็กหญิง กอด หอม นอนข้างกันมาก่อน เพื่อให้เด็กหญิงมีความคุ้นเคยกับร่างกายของผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเกิดความใกล้ชิด ในระยะหนึ่ง วิธีนี้จะทำให้เด็กหญิงเกิดความเข้าใจว่าการเล่นถึงเนื้อตัว การกอด หอม นอนด้วยกัน เป็นการเล่นกันปกติธรรมดาที่สามารถทำได้ แต่เมื่อมีโอกาสที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับเด็กหญิงอยู่บ้านด้วยกันเพียงลำพังสองคน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญก็จะเริ่มเข้าไป กอดหอมกับเด็ก หยอกล้อกับเด็ก เพื่อให้เด็กตายใจ แล้วจึงค่อยลงมือข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง เด็กก็จะเข้าใจว่าสิ่งที่เขาถูกกระทำ เป็นการเล่นแบบปกติที่เคยเล่นกันมา แต่มีการเล่นบางอย่างเพิ่มขึ้นคือมีการแตะต้องสัมผัส ส่วนอวัยวะเพศด้วย ซึ่งเด็กอาจจะไม่เข้าใจว่าสิ่งที่เขาถูกกระทำคือการถูกกระทำชำเรา เพราะเด็กหญิงยังไม่เข้าใจในเรื่องดังกล่าว ซึ่ง Von Hentig (Turvey & Petherick, 2009) อธิบายว่า

เด็กมีร่างกายและจิตใจที่อ่อนแอและอ่อนต่อโลก และเด็กหญิงมักจะยังไม่เข้าใจสถานการณ์ว่าสิ่งที่ถูกกระทำ โดยเฉพาะถูกกระทำทางเพศคืออะไร เพราะเด็กจะเกิดความสับสน และไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น และมีความกลัวผู้กระทำผิด สอดคล้องกับที่ Stephen Schafer (Turvey & Petherick, 2009) อธิบายว่า เด็กมีความอ่อนแอทางชีวภาพทั้งร่างกายและจิตใจ ด้วยสภาพความอ่อนแอ ดังกล่าว จึงทำให้เด็กตกเป็นเหยื่อได้ง่าย

3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กหญิงรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่หมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกัน

- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคบกับเด็กหญิงหรือเป็นแฟนกัน : กลุ่มนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีอายุ 20 ปี และ 28 ปี ซึ่งทั้งสองรายคบหาเป็นแฟนกับเด็กหญิงโดยที่ไม่รู้อายุจริงของเด็กหญิง แต่เด็กหญิงดูตัวใหญ่ ดูโตเกินกว่าวัยเด็ก และมีหนึ่งรายที่เด็กหญิงหลอกว่าอายุ 18 ปี ด้วยความที่อายุห่างกันไม่มากและรักใคร่ชอบพอกันมาก่อน พบเจอกันในยามวิกาล

โดยออกมาเที่ยวกลางคืน การแต่งตัวของเด็กก็จะได้แต่งตัวมิดชิดมากนัก ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จึงเกิดความต้องการทางเพศและนำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเรา

- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่ได้คบกับเด็กหญิงหรือไม่ได้เป็นแฟนกัน :

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มนี้จะมีการถูกระงับจากสุรารหรือยาเสพติดมาก่อน และเหยื่อซึ่งเป็นเด็ก มีส่วนส่งเสริมหรือกระตุ้นให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา เช่น การที่เด็กหญิงโทรให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ที่เป็นรุ่นพี่ของแฟนแต่เพิ่งรู้จักกันไม่นาน มารับในช่วงกลางคืนซึ่งเป็นยามวิกาลก็เป็นการนำตัวเอง มาเสี่ยงในระดับหนึ่ง เมื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งขณะนั้นเมาสุราอยู่ก่อนแล้ว จึงไม่ได้ไปส่งเด็กหญิงที่บ้าน แต่พาเด็กหญิงมานั่งดื่มในวงเหล้ากับกลุ่มเพื่อน เมื่อเด็กหญิงดื่มสุราจนมีอาการเมาแล้ว จึงถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้กระทำผิดในกลุ่มนี้จะใช้วิธีการให้เด็กหญิงขาดสติ เสียการควบคุมตัว ไปก่อน ด้วยการให้เด็กหญิงดื่มสุราหรือใช้สารเสพติดเช่นเดียวกันกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อให้เด็กหญิง เคลิบเคลิ้มและไม่รู้ตัวว่าถูกข่มขืนกระทำชำเรา

กลุ่มที่ 2 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่รู้จักเด็กหญิงมาก่อนเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา :

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในกลุ่มนี้จะไม่ได้มีการวางแผนข่มขืนกระทำชำเรามาก่อน เนื่องจากไม่เคยรู้จัก เด็กหญิงมาก่อน ซึ่งการข่มขืนกระทำชำเราจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อมีความเหมาะสม ทั้งเวลา สถานที่ โอกาสที่เหมาะสม เหยื่อที่เหมาะสม รวมทั้งอาจจะมีการถูกระงับทางเพศ หรือขาดสติสัมปชัญญะ ควบคุมตัวเองไม่ได้มาก่อน เช่น การดื่มสุราในปริมาณมาก เป็นต้น

4.6.3.3 จำนวนครั้งที่เด็กถูกระงับทางเพศ

เด็กหญิงที่รู้จักกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญมาก่อนถูกข่มขืนกระทำชำเรามากกว่าหนึ่งครั้ง โดยเฉพาะถ้าเด็กหญิงรู้จักกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญมาก่อนและมีการคบหาดูใจหรือชอบพอใจกันด้วย เด็กหญิงจะถูกข่มขืนกระทำชำเราบ่อยครั้ง เนื่องจากบุคคลใกล้ชิดของเด็กหญิงจะทราบว่าเป็นเด็กหญิง ถูกกระทำชำเราก็คงมีเหตุการณ์หรือสถานที่ทำให้เด็กหญิงพูดหรือแสดงออกมาอย่างชัดเจน ว่าถูกข่มขืนกระทำชำเรา

4.6.4 รายละเอียดเกี่ยวกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง

4.6.4.1 อายุของเด็กหญิง

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าไม่รู้อายุของเด็กหญิง อาจด้วยที่ไม่สามารถจำข้อมูล ของเด็กได้อย่างแน่ชัดเพราะเหตุการณ์นั้นได้ผ่านมาหลายปีแล้ว หรือในช่วงที่มีสัมพันธ์กับเด็กหญิง ผู้ให้ข้อมูลสำคัญบางรายอาจเข้าใจว่าเด็กน่าจะเป็นวัยรุ่นตอนต้นเพราะลักษณะของเด็กหญิง คูโตเป็นสาว ซึ่งลักษณะของเด็กหญิงบางคนมีผิวขาว เด็กบางคนผิวดำแดง แต่มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

หารายที่สามารถให้ข้อมูลได้ว่าเด็กอายุแปดปี เก้าปี และเด็กหญิงสามคนอายุสิบสองปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา แสดงว่าเด็กหญิงที่ถูกกระทำชำเราจะอยู่ในช่วงอายุประมาณ 8-12 ปี ซึ่งใกล้เคียงเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งเด็กบางคนก็มีพัฒนาการทางร่างกายเร็วกว่าเด็กคนอื่นในวัยเดียวกัน

4.6.4.2 การแต่งกายของเด็กหญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกือบทุกรายไม่สามารถจดจำและระบุลักษณะการแต่งกายของเด็กหญิงได้ มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายเดียวที่พอจะจดจำได้ว่าในวันเกิดการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง เด็กหญิงแต่งกายด้วยชุดกระโปรงน่ารักๆ ตามวัยของเด็ก เคยเห็นเด็กมาก่อนแต่ไม่เคยรู้สึกทางเพศกับเด็ก แต่วันเกิดเหตุที่ข่มขืนกระทำชำเราเด็กเพราะเมานักงานขาดสติควบคุมตัวเองไม่ได้ ประกอบกับเด็กหญิงอยู่ในพื้นที่เปลี่ยวยามค่ำคืนเพียงลำพังจึงนำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเรา แสดงให้เห็นว่าการแต่งกายของเด็กหญิงไม่ได้ส่งผลในการช่วยุ้ให้เกิดอารมณ์ทางเพศกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ แต่การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ขึ้นอยู่กับปัจจัยเรื่องเหตุ โอกาส เวลา สถานที่ และผู้กระทำความผิดที่ถูกกระตุ้นอารมณ์มาบรรจบกัน

4.6.4.3 ลักษณะหรือบุคลิกภาพของเด็กหญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกือบทุกรายไม่สามารถให้ข้อมูลเรื่องอายุของเด็กได้ เด็กหญิงบางรายโกหกเรื่องอายุกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญโดยอ้างว่าอายุ 18 ปี เรียนอยู่ชั้นมัธยม แต่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ให้ข้อมูลเรื่องลักษณะของเด็กหญิงว่ามีลักษณะรูปร่างตัวโต สูงใหญ่ หุ่นดี เป็นสาวเกินวัย ส่วนเด็กบางรายก็ผิวขาว ผอม หุ่นดี น่ารัก ซึ่งข้อมูลในส่วนนี้ช่วยทำให้ผู้วิจัยสามารถคาดคะเนอายุของเด็กหญิงจากรูปร่างได้ โดยเด็กหญิงส่วนใหญ่น่าจะมีอายุประมาณ 10-12 ปี ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญหลายรายว่าเด็กมีอายุ 12 ปี ซึ่งเด็กหญิงวัยนี้จะเป็นช่วงวัยเด็กตอนปลาย แต่ด้วยสภาพแวดล้อมและอาหารการกินในปัจจุบัน ทำให้เด็กหญิงจำนวนหนึ่งที่มีพัฒนาการทางด้านร่างกายไวกว่าเด็กในวัยเดียวกัน แสดงให้เห็นว่าเด็กหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ไม่ใช่เด็กเล็ก แต่อยู่ในช่วงวัยเด็กตอนปลายที่ใกล้เข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนต้น จึงมีพัฒนาการทางด้านร่างกายและสรีระที่แสดงเพศชัดเจน แต่อย่างไรก็ตามด้วยความที่เด็กยังไม่ได้โตเต็มที่ เด็กจึงยังมีความอ่อนแอทางชีวภาพทั้งร่างกายและจิตใจ ด้วยสภาพความอ่อนแอดังกล่าว จึงทำให้เด็กตกเป็นเหยื่อได้ง่าย ดังที่ Stephen Schafer (Turvey & Petherick, 2009) ได้อธิบายไว้

4.6.4.4 พฤติกรรมของเด็กหญิงที่ทำให้ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์พฤติกรรมของเด็กหญิงที่เป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา ตามลักษณะความสัมพันธ์ของเด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมของเด็กหญิง ที่อาจมีส่วนทำให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญรู้จักเด็กหญิงมาก่อนเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา สามารถแบ่งได้ 3 กลุ่มย่อย ดังนี้

1) เด็กหญิงอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญหรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน หรืออาจจะเรียกว่า “เป็นเพื่อนบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ”

- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคบกับเด็กหญิงหรือเป็นแฟนกัน : กรณีนี้เด็กหญิง มีการไปหาผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ไปนั่งคุย นั่งเล่น หยอกล้อกันตามประสาคุ้ยเด็กกับวัยรุ่นที่บ้าน หรือห้องพักของผู้ให้ข้อมูลสำคัญบ่อยครั้ง เนื่องจากอยู่ในชุมชนเดียวกันบ้านใกล้กัน การที่เด็กหญิง ไปนั่งเล่นที่บ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญบ่อยครั้ง ทำให้เกิดความคุ้นเคย ใกล้ชิดระหว่างเด็กกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เมื่อมีโอกาสอยู่กันสองต่อสองจึงทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่ได้คบกับเด็กหญิงหรือไม่ได้เป็นแฟนกัน : กรณีนี้ เด็กหญิงอยู่บ้านใกล้กันหรือบ้านติดกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เด็กจึงไว้ใจและเดินไปเล่นไปหา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญบ่อยครั้ง โดยที่พ่อแม่ของเด็กก็ไว้ใจผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นเพื่อนบ้านด้วย แต่เมื่อมีการดื่มสุราจนขาดสติ แล้วมีจังหวะโอกาสที่อยู่กับเด็กหญิงเพียงลำพังจึงนำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเรา

2) เด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยเด็กหญิงเป็นญาติ ฝ่ายภรรยา : เด็กหญิงกลุ่มนี้มีการเข้าไปเล่นคลุกคลีกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบบถึงเนื้อถึงตัว มีการหยอกล้อ กอด หอม นอนข้างกัน นั่งตัก อยู่กันเป็นประจำเนื่องจากเด็กหญิงมีความรู้สึกไว้ใจ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและคิดว่าเป็นการอดอ้อนและเล่นกันตามประสาเด็ก สอดคล้องกับที่ Von Hentig (Turvey & Petherick, 2009) อธิบายว่า เด็กยังอ่อนต่อโลก รู้ไม่เท่าทันความคิดของอาชญากร และเด็กหญิงมักจะยังไม่เข้าใจเรื่องถูกกระทำทางเพศ เพราะมีความสับสน และเกรงกลัว สอดคล้องกับที่ Stephen Schafer (Turvey & Petherick, 2009) อธิบายว่า เด็กถือว่าเป็นเหยื่อ ประเภทที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ คืออ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งความอ่อนแอทำให้ เด็กตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่ายกว่าวัยอื่น เพราะไม่มีแรงต่อสู้และไม่รู้ทันสถานการณ์ต่างๆ

3) กรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและเด็กหญิงรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติและไม่ได้อยู่ หมู่บ้านหรือชุมชนเดียวกัน

- **ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับเด็กหญิงหรือเป็นแฟนกัน :** เด็กหญิงกลุ่มนี้มีความชอบพอกันกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญในระยะเวลาไม่นาน และเด็กหญิงทำพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม คือ การที่เด็กหญิงชอบออกมาเที่ยวกลางคืน แสดงว่าเด็กหญิงรายนี้มีนิสัยเกเร ชอบความเสี่ยง และอาจมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนร่วมด้วย ซึ่งการที่เด็กออกมาเที่ยวกลางคืนย่อมทำให้มีโอกาสเจอกลุ่มคนที่มีพฤติกรรมชอบความเสี่ยงและทำพฤติกรรมเบี่ยงเบนเช่นเดียวกัน สอดคล้องกับที่ Fattah (ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2561) อธิบายว่า การที่บุคคลทำกิจกรรมเสี่ยงหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนร่วมกับบุคคลอื่นอาจทำให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย และการที่เด็กหญิงชอบออกมาเที่ยวกลางคืน ทำให้เด็กหญิงรายนี้มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยง่าย

- **ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ไม่ได้คบกับเด็กหญิงหรือไม่ได้เป็นแฟนกัน :** เด็กหญิงกลุ่มนี้มีการทำพฤติกรรมเสี่ยงและพฤติกรรมเบี่ยงเบนซึ่งทำให้ตัวเองขาดสติ และมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยง่าย เช่น การขายและเสพยาเสพติด การดื่มเหล้าจนมากับกลุ่มผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกันเวลากลางคืนในพื้นที่เปลี่ยวและมีด Stephen Schafer (Turvey & Petherick, 2009) อธิบายว่า การเสพยาเสพติดเป็นการทำให้ตัวเองตกเป็นเหยื่อของตนเอง รวมทั้งการที่ไปดื่มสุรากับกลุ่มผู้ชายที่รู้จักกันไม่นานในช่วงกลางคืน ก็ถือว่าเหยื่อจูงใจให้เกิดอาชญากรรม สอดคล้องกับการอธิบายของ Fattah (ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2561) ที่อธิบายว่า การที่บุคคลเสพยาเสพติด ดื่มสุราร่วมกับกลุ่มผู้ชายในเวลากลางคืนในสถานที่เปลี่ยว เป็นการเปิดโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

4.6.5 โอกาสในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.6.5.1 สถานที่ในการข่มขืนกระทำชำเรา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงที่บ้านของตัวเอง เนื่องจากเด็กหญิงส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ บางรายมีการคบกันเป็นแฟน บางรายก็อาศัยอยู่บ้านเดียวกันกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญเพราะเด็กหญิงเป็นญาติของภรรยา การที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญใช้บ้านพักของตัวเองเป็นสถานที่ข่มขืนกระทำชำเราเด็กเพราะบ้านหรือชุมชนที่อาศัยอยู่นั้นปราศจากการสอดส่องดูแลของเพื่อนบ้าน โดยอาจจะเป็นชุมชนที่เสื่อมโทรม มีอาชญากรรมหรือการกระทำผิดอยู่บ่อยครั้ง และถูกปล่อยปละละเลยจากเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบดูแล (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2545) มีจำนวนสองรายมีการข่มขืนกระทำชำเราในห้องเช่าหรือโรงแรม ในกรณีที่เด็กหญิงมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนด้วย เช่น ดื่มสุรากับกลุ่มผู้ชายที่รู้จักกันไม่นาน และกรณีที่เด็กหญิงทำพฤติกรรมเสี่ยงโดยไม่รู้ตัว คือ การที่ออกมาเล่นในสถานที่เปลี่ยวมีดคนเดียวในเวลากลางคืน ซึ่งทั้งสองกรณีนี้จะมีการเกิดการข่มขืนกระทำชำเราในพื้นที่ใกล้เคียงกับที่เด็กหญิง

ทำพฤติกรรมเสี่ยงหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น ศาลาล้างข้างวงเหล้า หรือปาร์กทึบเปลี่ยวมืด เป็นต้น สุดสงวน สุธีสร (2558) อธิบายว่า อาชญากรเป็นผู้ที่รู้จักใช้เหตุผล โดยจะมีการตัดสินใจว่า กระทำไปแล้วจะถูกลงโทษหรือไม่ ฉะนั้นในการตัดสินใจประกอบอาชญากรรมของอาชญากร จะประกอบไปด้วย การเลือกสถานที่ก่ออาชญากรรมที่จะเป็นที่คุ้นเคย หลบหนี หรือหลบหลีก จากการตรวจสอบของบุคคลภายนอกได้ เช่น เลือกข่มขืนภายในบ้าน เพราะเป็นที่มืดซิด และไม่มีเพื่อนบ้านรู้เห็น หรือเป็นที่มืดเปลี่ยวข้างทาง เพราะปลอดภัยจากการถูกจับได้ นอกจากนี้ อาชญากรยังต้องมีการเลือกเป้าหมายที่เหมาะสม เช่น เลือกเด็ก เพราะเด็กยังมีความอ่อนแอ ทางร่างกายและจิตใจ หลอกล่อง่าย และเด็กไม่มีแรงต่อสู้ขัดขืนได้ รวมทั้ง ต้องมีการเรียนรู้เทคนิค วิธีการกระทำผิดมาก่อนด้วย

4.6.5.2 ช่วงเวลาและสถานการณ์ที่นำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

ช่วงเวลาในการกระทำชำเราเด็กหญิงมีทั้งช่วงกลางวันและกลางคืน ซึ่งช่วงเวลา ไม่มีส่วนสัมพันธ์กับการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก แต่สิ่งที่มีความสัมพันธ์กันคือช่วงเวลานั้น ต้องปลอดภัยจากผู้คน คือเด็กหญิงกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญต้องอยู่ด้วยกันเพียงลำพังสองต่อสองในที่ลับตา ดังนั้น บางกรณีจึงเกิดการกระทำชำเราช่วงกลางวันเพราะสมาชิกในครอบครัวออกไปทำงานกันหมด หรือบางครั้งก็อาจจะเป็นช่วงกลางคืนในกรณีที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่ในบ้านเพียงลำพัง แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าเด็กหญิงอยู่ในที่เปลี่ยวมืด ในเวลากลางคืนหรือก่อนสว่าง เพียงลำพัง หรืออยู่ในบริเวณที่มีปาร์กทึบ เปลี่ยวร้างเพียงลำพัง ก็มีโอกาสดูถูกข่มขืนกระทำชำเราหรือถูกทำร้าย ร่างกายได้เช่นกัน เพราะสถานที่และสภาพแวดล้อมเหมาะสมและเป็นใจในการก่อเหตุ เพราะผู้ที่คิด กระทำผิดมักคิดว่าสถานที่แบบนี้มีความปลอดภัยที่กระทำผิดแล้วจะไม่ถูกจับดำเนินคดี สอดคล้องกับ ทฤษฎีสยามเหลี่ยมอาชญากรรม พรินญา ศรีเรือง (2559) ที่อธิบายว่า อาชญากรรมจะเกิดเมื่อมีปัจจัย สามประการ คือ ผู้กระทำผิดที่มีความตั้งใจก่ออาชญากรรมเหยื่อที่ไม่ระมัดระวังตัวหรือเหยื่อ ที่มีความเหมาะสม และสถานที่ที่เหมาะสมในการกระทำผิด โอกาส และช่วงเวลาที่คุณไม่พลุกพล่าน หรือปราศจากผู้คน คือช่วงเวลาที่ผู้กระทำผิดกับเหยื่ออยู่กันเพียงลำพังสองคน

4.6.5.3 การป้องกันและตรวจตราของเจ้าหน้าที่รัฐ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ข่มขืนกระทำชำเราเด็กในบ้านพักส่วนตัว เนื่องจากเป็นที่ลับตาคน และปลอดภัยจากการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจรวมถึงเพื่อนบ้าน และปราศจากกล้องวงจรปิด แต่ส่วนใหญ่ชุมชนที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญอยู่ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจตรา ซึ่งประชัช เปี่ยมสมบูรณ์ (2545) ได้อธิบายในทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อมว่า การขัดขวางไม่ให้เกิด

อาชญากรรมสามารถทำได้สองมิติ คือ มิติสภาพแวดล้อมรูปธรรมและมิติสภาพแวดล้อมด้านนามธรรม ซึ่งมิติที่สองนี้คือการที่มีเพื่อนบ้านคอยช่วยกันทำหน้าที่สอดส่องดูแลความปลอดภัยภายในชุมชน หรือมีการตรวจตราบ้านเรือนของเจ้าหน้าที่รัฐก็จะช่วยข่มขวัญผู้ที่คิดจะประกอบอาชญากรรมได้ และสอดคล้องกับทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2545) อธิบายว่า การที่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจไปปรากฏตัวในสถานที่ต่างๆ จะช่วยยับยั้งผู้ที่คิดจะประกอบอาชญากรรมได้ การที่ในชุมชนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญอาศัยอยู่ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจตราจึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่เกรงกลัวว่าจะถูกจับได้ว่าข่มขืนกระทำชำเราเด็กจึงลงมือกระทำผิดและถึงแม้จะมีการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ก็เป็นการตรวจตราภายนอก หรือตรวจตรารอบๆ หมู่บ้าน และเจ้าหน้าที่ก็งานที่จะมาตรวจตราสักครั้งหนึ่ง ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจึงรู้สึกปลอดภัยที่ใช้บ้านพักเป็นสถานที่ข่มขืนกระทำชำเราเด็กและไม่เกรงกลัวต่อการถูกจับดำเนินคดี

สรุปได้ว่า การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี เกิดขึ้นจาก 3 ปัจจัยตามทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม คือ 1) ตัวผู้กระทำผิดที่มีจุดประสงค์หรือเป้าหมายที่จะข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง 2)เหยื่อที่เหมาะสมซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งอ่อนต่อโลกแรงน้อยและรู้ไม่เท่าทันความคิดของผู้กระทำผิด 3) โอกาส เวลา สถานที่ที่เหมาะสม คือ มีโอกาสอยู่กับเด็กหญิงเพียงลำพัง ปราศจากคน ปลอดภัยจากการตรวจตรา จึงทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.6.6 การป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ไม่รู้กฎหมาย และไม่รู้โทษของการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ดังนั้นการที่กฎหมายมีการบัญญัติโทษหนักและรุนแรงอาจไม่ได้ทำให้เกิดความเกรงกลัวในการกระทำผิดเนื่องมาจากผู้กระทำไม่เคยรับรู้เรื่องโทษของการกระทำมาก่อน หรืออาจจะรับรู้ในเบื้องต้นแต่ไม่คาดคิดถึงว่าจะต้องจำคุกจนขาดอิสรภาพ ขาดโอกาสในการใช้ชีวิตแบบคนทั่วไป ฉะนั้นการป้องกันไม่ให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา คือ ควรมีการส่งเสริมให้ความรู้เรื่องกฎหมายและโทษให้แก่ประชาชนในทุกระดับชั้นอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและกลุ่มที่ไม่ได้รับการศึกษา ซึ่งซีซาร์ เบ็คคาเรีย (พรชัย ชันตี, 2553) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมว่า การป้องกันอาชญากรรมดีกว่าการลงโทษ การป้องกันอาชญากรรมสามารถช่วยข่มขู่ยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำผิดได้ โดยการลงโทษผู้ที่กระทำผิดให้เช็ดทาบและเป็นตัวอย่างให้แก่ประชาชนทั่วไปทราบด้วย จะได้ไม่มีบุคคลอื่นในสังคมคิดที่จะกระทำผิด เพราะกลัวการถูกลงโทษ

ในการจะแก้ไขปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอย่างได้ผลต้องแก้ไขที่จุดเริ่มต้นหรือต้นตอของการกระทำผิด คือ ต้องป้องกันมาจากตัวผู้กระทำผิด ซึ่งหากแก้ไขหลังจากกระทำผิดแล้วก็คงแก้ไขได้แค่ปลายเหตุ การป้องกันจากต้นเหตุต้องเริ่มต้นตั้งแต่การที่ครอบครัวต้องอบรมขัดเกลาพฤติกรรมของบุตรหลานให้มีสติ และรู้จักการควบคุมตัวเองตั้งแต่เด็ก นอกจากนี้ยังต้องสอนให้รู้จักให้เกียรติเพศตรงข้ามด้วย

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้โยนความผิดส่วนหนึ่งไปที่ตัวเด็กหญิงว่ามีส่วนในการกระทำผิดซึ่งมุกดา ศรียงค์ (2548) อธิบายว่า การโยนความผิดไปให้บุคคลอื่น เป็นกลไกการป้องกันตัวเองอย่างหนึ่งที่บุคคลนำมาใช้เมื่อรู้สึกไม่ดีกับตัวเอง โดยผลึกความผิด ความรู้สึกไม่ดีกับตัวเอง โยนสิ่งที่ตัวเองรับไม่ได้ไปให้บุคคลอื่นรับแทน เช่น ตัวเองทำผิดแต่ไปโทษว่าคนอื่นเป็นคนทำ ฉะนั้นการป้องกันไม่ให้เด็กถูกข่มขืนเด็ก อาจต้องป้องกันจากฝั่งของเหยื่อซึ่งเป็นเด็กด้วย โดยวิธีการให้พ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กหญิงต้องคอยดูแลสอดส่องบุตรหลาน ไม่ให้ไปเที่ยวเล่นในที่ลับตาคน หรืออยู่กับผู้ชายเพียงลำพังในที่มืด เปลี่ยวร้าง ปลอดภัยคน รวมถึงต้องระวังไม่ให้บุตรหลานการเข้าถึงสิ่งลามกต่างๆ ก่อนวัยอันควรโดยไม่มีการให้คำแนะนำหรืออธิบายอย่างถูกต้อง เพราะสื่อลามกจะกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้ง่าย และเด็กที่ยังไม่ได้รับการอธิบายอย่างถูกต้อง ก็จะเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว

บทที่ 5 ผลการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่องสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี เป็นการ
ศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักโทษเด็ดขาดเพศชาย
ในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม
เรือนจำกลางพระนครหรือยุธยา และทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ
ที่มีประสบการณ์ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดคดีทางเพศ ได้แก่ นักจิตวิทยาคลินิก พยาบาล
วิชาชีพ และนักทัณฑวิทยา รวมทั้งสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีประสบการณ์ทำงานช่วยเหลือเหยื่อ
ซึ่งถูกกระทำทางเพศด้วย ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

5.1 ผลการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยสามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

5.1.1 ศึกษาสาเหตุปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี

5.1.1.1 สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด

ครอบครัวผู้ให้กำเนิดของนักโทษเด็ดขาดเป็นครอบครัวใหญ่ บิดามารดามีลูกหลายคน
บิดามารดาต้องทำงานหารายได้เลี้ยงครอบครัว จึงไม่มีเวลาในการดูแลอบรมสั่งสอนลูก
เมื่อมีการทำผิดเกิดขึ้น จึงใช้การดุด่า หรือตี โดยที่ไม่ได้อธิบายหรือให้เหตุผล ไม่มีการบอกกล่าว
ว่าควรจะแสดงพฤติกรรมอย่างไรจึงจะเหมาะสม นักโทษเด็ดขาดจึงไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมที่ดี
จากครอบครัว ทำให้เป็นคนที่มีการควบคุมตัวเองต่ำ และถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าที่ไม่ดีได้ง่าย

การที่ครอบครัวไม่สอนเรื่องทางเพศ ทำให้นักโทษเด็ดขาดวางตัวกับเพศตรงข้ามไม่ถูก
และกลัวการเข้าหาผู้หญิงในวัยเดียวกัน

การเลิกราและมีครอบครัวใหม่ของบิดามารดา ทำให้นักโทษเด็ดขาดขาดความรัก
ขาดความอบอุ่น มีปมในใจ และทำให้มีพัฒนาการทางสังคมไม่สมบูรณ์ เมื่อนักโทษเด็ดขาด
แต่งงานมีครอบครัวก็จบที่การเลิกรา หย่าร้าง หรือแต่งงานใหม่หลายครั้ง

บิดา บิดาเลี้ยง เป็นต้นแบบของการทำพฤติกรรมเบี่ยงเบน ด้วยการตีมีสุราแล้วทะเลาะวิวาท
ใช้ความรุนแรงกับคนในครอบครัวเป็นประจำทำให้นักโทษเด็ดขาดเกิดการเลียนแบบพฤติกรรม
เมื่อนักโทษเด็ดขาดโตขึ้นจึงมีพฤติกรรมการตีมีสุราและใช้ความรุนแรงกับเพศตรงข้าม

5.1.1.2 สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับคนรักและความสัมพันธ์กับเพศหญิง

นักโทษเด็ดขาดมีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์กับเพศหญิงหรือคนรัก มีการเลิกรักกับแฟนหรือแต่งงานใหม่หลายครั้ง บางกรณีก็ย้ายและกลัวการเข้าหาผู้หญิงวัยเดียวกัน ซึ่งเป็นผลกระทบมาจากวัยเด็กที่ไม่ได้รับความรักความอบอุ่นจากบิดามารดาอย่างเพียงพอ บิดามารดามีการเลิกรักมีครอบครัวใหม่ จึงส่งผลกระทบทางอารมณ์ช่วงวัยเด็กและโตมาโดยมีพัฒนาการทางสังคมไม่สมบูรณ์ ประกอบกับการที่ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน ขัดเกลาร่างกายอย่างถูกต้องจากครอบครัว จึงไม่ได้รับการพัฒนาทางบุคลิกภาพอย่างเหมาะสมตั้งแต่วัยเด็ก

5.1.1.3 สาเหตุปัจจัยทางด้านสังคม

1) กลุ่มเพื่อน

นักโทษเด็ดขาดที่คบกลุ่มเพื่อนไม่ดีก็เป็นผลมาจากไม่มีความผูกพันทางสังคมกับครอบครัว ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนในทางถูกต้องจากครอบครัวตั้งแต่วัยเด็ก จึงเลือกคบหากลุ่มเพื่อนที่เกเร และเมื่อมีการรวมกลุ่มกับเพื่อนก็ทำให้เกิดความอึดอัด กล้าทำพฤติกรรมเสี่ยงเพราะมีการกระจายความเสี่ยงให้กลุ่มต้องร่วมกันรับผิดชอบ และการดื่มสุรายิ่งกระตุ้นให้สมาชิกของกลุ่มขาดสติ กล้าทำพฤติกรรมความรุนแรง เช่น การรุมโทรมเด็กหญิง

2) สื่อลามก

นักโทษเด็ดขาดมีการควบคุมตัวเองต่ำอยู่แล้วจากการที่ไม่ได้รับการขัดเกลาร่างกายอย่างเหมาะสมตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อมีการเสพสื่อลามกจากการดูภาพโป๊ วีดีโอโป๊จากซีดีหนังหรืออินเทอร์เน็ต ยิ่งกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้ง่าย ประกอบกับถ้ามีการดื่มสุราก็จะทำให้เสียการควบคุมตัวเอง ขาดสติ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสที่เหมาะสมอยู่ในบ้านพักเพียงลำพังสองคนกับเด็กหญิงมาประกอบด้วยจึงทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

5.1.1.4 สาเหตุปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม

นักโทษเด็ดขาดที่อยู่อาศัยหรือเคยมีที่อยู่อาศัยใกล้แหล่งอบายมุข เช่น มีการขายสุราค้าประเวณี ขายยาเสพติด มีสถานบันเทิง มีการมั่วสุมกระทำผิด เป็นต้น เมื่อได้พบเห็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือการกระทำผิดเป็นประจำ จึงเกิดการซึมซับพฤติกรรมหรือเลียนแบบพฤติกรรม การกระทำผิด

5.1.1.5 สาเหตุปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น

1) สุรา

นักโทษเด็ดขาดซึ่งไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมอย่างเหมาะสมตั้งแต่วัยเด็ก จึงเป็นคนที่มีการควบคุมตัวเองต่ำ และมีตัวแบบพฤติกรรมกรรมกรดื่มสุราจากคนในครอบครัว เช่น บิดา มารดา บิดาเลี้ยง เป็นต้น ซึ่งเมื่อดื่มสุราจึงทำให้เกิดการขาดสติ ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี ควบคุมตัวเองไม่ได้ และสามารถถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้ารอบตัวได้ง่าย ประทับกับเมื่อมีสถานการณ์และโอกาสในการกระทำผิดเหมาะสม เช่น อยู่ในบ้านพักเพียงลำพังกับเด็กหญิง, พบเจอเด็กหญิงอยู่คนเดียว ในสถานที่เปลี่ยวมืด เด็กหญิงเมาขาดสติอยู่ท่ามกลางกลุ่มผู้ชายที่เมาขาดสติ เป็นต้น จึงนำมาซึ่งเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรา

2) ยาเสพติด

นักโทษเด็ดขาดที่ไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมอย่างเหมาะสมและไม่มีความผูกพันทางสังคมกับครอบครัวจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนใช้สารเสพติด ประกอบกับที่เป็นคนที่มีการควบคุมตัวเองต่ำอยู่แล้ว จึงถูกกระตุ้นได้ง่าย เมื่อเสพยาเสพติดจะมีการขาดสติ และเมื่อมีโอกาสอยู่ลำพังกับเด็กหญิงก็ทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

สาเหตุปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี มาจากปัจจัยสาเหตุหลายประการประกอบกับโอกาสในการกระทำผิดและความเหมาะสมของเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิงด้วย สำหรับการวิจัยนี้พบว่าสาเหตุปัจจัยจากตัวนักโทษเด็ดขาดมาจากการที่ไม่ได้รับความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว ทำให้เป็นคนที่ไม่มีความผูกพันทางสังคมกับครอบครัวและคนรอบข้าง เมื่อไม่มีความผูกพันทางครอบครัวก็ทำให้ไม่ได้รับการอบรมและไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมจากครอบครัว จึงทำให้กลายเป็นคนที่ไม่มีความรับผิดชอบ ขาดความผูกพันกับสิ่งต่างๆ และมีการควบคุมตัวเองต่ำ ประกอบกับมีบุคลิกใกล้ชิดเป็นต้นแบบในการทำพฤติกรรมเบี่ยงเบนดื่มสุราและอยู่ในชุมชนที่มีการกระทำผิด มีการค้าประเวณี เสพสุรา จึงทำให้เกิดการซึมซับและเลียนแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบนดังกล่าว เมื่อมีการควบคุมตัวเองต่ำแล้วจะทำให้ถูกกระตุ้นทางอารมณ์จากปัจจัยต่างๆ ได้โดยง่าย เช่น การเสพสื่อลามก เป็นต้น หากมีการดื่มสุราหรือยาเสพติด ซึ่งมีฤทธิ์กดประสาทและสมองส่วนนึกคิดด้วยแล้วนั้น ยิ่งทำให้ความสามารถในการควบคุมตัวเองลดลงจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

5.1.2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิง และลักษณะการกระทำผิด

5.1.2.1 ความสัมพันธ์และลักษณะหรือวิธีการหลอกล่อเหยื่อ

จากข้อมูลการศึกษาวินิจฉัย ผู้วิจัยสามารถจำแนกลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างนักโทษเด็ดขาดกับเด็กหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผู้กระทำผิดรู้จักเด็กหญิงมาก่อนเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา มีนักโทษเด็ดขาดจำนวน 14 ราย รู้จักกับเด็กหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามาก่อน ซึ่งสามารถแยกรายละเอียดความสัมพันธ์ได้อีก 3 กลุ่มย่อย คือ

กลุ่มย่อยที่ 1 เด็กหญิงเป็นเพื่อนบ้านของนักโทษเด็ดขาด คือ เด็กหญิงอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกับนักโทษเด็ดขาดหรือมีบ้านอยู่ใกล้กัน เช่น เป็นเพื่อนบ้าน อยู่บ้านตรงกันข้าม อยู่ห้องเช่าติดกัน อยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน เป็นต้น ซึ่งสามารถแบ่งออกได้อีก 2 กรณี คือ

- **กรณีที่ 1 นักโทษเด็ดขาดคบหาเป็นแฟนกันกับเด็กหญิง**
นักโทษเด็ดขาดมีอายุขณะกระทำผิดระหว่าง 23-29 ปี คบหาเป็นแฟนกับเด็กหญิงมีอายุ 12 ปี มีการไปมาหาสู่ที่บ้านพักกันเป็นประจำ นักโทษเด็ดขาดซึ่งมีการควบคุมตัวเองต่ำและมีความต้องการทางเพศกับคนรัก เมื่อมีโอกาสอยู่ด้วยกันสองต่อสองภายในบ้านพักส่วนตัวจึงเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

- **กรณีที่ 2 นักโทษเด็ดขาดที่ไม่ได้เป็นแฟนกับเด็กหญิง**
แต่อาศัยอยู่บ้านใกล้เคียงกับเด็กหญิง พบเจอเด็กหญิงเป็นประจำและเด็กหญิงไปเล่นที่บ้านของนักโทษเด็ดขาดบ่อยครั้ง ช่วงที่นักโทษเด็ดขาดมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน จะมองเด็กหญิงในลักษณะของความเอ็นดูเด็ก ไม่มีความรู้สึกทางเพศกับเด็กหญิง แต่ด้วยความที่เป็นคนที่มีการควบคุมตัวเองต่ำอยู่แล้ว เมื่อมีการดื่มสุรายังถูกกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้ง่าย เมื่อยิ่งดื่มสุราก็ทำให้ขาดสติสัมปชัญญะ ควบคุมตัวเองไม่ได้ ประจวบเหมาะกับผู้เด็กหญิงเดินเข้ามาหาที่บ้านพัก เมื่ออยู่ในบ้านพักสองต่อสอง จึงนำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเรา

กรณีที่นักโทษเด็ดขาดดื่มสุราจนมีอาการมึนเมา ขาดสติ เกิดอารมณ์ทางเพศเดินไปเจอเด็กหญิงซึ่งอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน วิ่งเล่นอยู่ในที่เปลี่ยวมืดเพียงลำพังในช่วงเวลากลางคืน ประกอบกับที่นักโทษเด็ดขาดมีการควบคุมตัวเองต่ำ มีความผิดปกติทางบุคลิกภาพ กลัวการเข้าหาผู้หญิงในวัยเดียวกัน ไม่เคยมีแฟนและไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน จึงต้องการระบายความต้องการทางเพศกับเด็กหญิง นักโทษเด็ดขาดจึงหลอกล่อเด็กหญิงโดยบอกว่าจะอุ้มพาไปส่งที่บ้าน แล้วจากนั้นอุ้มเด็กเข้าที่เปลี่ยวเพื่อข่มขืนกระทำชำเรา เมื่อเด็กหญิงไม่ยินยอมและต่อสู้ จึงมีการทำร้ายร่างกายเด็กจนเสียชีวิตและข่มขืนศพเด็กซ้ำอีกหลายครั้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการที่นักโทษเด็ดขาดที่ไม่ได้รับ

การขัดเกลาทางสังคมอย่างเหมาะสมทั้งจากครอบครัวและโรงเรียนเพราะไม่เคยได้รับการศึกษา และไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากครอบครัวในวัยเด็กทำให้นักโทษเด็ดขาดโตมากลายเป็นคนที่กลัว การเข้าหาผู้หญิงวัยเดียวกัน และไม่รู้จักการควบคุมอารมณ์ทางเพศรวมทั้งไม่สามารถแสดงออกทางพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม

กลุ่มย่อยที่ 2 เด็กหญิงเป็นญาติฝ่ายภรรยาและอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน

นักโทษเด็ดขาดกลุ่มนี้ซึ่งไม่มีความผูกพันทางสังคมกับครอบครัวเดิมจึงไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมที่เหมาะสม เมื่อโตขึ้นมีแฟนมีครอบครัวก็ไม่มี ความผูกพันกับครอบครัวใหม่ จึงขาดความเอ็นดูเด็ก ซึ่งเป็นญาติหรือน้องสาวของแฟนหรือภรรยา นักโทษเด็ดขาดจะมีการวางแผนใกล้ชิดกับเด็กหญิง มาสักระยะ โดยการเล่นถึงเนื้อถึงตัวกับเด็กหญิง กอด หอม นอนข้างกันมาก่อน เพื่อให้เด็กหญิง มีความคุ้นเคยกับร่างกายของนักโทษเด็ดขาดและเกิดความใกล้ชิดในระยะหนึ่ง วิธีนี้ทำให้เด็กหญิง เกิดความเข้าใจว่าการเล่นถึงเนื้อตัว การกอด หอม นอนด้วยกันเป็นการเล่นกันปกติธรรมดา ที่สามารถทำได้ เมื่อเด็กหญิงเกิดความไว้วางใจและมีโอกาสที่นักโทษเด็ดขาดกับเด็กหญิงอยู่บ้านด้วยกัน เพียงลำพังสองคน นักโทษเด็ดขาดก็เข้าไปกอดหอมกับเด็ก หยอกล้อกับเด็กเพื่อให้เด็กตายใจ แล้วจึงข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง เด็กหญิงก็จะเข้าใจว่าสิ่งที่ถูกกระทำเป็นการเล่นแบบ ที่เคยเล่นกันมา และไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ถูกกระทำคือการถูกข่มขืนกระทำชำเรา เพราะเด็กหญิง ยังไม่เข้าใจในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์

กลุ่มย่อยที่ 3 นักโทษเด็ดขาดกับเด็กหญิงรู้จักกันโดยที่ไม่ได้เป็นญาติ

และไม่ได้อยู่หมู่บ้านเดียวกัน ความสัมพันธ์กับเด็กหญิงในกลุ่มนี้มีรูปแบบที่หลากหลาย เช่น เด็กหญิงเป็นแฟนของรุ่นน้อง เป็นเด็กขายยาเสพติด เป็นเด็กเที่ยวกลางคืน เป็นต้น เด็กหญิงในกลุ่มนี้ มีนิสัยเกเร ชอบเที่ยวกลางคืน และใช้สารเสพติด ซึ่งสาเหตุส่วนหนึ่งที่เด็กหญิงถูกกระทำชำเราก็คือมาจากที่เด็กหญิงพาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่เสี่ยง คือ สถานที่เที่ยวกลางคืน การนั่งดื่มสุรากับกลุ่มผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกัน หรือการมั่วสุมใช้ยาเสพติด เป็นต้น ระยะเวลาความสัมพันธ์ จากวันแรกที่รู้จักถึงวันที่เกิดการข่มขืนกระทำชำเราครั้งแรกจะมีระยะเวลาค่อนข้างสั้น เช่น สองสัปดาห์ หนึ่งเดือน หรือสองเดือน เป็นต้น ซึ่งแบ่งออกได้อีก 2 กรณี คือ

- กรณีที่ 1 นักโทษเด็ดขาดคบหาเป็นแฟนกันกับเด็กหญิง

กรณีที่นักโทษเด็ดขาดคบเด็กหญิงเป็นแฟนผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์และเด็กหญิงมาหาที่บ้าน บ่อยครั้ง เมื่อนักโทษเด็ดขาดมีการควบคุมตัวเองต่ำ มีความต้องการทางเพศกับคนรัก อยู่ในบ้านพักกันสองต่อสองจึงทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา ส่วนกรณีเด็กหญิงที่ออกมาเที่ยวกลางคืน แต่งตัวเปิดเผย เมื่ออยู่ในสถานที่เปลี่ยวยามค่ำคืนกันสองต่อสอง ทำให้นักโทษเด็ดขาด เกิดความต้องการทางเพศและนำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเรา

- กรณีที่ 2 นักโทษเด็ดขาดที่ไม่ได้เป็นแฟนกับเด็กหญิง

การที่เด็กหญิงขายยาเสพติดให้นักโทษเด็ดขาด ถือว่าเด็กหญิงได้ทำพฤติกรรมเสี่ยงที่อาจจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และกรณีที่เด็กหญิงนั่งดื่มสุรานในยามวิกาลกับกลุ่มเพื่อนผู้ชายของนักโทษเด็ดขาดเป็นการนำตัวเองมาเสี่ยงที่จะถูกข่มขืน ซึ่งนักโทษเด็ดขาดกลุ่มนี้ใช้วิธีการให้เด็กหญิงขาดสติ เสียการควบคุมตัวเองก่อน โดยการให้เด็กหญิงดื่มสุราหรือใช้สารเสพติดเพื่อให้เคลิบเคลิ้มและไม่รู้ตัวว่าถูกข่มขืนกระทำชำเรา

กลุ่มที่ 2 นักโทษเด็ดขาดที่ไม่รู้จักเด็กหญิงมาก่อนเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

กรณีนี้ที่นักโทษเด็ดขาดไม่รู้จักเด็กหญิงมาก่อนมีน้อยมาก ซึ่งในงานวิจัยนี้ก็พบเพียงรายเดียว ซึ่งการข่มขืนกระทำชำเราในกรณีนี้จะเกิดในระยะเวลานั้นๆ หลังจากที่นักโทษเด็ดขาดและเด็กหญิงมาเจอกัน โดยไม่มีการวางแผนมาก่อน แต่การข่มขืนกระทำชำเราจะเกิดขึ้นเมื่อมีความเหมาะสมของเวลา สถานที่ โอกาส และมีเหยื่อที่เหมาะสม รวมทั้งนักโทษเด็ดขาดต้องถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าจนเกิดอารมณ์ทางเพศและขาดสติสัมปชัญญะ ควบคุมตัวเองไม่ได้ก่อน ซึ่งสิ่งเร้าอาจเป็นการดื่มสุรา การเสพสื่อลามก เป็นต้น

5.1.2.2 รายละเอียดเกี่ยวกับเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิง

1) อายุของเด็กหญิง

ก่อนเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา นักโทษเด็ดขาดส่วนใหญ่ไม่ทราบอายุที่แท้จริงของเด็กหญิง แต่คาดการณ์ว่าเด็กหญิงอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้นเพราะเด็กหญิงมีลักษณะตัวโต เป็นสาว บางรายสามารถให้ข้อมูลได้ว่าเด็กหญิงอายุแปดปี เก้าปี และเด็กหญิงส่วนใหญ่อายุสิบสองปี แสดงว่าเด็กหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราอยู่ในช่วงอายุประมาณ 8-12 ปี ซึ่งใกล้เข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งเด็กหญิงบางคนมีพัฒนาการทางด้านร่างกายเร็วกว่าเด็กหญิงคนอื่นในวัยเดียวกัน การพัฒนาการทางร่างกายที่รวดเร็วอาจกระตุ้นหรือจูงใจให้นักโทษเด็ดขาดที่มีการควบคุมตัวเองต่ำ และไม่มีความผูกพันทางสังคมให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราได้ง่าย

2) การแต่งกายของเด็กหญิง

การแต่งกายของเด็กหญิงไม่มีความสัมพันธ์กับการข่มขืนกระทำชำเรา เนื่องจากนักโทษเด็ดขาดไม่ได้ให้ความสำคัญเรื่องเสื้อผ้าหรือการแต่งกายของเด็กหญิง แต่การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ขึ้นอยู่กับเหยื่อเหมาะสมมีความอ่อนแอ โอกาส เวลา สถานที่เหมาะสม และนักโทษเด็ดขาดที่มีอารมณ์ทางเพศและขาดสติสัมปชัญญะมาบรรจบกัน

3) ลักษณะหรือบุคลิกภาพของเด็กหญิง

เด็กหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพัฒนาการทางด้านร่างกายโตไวกว่าเด็กหญิงในวัยเดียวกัน มีลักษณะรูปร่างตัวโต สูงใหญ่ หนุ่ดี เป็นสาวเกินวัย บางรายมีผิวขาว ผอม หนุ่ดี น่ารัก ซึ่งลักษณะทางร่างกายมีส่วนสัมพันธ์กับการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก คือ นักโทษเด็ดขาดเลือกข่มขืนเด็กเพราะเด็กยังมีความอ่อนแอทางร่างกายและจิตใจ ไม่สามารถขัดขืนหรือต่อสู้กับนักโทษเด็ดขาดได้ แต่เด็กหญิงก็ต้องมีลักษณะรูปร่างที่ดึงดูดใจให้ข่มขืนกระทำชำเราด้วย ซึ่งถ้าเป็นวัยเด็กตอนปลาย ใกล้เข้าสู่วัยรุ่น เด็กหญิงจะเริ่มมีรูปร่างและสรีระทางเพศชัดเจนขึ้นจึงเป็นช่วงวัยที่นักโทษเด็ดขาดเลือกข่มขืนกระทำชำเรา

5.1.2.3 โอกาสในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

1) สถานที่ในการข่มขืนกระทำชำเรา

นักโทษเด็ดขาดเลือกใช้บ้านพักของตนเองเป็นสถานที่ข่มขืนกระทำชำเราเพราะบ้านพักส่วนตัวเป็นสถานที่ที่นักโทษเด็ดขาดมีความคุ้นเคย รู้ช่องทางหลบหนี และภายในบ้านพักปราศจากการตรวจตราของเจ้าหน้าที่และเพื่อนบ้าน นอกจากนี้ การข่มขืนกระทำชำเราเด็กส่วนใหญ่เป็นกรณีที่ได้เด็กหญิงกับนักโทษเด็ดขาดอยู่บ้านใกล้เรือนเคียงกัน การใช้บ้านพักข่มขืนกระทำชำเราจึงเป็นสถานที่สะดวกและง่ายสำหรับการข่มขืนกระทำชำเรา เพราะบางช่วงเวลาสมาชิกในครอบครัวออกไปทำงานกันหมด จึงทำให้มีโอกาสอยู่ในบ้านพักกับเด็กหญิงเพียงลำพังบ่อยครั้ง ส่วนกรณีที่ได้เด็กหญิงนำพาตัวเองมาอยู่ในสถานที่เสี่ยง เช่น เล่นในสถานที่เปลี่ยวมืดเพียงลำพังในเวลากลางคืน สถานที่ที่นักโทษเด็ดขาดใช้ข่มขืนกระทำชำเราจึงเป็นสถานที่ใกล้จุดที่พบเจอเด็กหญิง เช่น ปาร์กที่เปลี่ยวมืด ปลอดภัย

2) ช่วงเวลาและสถานการณ์ที่นำมาสู่การข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงสามารถเกิดทั้งในช่วงเวลากลางวันและช่วงเวลากลางคืน ขึ้นอยู่กับโอกาสที่เหมาะสม คือ ต้องเป็นช่วงจังหวะเวลาที่อยู่กับเด็กหญิงเพียงลำพังสองคนในสถานที่ที่เหมาะสม เช่น ช่วงกลางวันที่มาชิกในครอบครัวออกไปนอกบ้านไปทำงานกันหมด หรือช่วงกลางคืนที่มีโอกาสอยู่กับเด็กตามลำพังในสถานที่เปลี่ยวกลางคืน หรือสถานที่เปลี่ยวร้าง เป็นต้น

3) การป้องกันและตรวจตราของเจ้าหน้าที่รัฐ

นักโทษเด็ดขาดเลือกข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงในบ้านพักส่วนตัว หรือในสถานที่เปลี่ยวร้างลับตาคน เนื่องจากไม่มีเจ้าหน้าที่หรือเพื่อนบ้านเข้ามาตรวจตรา และปราศจากกล้องวงจรปิดซึ่งจะทำให้ถูกจับตัวดำเนินคดีได้ยาก

จากการศึกษาวิจัยพบว่าผู้กระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปีกับตัวเด็กหญิงจะมีการรู้จักคุ้นเคยกันมาก่อนสักระยะหนึ่ง ทั้งคบเป็นแฟน เป็นเพื่อนบ้าน อาศัยอยู่บ้านเดียวกัน ชอบเที่ยวกลางคืนเหมือนกัน เป็นต้น การที่มีความสนิทคุ้นเคยกันมาก่อนทำให้มีโอกาสที่ผู้กระทำผิดกับเด็กหญิงจะอยู่ด้วยสองต่อสองบ่อยครั้ง และเด็กหญิงมีความไว้วางใจและเชื่อใจในตัวผู้กระทำผิด ซึ่งผู้กระทำผิดจะเห็นช่องโอกาสในการข่มขืนกระทำชำเราเด็กและสามารถวางแผนเลือกเวลา เลือกสถานที่ข่มขืนที่เหมาะสม ปลอดภัย และสามารถวางแผนหลอกล่อเด็กหญิงได้ล่วงหน้า แต่สำหรับกรณีที่ผู้กระทำผิดไม่รู้จักเด็กหญิงซึ่งถูกกระทำทางเพศมาก่อน จะมีโอกาสน้อยมาก เนื่องจากผู้กระทำผิดมีโอกาสสูงที่จะข่มขืนกระทำชำเราเด็กไม่สำเร็จ เพราะไม่มีโอกาสวางแผนข่มขืนเด็กหญิงที่เพิ่งเจอกันทันทีได้ และอาจไม่สามารถหาสถานที่ที่ปลอดภัยในการข่มขืนกระทำชำเราได้

5.1.3 ศึกษาถึงแนวทางการป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

การที่กฎหมายมีการบัญญัติโทษหนักและรุนแรงในเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราเด็กเพื่อต้องการควบคุมและข่มขู่ให้ประชาชนทั่วไปและนักโทษเด็ดขาดเกิดความเกรงกลัวการกระทำผิด แต่นักโทษเด็ดขาดส่วนใหญ่ไม่รู้กฎหมายและไม่รู้โทษของการข่มขืนกระทำชำเรามาก่อน จึงเลือกกระทำการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง ฉะนั้น การกำหนดโทษที่รุนแรงซึ่งเป็นการข่มขู่ขู่ขังจึงเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ ดังนั้น ต้องใช้วิธีการป้องกันไม่ให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา คือ การส่งเสริมให้ประชาชนทุกระดับชั้น ทุกอาชีพ โดยเฉพาะกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและกลุ่มที่ไม่ได้รับการศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องกฎหมายและโทษของการกระทำผิด เพื่อให้ประชาชนได้ตระหนักว่าการกระทำหรือพฤติกรรมใดที่ไม่สามารถทำได้และเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย

ในการจะแก้ไขปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอย่างได้ผลต้องแก้ไขที่จุดเริ่มต้นหรือต้นตอของการกระทำผิด คือ ต้องป้องกันมาจากตัวผู้กระทำผิด ดังนั้น ต้องเริ่มต้นตั้งแต่การที่ครอบครัวต้องทำหน้าที่ของครอบครัวในการให้การอบรม ชัดเกล้าพฤติกรรมของบุตรหลานตั้งแต่เด็ก ต้องฝึกบุตรหลานให้มีความรับผิดชอบ สอนให้รู้จักการควบคุมตัวเอง และรู้จักเห็นใจผู้อื่น นอกจากนี้ ยังต้องสอนบุตรหลานให้รู้จักให้เกียรติเพศตรงข้าม รวมทั้งครอบครัวต้องทำหน้าที่

ครอบครัวให้สมบูรณ์ให้บุตรหลานมีความรู้สึกผูกพันในครอบครัว เมื่อเขามีความผูกพันในครอบครัวแล้วเขาก็จะไม่อยากทำให้ครอบครัวผิดหวังในตัวเองและจะไม่กล้าที่จะกระทำความผิด

นอกจากนี้ ผู้กระทำผิดได้โยนความผิดส่วนหนึ่งไปที่ตัวเด็กหญิงว่ามีส่วนกระตุ้นให้เกิดการกระทำผิด ฉะนั้น การป้องกันไม่ให้เด็กหญิงถูกข่มขืนกระทำชำเราอาจต้องป้องกันจากฝั่งของเหยื่อซึ่งเป็นเด็กหญิงด้วย โดยที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กหญิงต้องคอยดูแลสอดส่องบุตรหลานไม่ให้ไปเที่ยวเล่นในสถานที่เสี่ยง ลับตาผู้คน หรืออยู่กับผู้ชายเพียงลำพังในที่มืด เปลี่ยวร้าง ปลอดภัย ผู้คน ทั้งยังต้องระมัดระวังไม่ให้บุตรหลานเข้าถึงสิ่งลามกต่างๆ ก่อนวัยอันควรโดยไม่มี การให้คำแนะนำหรืออธิบายอย่างถูกต้อง เพราะสื่อลามกจะกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้ง่าย และเด็กที่ยังไม่ได้รับการอธิบายอย่างถูกต้อง จะเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว รวมทั้งผู้ปกครองของเด็กหญิงควรทำครอบครัวให้อบอุ่น ให้มีความผูกพันในครอบครัว และเป็นที่พึ่งของเด็กหญิง เพื่อป้องกันไม่ให้เด็กหญิงต้องออกไปแสวงหาความรัก ความเข้าใจจากบุคคลภายนอก และป้องกันไม่ให้เด็กหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงที่อาจทำให้ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราได้ เช่น การออกไปเที่ยวกลางคืน การออกไปนั่งดื่มสุรากลางคืน เป็นต้น

การป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราอย่างได้ผลนั้น สมาชิกในชุมชนต้องร่วมในการป้องกันด้วย เช่น การช่วยกันสอดส่องดูแลความปลอดภัยของเด็กในหมู่บ้านไม่ให้มีการมั่วสุมหรือเข้าไปเล่นในบ้านเพื่อนบ้านที่ผู้ชายเพียงลำพัง การปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมภายในชุมชน เช่น ช่วยกันสอดส่องและลดพื้นที่เปลี่ยวร้าง ป่ารกทึบให้เป็นที่โล่ง มีแสงสว่างเพียงพอ มีการผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันดูแลความปลอดภัยภายในชุมชน เป็นต้น

5.2 ปัญหาที่พบจากการทำวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี” ผู้วิจัยได้พบข้อจำกัดในการศึกษาวิจัยหลายประการ ดังนี้

1) การเกิดกำแพงเชิงอำนาจทางเพศในการทำการสัมภาษณ์ : เนื่องด้วยผู้วิจัยเป็นเพศหญิงและเข้าไปสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดชายซึ่งกระทำผิดคดีทางเพศเพียงลำพัง ทำให้นักโทษเด็ดขาดส่วนหนึ่งไม่กล้าตอบคำถามในบางประเด็นที่จะทำให้ภาพลักษณ์ของเขาดูไม่ดี โดยเฉพาะการสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดชายสูงอายุ สำหรับนักโทษเด็ดขาดชายรายอื่นๆ ก็ไม่กล้าอธิบายหรือให้ข้อมูลกับผู้วิจัยในประเด็นที่ลงรายละเอียดการข่มขืนได้มากนัก ซึ่งหากมีผู้ช่วยวิจัยซึ่งเป็นเพศชายเข้าไปช่วยทำการสัมภาษณ์ อาจจะช่วยลดกำแพงระหว่างเพศลงได้ เพราะนักโทษเด็ดขาดจะเกิดความสบายใจในการให้ข้อมูลกับเพศชายมากกว่า

2) ข้อจำกัดเรื่องเวลาในการสัมภาษณ์ : ในการเข้าไปสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดในบางเรือนจำ มีเงื่อนไขเรื่องเวลาเนื่องจากมีภารกิจของเรือนจำ ทำให้ผู้วิจัยต้องสัมภาษณ์นักโทษเด็ดขาดบางราย อย่างเร่งรีบ ผู้วิจัยจึงไม่สามารถเจาะรายละเอียดในบางประเด็นได้อย่างลึกซึ้ง

5.3 ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาวิจัยพบว่า การข่มขืนกระทำชำเราเด็กเกิดจากการมีองค์ประกอบผู้กระทำผิด ที่มีเป้าหมาย องค์ประกอบเหยื่อที่เหมาะสม และองค์ประกอบโอกาสที่เหมาะสม ฉะนั้น ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาค่าการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี อย่างได้ผล ต้องป้องกันจากองค์ประกอบต่างๆ หรือตัดช่องโอกาสในการกระทำผิด ดังนี้

1) สาเหตุปัจจัยจากตัวผู้กระทำผิดที่มีเป้าหมายหรือมีความต้องการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง ซึ่งสาเหตุปัจจัยจากตัวผู้กระทำผิด เช่น การไม่ได้รับความรักความอบอุ่นจากครอบครัว ไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมอย่างเหมาะสม การผิดหวังเสียใจจากคนรัก เป็นต้น ดังนั้น การป้องกันและแก้ไขปัญหาค่าการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง สามารถทำได้ดังนี้

1.1) สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด : บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ควรให้ความรัก ความอบอุ่นกับบุตรหลานอย่างเพียงพอและเหมาะสม คือ รักลูกแบบมีสติ ต้องอบรม สั่งสอนบุตรหลาน ชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิตและการประพฤติตัวตามกฎระเบียบของสังคม สอนบุตรหลานด้วยเหตุผล ฝึกฝนให้บุตรหลานมีความรับผิดชอบต่อตัวเอง สังคม และคนรอบข้าง ให้รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา และต้องมีการลงโทษอย่างเหมาะสม พร้อมทั้งให้เหตุผลเมื่อบุตรหลานทำผิด ฝึกฝนบุตรหลานให้มีความอดทน อดกลั้น และที่สำคัญ บิดา มารดาหรือผู้ปกครองควรเป็นแบบอย่างความประพฤติที่ดีให้บุตรหลานได้เห็นและปฏิบัติตาม เพราะการสอนที่ดีคือทำเป็นตัวอย่างให้เห็น รวมถึงต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้บุตรหลาน ได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสมตามความสามารถของบุตรหลาน

1.2) สาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับคนรักและความสัมพันธ์กับเพศหญิง : บิดามารดาควร มีการสอนเรื่องการวางตัวกับเพศตรงข้าม การให้เกียรติเพศหญิง แนะนำให้มีเพศสัมพันธ์เมื่อถึงวัยที่เหมาะสม มีความรับผิดชอบเมื่อมีเพศสัมพันธ์ และต้องสอนให้บุตรหลานเข้าใจเรื่องสิทธิในเนื้อตัวร่างกายว่าเขาไม่มีสิทธิไปบังคับข่มขืนใจคนอื่นถ้าคนอื่นไม่ยินยอม ถึงแม้ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นคนรัก ก็ตาม และการข่มขืนเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายด้วย นอกจากนี้ บิดามารดาและผู้ปกครอง ควรเป็นแบบอย่างเรื่องการดูแลและประพฤติปฏิบัติตัวที่ดีของสามีต่อภรรยาและต่อสมาชิก ในครอบครัวให้บุตรหลานได้เห็น และซึมซับเป็นตัวอย่าง

1.3) สาเหตุปัจจัยทางด้านสังคม :

- บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรให้คำแนะนำบุตรหลานในการเลือกคบเพื่อนที่มีความประพฤติดี และชักจูงกันไปในทางที่ดี คอยมันดูแลสอบถามบุตรหลานตั้งแต่วัยเด็กว่าเพื่อนของลูกมีลักษณะ พฤติกรรมอย่างไร ควรคบเพื่อนคนนั้นต่อหรือควรหลีกเลี่ยง ถ้าบิดามารดามีการเอาใจใส่เรื่องเพื่อนตั้งแต่เด็ก เมื่อโตขึ้นเป็นวัยรุ่นและผู้ใหญ่บุตรหลานจะจดจำได้ว่าควรเลือกคบเพื่อนประเภทใด และควรหลีกเลี่ยงเพื่อนประเภทใด

- เนื่องจากยุคปัจจุบันเทคโนโลยีเข้าถึงได้ง่ายขึ้นจากอินเทอร์เน็ตที่สามารถเข้าถึงจากทุกพื้นที่ ทุกชุมชน ดังนั้น บิดามารดาในยุคปัจจุบันต้องสร้างภูมิคุ้มกันให้บุตรหลานรู้เท่าทันสื่อทั้งจากอินเทอร์เน็ตและมือถือสมาร์ทโฟน ต้องสอนให้บุตรหลานรู้จักเลือกดูสิ่งที่มีประโยชน์ และพยายามไม่ให้บุตรหลานเข้าถึงสื่อลามกตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเด็กที่เห็นสื่อลามกเป็นประจำ จะถูกกระตุ้นอารมณ์ทางเพศได้ง่าย รวมทั้งต้องสอนไม่ให้บุตรหลานใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการแสวงหาประโยชน์มิชอบ เช่น การล่อลวงเด็กหญิงมาข่มขืนกระทำเราจากการติดต่อกันผ่านสื่อสังคมออนไลน์ เป็นต้น

1.4) สาเหตุปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น : บิดามารดาไม่ควรเป็นตัวอย่างในการดื่มสุรา เพราะบุตรหลานจะเข้าใจว่าการดื่มสุราเป็นเรื่องที่ถูกต้องและสามารถทำได้ ต้องสอนบุตรหลานให้เห็นโทษของสุราและยาเสพติด รวมทั้งต้องพยายามให้บุตรหลานอยู่ห่างไกลสุรา และยาเสพติด เพราะการดื่มสุราและเสพยาเสพติดทำให้ขาดสติสัมปชัญญะ และไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ซึ่งเมื่อขาดสติก็มีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

2) เหตุที่เหมาะสม คือ เด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่งมีความอ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ จึงถูกหลอกได้ง่าย และไม่มีแรงต่อสู้กับผู้กระทำผิด ฉะนั้น บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กจึงควรดูแลสอดส่องบุตรหลานซึ่งเป็นผู้หญิงไม่ให้ขาดสายตา หรือไม่ปล่อยให้เด็กไปอยู่ในที่เปลี่ยวตามลำพัง เพราะมีโอกาสที่เด็กจะไปพบเจอผู้กระทำผิดที่ประสงค์ร้ายต่อตัวเด็ก รวมทั้งไม่ควรปล่อยให้บุตรหลานอยู่ลำพังกับผู้ชายแปลกหน้า หรือผู้ชายที่ไม่ใช่สมาชิกของครอบครัวเพียงลำพัง อย่างไรก็ตามผู้ชายที่เป็นคนใกล้ชิดสนิทสนมกับคนในครอบครัวของเด็กหญิงก็อาจจะแอบแฝงหรือประสงค์ร้ายทางเพศต่อเด็กได้เช่นกัน ฉะนั้นการดูแลสอดส่องเด็กหญิงเพียงอย่างเดียวคงไม่สามารถป้องกันการข่มขืนกระทำเราเราได้ผล เพราะบิดามารดาหรือผู้ปกครองคงไม่สามารถดูแลเด็กหญิงให้อยู่ในสายตาได้ตลอดเวลา ดังนั้น บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรมีการสอนเด็กหญิงให้รู้เรื่องทางเพศตั้งแต่วัยเด็ก โดยเด็กต้องสอนเด็กหญิงในแต่ละวัยต่างกัน ดังนี้

2.1) การสอนเรื่องทางเพศในเด็กเล็ก บิดามารดาหรือผู้ปกครอง และคุณครู ต้องสอนให้เด็กรู้จักร่างกายของตัวเองโดยใช้การเปรียบเทียบหรือใช้ตุ๊กตาเป็นตัวสมมติแทนร่างกาย

ของเด็กหญิง โดยสอนให้เด็กหญิงรู้ว่าวัยวะส่วนใดที่ไม่ควรให้ใครมาแตะต้องหรือไม่ควรให้คนอื่นมาสัมผัส และการสอนในเด็กเล็กต้องสอนย้ำๆ ให้เด็กเกิดการจดจำและเรียนรู้

2.2) การสอนเรื่องทางเพศในเด็กโตสามารถสอนให้เด็กทราบถึงสิทธิในร่างกายของตัวเองที่บุคคลอื่นจะมალ่วงละเมิดในเนื้อตัวร่างกายของเขาไม่ได้ รวมถึงต้องแนะนำการหลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา วิธีการเอาตัวรอดเมื่ออยู่ในสถานการณ์เสี่ยง วิธีการขอความช่วยเหลือ รวมทั้งให้ความรู้ว่าจะขอความช่วยเหลือได้จากใคร หรือหน่วยงานใดบ้าง

นอกจากนี้ บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรทำครอบครัวให้มีความอบอุ่น เกิดความผูกพันในครอบครัว เพื่อให้เด็กหญิงไม่ต้องออกไปแสวงหาความรักจากบุคคลภายนอกครอบครัว ซึ่งอาจจะทำให้เจอผู้ประสงค์ร้ายแอบแฝงมา รวมทั้งต้องคอยอบรมสั่งสอน แนะนำแนวทางการดำเนินชีวิตที่จะไม่ตกอยู่ในความเสี่ยง เช่น สอนว่าการไปเที่ยวกลางคืน ออกไปดื่มสุรา เสพยาเสพติด จะทำให้มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย

3) โอกาสในการกระทำผิด : การที่มีสถานที่เปลี่ยวร้าง มืด เป็นป่ารกทึบ มีตึกร้าง แสงไฟส่องสว่างไม่เพียงพอ ไม่มีกล้องวงจรปิด ปราศจากการตรวจตราของเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อนบ้านไม่ช่วยกันสอดส่องดูแล ทำให้เกิดโอกาสในการจะกระทำผิดหรือเกิดการข่มขืนกระทำชำเราได้ง่าย ฉะนั้น การป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราต้องตัดโอกาสในการกระทำผิด ดังนี้

3.1) การปรับสภาพแวดล้อมในชุมชนไม่ให้มีจุดอับ เปลี่ยว มืด โดยการติดไฟให้ส่องสว่างอย่างทั่วถึงในเวลากลางคืน การติดกล้องวงจรปิดในทางเข้าออกชุมชน ใจกลางของชุมชน หรือจุดอับของชุมชน เพื่อป้องปรามไม่ให้บุคคลคิดกระทำผิด การจัดการไม่ให้ชุมชนมีพื้นที่รกร้าง เช่น ตึกร้าง ป่ารกทึบริมทางเดิน เป็นต้น การสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง เพื่อนบ้านเตือนภัย ตำรวจชุมชน สร้างชุมชนให้มีความสามัคคีช่วยกันตรวจสอบดูแลความผิดปกติในชุมชน สอดส่องดูแลสมาชิกในหมู่บ้านไม่ให้เด็กหญิงไปนั่งเล่นอยู่บ้านเพื่อนบ้านเพียงลำพัง และแจ้งให้เจ้าหน้าที่รัฐมาตรวจตราบ่อยครั้งในจุดที่อาจเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

3.2) การตัดช่องโอกาสที่เหมาะสมในการข่มขืนกระทำชำเรา : โดยการที่บิดามารดาไม่ปล่อยให้บุตรหลานอยู่บ้านเพียงลำพัง หรือไปเล่นกับเพื่อนบ้านเพียงลำพัง หรือไม่ปล่อยให้เด็กออกไปเล่นในสถานที่ลับตาคน เพราะสถานที่เกิดการข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่เกิดในบ้านพักของผู้กระทำผิด ซึ่งผู้กระทำผิดบางรายอยู่บ้านเดียวกันกับเด็กหญิงและข่มขืนเด็กในบ้านพักในช่วงเวลาที่อยู่กับเด็กเพียงลำพัง

การป้องกันและแก้ไขปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราในเชิงนโยบาย สามารถทำได้ดังนี้

1) ภาครัฐควรเน้นบทเรียนเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของประชาชน เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ และเข้าใจหน้าที่ที่ควรทำและไม่ควรทำ เพื่อให้เด็กเติบโตเป็นพลเมืองที่ดี ยึดถือบรรทัดฐานที่ดี ของสังคมในการดำเนินชีวิต ไม่กระทำความผิดกฎหมาย และไม่ล่วงละเมิดบุคคลอื่นทั้งทางร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สิน และการที่สอนให้เด็กเข้าใจเรื่องสิทธิในร่างกายของตัวเองยังช่วยให้เด็กไม่ยินยอม ให้บุคคลอื่นมากระทำความละเมิดต่อตัวเองทั้งร่างกายและทางเพศ

2) ภาครัฐควรมีหน่วยงานตรวจสอบและสกัดกั้นสื่อลามกต่างๆ จากอินเทอร์เน็ตและมีมือถือ สมาร์ทโฟนที่เข้าถึงได้ง่ายในยุคปัจจุบัน เช่น คลิปโป๊ วีดีโอโป๊ ภาพโป๊เปลือย ภาพยนตร์ที่มีการร่วมเพศ เป็นต้น เพราะการที่บุคคลเสพสื่อลามก จะทำให้ถูกกระตุ้นอารมณ์ทางเพศได้ง่าย นอกจากนี้ ยังควรมีการตรวจสอบสื่อสังคมออนไลน์เพราะผู้กระทำความผิดอาจใช้สื่อสังคมออนไลน์ หลอกลวงเด็กมาข่มขืนกระทำชำเรา

5.4 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรทำการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นต่างๆ ดังนี้

1) ควรมีการศึกษาสาเหตุปัจจัยความผิดปกติทางจิตของผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี เพื่อจะทำให้ทราบสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ครบทุกด้าน และทราบความแตกต่างระหว่างสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ของผู้กระทำผิดที่เป็นคนปกติกับผู้กระทำผิดที่มีความผิดปกติทางจิต

2) ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงในช่วงวัยต่างๆ เพื่อจะได้ทราบสาเหตุ ลักษณะวิธีการหลอกล่อเด็กหญิง รวมทั้งโอกาสที่นำมาสู่การกระทำชำเราเด็กหญิงในแต่ละช่วงวัย เพื่อจะนำข้อมูลที่ได้มาวางแผนป้องกันการตกเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กหญิงในแต่ละช่วงวัย

3) ควรมีการศึกษามาตรการในการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงของประเทศไทย เปรียบเทียบกับมาตรการของต่างประเทศเพื่อกำหนดเป็นนโยบายในการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี อย่างมีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

- Bartol, C. R., & Bartol, A. M. (2011). *Criminal Behavior : A psychological approach* (9 ed.). New Jersey: Pearson Education.
- Carlstedt, A. (2012). *Child Sexual Abuse: Crimes, Victims, Offender Characteristics, and Recidivism*. Center for Ethics, Law and Mental health, University of Gothenburg,
- Hickey, E. W. (2006). *Sex crimes and paraphilia*. New Jersey: Pearson Education.
- Hill, J. R. (2008). *Prosecuting child sexual abuse offenders: a case study of victim, family, offender, incident, and evidentiary characteristics*. Ph.D Dissertation Department of Criminology and Criminal Justice University of Missouri St. Louis,
- Kras, K. R. (2014). *Redemption or Condemnation? A Long-Term Follow-up of the Desistance Patterns of Sex Offenders*. Ph.D Dissertation Department of Criminology and Criminal Justice University of Missouri St. Louis,
- Siegel, L. J. (2015). *Criminology : The Core* (5 ed.). Connecticut: Cengage Learning.
- Smallbone, S. W., & Wortley, R. K. (2001). *Child Sexual Abuse: Offender Characteristics and Modus Operandi*. Canberra: Australia Institute of Criminology.
- Turvey, B., & Petherick, W. (2009). *Forensic Victimology*: Academic Press.
- เบญจวรรณ สามสาลี. (2539). บุคลิกภาพและภูมิหลังครอบครัวของผู้ต้องหาคดีข่มขืน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
- เอกภพ อินทวิวัฒน์. (2542). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมทางเพศ ศึกษาเฉพาะผู้ต้องขังคดีข่มขืนกระทำชำเรา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
- เอี่ยมพร คชการ, จงกล ตั้งอุตสาหะ, บุญเทียม เทพพิทักษ์ศักดิ์ และเขมิกา ยามะรัต. (2547). การศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้สื่อโซเชียลมีเดียของคนไทย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2557). โทษประหารชีวิตในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ.
- จำเนียร ชุณหโสภาค และคณะ. (2551). การศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกระทำความผิดซ้ำ

- ในคดียาเสพติด. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- จำรอง เงินดี. (2552). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2550). ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี. (2554). ทฤษฎีอาชญาวิทยาร่วมสมัยกับการวิจัยทางด้านอาชญาวิทยาในปัจจุบัน. นนทบุรี: หินทรายการพิมพ์.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2551). การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศ กรณีการข่มขืนและการโทรมหญิงของเด็กและเยาวชนชายในบริบทของทฤษฎีเชิงบูรณาการ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- ชาย โพธิ์สิตา. (2556). ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ (6 ed.). กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ต้องรัก จิตรบรรเทา. (2560). บุคลิกภาพตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์. วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ, 2(พฤษภาคม – สิงหาคม), 275-284.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2556). หลักกฎหมาย กฎหมายอาญา ภาคความผิด (10 ed.). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2561). คำอธิบาย กฎหมายอาญา ภาคความผิดและลหุโทษ (15 ed.). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- ทักษพล ธรรมรังสี. (2552). สุราและผลกระทบ: ความเชื่อกับความจริง. นนทบุรี: ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (ศวส.).
- นพมาศ ภาณุ. (2557). Management of adult sexual assault. Retrieved from <http://www.med.cmu.ac.th/dept/obgyn/2011>
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2548). อาชญากรรม การป้องกัน: การควบคุม (2 ed.). นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์.
- นที จิตสว่าง. (2560). เด็กสาวตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศเพิ่มมากขึ้น. Retrieved from <http://crimjournalthai.com>/เด็กสาวตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศเพิ่มมากขึ้น
- บุปผา ศิริรัตน์, จรรยา เศรษฐบุตร และ เบญจา ยอดดำเนิน-แอ็ดติกัจ. (2544). จริยธรรมสำหรับการศึกษาวิจัยในคน. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม.

- ปกรณ มณีปกรณ์. (2553). อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา (2 ed.). กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เวสต์เทรต ประเทศไทย.
- ปภาภรณ์ คุณาชีวะ. (2548). กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ของผู้ต้องขังคดีฆ่าข่มขืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.,
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2545). การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม : หลักทฤษฎีและมาตรการ (3 ed.). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บรรณกิจ 1991 จำกัด.
- พรชัย ชันดี. (2553). ทฤษฎีอาชญาวิทยา: หลักการ งานวิจัย และนโยบายประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสุนทรฟิล์ม.
- พรรณชลิตา นิสัยนต์. (2549). การศึกษารายกรณีของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
- ปริญญา ศรีเรือง. (2559). การออกแบบความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรมในเขตพื้นที่สถานีตำรวจภูธรเมืองปทุมธานี. การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- พวงเพ็ญ ใจกว้าง. (2542). ปัจจัยทางสังคมกับการข่มขืนกระทำชำเราเด็กของผู้ต้องขังชาย: ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- พงษ์เพ็ญ ใจกว้าง. (2542). ปัจจัยทางสังคมกับการข่มขืนกระทำชำเราเด็กของผู้ต้องขังชาย: ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- พีระพงษ์ วงศ์อุปราช. (2550). ปัจจัยด้านการคิดและพฤติกรรมกับการกระทำความผิดซ้ำในคดีทางเพศของเยาวชนชายที่กระทำผิดทางเพศในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล,
- มุกดา ศรีรงค์, สิริวรรณ สารนาค, นวลศิริ เปาโรหิตย์, สุวิไล เรียงวัฒนสุข และ นิภา แก้วศรีงาม. (2548). จิตวิทยาทั่วไป (5 ed.). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ยิ่งรัก อัจฉานนท์. (2556). กฎหมายข่มขืนใหม่ ทำอะไรจะผิดฐานข่มขืนบ้าง. Retrieved from <https://ilaw.or.th/node/1859>
- ยุบลวรรณ ตันเจริญรัตน์. (2557). มนุษย์กับสังคม (*Man and Society*) (15 ed.). ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- วณี กอสุวรรณศิริ. (2550). ยุทธศาสตร์ลดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจากการตีมีแอลกอฮอล์ โครงการการคุ้มครองเด็กไทยให้สังคม: ควบคุมเหล้า บุหรี่ เพื่อลดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน. กรุงเทพมหานคร: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.

- วศินี กมลวารินทร์. (2558). มาตรการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต,
- วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์ และ วิชาญ เปี้ยวนิม. (2557). นิติเวชศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิระดา สมสวัสดิ์. (2549). นิติศาสตร์แนวสตรีนิยม. เชียงใหม่: วนิดาเพลส.
- ศรัณย์ สิงห์ทน. (2552). การเรียนรู้ทางสังคมของวัยรุ่นไทยจากวัฒนธรรมเพลงสมัยใหม่ของประเทศเกาหลีใต้. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด. (2561). เหี้ยออาชญากรรม : สิทธิและการช่วยเหลือเหยี่ยวยา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา.
- ศิริรัตน์ แอดสกุล. (2557). ความรู้เบื้องต้นทางสังคมวิทยา (3 ed.). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถุชาติ สืบพงษ์ศิริ. (2551). พฤติกรรมอาชญากรรมข่มขืน (The Criminal Behavior of the Rapist). Retrieved from <http://www.ajarnpat.com/article.html>
- สาวิตรี ฉุยฉาย. (2549). ทักษะของผู้กระทำความผิดทางเพศต่อการเข้าโปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางเพศ : กรณีเรือนจำกลางนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- สุจิตรา เหลืองวัฒนนันท์. (2543). ตัวการที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล,
- สุดสงวน สุธีสร. (2558). อาชญาวิทยา (2 ed.). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุภกา ศิริทรัพย์. (2542). การคุ้มครองสิทธิเด็ก: ศึกษากรณีการล่วงเกินทางเพศต่อเด็กโดยบุคคลในครอบครัว. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
- สุนทวิทย์ จิตสว่าง. (2553). ความสัมพันธ์ของการเสพสุรากับอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อดิศวรร หลายนุไทย และคณะ. (2545). สุราในสังคมไทย ผลการศึกษาโครงการศึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อหามาตรการทางเลือกป้องกันแก้ไข.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อภิรัฐ บุญทอง. (2558). สาระสำคัญของการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาในส่วนความผิดเกี่ยวกับเพศ. นิตยสารสำนักงานศาลยุติธรรม ดุลพาห, 62(มกราคม – เมษายน), 155-167.

อมารส อัมพันศิริรัตน์. (2557). มโนทัศน์ของการวิจัยเชิงคุณภาพ. *The Southern College Network Journal of Nursing and Public Health*, 1(พฤษภาคม – สิงหาคม), 72-73.

อัณณพ ชูบำรุง และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2555). อาชญากรรมและอาชญาวิทยา.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกนักโทษเด็ดขาด

เกี่ยวกับสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี

แบบสัมภาษณ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิจัยระดับปริญญาโท เรื่อง “สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี” หลักสูตรอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทำการศึกษาโดยนางสาวดวงกมล จักกระโทก งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อ

1. ศึกษาสาเหตุปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิง วิธีการเลือกเหยื่อที่เป็นเด็ก และลักษณะการกระทำผิด

ในการศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องทำการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว สาเหตุปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง ลักษณะความสัมพันธ์ โอกาสและวิธีในการกระทำความผิด แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ตามหลักวิชาการ ผลที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยนี้จะทำให้ทราบถึงสภาพของปัญหาและสาเหตุของการข่มขืนเด็กหญิง สถานที่และปัจจัยเสี่ยงที่ทำให้เด็กหญิงมีโอกาสตกเป็นเหยื่อการข่มขืน ตลอดจนแนวทางในการป้องกันไม่ให้เด็กหญิงตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา โดยผู้วิจัยจะใช้เวลาในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแต่ละราย ระยะเวลาประมาณ 1 ชั่วโมง ผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ดังกล่าวจะถูกนำไปใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น มิได้นำไปใช้ในทางที่เป็นโทษต่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ข้อมูลที่ได้รับจะถูกเก็บเป็นความลับและไม่มีการนำชื่อจริงของผู้ให้ข้อมูลสำคัญไปเปิดเผย

การศึกษานี้จะสำเร็จได้ก็ด้วยความยินยอมในการให้ข้อมูลและความคิดเห็นตามความเป็นจริงของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านในการอนุญาตให้ทำการสัมภาษณ์และให้ข้อมูลตามความเป็นจริง หากท่านยินดีให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ข้อมูลได้โปรดลงชื่อของท่านในช่องยินยอมให้ทำการสัมภาษณ์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงที่ให้ความร่วมมือในการศึกษาวิจัยที่เป็นประโยชน์นี้

ยินยอมให้ทำการสัมภาษณ์ข้อมูล

โปรดลงนาม.....
(.....)
วัน..... เดือน..... ปี.....

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวดวงกมล จักกระโทก
ผู้ทำการศึกษาวิจัย

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกนักโทษเด็ดขาด
เรื่อง สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี

ลำดับที่ทำการสัมภาษณ์ .....

วันและเวลาทำการสัมภาษณ์

วัน.....เดือน.....ปี.....เวลา.....

สถานที่.....

คำชี้แจง

แบบสอบถามการสัมภาษณ์เชิงลึก เรื่อง สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ชุดนี้เป็นคำถามสำหรับผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นผู้กระทำความผิด ในแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็นทั้งหมด 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ส่วนที่ 2 ปัจจัยสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิง วิธีการเลือกเหยื่อ และลักษณะการกระทำผิด

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.1 ชื่อผู้ให้ข้อมูล .....

1.2 อายุ ..... ปี

1.3 จำนวนพี่น้อง .....

1.4 ศาสนา .....

1.5 ประวัติการศึกษา .....

1.6 ประวัติการทำงาน .....

1.7 ตำแหน่งหน้าที่การงาน .....

1.8 สถานที่ทำงาน .....

1.9 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน .....

1.10 การสมรส .....

1.11 จำนวนบุตร .....

1.12 ภูมิลำเนาเดิม .....

- 1.13 นิสัยหรือบุคลิกภาพ .....
- 1.14 โรคประจำตัว/ความเจ็บป่วยหรือผิดปกติของร่างกาย .....
- 1.15 ประสบการณ์ฝังใจ .....
- 1.16 อายุขณะกระทำความผิดครั้งนี้.....ปี
- 1.17 การกระทำความผิดครั้งนี้ถูกตัดสินจำคุกกี่ปี .....

ส่วนที่ 2 ปัจจัยสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

2.1 ปัจจัยเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิด

- 2.1.1 ในวัยเด็กคุณเคยทำพฤติกรรมที่ทำให้ถูกลงโทษหรือไม่ .....
- 2.1.2 ประวัติการกระทำความผิดกฎหมาย .....
- 2.1.3 ประวัติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม .....
- 2.1.4 ประสบการณ์ทางเพศ
- 2.1.4.1 คุณเคยถูกข่มขืนหรือไม่ .....
- 2.1.4.2 คุณเคยพบเห็นเหตุการณ์การข่มขืนหรือการร่วมเพศในวัยเด็กหรือไม่ .....
- 2.1.4.3 มีสมาชิกในครอบครัว/คนรักของคุณ เคยถูกข่มขืนหรือถูกทำร้ายร่างกายหรือไม่ ..
- 2.1.4.4 คุณเคยใช้บริการทางเพศหรือไม่ เพราะเหตุใดจึงใช้บริการ .....
- 2.1.4.5 ประวัติการข่มขืนผู้หญิง .....
- 2.1.5 การควบคุมตัวเอง
- 2.1.5.1 คุณมีวิธีระบายความไม่พอใจหรือความโกรธอย่างไร .....
- 2.1.5.2 คุณมีความต้องการทางเพศบ่อยแค่ไหน (ปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ, วิธีการระบายความต้องการทางเพศ) .....
- 2.1.6 ค่านิยมทางเพศและความรู้เรื่องเพศ
- 2.1.6.1 คุณคิดเห็นอย่างไรกับคำที่บอกว่า “ผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง” และเห็นด้วยหรือไม่ว่า “ผู้หญิงเป็นที่รองรับหรือที่ระบายทางเพศสำหรับผู้ชาย” .....

2.2 ปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด

- 2.2.1 ภูมิหลังของครอบครัว
- 2.2.1.1 สถานภาพการสมรสของบิดากับมารดา .....
- 2.2.1.2 บิดา มารดาประกอบอาชีพอะไร .....
- 2.2.2 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
- 2.2.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับบิดากับมารดาและคนอื่นๆ ในครอบครัว .....

2.2.2.2	ลักษณะนิสัยของบิดา มารดา .....
2.2.3	การเลี้ยงดูและการลงโทษ
2.2.3.1	ลักษณะการเลี้ยงดูที่บิดาปฏิบัติต่อคุณในวัยเด็ก และปัจจุบัน (รู้สึกอย่างไร) .....
2.2.3.2	เมื่อคุณทำผิดบิดาหรือมารดาลงโทษคุณอย่างไร .....
2.2.4	การอบรมและขัดเกลาภายในครอบครัว
2.2.4.1	บิดามารดาสอนหรือเป็นตัวอย่งให้คุณในเรื่องอะไรบ้าง .....
2.2.4.2	บิดามารดาสอนคุณเกี่ยวกับเรื่องทางเพศอย่างไรบ้าง .....
2.3	ปัจจัยเกี่ยวกับคนรักและความสัมพันธ์กับเพศหญิง
2.3.1	ความสัมพันธ์กับคนรัก
2.3.1.1	สถานะความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับภรรยา/คนรัก .....
2.3.1.2	จำนวนบุตรของคุณ .....
2.3.1.3	คุณเคยผ่านการมีครอบครัวมาก่อนหรือไหม .....
2.3.1.4	อาชีพของภรรยา/คนรัก .....
2.3.1.5	มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้ง หรือ ใช้ความรุนแรงในครอบครัวกับภรรยา/คนรัก และลูกหรือไม่ .....
2.3.1.6	คุณกับภรรยา/คนรัก เคยนอกใจกันหรือไม่ เพราะเหตุใด .....
2.3.2	ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์
2.3.2.1	ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ (กับใครบ้าง) .....
2.3.2.2	คุณพึงพอใจในการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา/คนรักหรือไม่ อย่างไร .....
2.3.2.3	คุณมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นนอกจากภรรยา/คนรักหรือไม่ เพราะเหตุใด .....
2.3.3	ความสัมพันธ์กับคนใกล้ชิดที่เป็นเพศหญิง
2.3.3.1	คุณมีคนสนิทที่ เป็นผู้หญิงหรือไม่ .....
2.3.3.2	คุณคิดว่าผู้หญิงชอบคุณ เพราะอะไร .....
2.3.3.3	คุณคิดว่าผู้หญิงไม่ชอบคุณ เพราะอะไร .....
2.4	ปัจจัยทางด้านสังคม
2.4.1	กลุ่มเพื่อน
2.4.1.1	เพื่อนสนิทของคุณเคยทำผิดกฎหมายหรือไม่ .....
2.4.1.2	เพื่อนสนิทของคุณเคยชักชวนหรือพาคุณกระทำผิดกฎหมายบ้างหรือไม่ .....
2.4.1.3	เพื่อนเคยแนะนำหรือชักชวนให้คุณไปข่มขืนผู้อื่นหรือไม่ .....
2.4.2	สื่อลามก
2.4.2.1	คุณดูภาพยนตร์ ละคร วิดีโอที่มีการร่วมเพศหรือภาพโป๊เปลือยเป็นประจำหรือไม่

2.4.2.2 คุณใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อดูข้อมูลเรื่องทางเพศบ่อยแค่ไหน .....

2.5 ปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม

2.5.1 สภาพแวดล้อมของแหล่งที่อยู่อาศัย

2.5.1.1 ลักษณะสภาพชุมชนและบริเวณแหล่งที่อยู่อาศัยในช่วงวัยเด็ก .....

2.5.1.2 ลักษณะสภาพชุมชนและบริเวณแหล่งที่อยู่อาศัยขณะกระทำความผิด .....

2.6 ปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้น

2.6.1 มีปัจจัยหรือตัวกระตุ้นใดบ้างที่ทำให้คุณข่มขืนเด็กหญิง .....

2.6.2 สุรา

2.6.2.1 คุณเริ่มดื่มสุราตอนอายุเท่าไร .....

2.6.2.2 ความถี่ในการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ .....

2.6.2.3 ก่อนข่มขืนผู้หญิงหรือเด็กมีการดื่มสุราหรือไม่ .....

2.6.3 ยาเสพติด

2.6.3.1 คุณเริ่มใช้ยาเสพติดตอนอายุเท่าไร .....

2.6.3.2 ความถี่ในการใช้ยาเสพติด .....

2.6.3.3 ก่อนข่มขืนผู้หญิงหรือเด็กมีการใช้ยาเสพติดหรือไม่ .....

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิง วิธีการเลือกเหยื่อ และลักษณะการกระทำผิด

3.1 ความสัมพันธ์กับเด็ก

3.1.1 กรณีรู้จักเด็ก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.1.1.1 ลักษณะความสัมพันธ์กับเด็ก .....

3.1.1.2 อายุของเด็ก .....

3.1.1.3 การแต่งกายของเด็ก .....

3.1.1.4 ลักษณะหรือบุคลิกภาพของเด็กที่ดึงดูดใจ .....

3.1.1.5 วิธีการเลือกเด็ก .....

3.1.1.6 วิธีการล่อล่อเด็ก .....

3.1.1.7 อุปกรณ์ในการข่มขืน .....

3.1.1.8 คุณทำอะไรกับเด็กบ้าง มีการทำร้ายร่างกายขณะข่มขืนด้วยหรือไม่ .....

3.1.1.9 เด็กมีการต่อสู้หรือป้องกันตัวอย่างไร .....

3.1.1.10 สาเหตุที่คุณข่มขืนเด็ก เพราะอะไร .....

- 3.1.1.11 เด็กคนเดิมถูกคุณข่มขืนมาแล้วกี่ครั้ง .....
- 3.1.1.12 บุคคลที่แนะนำ ช่วยเหลือ หรือรู้เห็นในการข่มขืน .....
- 3.1.1.13 ผลกระทบจากการข่มขืน .....
- 3.1.1.14 คุณข่มขืนเด็กที่คุณรู้จักมาแล้วกี่คน .....
- 3.1.1.15 คุณมีจินตนาการทางเพศกับเด็กบ่อยแค่ไหน .....
- 3.1.1.16 โอกาสในการกระทำความผิด
  - 3.1.1.16.1 สถานที่ .....
  - 3.1.1.16.2 เวลาในการข่มขืน .....
  - 3.1.1.16.3 การวางแผนและเตรียมการข่มขืน .....
  - 3.1.1.16.4 บริเวณสถานที่ข่มขืนมีการตรวจตราและป้องกันของเจ้าหน้าที่หรือไม่ ...

3.1.2 กรณีที่ไม่รู้จักเด็ก

- 3.1.2.1 อายุของเด็ก .....
- 3.1.2.2 การแต่งกายของเด็ก .....
- 3.1.2.3 ลักษณะหรือบุคลิกภาพของเด็กที่ดึงดูดใจ .....
- 3.1.2.4 วิธีการเลือกเด็ก .....
- 3.1.2.5 สถานที่หรือช่องทางที่ในการหาเด็ก .....
- 3.1.2.6 วิธีการล่อลวงเด็ก .....
- 3.1.2.7 อุปกรณ์ในการข่มขืน .....
- 3.1.2.8 คุณทำอะไรกับเด็กบ้าง มีการทำร้ายร่างกายขณะข่มขืนด้วยหรือไม่ .....
- 3.1.2.9 เด็กมีการต่อสู้หรือป้องกันตัวอย่างไร .....
- 3.1.2.10 สาเหตุที่คุณข่มขืนเด็ก เพราะอะไร .....
- 3.1.2.11 บุคคลที่แนะนำ ช่วยเหลือ หรือรู้เห็นในการข่มขืน .....
- 3.1.2.12 ผลกระทบจากการข่มขืน .....
- 3.1.2.13 คุณข่มขืนเด็กที่คุณไม่รู้จักมาแล้วกี่คน .....
- 3.1.2.14 โอกาสในการกระทำความผิด .....
- 3.1.2.14.1 สถานที่ .....
- 3.1.2.14.2 เวลาในการข่มขืน .....
- 3.1.2.14.3 การวางแผนและเตรียมการข่มขืน .....
- 3.1.2.14.4 บริเวณสถานที่ข่มขืนมีการตรวจตราและป้องกันของเจ้าหน้าที่หรือไม่ ...

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ
เกี่ยวกับสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี

แบบสัมภาษณ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิจัยระดับปริญญาโท เรื่อง “สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี” หลักสูตรอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทำการศึกษาโดยนางสาวดวงกมล จักกระโทก งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อ

1. ศึกษาปัจจัยสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิง วิธีการเลือกเหยื่อที่เป็นเด็ก และลักษณะการกระทำผิด

3. ศึกษาถึงแนวทางการป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

ในการศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นจิตแพทย์ นักพัฒนาวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์หรือนักจิตวิทยาในเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง ลักษณะความสัมพันธ์ ตลอดจนแนวทางการป้องกันเด็กหญิงตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา และแนวทางในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด โดยจะนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญไปวิเคราะห์ประกอบกับข้อมูล จากการสัมภาษณ์ผู้กระทำผิด ผลที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยนี้จะทำให้ทราบถึงสภาพของปัญหาการข่มขืนเด็กหญิง และมีแนวทางในการป้องกันไม่ให้เด็กหญิงตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา

การศึกษานี้จะสำเร็จได้ก็ด้วยความยินยอมในการให้ข้อมูลของผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านในการอนุญาตให้ทำการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงที่ให้ความร่วมมือในการศึกษาวิจัยที่เป็นประโยชน์

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวดวงกมล จักกระโทก

ผู้ทำการศึกษาวิจัย

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ
เรื่อง สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี

ลำดับที่ทำการสัมภาษณ์ .....

วันและเวลาที่ทำการสัมภาษณ์

วัน.....เดือน.....ปี.....เวลา.....

สถานที่สัมภาษณ์ .....

คำชี้แจง

แบบสอบถามการสัมภาษณ์เชิงลึก เรื่อง สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ชุดนี้เป็นคำถามสำหรับผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่เป็นผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นจิตแพทย์ และนักสังคมสงเคราะห์หรือนักจิตวิทยา ในแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็นทั้งหมด 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ส่วนที่ 2 ปัจจัยสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิง วิธีการเลือกเหยื่อ และลักษณะการกระทำผิด

ส่วนที่ 4 การป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.1 ชื่อผู้ให้ข้อมูล .....

1.2 อายุ ..... ปี

1.3 เพศ .....

1.4 อาชีพ/ตำแหน่ง .....

1.5 สถานที่ทำงาน .....

1.6 ประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดฐานข่มขืน/เด็กที่เป็นเหยื่อการข่มขืน .....

ส่วนที่ 2 ปัจจัยสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

2.1 การข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงมาจากสาเหตุใดบ้าง .....

.....

.....

2.2 ปัจจัยใดมีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา .....

.....

2.3 ลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของผู้กระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงเป็นอย่างไร .....

.....

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กหญิง วิธีการเลือกเหยื่อ และลักษณะการกระทำผิด

3.1 ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่กับเด็กที่ถูกข่มขืนรู้จักและมีความสัมพันธ์กันมาก่อนหรือไม่ .....

.....

3.2 ลักษณะหรือบุคลิกภาพของเด็กส่วนใหญ่ที่ถูกข่มขืน .....

.....

3.3 ผู้กระทำผิดใช้วิธีการล่อลวงหรือใช้วิธีการใดในการพาเด็กไปข่มขืน .....

.....

3.4 เด็กส่วนใหญ่ถูกกระทำอะไรบ้าง มีการทำร้ายร่างกายหรือไม่ .....

.....

3.5 เด็กส่วนใหญ่ถูกข่มขืนในสถานที่ และเวลาใด .....

.....

ส่วนที่ 4 การป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง

4.1 พฤติกรรม สถานการณ์ หรือเหตุการณ์ใดที่จะสามารถยับยั้งการข่มขืนเด็กได้ .....

.....

4.2 การแก้ไขบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดช่วยไม่ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำฐานข่มขืนกระทำชำเราได้หรือไม่
อย่างไร .....

.....

4.3 ควรทำอย่างไรเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดตกเป็นเหยื่อการข่มขืน .....

.....

4.4 ข้อเสนอแนะอื่นๆ ในการป้องกันไม่ให้เกิดตกเป็นเหยื่อการข่มขืน และวิธีการป้องกันไม่ให้เกิดการ
ข่มขืน .....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวดวงกมล จักกระโทก
วัน เดือน ปี เกิด	31 ตุลาคม 2531
สถานที่เกิด	จังหวัดสุราษฎร์ธานี
วุฒิการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขาบริหารงานยุติธรรมและความปลอดภัย ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY